Anne Rice

VAMPIRUL ARMAND

Seria CRONICILE VAMPIRILOR

Pentru Brandy Edwards,
Brian Robertson şi pentru
Cristopher şi Michele Rice

Isus i-a zis Mariei Magdalena:

,,Nu te atinge de Mine, căci încă nu m-am suit la Tatăl Meu. Mergi la fraţii Mei şi le spune:

Mă sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru, şi la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul Nostru".

(Ioan20,17)

PARTEA ÎNTÂI

Trup şi sânge

Se spunea că în pod murise o copilă. Hăinuţele ei fuseseră descoperite în zid.

Voiam să urc acolo şi să mă întind, singur, lângă perete.

Din când în când fantoma fetiţei îşi făcea apariţia, dar nici unul dintre aceşti vampiri nu putea să vadă cu adevărat spirite, cel puţin nu aşa cum le puteam vedea eu. Nu avea importanţă. Nu de compania unui copil aveam eu nevoie. Pentru mine important era să mă aflu în acel loc.

Nu mai avea rost să zăbovesc în preajma lui Lestat. Venisem, îmi făcusem datoria. Nu aveam cum să îl ajut.

Privirea pătrunzătoare a ochilor lui mereu neschimbaţi mă descumpănea şi îmi simţeam fiinţa inundată de o pace profundă şi de dragoste pentru cei apropiaţi mie – copiii mei, micuţul, brunetul Benji şi Sybelle a mea, cea mlădioasă ca o salcie şi atât de tandră – dar încă nu eram destul de tare ca să îi pot lua de acolo.

Am ieşit din capelă.

Nici măcar nu am băgat de seamă cine era acolo. Întreaga mănăstire era acum locuinţa vampirilor. Nu era un aşezământ

lipsit de reguli sau abandonat, dar nu am observat cine a rămas în capelă după ce am ieşit.

Lestat zăcea aşa cum zăcuse tot timpul: întins pe o parte pe pardoseala de marmură, în faţa crucifixului uriaş, cu mâinile lipsite de vlagă, una sub cealaltă, cu degetele atingând uşor dalele, ca şi cum ar fi avut un scop, când, de fapt, nu exista nici unul. Degetele mâinii drepte erau puţin arcuite, formând un căuş în podul palmei, acolo unde cădea lumina, iar acest lucru părea să aibă o semnificaţie, dar, de fapt, nu însemna nimic.

Acesta nu era decât un trup neobişnuit care zăcea acolo lipsit de voinţă şi de suflet, la fel de lipsit de sens ca şi chipul, de o inteligenţă sfidătoare aproape, în pofida atâtor luni de când Lestat nu se mai mişcase.

Pentru el ferestrele înalte cu vitralii erau acoperite cu grijă de draperii, încă înainte de răsăritul soarelui. În timpul nopţii ferestrele străluceau în lumina mirifică a nenumăratelor lumânări răspândite printre minunatele statui şi relicve care împânzeau acest loc până nu de mult sfânt. Sub cupola înaltă, copiii multor muritori ascultaseră slujba rostită în latină de preotul din altar.

Acum era a noastră. Îi aparţinea lui – lui Lestat, bărbatul care zăcea nemişcat pe podea.

Bărbat. Vampir. Nemuritor. Fiul întunericului. Fiecare cuvânt în parte şi toate la un loc i se potriveau cum nu se poate mai bine.

Atunci când i-am aruncat o privire peste umăr m-am simţit mai copil ca niciodată.

Asta şi sunt. Cuvântul mă defineşte perfect, ca şi cum ar fi fost înscris în mine, ca şi cum nu aş fi avut niciodată o altă schemă genetică.

Aveam, poate, şaptesprezece ani când Marius m-a transformat în vampir. În acea perioadă încetasem să mai cresc. Timp de un an am rămas la o înălţime de 1,67 metri. Mâinile mele sunt la fel de delicate ca ale unei femei şi sunt spân, cum spuneam noi în acei ani ai secolului al şaisprezecelea. Nu, nu un eunuc, cu siguranţă, dar un băiat.

Pe vremea aceea era la modă ca băieţii să fie frumoşi ca nişte fete. Abia acum pare să capete sens, şi asta pentru că îi iubesc pe ceilalţi – pe ai mei: pe Sybelle, cu sânii ei de femeie şi

picioare lungi de fetişcană, şi pe Benji, cu feţişoara lui rotundă de arab.

M-am oprit la baza scărilor. Aici nu erau oglinzi, doar pereţii înalţi de cărămidă, cu tencuiala căzută, pereţi bătrâni doar în context american, înnegriţi de umezeală chiar şi în interiorul mănăstirii, unde toate elementele de construcţie şi texturile erau parcă înmuiate de verile toride şi de iernile reci şi umede din New Orleans – eu le numesc ierni verzi, pentru că aici copacii nu-şi pierd aproape niciodată frunzele.

Faţă de locul acesta, s-ar putea spune că m-am născut într-o regiune a iernii eterne. Nu e de mirare că în însorita Italie mi-am uitat originile şi mi-am modelat viaţa la timpul prezent, pornind de la anii petrecuţi cu Marius. „Nu-mi amintesc.” Aceasta era condiţia pentru că iubeam atât de mult viciul, pentru că eram dependent într-o măsură atât de mare de vinul italian, de mesele somptuoase şi chiar şi de senzaţia pe care mi-o dădea atingerea marmurei calde cu tălpile mele goale, atunci când saloanele palatului erau supraîncălzite de focurile exorbitante, păcătoase, neiertătoare ale lui Marius.

Prietenii lui muritori... fiinţe umane ca şi mine, la vremea aceea... Îl mustrau neîncetat pentru risipa aceasta: lemne de foc, ulei, lumânări. Iar Marius nu accepta altceva decât lumânări făcute din cea mai bună ceară de albine. Fiecare aromă era importantă.

Pune capăt acestor gânduri! Amintirile nu îţi mai pot face rău acum. Ai venit aici cu un scop, iar acum ţi-ai terminat treaba, trebuie să pleci, să-i regăseşti pe cei care-ţi sunt dragi, pe Benji şi pe Sybelle, micuţii tăi muritori, şi trebuie să mergi mai departe.

Viaţa nu mai era o scenă de teatru, pe care fantoma lui Banquo apărea iar şi iar, ca să se aşeze la masa cernită.

Mă durea sufletul.

Să urc scările. Să mă întind puţin la adăpostul zidurilor de cărămidă ale acestei mănăstiri, unde fuseseră descoperite hainele copilei. Să mă întind alături de copila ucisă aici, dacă e să dăm crezare zvonurilor în mănăstire, să mă odihnesc printre vampirii care bântuie sălile acestea, veniţi să îl vadă pe marele Vampir Lestat, cufundat în somnu-i precum Endymion.

Aici nu simţeam prezenţa crimei, ci doar vocile blânde ale călugăriţelor.

Am urcat scările, lăsându-mi trupul să-şi regăsească greutatea şi pasul de om.

După cinci sute de ani ajunsesem să mă pricep la astfel de şmecherii. Îi puteam speria pe cei mai tineri – pe paraziţi şi pe prostovani – la fel de bine cum reuşeau şi ceilalţi vârstnici, chiar şi cei mai modeşti, murmurând cuvinte pentru a le stârni capacităţile telepatice sau dispărând atunci când se hotărau să plece, sau uneori făcând să se cutremure clădirea prin forţa lor – o realizare remarcabilă, chiar şi în cazul acestor ziduri groase de aproape o jumătate de metru, cu grinzi din lemn de chiparos, care nu putrezesc niciodată.

„Probabil că îi plac aromele de aici", mi-am zis. Marius, unde este? înainte de a-l vizita pe Lestat nu dorisem să discut prea mult cu Marius, iar când îi lăsasem în păstrare comorile mele, mă mulţumisem să-i adresez doar câteva cuvinte de politeţe.

În definitiv, îmi adusesem copiii într-o menajerie a nemuritorilor. Cine putea să îi păzească mai bine decât preaiubitul meu Marius, atât de puternic, încât aici nimeni nu ar fi îndrăznit să-i refuze nici cea mai măruntă dorinţă?

În mod firesc, între noi nu există legături telepatice – eu sunt creaţia lui Marius, voi rămâne pentru totdeauna învăţăcelul lui – dar, de îndată ce m-a fulgerat acest gând, mi-am dat seama că nu simţeam prezenţa lui Marius în clădire. Nu ştiam ce se întâmplase în scurtul interval în care îngenuncheasem să îl examinez pe Lestat. Nu ştiam unde se află Marius. Nu simţeam mirosul uman, familiar al lui Benji sau al lui Sybelle. O senzaţie de panică nedefinită mă paraliza.

M-am oprit pe al doilea palier al clădirii. M-am sprijinit de perete şi mi-am aţintit privirea calmă pe podeaua din lemn de brad hăituit Pe scânduri lumina forma ochiuri rotunde, galbene.

Unde erau Benji şi Sybelle? Ce fusese în capul meu, când am adus aici aceste două fiinţe umane minunate? Benji era un băiat isteţ în vârstă de doisprezece ani, Sybelle o tânără de douăzeci şi cinci. Dacă Marius, atât de generos în adâncul sufletului, îi pierduse, neglijent, din vedere?

— Sunt aici, tinere.

Cuvintele răsunară pe neaşteptate, blânde, binevoitoare.

Creatorul meu stătea pe palierul de sub mine, urcând scările în urma mea sau, mai bine zis, folosindu-se de puterile sale

pentru a se materializa în acel loc, parcurgând distanţa care ne despărţea cu o tăcută, invizibilă viteză.

— Stăpâne, i-am spus cu o urmă de zâmbet, ca o scuză, pentru o clipă m-am temut pentru ei. Locul acesta mă întristează.

Dădu din cap.

— Sunt cu mine, Armand. Oraşul e înţesat de muritori. E destulă mâncare pentru toţi vagabonzii care bântuie pe aici. Nu le va face nimeni vreun rău. Nu ar îndrăzni nimeni, chiar dacă eu nu aş fi aici ca să le atrag atenţia.

Acum era rândul meu să dau din cap. În realitate, nu eram convins. Prin natura lor, vampirii sunt perverşi şi fac lucruri răutăcioase şi înfricoşătoare doar de dragul de a le face. Uciderea unui pui de muritor ar fi o distracţie pe cinste pentru vreuna dintre aceste creaturi întunecate şi nepământene, care dau târcoale prin împrejurimi, atrase de evenimente inedite.

— Eşti o minune, tinere, îmi spuse zâmbind.

Tinere! Cine altcineva mi se putea adresa aşa, în afară de Marius, Creatorul meu, şi ce contau pentru el cinci sute de ani?

— Ai ieşit la soare, copile, continuă cu aceeaşi undă clară de îngrijorare întipărită pe faţa blândă. Şi ai supravieţuit ca să-ţi spui povestea.

— La soare, Stăpâne? i-am întors întrebarea.

Dar nu doream să dezvălui eu însumi mai multe. Deocamdată, nu eram pregătit să vorbesc despre ceea ce se întâmplase, despre legenda Năframei Sfintei Veronica şi despre Chipul Mântuitorului nostru imprimat pe ea sau despre dimineaţa în care îmi vândusem sufletul cu un sentiment de fericire perfectă. Ce mai poveste!

Urcă scările şi se opri la o distanţă politicoasă de mine. El a fost întotdeauna un adevărat gentleman, chiar înainte ca acest cuvânt să existe. În Roma antică trebuie să fi existat un termen pentru a descrie o astfel de persoană manierată, curtenitoare până la a-şi face din asta un titlu de onoare, atât cu cei bogaţi, cât şi cu cei săraci. Acesta era Marius şi, din câte ştiam eu, aşa fusese dintotdeauna.

îşi puse mâna albă ca zăpada pe balustrada mătăsoasă, lipsită de luciu. Purta o pelerină lungă din catifea cenuşie, extravagantă odinioară, dar acum uzată de atâta purtat şi de ploi, iar părul bălai îi era lung ca al lui Lestat, aureolat de razele rătăcite de lumină, răvăşit de umezeală, păstrând încă picături

răzleţe din roua de afară, la fel ca şi sprâncenele lui cânepii şi genele lungi şi întoarse ce-i umbreau ochii mari, de un albastru-cobalt.

Totuşi, avea un aer mai nordic şi mai glacial decât Lestat, al cărui păr tindea mai degrabă spre auriu, înconjurat de o aură luminoasă, iar ochii lui, prismatici, parcă absorbeau culorile din jur, căpătând o minunată nuanţă de violet la cea mai mică provocare venită din lumea de afară.

în Marius vedeam cerul însorit al ţinuturilor sălbatice din nord, iar ochii, mereu strălucitori, care respingeau orice nuanţă de culoare din afară, erau ferestre perfecte către sufletul său statornic.

— Armand, vreau să vii cu mine.

— Unde, Stăpâne, unde să vin?

Doream să fiu, la rândul meu, politicos. Avusese întotdeauna, chiar şi după o ceartă, darul de a aduce la suprafaţă tot ce aveam mai bun în mine.

— Acasă la mine, Armand, acolo unde sunt acum Sybelle şi Benji. O, nu-ţi face griji nici o clipă din cauza lor! Pandora este cu ei. Sunt nişte muritori uimitori, inteligenţi, foarte diferiţi şi totuşi atât de asemănători. Amândoi te iubesc, ştiu atât de multe şi au venit cu tine atâta drum!

Sângele îmi coloră faţa; mă copleşi un val de căldură usturătoare şi neplăcută, dar, pe măsură ce sângele mi se scurse din obraji, mă simţeam mai răcorit şi, în mod straniu, iritat de senzaţia pe care o încercasem.

Faptul că mă aflam aici constituia un şoc şi doream să plec cât mai repede.

— Stăpâne, nu ştiu cine sunt în viaţa aceasta nouă, i-am spus recunoscător. Renăscut? Derutat? Am şovăit, dar nu avea rost să mă opresc: Nu-mi cere deocamdată să rămân aici.

Poate după ce Lestat îşi va reveni, poate după ce va trece destul timp – nu ştiu sigur, ştiu doar că acum nu pot accepta amabila ta invitaţie.

înclină capul cu un gest scurt, aprobator. Degetele i se strânseră uşor. Vechea pelerină cenuşie îi alunecase de pe umăr. Nu părea să îi pese. Veşmintele negre de lână erau neîngrijite, reverele şi buzunarele îi erau prăfuite. Aşa ceva nu i se potrivea.

Gâtul îi era înfăşurat într-o eşarfă amplă de mătase albă care făcea ca faţa să îi pară mai plină de culoare şi mai umană decât era în realitate. Dar mătasea era parcă sfâşiată de mărăcini, într-un cuvânt, mai degrabă bântuia lumea în aceste veşminte decât era îmbrăcat cu ele. Erau potrivite pentru un neisprăvit, nu pentru bătrânul meu Maestru.

Cred că ştia că sunt în încurcătură. Priveam penumbra de deasupra capului meu. Aş fi vrut să ajung în pod, la hainele pe jumătate ascunse ale copilei moarte. Gândul îmi zbură la povestea acestei copile. Am avut neobrăzarea să dau frâu liber gândurilor, deşi el mă aştepta.

Mă readuse la realitate cu vorbe blânde:

— Când vei dori să îi vezi, Sybelle şi Benji vor fi cu mine. Ne vei găsi. Nu vom fi departe. Când vei dori să o asculţi, vei auzi *Appassionata.*

— I-ai dăruit un pian!

Mă refeream la Sybelle. Îmi impusesem să nu mai percep lumea de afară cu urechile mele de nemuritor şi, deocamdată, nu doream să îmi deschid auzul nici chiar pentru sunetul minunat al pieselor interpretate de ea, deşi tânjeam deja după ele.

De cum intrasem în mănăstire, Sybelle observase un pian şi mă întrebase, şoptindu-mi la ureche, dacă îi permit să cânte la el. Nu era în capela în care zăcea Lestat, ci într-o altă încăpere lungă şi goală. I-am răspuns că nu era tocmai cuviincios, că l-ar putea deranja pe Lestat care zăcea acolo şi că nu puteam şti la ce se gândea sau ce simţea, ori dacă se simţea înfricoşat şi încătuşat de propriile vise.

— Poate când vii vei sta mai mult, zise Marius. O să-ţi facă plăcere să o asculţi cântând la pian şi poate că atunci vom putea sta de vorbă, te vei putea odihni împreună cu noi şi vom împărţi casa atâta timp cât vei dori.

Nu i-am răspuns.

— După canoanele Lumii Noi este un palat, continuă cu o uşoară undă de dispreţ. Nu este deloc departe. Am cea mai mare grădină şi stejari bătrâni, mai bătrâni decât cei de pe bulevard, şi o mulţime de uşi şi de ferestre. Ştii cât de mult îmi plac toate astea. Este stilul roman. Casa este deschisă ploilor de primăvară, iar ploile de primăvară de aici sunt de vis.

— Da, ştiu, am şoptit. Cred că plouă şi acum, nu-i aşa?

— Păi da, m-a cam udat, răspunse aproape vesel. Poţi să vii când doreşti. Dacă nu în seara asta, atunci mâine...

— A, o să vin diseară.

Nu voiam să îl supăr câtuşi de puţin, dar Benji şi Sybelle văzuseră deja suficienţi monştri cu chipuri palide şi voci catifelate. Era timpul să plecăm.

L-am privit destul de îndrăzneţ, savurând momentul, înfrângând timiditatea care era blestemul nostru în această lume modernă. În vechea Veneţie strălucise în veşmintele sale în ton cu moda vremurilor, întotdeauna perfect croite şi frumos împodobite, o chintesenţă a modei, ca să folosesc o expresie graţioasă a acelor timpuri. Când traversa Piaţa San Marco, în lumina purpurie a înserării, toată lumea întorcea capul după el. Culoarea roşie fusese slăbiciunea lui – o mantie amplă, din catifea purpurie şi o vestă brodată cu măiestrie, iar dedesubt o tunică din mătase aurie, în vogă la vremea respectivă.

Avea plete ca ale lui Lorenzo di Medici în tinereţe, desprinse parcă din picturile de pe pereţi.

— Stăpâne, te iubesc, dar trebuie să rămân singur. Nu ai nevoie de mine acum, nu-i aşa, Stăpâne? De ce-ai avea? Nu ai avut niciodată cu adevărat nevoie de mine.

M-am căit imediat pentru ceea ce rostisem. Nu tonul, ci cuvintele sunau de-a dreptul neruşinat. Cunoscând legăturile tainice dintre noi, mi-era teamă să nu mă înţeleagă greşit.

— Heruvimule, te vreau, spuse pe un ton iertător. Dar pot aştepta. Mi se pare că ţi-am spus aceleaşi cuvinte nu de mult, când eram împreună, aşa că ţi le spun din nou.

Nu mă simţeam în stare să-i spun că era perioada în care aveam nevoie de tovărăşia muritorilor, că îmi doream mult să pierd o noapte întreagă stând de vorbă cu micuţul, dar atât de înţeleptul Benji sau să o ascult iar şi iar pe draga mea Sybelle interpretând sonate. Mi se părea lipsit de sens să mai dau explicaţii. Şi mă copleşi din nou o tristeţe grea, apăsătoare, pentru că venisem în acest loc îndepărtat şi pustiu, unde zăcea Lestat, incapabil sau poate refuzând pur şi simplu să se mişte sau să vorbească, nici unul dintre noi nu ştia precis.

— În momentul acesta nu îţi va face plăcere compania mea, Stăpâne. Dar cu siguranţă îmi vei da un indiciu ca să te pot găsi, aşa că după ce trece perioada aceasta...

— Mi-e teamă pentru tine, şopti pe neaşteptate, cu o căldură surprinzătoare în glas.

— Mai mult decât ţi-a fost până acum, Stăpâne?

Meditã o clipă, apoi îmi răspunse:

— Da. Iubeşti doi copii muritori. Ei reprezintă pentru tine stelele şi Luna. Vino şi stai cu mine, chiar dacă pentru puţin timp. Spune-mi ce crezi despre Lestat al nostru şi despre ce s-a întâmplat. Dacă promit să nu suflu o vorbă şi să nu te forţez, poate îmi vei spune care este părerea ta despre ceea ce ai văzut în ultimul timp.

— Ai un mod de abordare foarte delicat, Stăpâne, te admir. Adică de ce l-am crezut pe Lestat când a afirmat că a trecut prin iad şi prin rai şi ce am văzut când am privit Năframa Veronicăi, relicva pe care a adus-o cu el.

— Doar dacă vrei să îmi spui. Dar, ca să fiu sincer, aş dori să vii cu mine şi să te odihneşti.

Mi-am aşezat mâna peste a lui, minunându-mă că, în ciuda tuturor celor îndurate, aveam pielea aproape la fel de albă ca şi a lui.

— Nu-i aşa că o să ai răbdare cu copiii mei până mă întorc? îşi imaginează că sunt grozavi pentru că au venit cu mine aici, în mijlocul celor care n-au cunoscut moartea, fluierând nepăsători, ca să zic aşa.

— Cei care n-au cunoscut moartea! repetă, surâzând cu reproş. Asemenea limbaj, şi încă în prezenţa mea! Ştii că nu suport aşa ceva.

Mă sărută iute pe obraz. Gestul m-a surprins, dar imediat mi-am dat seama că dispăruse.

— Trucuri vechi! am exclamat cu glas tare, neştiind dacă se mai află suficient de aproape ca să mă audă sau dacă îşi închisese urechile în faţa vorbelor mele, cu aceeaşi încăpăţânare cu care le închisesem şi eu pe ale mele în faţa lumii de afară.

Mi-am întors privirea, visând dintr-odată la bolte de verdeaţă, aşa cum mi le-aş fi imaginat cu vechea mea gândire, dorindu-mi să mă întind pe răsadurile din grădină, printre flori, nerăbdător să-mi lipesc faţa de pământ şi să murmur un cântecel numai pentru mine.

Primăvara de afară, căldura, fuioarele de ceaţă ameninţând să se transforme în ploaie. Tânjeam după toate astea. Voiam

pădurile mlăştinoase din depărtare, dar îi voiam şi pe Sybelle, şi pe Benji, aşa cum îmi doream să plec de aici, să am cumva voinţa de a merge mai departe.

Ah, Armand, acesta a fost întotdeauna lucrul care ţi-a lipsit: voinţa. Nu permite ca vechea poveste să se repete acum. Fă astfel încât tot ceea ce s-a întâmplat să-ţi dea putere!

în preajmă apăru un altul.

Brusc, mi s-a părut atât de îngrozitor să fiu tulburat în gândurile mele intime de un intrus nemuritor, pe care nici măcar nu-l cunoşteam şi care, poate, ar fi încercat în mod egoist să afle ce simţeam.

Nu era însă decât David Talbot.

Venea dinspre aripa în care se afla capela, trecând prin camerele ce făceau legătura ca o punte cu clădirea principală, unde mă aflam eu, în capul scărilor care duceau la etajul al doilea.

L-am zărit intrând în hol. În spatele lui se zărea glasvandul prin care se ajungea în galerie, iar în spatele acestuia ţesătura blândă, albă-aurie a razelor de lumină ce se întrepătrundeau în curtea de jos.

— Acum e linişte. Podul este pustiu şi ştii, desigur, că poţi intra acolo.

— Pleacă!

Nu simţeam nici o supărare, doream doar să rămân singur cu gândurile şi cu sentimentele mele, fără teama de a fi descifrate de altcineva.

Mă ignoră, dând dovadă de o mare stăpânire de sine, apoi îmi zise:

— Da, mi-e teamă puţin de tine, dar sunt şi grozav de curios.

— A, înţeleg, deci crezi că asta te scuză pentru că m-ai urmărit până aici?

— Nu te-am urmărit, Armand. Aici locuiesc.

— În cazul acesta, îmi cer scuze. N-am ştiut. Cred că mă bucur. Îl păzeşti. Nu rămâne niciodată singur.

Evident, mă referam la Lestat.

— Toţi se tem de tine, zise calm. Se oprise la oarecare distanţă de mine, cu braţele încrucişate. Ştii, poţi scrie un studiu întreg despre obiceiurile şi ştiinţa vampirilor.

— Eu nu am această intenţie.

— Da, îmi dau seama de asta. Mă gândeam doar şi sper că mă vei ierta. E vorba despre copila din pod, copila despre care se spune că ar fi fost ucisă. Este o poveste lungă, despre o fiinţă foarte mică. Poate, dacă norocul îţi va surâde mai mult decât altora, vei putea vedea fantoma copilei ale cărei haine au fost zidite.

— Te superi dacă te privesc? Dacă tot vrei să te cufunzi în gândurile mele cu atâta hotărâre, vreau să spun. Ne-am cunoscut cu ceva timp înainte de a se petrece toate acestea: Lestat, Călătoria în Ceruri, venirea în locul acesta. Nu te-am privit niciodată cu atenţie. Am fost indiferent sau poate prea politicos, n-aş putea spune care din ele.

M-a surprins căldura care răzbătea din glasul meu. Eram nestatornic, iar asta nu era vina lui David Talbot.

— Mă refer la cunoştinţele convenţionale despre tine. La faptul că nu te-ai născut cu trupul acesta, că atunci când te-a cunoscut Lestat erai un bărbat în vârstă, că trupul pe care îl foloseşti acum a aparţinut unui suflet ager, care putea să treacă dintr-un corp în altul, până ce se stabilea într-unul dintre ele cu sufletul lui călător.

îmi aruncă un zâmbet dezarmant.

— Aşa spunea Lestat Aşa a scris. Desigur, este adevărat. Ştii bine că este adevărat. Ai ştiut de când m-ai văzut prima oară.

— Am petrecut trei nopţi împreună. Iar eu nu te-am întrebat nimic, niciodată. Vreau să spun că nu te-am privit niciodată drept în ochi.

— Pe atunci ne gândeam la Lestat.

— Acum nu ne mai gândim?

— Nu ştiu.

— David Talbot! am exclamat, măsurându-l cu ochi reci. David Talbot, general comandant al Ordinului Detectivilor Metafizici, cunoscut sub numele de Talamasca, a fost catapultat în trupul în care se plimbă acum printre noi. Nu ştiam dacă parafrazam sau dacă inventam, pe măsură ce vorbeam. A fost întemniţat sau înlănţuit în el, ţintuit prin nenumărate vene, apoi păcălit şi transformat în vampir, odată cu şuvoiul arzător de sânge care i-a inundat trupul, ferecându-i sufletul în acest trup, odată cu transformarea lui într-o entitate nemuritoare – un bărbat cu pielea bronzată şi plete dese, negre, strălucitoare.

— Se pare că ai dreptate, spuse cu o politeţe condescendentă.

— Un tip atrăgător, am continuat, cu pielea de culoarea caramelului şi cu priviri galeşe, ce mă duc cu gândul la toate lucrurile care mă delectau pe vremuri, devenind în prezent doar un amalgam de arome: scorţişoară, cuişoare, piper dulce şi alte mirodenii colorate în auriu, cafeniu şi roşu, al căror parfum îmi invadează creierul şi mă aruncă pradă unor dorinţe erotice, care acum, mai mult ca niciodată, se zbat să se descătuşeze. Pielea lui trebuie să miroasă a fructe de anacardier şi a cremă de migdale.

începu să râdă.

— Înţeleg ce vrei să spui, spuse politicos.

Mă simţeam eu însumi şocat. Pentru o clipă m-am simţit îngrozitor.

— Eu nu sunt atât de sigur că mă înţeleg, i-am replicat ca o scuză.

— Cred că este limpede. Vrei să te las singur.

Mi-am dat seama imediat de contradicţia absurdă care se ascundea dincolo de toate acestea.

— Ştii, sunt foarte tulburat, am şoptit. Simţurile mi se întrepătrund, se încurcă precum zeci de iţe: gust, văz, miros, pipăit.

Mă simt ca o fiară.

Mă întrebam cu răutate şi fără rost dacă l-aş fi putut ataca, dacă l-aş fi putut răpune prin mai marea mea măiestrie şi abilitate, ca să-i simt gustul sângelui împotriva voinţei sale.

— Am trecut prin mult prea multe ca să mă las păcălit şi, de altfel, de ce ai încerca să faci aşa ceva?

Câtă stăpânire de sine! Bătrânul care sălâşluia în trupul acela ţinea sub control sângele mai tânăr şi clocotitor, muritorul cel înţelept deţinea o autoritate de fier asupra a tot ceea ce însemna putere supranaturală şi nemuritoare. Ce împletire de energii! Ar fi fost plăcut să-i sorb sângele, să-l posed împotriva voinţei lui. Nu există nimic mai amuzant pe Pământ decât să violezi un seamăn de-al tău.

— Nu ştiu, am bâiguit ruşinat. Violul este un act nedemn de un bărbat. Nu ştiu de ce te insult. Ştii, aveam de gând să plec repede. Adică voiam să arunc o privire prin pod şi apoi să o şterg de aici. Aş fi vrut să evit o situaţie stânjenitoare ca

aceasta. Tu eşti o adevărată minune şi crezi că eu sunt la fel, iar acesta este un lucru nemaipomenit.

L-am măsurat din cap până-n picioare. Ultima dată când îl întâlnisem, mai mult ca sigur, fusesem orb în ce-l priveşte.

Era îmbrăcat cu un bun-gust desăvârşit. Slujindu-se de înţelepciunea vremurilor de odinioară, când bărbaţii se puteau făli cu gătelile lor asemenea unor păuni, optase pentru veşminte în tonuri de auriu şi chihlimbar. Era fercheş şi curat, întregindu-şi vestimentaţia cu accesorii din aur curat – un ceasbrăţară, butoni şi un ac ce îi fixa cravata modernă, adevărată revărsare de culori, aşa cum preferă bărbaţii să poarte în aceste timpuri, invitându-te parcă să îi apuci de nod şi să îi imobilizezi. Ce accesoriu ridicol! Chiar şi cămaşa din bumbac lucios avea o nuanţă roşiatică, împrumutând parcă ceva din lumina soarelui şi din căldura pământului. Era încălţat cu pantofi maro, lucioşi ca şi carapacea unei insecte. Se apropie de mine.

— Ştii ce vreau să te rog. Nu te lupta cu aceste gânduri fără noimă, cu aceste experienţe noi, cu uluitoarea capacitate de introspecţie pe care o ai. Mai bine scrie o carte.

Nu aş fi ghicit niciodată ce avea de gând să mă roage. M-a surprins în mod plăcut, dar am fost luat totuşi pe nepregătite.

— Să scriu o carte? Eu, Armand?

Am făcut câţiva paşi spre el, m-am răsucit brusc pe călcâie şi am urcat în fugă scările spre pod, trecând de etajul trei şi oprindu-mă la al patrulea nivel.

Aerul era cald şi dens. Încăperea era bătută de soare cât era ziua de lungă. Totul era uscat, cu contururi îndulcite, lemnăria şi podelele crăpate degajau un miros de tămâie.

— Unde eşti, fetiţo?

— Copilă, vrei să spui.

Urcase în urma mea, lăsându-mi totuşi, din politeţe, un răgaz.

— Nu a fost niciodată aici, adăugă.

— De unde ştii?

— Dacă ar fi fost o fantomă, aş fi putut s-o chem.

I-am aruncat o privire peste umăr.

— Ai tu puterea asta? Sau ăsta e primul lucru care ţi-a trecut prin minte să mi-l spui acum? înainte de a te aventura mai

departe, dă-mi voie să îţi atrag atenţia că noi nu avem aproape niciodată capacitatea de a vedea spiritele.

— Eu sunt cu totul şi cu totul nou. Sunt altfel decât ceilalţi. Am venit în Lumea întunericului înzestrat cu alte însuşiri. Pot îndrăzni să spun că noi, vampirii, am evoluat?

— Cuvântul ăsta convenţional sună stupid.

Am continuat să inspectez podul. Am aruncat o privire într-o cămăruţă minusculă, cu tencuiala scorojită şi cu tapet zdrenţuit, imprimat cu trandafiri mari, roşii, în stil victorian, presărat pe alocuri cu frunze verzi. Am intrat. Lumina răzbătea printr-o fereastră situată la o înălţime destul de mare, prin care un copil nu ar fi reuşit niciodată să privească afară. „Câtă cruzime!" mi-am zis.

— Cine spunea că aici a murit un copil? am întrebat.

Sub straturile groase lăsate de trecerea anilor totul era curat. Nu se simţea nici o prezenţă. Totul părea perfect şi la locul lui, nu era nici o urmă de fantomă care să mă aline. De ce ar renunţa o fantomă la plăcuta-i odihnă doar de dragul meu?

Aş fi dorit să strâng la piept dulcea legendă care îi păstra vie amintirea. Cum era posibil să fie omorât un copil într-o mănăstire în care erau doar călugăriţe? Nu m-aş fi gândit niciodată că femeile pot fi atât de nemiloase. Reci, lipsite poate de imaginaţie, dar nu agresive, ca noi, nici capabile să ucidă.

Continuam să mă răsucesc, examinând încăperea. De-a lungul unui perete se aliniau câteva dulapuri din lemn, iar într-unul dintre ele, uitat deschis, am zărit pantofii răsturnaţi, botine de culoare maro, cu şireturi negre. În aceeaşi clipă am observat, chiar în spatele meu, spărtura prin care îi smulseseră hăinuţele din zid. Veşmintele zăceau aruncate pe jos, murdare de tencuială şi mototolite.

M-am simţit deodată cuprins de amorţeală, ca şi cum praful din odaie ar fi fost o pulbere fină de gheaţă, coborâtă de pe culmile înalte ale munţilor maiestuoşi şi cumplit de egoişti, pentru a îngheţa orice vietate, pentru a lichida pe vecie tot ce respiră, simte, visează sau trăieşte.

începu să recite în şoaptă:

— „Nu te mai teme de căldura soarelui. Nici de furia viscolelor iernii. Nu te mai teme…"

Am suspinat de plăcere. Cunoşteam versurile. Le adoram. Am îngenuncheat ca în faţa unei icoane şi am atins hainele fetiţei.

— Era atât de mică, nu avea mai mult de cinci ani şi, de fapt, nici nu a murit aici. Nu a omorât-o nimeni. Nu i s-a întâmplat nimic deosebit.

— Vorbele tale sunt atât de departe de ceea ce gândeşti în realitate.

— Nu este adevărat, mă gândesc în acelaşi timp la două lucruri. E altceva să fii omorât. Eu am fost omorât. O, nu, nu de Marius, după cum ai putea crede, ci de alţii. Vorbeam înadins domol, convins de spusele mele, pentru că nu o făceam doar de dragul de a juca teatru. Sunt învăluit în amintiri ca în nişte blănuri vechi. Ridic braţul şi faldurile amintirilor mi-l acoperă. Privesc în jur şi văd alte vremuri. Dar ştii ce mă înspăimântă cel mai mult? Această stare, ca atâtea altele în ceea ce mă priveşte, nu va duce la nimic concret şi se va perpetua de-a lungul vremurilor.

— De fapt, de ce te temi? Ce voiai de la Lestat când ai venit aici?

— David, am venit să-l văd. Am venit să aflu ce i se întâmplă şi de ce zace acolo, nemişcat. Am venit…

Am tăcut, pentru că nu aveam de gând să spun mai mult.

Unghiile lucioase îi dădeau mâinii lui un plus de strălucire – mâini deosebite, ademenitoare, mâini făcute să mângâie, să atingă.

Ridică o rochie micuţă, zdrenţuită, cenuşie, care mai păstra pe alocuri câteva fâşii de dantelă sărăcăcioasă. Orice este plămădit din carne poate emana o frumuseţe ameţitoare, iar dacă te concentrezi suficient de tare, frumuseţea lui explodează neiertătoare.

— Nişte haine doar. Bumbac înflorat, un petic de catifea cu mâneca bufantă, nu mai mare decât un măr pentru secolul acesta al braţelor dezgolite, expuse zi şi noapte vederii. Nu a fost agresată. Un simplu copil sărman şi trist, atât prin forţa naturii, cât şi a împrejurărilor.

— Atunci spune-mi: de ce i-au ascuns hainele în zid? Ce păcat au putut săvârşi aceste hăinuţe? Pentru Dumnezeu, David Talbot, de ce nu o lăsăm pe fetiţă să se bucure de legenda ei, de momentul ei de glorie? Mă superi! Susţii că poţi vedea

spiritele. Le găseşti agreabile? îţi place să stai de vorbă cu ele. Aş putea să-ţi povestesc eu despre o fantomă...

— Când o să-mi povesteşti? Nu înţelegi câte poate face o carte?

Se ridică şi cu mâna dreaptă îşi scutură genunchii de praf. În stânga strângea rochiţa. Imaginea în sine mă deranja – o fiinţă atât de înaltă, ţinând în mână o rochiţa mototolită de fetiţă.

— Ştii, dacă stai să te gândeşti bine, nu există nici un motiv în lume care să justifice diferenţierea care se face între băieţei şi fetiţe. Gândeşte-te la progeniturile celorlalte mamifere. Poate deosebi cineva după sex căţeluşii, pisicuţele sau mânjii? în cazul lor, acesta nu este un criteriu. În prima perioadă de viaţă aceste creaturi fragile nu au sex. Nu e nimic precis conturat. Nu este nimic mai minunat decât să priveşti un băieţel sau o fetiţă. Îmi umblă prin cap o sumedenie de idei. Cred că o să explodez dacă nu fac ceva, iar tu mă sfătuieşti să scriu o carte. Tu chiar crezi că este posibil, tu crezi că...

— Eu cred că atunci când scrii o carte spui povestea aşa cum vrei tu să fie cunoscută.

— Nu văd prea multă înţelepciune în ce spui.

— Ei bine, atunci gândeşte-te că, în mare parte, vorbele reprezintă o oglindire a sentimentelor, o veritabilă explozie. Uite, scrie despre felul în care se manifestă la tine aceste răbufniri.

— Nu vreau.

— Ba da, vrei, dar nu sunt cuvintele pe care ai dori să le citeşti. Când scrii, se petrece ceva deosebit. Plămădeşti o poveste, indiferent cât ar fi ea de dezlânată sau de stângace, sau de neconformă cu canoanele sau cu formele utile. Încearcă, de dragul meu. Ba nu, am o idee mai bună!

— Ce idee?

— Hai să coborâm în camera mea. După cum ţi-am spus, locuiesc aici. De la fereastra mea poţi vedea copacii. Eu nu trăiesc precum prietenul nostru Louis, care bântuie dintr-un cotlon prăfuit în altul, apoi se întoarce în apartamentul lui din Rue Royale, convins pentru a mia oară că nimeni nu îi poate face rău lui Lestat. La mine e cald. Îmi place să stau la lumina lumânărilor. Vino cu mine şi lasă-mă să-ţi scriu eu povestea. Stai de vorbă cu mine. Nu te pripi sau, dacă doreşti, fă pe grozavul ori ia povestea în zeflemea, şi lasă-mă pe mine să o

scriu. Chiar şi aşa, doar faptul că voi scrie te va face să deslu-şeşti ceva. Vei începe să...

— Ce anume?

— Să îmi dezvălui ce s-a întâmplat. Cum ai murit şi cum ai trăit.

— Nu te aştepta la minuni, erudiţiile! în dimineaţa aceea, la New York, nu am murit. Era *cât pe ce* să mor.

îmi stârnise oarecum curiozitatea, dar nu aş fi fost în stare niciodată să fac ceea ce îmi cerea. Cu toate acestea, din câte îmi dădeam seama, era surprinzător de cinstit, de sincer, aşadar.

— A, nu trebuia să o iei literal. Voiam să spun că ar trebui să îmi povesteşti ce ai simţit urcând sus, spre soare, sfâşiat de atâta suferinţă, suferinţa care te-a făcut să descoperi mulţimea aceasta de amintiri, de conexiuni. Povesteşte-mi! Povesteşte-mi!

— Nu şi dacă vrei să sune coerent! i-am răspuns, morocănos.

I-am urmărit reacţia.

Nu îl tulburam. Dorea să-mi vorbească în continuare:

— Să sune coerent? Armand, eu nu voi face decât să aştern pe hârtie ceea ce îmi povesteşti tu.

Cuvintele erau simple şi totuşi aveau o stranie încărcătură emoţională.. – îmi promiţi?

I-am aruncat o căutătură maliţioasă. Tocmai eu! Să fac asta!

Zâmbi. Împături rochiţa şi, cu grijă, o lăsă să cadă peste grămăjoara de hăinuţe vechi.

— Nu voi schimba nici măcar o silabă. Vino să stai cu mine, vorbeşte-mi, fii iubitul meu!

îmi surâse încă o dată.

Brusc, se îndreptă spre mine, cam în aceeaşi manieră agresivă în care intenţionasem eu să mă apropii de el cu puţin timp în urmă. Îşi strecură mâna prin părul meu, căutându-mi faţa, apoi îmi strânse buclele şi se aplecă râzând, îngropându-şi capul în ele. Mă sărută pe obraz.

— Părul tău pare a fi ţesut din fir de chihlimbar, ca şi cum ai putea topi chihlimbarul la lumina lumânărilor, trăgându-l apoi în fire subţiri care, odată uscate, ar împrumuta aceste reflexe strălucitoare pletelor tale. Eşti dulce, arăţi ca un băietan, dar eşti frumos ca o fată. Tare aş vrea să te pot zări măcar pentru o clipă înveşmântat în catifea veche, aşa cum te-a văzut

Marius. Mi-aş dori să te văd măcar pentru o fracţiune de secundă îmbrăcat în colanţi şi cu o vestă brodată cu rubine.

Uită-te la tine, copil de gheaţă ce eşti! Iubirea mea te lasă rece.

Buzele îi erau fierbinţi şi sub ele simţeam apăsarea colţilor şi brusca nerăbdare a degetelor care-mi strângeau capul. M-am înfiorat şi tot trupul mi se încordă, apoi se cutremură, zguduit de o plăcere dincolo de orice închipuire. Îmi repugna această intimitate singuratică, îmi displăcea suficient de mult ca să doresc să aduc o schimbare sau să mă lepăd cu totul de ea. Aş fi preferat să mor sau să mă retrag undeva, în negură, umil, singur cu lacrimile mele.

Din felul în care mă privea desluşeam că era capabil să iubească fără a oferi nimic. Nu era un *connoissew,* ci doar un simplu băutor de sânge.

— Mă faci să îmi fie foame, am şoptit. Nu foame de tine, ci de cineva care este damnat, dar încă în viaţă. Vreau să vânez, încetează! De ce mă atingi? De ce trebuie să fii atât de blând?

— Toţi te doresc.

— O, ştiu asta! Toată lumea ar dori să distrugă un copil păcătos şi isteţ.

— Toată lumea şi-ar dori un puşti plin de viaţă, care ştie să se descurce. Puştanii sunt o hrană mai apetisantă decât femeile, iar fetele seamănă prea mult cu femeile, dar băieţii? Ei nu sunt ca bărbaţii, nu-i aşa?

— Nu-ţi bate joc de mine. Am vrut doar să te ating, să-ţi simt moliciunea trupului veşnic tânăr.

— O da, ăsta sunt eu, veşnic tânăr. Pentru un bărbat atât de chipeş spui o mulţime de prostii. Eu ies. Trebuie să mă hrănesc. Iar când voi termina, când mă voi simţi sătul şi fierbinte, atunci mă voi întoarce, voi sta de vorbă cu tine şi îţi voi povesti tot ce doreşti. M-am îndepărtat doar câţiva paşi de el, simţind cum mă trec fiori când degetele sale îmi eliberară pletele. Am privit spre fereastra albă şi goală, prea înaltă ca să pot zări copacii.De aici nu se poate vedea nimic înverzit, cu toate că afară e primăvară, cum numai în sud poate fi. Îi simt parfumul prin ziduri. Vreau să privesc doar o clipă florile. Vreau să ucid, să beau sânge şi să mă bucur de flori.

— Nu e de ajuns. Vreau să scriu cartea. Vreau să o scriu acum şi vreau să vii cu mine. Nu o să pierd vremea aici la nesfârşit.

— Aiurea, sunt convins că aşa o să faci. Crezi că sunt o păpuşă, nu? Crezi că sunt drăguţ, turnat din ceară şi ştiu că vei sta atât cât îţi voi spune eu.

— Eşti cam meschin, Armand. Arăţi ca un înger, dar vorbeşti ca un ucigaş de rând.

— Câtă aroganţă! Parcă spuneai că mă doreşti.

— Cu anumite condiţii.

— Minţi, David Talbot!

Am trecut pe lângă el, îndreptându-mă spre scară. Se auzeau greierii cântând în noapte, fără să le pese de oră, aşa cum se întâmpla adeseori la New Orleans.

Prin fereastra înaltă, cu nouă ochiuri de geam, de pe casa scării puteam zări copacii înfloriţi şi câţiva cârcei de viţă-de-vie de pe acoperişul unei verande.

Mă urmă. Am coborât la parter, mergând ca nişte bărbaţi obişnuiţi, şi am ieşit pe uşa din sticlă sclipitoare ce dădea spre spaţiul larg, feeric luminat al lui Napoleon Avenue, unde se afla un parc plin de verdeaţă, un parc ce gemea sub mulţimea florilor rânduite cu grijă printre copacii bătrâni, cu trunchiuri contorsionate şi gârbovite de ani.

Totul părea să se mişte în adierea brizei dinspre fluviu, iar ceaţa umedă se rotea în fuioare, pregetând să se transforme în ploaie, în timp ce frunze mici, verzi, se aşezau pe pământ ca o cenuşă fină. Blânda, dulcea primăvară a ţinuturilor din sud! Până şi cerul părea să fi rămas greu cu anotimpul: coborâse mai aproape de pământ, dar continua să se îmbujoreze cu lumina reflectată, dând naştere ceţii din toţi porii.

Dinspre grădinile ce mărgineau bulevardul răzbătea un parfum greu de flori – *four o'clock* purpurii, cum le spun muritorii pe aici, o floare luxuriantă, foarte asemănătoare cu o buruiană, dar infinit de dulce; irişi sălbatici, ţâşnind din ţărâna neagră spre cer ca nişte paloşe, cu petalele aspre şi monstruos de mari, izbindu-se de ziduri străvechi şi de trepte de beton; apoi mai erau şi nelipsiţii trandafiri, trandafiri plantaţi de doamne bătrâne şi trandafiri îngrijiţi de femei tinere, trandafiri cu miros otrăvitor, mult prea pătrunzător pentru noaptea tropicală.

Odinioară, în locul acestei fâşii de iarbă circulau tramvaie. Ştiam că şinele trecuseră prin spaţiul acesta larg, de un verde-închis, acolo unde eu continuam să merg în faţa lui, către mahala, către fluviu, către moarte, către sânge. Venea în urma mea. Aş fi putut merge cu ochii închişi, fără să rătăcesc drumul, văzând parcă aievea vechile tramvaie.

— Hai, vino după mine, i-am zis.

Nu era, de fapt, un îndemn, ci o constatare a ceea ce făcea el în momentul acela.

Am trecut pe lângă mai multe grupuri de clădiri în doar câteva secunde. Ţinea pasul cu mine. Era foarte puternic. Fără îndoială că în venele lui curgea sângele întregii Curţi Regale a Vampirilor. Lestat era, într-adevăr, capabil să plămădească monştrii cei mai feroce, făcând abstracţie de cele trei tentative de seducere ratate de la început – Nicolas, Louis, Claudia – dintre care nici măcar unul nu a fost în stare să îşi poarte singur de grijă; în consecinţă, doi au pierit, iar unul lâncezeşte şi se numără, probabil, printre cei mai neputincioşi vampiri care au bântuit vreodată lumea.

Am privit în urmă. Chipul impenetrabil, smead şi lucios, m-a făcut să tresar. Părea lăcuit din cap până în picioare, acoperit cu o peliculă de ceară, cu pielea tăbăcită, iar gândul mi-a zburat din nou la mirodenii, la pulpa nucilor confiate şi la aroma delicioasă a bomboanelor de ciocolată, făcute cu mult zahăr şi unt, şi dintr-odată mi s-a părut o idee bună să îl înşfac.

Dar nu îmi putea da aceeaşi voluptate ca un muritor putred, neînsemnat, matur şi împuţit. Şi ce credeţi? I-am făcut semn cu degetul.

— Acolo!

Privi în direcţia pe care i-o arătasem. Şi văzu conturul neregulat al clădirilor vechi, dărăpănate.

Tot locul era împânzit de muritori: unii dormeau, alţii şedeau pur şi simplu sau mâncau, se plimbau de colo-colo, printre şiruri de scări înguste, în spatele zidurilor scorojite şi sub tavanele cu tencuiala crăpată.

Găsisem unul, perfecţiunea întruchipată în toată nemernicia lui, o învolburare uriaşă de tăciuni respingători, mocnind de răutate, de lăcomie şi sfidare, în aşteptarea mea.

Trecusem de Magazine Street, dar nu ajunsesem încă la fluviu. Era o stradă de care nu îmi aduceam aminte sau nu o

cunoscusem în peregrinările mele prin acest oraş – oraşul lor, al lui Lestat şi al lui Louis – o străduţă îngustă, mărginită de case care în lumina lunii aveau culoarea lemnului putred, cu ferestre astupate cu cârpe, iar undeva, acolo, înăuntru, se afla muritorul acela gârbovit, arogant, depravat, cu privirea aţintită asupra ecranului televizorului, sorbind bere de malţ dintr-o sticlă cafenie, fără a se sinchisi de gândaci şi de căldura apăsătoare care intra în valuri pe fereastra deschisă, această creatură respingătoare, năclăită de sudoare, murdară şi irezistibilă, această fiinţă din carne şi oase hărăzite mie.

În casă colcăiau atât de vizibil gândacii şi alte creaturi minuscule, dezgustătoare, încât părea o carapace subţire şi fragilă, întunecată ca o pădure, care îi învăluia trupul. În locul acesta nu auzise nimeni de normele igienico-sanitare moderne. Până şi mobila putrezise în văgăuna aceea mizerabilă şi plină de igrasie. Frigiderul era acoperit de o peliculă de mucegai.

Doar patul şi preşurile jegoase împrumutau locului un aer oarecum domestic.

Era cuibul cel mai potrivit în care puteai da peste pasărea asta sălbatică, urâtă, peste sacul ăsta de oase şi sânge, cu penaj zdrenţuit, numai bună de jumulit.

Am împins uşa la o parte, adulmecând mirosul de om care se înălţa ca un roi de musculiţe, apoi, fără să fac zgomot, am scos uşa din balamale.

Am păşit pe cele câteva ziare aşternute pe pardoseala de lemn vopsit. Câteva coji de portocale zăceau uscate, ca nişte bucăţi de piele. Gândacii mişunau peste tot. Nici măcar nu a ridicat privirea. Faţa buhăită de băutură era vineţie şi stranie, cu sprâncene negre, groase, neîngrijite, dar, cu toate acestea, avea ceva angelic în el, datorită luminii iradiate de ecranul televizorului.

Apăsă telecomanda pe care o ţinea în mână şi schimbă canalul; lumina clipi fără un sunet, apoi dădu sonorul mai tare şi din aparat răzbătură acordurile unei melodii interpretate de o formaţie, secondată de aplauzele publicului.

Sunete şi imagini lipsite de gust, ca şi mizeria care îl înconjura. „În regulă, eu te vreau. În rest, nu te vrea nimeni.”

Ridică ochii spre mine, puştiul care îi violase intimitatea. David aştepta, prea departe ca să poată fi văzut.

Am împins televizorul la o parte. Aparatul se clătină, apoi se răsturnă la podea, dezmembrându-se de parcă ar fi avut înăuntru o mulţime de recipiente cu energie pură, şi se făcu ţăndări.

îl năpădi un val de furie, iar faţa i se schimonosi.

Se ridică şi porni spre mine cu braţele întinse.

înainte de a-mi înfige colţii în gâtul lui, am observat că avea părul lung şi încâlcit. Murdar, dar des. Îl purta legat la ceafă cu o cârpă, lăsându-l apoi să se împrăştie liber pe spatele cămăşii cadrilate.

Avea un sânge gros, impregnat de mirosul de bere, dulce, dezgustător, cât să sature doi vampiri, şi o inimă care se zbătea dezlănţuită, dându-mi impresia că mă lupt cu un taur.

în toiul ospăţului toate duhorile, chiar şi cele mai fetide, capătă un iz dulce. Aveam senzaţia că voi muri de plăcere, ca întotdeauna.

Am supt cu voluptate, umplându-mi gura şi lăsând sângele să îmi inunde limba, apoi să se scurgă în stomac, presupunând că aveam aşa ceva, dar, mai presus de toate, tânjind să îmi astâmpăr setea aceea lacomă. Toate acestea nu au fost însă de ajuns ca să îi slăbească puterile.

Continua să se lupte cu ultimele forţe şi făcu imprudenţa să îmi zgârie degetele, apoi, gest şi mai nesăbuit, ignorând pericolul, îmi căută ochii. Am strâns tare din pleoape şi l-am lăsat să mi le apese cu degetele sale unsuroase. Nu îi era de nici un folos. Sunt un puşti inaccesibil. Nu îi poţi orbi pe orbi. Eram prea îmbuibat de sânge ca să îmi mai pese. În plus, îmi făcea plăcere. Creaturile acestea firave care vor să te zgârie nu reuşesc decât să te mângâie.

Viaţa i se scurgea din trup, ca şi cum toţi cei pe care îi iubise vreodată ar fi trecut în zbor pe lângă el, printre stelele sclipitoare, îmbarcaţi într-un montagnes russes. Mai rău decât într-o pânză de Van Gogh. Nu ajungi niciodată să cunoşti întreaga paletă de culori a celui pe care îl ucizi, până când mintea nu desluşeşte cele mai fine nuanţe.

Curând se prăbuşi. Am căzut la podea odată cu el. Îl ţineam strâns înlănţuit cu braţul stâng şi mi-am lăsat capul ca un copil pe abdomenul lui musculos, continuând să îi sug sângele cu înghiţituri mari, lacome, înnecând în culoare tot ceea ce gândise şi văzuse vreodată; nu îmi doream altceva decât

culoare pură şi, preţ de numai o secundă, în timp ce viaţa i se scurgea din trup – în timp ce moartea se prelingea pe lângă mine ca o minge uriaşă de forţă întunecată, care apoi se adevereşte a nu fi nimic, nimic în afară de fum sau poate chiar ceva încă şi mai lipsit de substanţă – în timp ce moartea pătrunse în mine, pentru a-mi părăsi în secunda următoare corpul, ca o pală de vânt, mi-am zis: „Oare prin faptul că zdrobesc tot ceea ce înseamnă fiinţa lui îi zădărnicesc posibilitatea de a ajunge la cunoaşterea finală?”

Prostii, Armand! Tu ştii ce ştiu spiritele, ce ştiu îngerii. Nenorocitul se întoarce acasă! în Ceruri. În Cerurile care pe tine au refuzat să te primească şi care, poate, nu te vor primi în vecii vecilor.

Mort, arăta extraordinar.

M-am aşezat alături de el. Mi-am şters gura, dar nu pentru că mi-ar mai fi rămas vreun strop de sânge pe buze. Numai vampirii din filme se umplu de sânge pe toată faţa. Până şi vampirii cu înclinaţii lumeşti sunt mult prea îndemânatici ca să risipească vreo picătură. Mi-am şters gura pentru că îi simţeam sudoarea pe buze şi pe faţă şi voiam să scap de ea.

Totuşi, îl admiram, pentru că, în ciuda aspectului aparent buhăit, fusese un bărbat solid şi uimitor de puternic. I-am admirat părul negru, lipit de pieptul ud, dezgolit de cămaşa inevitabil sfâşiată în timpul încleştării.

Merita să îi păstrez pletele negre. Am smuls fâşia de cârpă care îi ţinea părul legat. Era des ca părul unei femei.

După ce m-am asigurat că era mort, i-am înfăşurat părul pe mână cât era de lung şi am dat să trag de el, ca să îl smulg în întregime din rădăcină.

David scoase un suspin.

— Chiar trebuie să faci asta?

— Nu.

Chiar în timp ce am spus asta, câteva mii de fire se desprinseră de pe ţeastă, fiecare păstrând încă o mică rădăcină însângerată care se legăna în aer ca o insectă minusculă. Am ţinut o clipă în mână smocul de păr, apoi l-am lăsat să îmi alunece printre degete şi să cadă pe capul lui întors într-o parte.

Firele rebele se împrăştiară pe faţa aspră. Ochii îi erau umezi şi păreau să vegheze dincolo de moartea care pusese stăpânire pe substanţa gelatinoasă a trupului său muritor.

David se răsuci pe călcâie şi ieşi în stradă. Maşinile treceau în goană, huruind. Dinspre fluviu se auzi sirena unui vapor cu aburi.

Am ieşit în urma lui. M-am scuturat de praf. Ar fi fost suficient să suflu o singură dată ca să dărâm toată şandramaua, să o fac să se surpe peste mizeria din interior, să o las să moară în mijlocul celorlalte clădiri de aici, fără ca măcar cineva să îşi dea seama, să las pur şi simplu lemnul putred să se facă una cu pământul.

Nu reuşeam să scap de gustul şi de mirosul transpiraţiei care mi se impregnase în piele.

— De ce ai protestat când am vrut să îi smulg părul? Nu voiam decât să îl păstrez, iar el este oricum mort şi nu-i mai pasă de părul lui negru, aşa cum nu-i mai pasă nici altcuiva.

Se răsuci şi mă măsură cu un surâs viclean.

— Felul în care mă priveşti mă sperie, i-am spus. Am fost atât de nesăbuit, încât să îmi dezvălui chipul de monstru? Ştii, draga de Sybelle, micuţa mea muritoare, atunci când nu cântă la pian *Appassionata,* una dintre sonatele lui Beethoven, mă priveşte tot timpul cum mă hrănesc. Vrei să îţi spun acum povestea mea?

Am aruncat o privire în spate, spre bărbatul mort, întins pe o parte, cu umerii aduşi. Pe pervazul din spatele lui, într-o sticlă albastră, era aşezată o floare portocalie. Un lucru al naibii de nepotrivit, nu-i aşa?

— Da, vreau să îţi aud povestea. Hai să ne întoarcem împreună. Te-am rugat să nu îi smulgi părul dintr-un singur motiv.

— Da? l-am întrebat, privindu-l cu o curiozitate neprefăcută. Aşadar, care a fost motivul? Nu aveam de gând decât să îi smulg părul şi să îl arunc.

— Aşa cum smulgi aripioarele unei muşte, completă el, aparent fără nici o aluzie.

— O muscă moartă. Ei, ce atâta tevatură?

— Voiam să văd dacă mă asculţi. Atâta tot. Pentru că, dacă mă ascultai, totul ar fi putut fi în regulă între noi doi. Iar tu te-ai oprit. Şi totul este în regulă.

Se întoarse şi mă prinse de braţ.

— Nu-mi placi, i-am spus.

— O, ba da, Armand. Lasă-mă să-ţi scriu povestea. Nu te grăbi, fă pe grozavul, înjură. În momentul acesta eşti mare şi puternic pentru că îi ai pe cei doi minunaţi muritori micuţi care îţi pândesc fiecare gest, care îţi stau alături precum arhanghelii lui Dumnezeu. Dar recunoaşte şi tu că vrei să îmi spui povestea ta. Vino!

Nu m-am putut abţine să nu izbucnesc în râs.

— Figura asta a ţinut în trecut?

Acum a fost rândul lui să râdă şi a făcut-o din toată inima.

— Nu, cred că nu. Atunci să formulez altfel – scrie-o pentru ei.

— Pentru cine?

— Pentru Benji şi Sybelle. Nu?

Nu i-am răspuns.

Să scriu povestea pentru Benji şi pentru Sybelle. Mintea îmi zbură în viitor, spre o odaie prietenoasă şi îndestulată, în care şedeam toţi trei – eu, Armand, neschimbat, băiatul-dascăl – Benji şi Sybelle, în floarea tinereţii lor de fiinţe trecătoare; Benji, devenit un tânăr înalt şi zvelt, cu ochi întunecaţi de arab, cu ţigara de foi între degete, un bărbat cu mari perspective şi posibilităţi, şi Sybelle, transformată într-o tânără femeie cu forme aţâţătoare, cu ţinută de regină, pianistă renumită, cu părul auriu încadrând ovalul feţei marcat de gura plină şi de ochii plini de *entsagang* şi de o strălucire misterioasă.

îmi puteam, oare, dicta povestea în această încăpere, pentru ca apoi să le dăruiesc cartea? Cartea aceasta, dictată lui David Talbot? Urmaţi-vă calea, copiii mei, bucuraţi-vă de toată bogăţia şi de sfaturile pe care vi le-am putut oferi, iar acum vă dăruiesc această carte pe care am scris-o cu mult timp în urmă, împreună cu David.

Da, îmi şoptea inima. Şi cu toate acestea m-am întors, am smuls scalpul negru de pe ţeasta victimei mele şi l-am călcat în picioare cu îndârjirea unui Rumpelstiltskin.

David nici măcar nu clipi. Englezii sunt atât de politicoşi!

— Prea bine. Îţi voi spune povestea mea.

Apartamentul lui se afla la etajul doi, nu departe de locul din capul scărilor în care mă oprisem să-mi trag sufletul. Ce diferenţă faţă de coridoarele pustii şi reci! îşi înjghebase o

adevărată bibliotecă, cu mese şi scaune. Avea şi un pat din alamă, curat şi uscat.

— Acesta este apartamentul ei, îţi aduci aminte?

— Dora! am exclamat şi dintr-odată am avut impresia că îi simt parfumul.

Mă învăluia din toate părţile. Dar toate lucrurile ei dispăruseră.

Acestea erau, cu siguranţă, cărţile lui. Erau volume ale exploratorilor spirituali din noul val – Dannion Brinkley, Hilarion, Melvin Morse, Brian Weiss, Matthew Fox, volumul *Urantia.* La acestea se adăugau textele vechi – Cassiodorus, Sfânta Tereza din Avila, Gregoire de Tours, *Veda, Talmudul, Torah, Kama Sutra* – toate în limba lor originală. Mai avea câteva romane obscure, piese de teatru, volume de poezie.

— Da, zise, aşezându-se la o masă. Eu nu am nevoie de lumină. Dar tu?

— Nu ştiu ce să-ţi povestesc.

— O, exclamă scoţând un pix şi deschizând un caiet cu foi orbitor de albe, trasate cu linii subţiri, verzi. Vei şti ce trebuie să-mi povesteşti.

Ridică privirea spre mine. Stăteam cu braţele strâns încrucişate, lăsându-mi capul să atârne, aşteptând parcă să îmi cadă de pe umeri şi să mor. Pletele lungi îmi cădeau peste faţă.

Gândul îmi era la Sybelle şi la Benjamin, fetiţa mea tăcută şi băieţelul meu exuberant.

— David, îţi plac copiii mei?

— Da, mi-au plăcut de la început, din clipa în care i-ai adus cu tine. Toţi i-au îndrăgit. Toţi i-au privit cu drag şi cu respect. Atâta echilibru, atâta farmec! Cred că visăm cu toţii la astfel de tovarăşi muritori, plini de graţie, care nu ţipă ca ieşiţi din minţi. Ei te iubesc, şi totuşi nu sunt nici îngroziţi, nici fermecaţi.

Nu am făcut nici un gest. Nu am rostit nici o vorbă. Am închis ochii. În adâncul inimii auzeam acordurile alerte, îndrăzneţe ale *Appassionatei,* valurile acelea de muzică incandescentă, bubuitoare, amintind de zăngănitul strident al metalelor – *Appassionata.* Numai că totul era doar în mintea mea. Nu era nici urmă de zvelta şi blonda mea Sybelle.

— Aprinde lumânările pe care le ai, i-am şoptit timid. Vrei să faci asta pentru mine? Ar fi plăcut să aprindem cât mai multe lumânări; priveşte, dantelele Dorei sunt încă agăţate la ferestre

şi au rămas tot curate şi proaspete. Ador dantelăria, aceea este un model de Bruxelles sau cel puţin aşa pare. Da, sunt nebun după dantele.

— Desigur, o să aprind lumânările.

Stăteam cu spatele la el. Am auzitsunetul reconfortant al scăpărării unui băţ de chibrit.

Am simţit în nări mirosul lemnului ars, iar după aceea parfumul degajat de fitil şi lumina flăcării înălţându-se şi dezvăluind scândurile din lemn de chiparos ale tavanului dezgolit de deasupra noastră. Urmă o a doua scăpărare, o nouă serie de pocnituri îmbietoare şi lumina deveni mai vie şi coborî peste mine, pierzând din intensitate doar prin ungherele întunecate de lângă perete.

— De ai făcut-o, Armand? O, desigur, vălul are imprimată o siluetă ce aduce cu cea a lui Hristos, fără îndoială că părea să fie năframa sfântă a Veronicăi şi numai Dumnezeu ştie câte zeci de mii de oameni s-au lăsat amăgiţi, dar de ce şi tu? într-adevăr, era extraordinar de frumos, recunosc – imaginea aceea lui

Hristos, cu coroana de spini şi sângele şiroind, cu privirea îndreptată direct spre noi, noi amândoi, dar, după ce a trecut atâta timp, de ce a trebuit să crezi atât de necondiţionat, Armand? De ce te-ai îndreptat către El? Asta ai încercat să faci, nu-i aşa?

Am scuturat din cap. Cuvintele mele răsunară blând şi rugător

— Întoarce-te la ale tale, învăţatule! am rostit, răsucindu-mă încet. Vezi-ţi de paginile tale! Ceea ce urmează îţi este dedicat ţie şi Sybellei. O, şi micului meu Benji. Dar, într-un fel, este simfonia mea dedicată Sybellei. Povestea începe cu mult timp în urmă. Poate că până în clipa aceasta nu mi-am dat seama niciodată cu adevărat câtă vreme s-a scurs de atunci. Tu ascultă-mă doar şi scrie. Lasă-mă să fiu eu acela care plânge şi care se laudă, şi care batjocoreşte!

îmi privesc mâinile. Îmi vine în minte expresia „plămădit de mâini nepământene”. Ştiu ce înseamnă, deşi de câte ori am auzit-o rostită cu emoţie se referea la ceva ce ieşise din mâinile mele.

Acum aş dori să pictez, să iau penelul în mână şi să o încerc aşa cum am făcut atunci când, parcă în transă, am trasat cu

furie fiecare linie şi pată de culoare, amestecându-le cu o hotărâre nestrămutată.

Ah, sunt atât de împrăştiat, atât de înspăimântat de ceea ce îmi aduc aminte!

Ar trebui să aleg un loc de unde să încep.

Constantinopol – un oraş cucerit de curând de turci, vreau să spun o cetate care, la vremea când eu, un sclav tânăr, capturat în ţinuturile sălbatice ale patriei sale, al cărei nume abia dacă şi-l mai amintea – Hoarda de Aur – se afla sub jug musulman de mai puţin de un secol.

Amintirile, împreună cu limba maternă mi se şterseseră deja din memorie, la fel şi capacitatea de a gândi cât de cât logic. Îmi aduc aminte de încăperile murdare care trebuie să se fi aflat la Constantinopol, pentru că îi auzeam pe cei din jurul meu discutând şi, pentru prima oară de o veşnicie, de când fusesem smuls din lumea de care nu-mi mai aminteam, le puteam înţelege graiul.

Negustorii aceia, care făceau comerţ cu sclavi pentru a-i duce în bordelurile din Europa, vorbeau, desigur, greceşte. Nu aveau nimic din credinţa religioasă care era tot ce ştiam eu, deşi ignoram în mod lamentabil amănuntele ei.

Am fost azvârlit pe un covor gros, turcesc, dintre acelea care acoperă pardoselile luxoase ale palatelor, un covor pe care se expuneau mârfurile de valoare.

Aveam părul lung şi ud, cineva mi-l periase cu atâta îndârjire, încât mă durea. Toate lucrurile acelea care îmi aparţinuseră îmi fuseseră răpite şi şterse din memorie. Trupul gol îmi era acoperit doar de o tunică veche şi zdrenţuită. Aerul din încăpere era fierbinte şi umed. Îmi era foame, dar nu aveam nici o speranţă să capăt ceva de mâncare şi ştiam că era o suferinţă care mă va chinui la început, pentru ca apoi să se stingă de la sine. Tunica trebuie să îmi fi dat un aer de glorie scăpătată, împrumutându-mi ceva din strălucirea unui înger căzut. Avea mânecile lungi, în formă de clopot, şi îmi ajungea până la genunchi.

Când m-am ridicat în picioare – erau bineînţeles, goale – i-am văzut pe bărbaţii aceia desfrânaţi şi mârşavi, dându-mi seama imediat ce doreau şi înţelegând că preţul pe care urma să-l plătesc era damnarea. Blestemele străbunilor de mult dispăruţi îmi răsunau în ureche: prea drăguţ, prea moale, prea palid,

privirea' prea plină de sclipiri drăceşti, ca şi zâmbetul acela şăgalnic.

Cu câtă încrâncenare discutau şi negociau acei oameni! Cum mă priveau, fără să se uite vreodată în ochii mei!

Deodată am început să râd. Aici lucrurile se făceau cu atâta grabă! Cei care mă vânduseră se făcuseră deja nevăzuţi. Cei care mă spălaseră rămăseseră în sala de baie. Eram un colet aruncat pe un covor.

Preţ de o clipă am avut revelaţia că, odată, fusesem un bărbat cinic, cu limba ascuţită – un fin cunoscător al naturii umane în general. Râdeam, pentru că bărbaţii aceia credeau că sunt fată.

Aşteptam, prinzând din când în când frânturi de fraze.

Ne aflam într-o odaie cu tavanul jos, capitonat cu mătase, împodobit cu cioburi mici de oglindă şi cu arabescurile atât de dragi turcilor, iar opaiţele, deşi afumate, degajau un parfum înecăcios care îmi ardea ochii.

Bărbaţii îmbrăcaţi în caftane şi cu turbane pe cap nu îmi erau necunoscuţi, ca şi limba pe care o vorbeau, de altfel. Dar nu reuşeam să prind decât cuvinte disparate din ceea ce spuneau. Privirile îmi alergau în căutarea unei modalităţi de a scăpa. Nu întrezăream nici una. Intrările erau păzite de gardieni masivi şi încruntaţi. Un bărbat aşezat la o masă mai îndepărtată calcula ceva pe abac. Avea alături de el grămezi întregi de monede de aur.

Unul dintre oameni, înalt şi zvelt, cu pometi şi bărbie puternice şi dinţi stricaţi, se apropie de mine şi îmi pipăi ceafa şi umerii. Apoi îmi săltă tunica. Stăteam nemişcat, nu din cauza furiei sau a spaimei, ci pur şi simplu înţepenisem. Aici era ţara turcilor şi ştiam prea bine ce le fac turcii băieţilor. Dar nu văzusem niciodată vreun tablou, nici nu auzisem o poveste adevărată despre ce se întâmpla acolo şi nu cunoscusem pe nimeni care să fi trăit cu adevărat acolo, să fi intrat în acel ţinut şi să fi reuşit apoi să se întoarcă acasă.

Acasă! Cu siguranţă, trebuie să-mi fi dorit să uit cine eram. Aşa trebuie să fi fost. Era inevitabil, din cauza ruşinii. Dar în clipa aceea, în încăperea asemănătoare cu un cort, pe covorul înflorat, printre comercianţi şi negustori de sclavi, încercam cu disperare să îmi aduc aminte ca şi cum, descoperind în adâncul

memoriei o hartă, aş fi putut să o urmez, să evadez de acolo şi să mă întorc la locurile mele de baştină.

îmi aminteam de întinderile acoperite de iarbă, de ţinuturile sălbatice, ţinuturi în care nu te aventurezi decât pentru... Dar totul plutea în negură. Cutreierasem păşunile, sfidând soarta în mod prostesc, dar nu împotriva voinţei mele. Duceam cu mine ceva extrem de important. Am descălecat, am dezlegat de pe şa bocceaua aceea mare şi am luat-o la fugă, strângând-o la piept.

— Copacii! striga cineva, dar cine era oare?

Totuşi, ştiam la ce se referă, ştiam că trebuie să ajung în crâng şi să las acolo comoara pe care o purtam cu mine, acel ceva minunat şi magic din interiorul boccelei, obiectul acela ce nu fusese „făurit de mâna omului".

Nu am reuşit să ajung atât de departe. Când au pus mâna pe mine am aruncat pachetul, dar ei nici măcar nu s-au ostenit să se aplece după el, cel puţin eu nu am văzut să fi încercat. În timp ce mă săltau în aer, mă gândeam că nu trebuie să fie găsit aşa, înfăşurat în cârpe. Trebuia ascuns într-un copac.

Probabil că m-au violat pe vapor, pentru că nu îmi amintesc cum am ajuns la Constantinopol. Nu ţin minte să îmi fi fost foame ori frig, să fi fost revoltat sau înspăimântat.

Aici, pentru întâia oară, am aflat ce-nseamnă violul, duhoarea grăsimii, ciorovăielile, înjurăturile dezlănţuite peste rămăşiţele mielului sacrificat. Aveam un sentiment ucigător, insuportabil, de neputinţă.

Ce oameni josnici, ce firi potrivnice lui Dumnezeu şi naturii!

Am urlat ca un animal la negustorul cu turban, iar el m-a lovit atât de puternic peste ureche, încât m-am prăbuşit la podea. Am rămas aşa, continuând să îl privesc cu tot dispreţul de care eram în stare. Nu m-am ridicat, nici chiar atunci când m-a izbit cu piciorul. Refuzam să vorbesc.

M-a aruncat pe umăr şi a ieşit cu mine în curtea aglomerată, printre cămile urât mirositoare şi măgari, printre mormane de gunoaie, spre portul în care aşteptau corăbiile ancorate, peste pasarelă, până în măruntaiele vasului.

Din nou mizerie – duhoarea cânepei, foşgăitul şobolanilor pe punte. M-a aruncat pe un balot de cârpe aspre. Pentru a doua oară am privit în jur, în căutarea unei portiţe de scăpare, dar nu am văzut decât scara pe care coborâsem, iar de sus se auzeau glasurile unei mulţimi de bărbaţi.

Când vasul a pornit în larg, era încă întuneric. În mai puţin de o oră mi s-a făcut atât de rău, încât nu-mi doream decât să mor. M-am ghemuit pe podea şi m-am străduit să stau cât mai nemişcat, ascunzându-mă sub ţesătura moale a vechii tunici. Nici nu mai ţin minte cât de mult am dormit.

Când m-am trezit, am dat cu ochii de un bătrân. Purta alt soi de veşminte, mai puţin înspăimântătoare decât cele ale turcilor cu turbane, şi mă privea cu blândeţe. Se aplecă spre mine. Vorbea într-o limbă nouă, neobişnuit de melodioasă şi plăcută, dar pe care nu o puteam înţelege.

Cineva îi spuse în greceşte că sunt mut, idiot şi nu ştiu să scot decât nişte sunete animalice.

Ar fi fost momentul să izbucnesc din nou în râs, dar îmi era mult prea rău.

Acelaşi grec îi spuse bătrânului că fusesem molestat sau rănit. Am fost cotat la un preţ frumuşel.

Bătrânul îi făcu semn cu mâna să plece, clătină din cap şi spuse ceva în limba aceea nouă şi melodioasă. Mă prinse cu braţele şi mă ajută să mă ridic.

Mă conduse spre o uşă care dădea într-o cameră mică, drapată în întregime în mătase roşie.

Cu excepţia unei nopţi, am stat tot timpul călătoriei în odaia aceea.

În noaptea aceea – pe care nu o pot plasa exact în contextul călătoriei – m-am trezit şi, văzându-l dormind lângă mine pe bătrânul acela care nu mă atinsese niciodată cu alt gând decât ca să mă îmbărbăteze, am urcat scara, am ieşit pe punte şi am rămas mult timp privind stelele.

Vasul nostru era ancorat în portul unui oraş cu clădiri vopsite în albastru şi negru, cu acoperişuri în formă de cupolă şi cu clopotniţe, care se înşirau pe versanţii dealurilor, până la docurile luminate de torţele înfipte sub arcadele bogat ornamentate.

Tot acest port civilizat degaja un aer îmbietor, dătător de siguranţă, dar nici nu-mi trecea prin gând că aş putea evada, sărind de pe punte. La umbra arcadelor se plimbau o mulţime de oameni. Sub cea aflată cel mai aproape de mine, un bărbat îmbrăcat în straie ciudate, cu capul acoperit cu un coif strălucitor şi înarmat cu un paloş lat, stătea de pază, rezemat de o coloană bifurcată, sculptată cu atâta măiestrie, încât părea

un arbore care susţinea arcul boltit, ca un vestigiu al unui palat străpuns cu brutalitate de acest canal destinat adâpostirii corăbiilor.

După această primă şi memorabilă privire nu am mai dat atenţie ţărmului. Mi-am întors ochii spre cer, către pleiada de personaje mitice, sălăşluind pe vecie în aştrii aceia atotputernici şi impenetrabili. Noaptea era neagră precum cerneala, iar stelele sclipind asemenea unor giuvaeruri mi-au readus în minte versuri vechi şi frânturi de ode ce nu puteau fi intonate decât de voci omeneşti.

Din câte îmi pot aminti, au trecut câteva ore bune până ce am fost prins, apoi bătut crunt cu un bici din fâşii de piele şi în final târât înapoi în cabină. Ştiam că loviturile vor înceta odată cu apariţia bătrânului. Tremura de furie. M-a strâns la piept şi m-a culcat din nou cu el. Era prea bătrân ca să mai aibă vreo pretenţie de la mine.

Nu-l iubeam. Mutul ştia că bărbatul acela îl privea doar ca pe un obiect de preţ, care trebuie păstrat pentru a fi apoi vândut. Dar aveam nevoie de el, iar el era totdeauna lângă mine, ca să îmi şteargă lacrimile. Dormeam cât puteam de mult. Îmi era rău ori de câte ori era marea agitată. Uneori mi se făcea rău numai de la căldură. Nu cunoşteam adevărata senzaţie de căldură. Bătrânul mă hrănea atât de bine, încât aveam uneori impresia că mă ţine doar ca pe un viţel de sacrificiu.

Am ajuns la Veneţia spre seară. Nu aveam nici cea mai vagă idee despre frumuseţile ascunse ale Italiei. Fusesem închis tot timpul în străfundurile sumbre ale corăbiei, păzit de acel gardian bătrân, dar, de cum am dat cu ochii de cetate, mi-am dat seama că toate bănuielile mele legate de bătrân erau bine întemeiate.

Ne aflam într-o încăpere întunecată, iar bătrânul se certa aprig cu un alt bărbat. Nimic nu mă putea face să vorbesc. Nimic nu mă putea determina să schiţez vreun gest prin care să le dau de înţeles că pricepeam ceva din ceea ce se întâmplă cu mine. Totuşi, înţelegeam. Banii au trecut dintr-o mână într-alta. Bătrânul plecă fără să privească măcar înapoi.

Au încercat să mă înveţe diferite lucruri. Peste tot în jurul meu auzeam vorbindu-se graiul acela blând, melodios. Obişnuiau să vină băieţi, care se aşezau lângă mine, mă îmbrăţişau şi mă sărutau, încercând să mă ademenească. Mă

pişcau de sfârcuri şi încercau să îmi atingă părţile intime ale corpului, pe care fusesem învăţat nici măcar să nu le privesc, pentru a nu cădea în păcat.

De câteva ori am simţit nevoia să mă rog. Dar am constatat că nu îmi aminteam cuvintele. Până şi imaginile erau neclare. Luminile care mă călăuziseră de-a lungul anilor se stinseseră pentru totdeauna. De câte ori cădeam pe gânduri, venea cineva şi mă lovea sau mă trăgea de păr.

După ce mă loveau, se întorceau întotdeauna cu nişte alifii. Aveau grijă să îmi oblojească pielea jupuită. Odată, când unul din bărbaţi mi-a dat o palmă, un altul a ţipat la el şi i-a apucat braţul ridicat, înainte de a mă putea lovi din nou.

Refuzam să mănânc sau să beau. Nu mă puteau forţa să înghit ceva. Nu mă înfometam deliberat. Pur şi simplu eram incapabil să mai fac ceva ca să mă menţin în viaţă. Ştiam că voi pleca acasă. Voi pleca acasă. Voi muri şi mă voi reîntoarce acasă. Avea să fie o trecere extrem de dureroasă. Dacă aş fi fost singur, aş fi plâns. Dar nu eram niciodată singur. Eram nevoit să mor în faţa acelor oameni. Nu mai văzusem de o veşnicie lumina soarelui. Până şi lumina lămpilor îmi deranja ochii, pentru că petreceam atâta timp în beznă. Dar nu rămâneam niciodată singur.

Apoi flacăra lămpilor prindea viaţă. Şedeau în cerc în jurul meu, cu feţe oacheşe şi mâini hrăpăreţe, ca nişte labe de animal, întrecându-se în a-mi da părul la o parte din ochi sau a mă scutura de umăr. Mă refugiam cu faţa la perete.

îmi ţinea tovărăşie un sunet care urma să mă însoţească în ultimele clipe ale vieţii. Era zgomotul valurilor de afară. Le auzeam izbindu-se de perete. Ştiam când trecea o corabie şi auzeam geamătul stâlpilor din lemn; îmi lipeam tâmpla de zidul de piatră şi simţeam cum casa se leagănă pe valuri, ca şi cum nu aş fi fost înăuntrul ei, ci incastrat în clădire.

Odată am visat că eram acasă, dar nu mai ţin minte despre ce era vorba în vis. M-am trezit, am strigat, dar singurul răspuns a fost o salvă de glasuri mieroase şi sentimentale.

Credeam că vreau să fiu lăsat singur. Dar când m-au zăvorât într-o încăpere întunecată, fără o bucată de pâine sau o gură de apă, am început să ţip şi să bat cu pumnii în perete, însă nu mi-a răspuns nimeni.

După o vreme, am căzut într-o stare de amorţeală. Am tresărit violent când, în sfârşit, s-a deschis uşa. M-am ridicat în capul oaselor, acoperindu-mi ochii. Lumina lămpii era insuportabilă, îmi simţeam capul pulsând.

Apoi am simţit un parfum insinuant, un amestec de lemn ars în toiul unei ierni, cu ninsoare de flori strivite şi ulei.

Am simţit o atingere dură, ca de ceva făcut din lemn sau din alamă, cu deosebirea că lucrul acesta se mişca de parcă ar fi fost însufleţit. În cele din urmă am deschis ochii şi m-am pomenit în braţele unui bărbat care mă strângea cu degete albite, ce îmi dăduseră senzaţia că ar fi din piatră sau alamă şi care mă privea avid cu ochii albaştri, blânzi.

— Amadeo! a exclamat.

Era foarte înalt şi înveşmântat din cap până în picioare în catifea roşie. Părul blond, pieptănat cu cărare la mijloc, cum îl poartă sfinţii, cădea în bucle bogate pe umeri. Avea fruntea înaltă, fără nici un rid, şi sprâncene drepte, aurii, dar cu o nuanţă suficient de închisă ca să îi dea feţei un aer hotărât. Genele frumos arcuite păreau ţesute din fire de aur. Iar când zâmbea, buzele căpătau o nuanţă trandafirie, accentuând vizibil conturul plin al gurii.

O cunoşteam. Îi vorbisem. În faţa nimănui altcuiva nu aş fi putut vedea astfel de miracole.

Îmi zâmbea cu atâta blândeţe! Buza de sus şi obrajii îi erau proaspăt bărbieriţi. Nu se vedea nici un fir de păr pe chipul lui, iar nasul îi era îngust şi delicat, deşi suficient de mare ca să se armonizeze cu restul trăsăturilor chipului său.

— Nu sunt Isus, fiule, ci unul care vine să-ţi aducă o mântuire proprie. Vino la pieptul meu.

— Sunt pe moarte, stăpâne!

Ce limbă vorbeam? Nici azi nu aş putea spune ce fel de grai era. Dar el m-a înţeles.

— Nu, micuţule, nu vei muri. Vei păşi acum sub oblăduirea mea şi, poate, dacă stelele ţin cu noi, dacă ne vor surâde, nu vei muri niciodată.

— Dar eşti Isus. Te recunosc.

Clătină din cap şi, cu un gest simplu, omenesc, plecă ochii şi surâse. Buzele pline i se întredeschiseră, dând la iveală un şir de dinţi albi, ca ai tuturor muritorilor. Îşi strecură braţele sub ale mele, mă ridică şi mă sărută pe gât, umplându-mă de fiori

care parcă mă paralizară. Am închis ochii şi i-am simţit vârful degetelor apăsându-mi pleoapele, apoi l-am auzit şoptindu-mi:

— Dormi, te duc acasă.

Când m-am trezit, am văzut că ne aflăm într-o sală de baie uriaşă. Acum, după tot ce am văzut mai târziu, pot să spun că nici un veneţian nu avea o asemenea baie, dar ce ştiam eu pe atunci de obiceiurile acestui sălaş? Acesta era un palat adevărat; mai văzusem palate.

M-am ridicat şi am dat la o parte învelitoarea de catifea în care zăcusem – dacă nu mă înşel, era mantia lui roşie – şi în dreapta mea am văzut un pat mare, cu baldachin, iar dincolo de el, conturul oval al bazinului adânc. Apa se scurgea dintr-o scoică susţinută de îngeri, iar în mijlocul aburilor care se ridicau de pe suprafaţa întinsă se ivea silueta Maestrului însuşi. Avea pieptul alb, cu sfârcuri trandafirii, iar părul dat pe spate, dezvăluind fruntea înaltă şi netedă, părea chiar mai bogat şi de un auriu încântător, cum nu mai văzusem vreodată.

îmi făcu semn să mă apropii.

îmi era frică de apă. Am îngenuncheat pe marginea bazinului şi am întins mâna.

Cu o rapiditate şi o graţie extraordinară mă prinse şi mă conduse înăuntru, apăsându-mă până ce apa caldă îmi acoperi umerii, apoi îmi trase capul pe spate.

Mi-am ridicat din nou privirea către el. În spatele lui am văzut tavanul de un albastru strălucitor, pictat cu îngeri cu aripi uriaşe, albe, ce păreau surprinzător de plini de viaţă. Nu mai văzusem niciodată îngeraşi atât de minunaţi, cârlionţaţi, ţopăind liberi, nepăsători faţă de orice constrângere sau stil, etalându-şi cu voluptate frumuseţea omenească a braţelor şi a picioarelor, precum şi a veşmintelor cu falduri bogate. Era un dram de nebunie în această imagine a siluetelor robuste şi zvăpăiate, în această hărmălaie celestă de deasupra mea, spre care se ridicau aburii pentru a se risipi apoi în lumina aurie.

Mi-am întors privirea spre Maestru. Chipul lui era chiar în faţa mea. „Sărută-mă din nou, da, fă-o, dă-mi acel fior, sărută..” Dar era la fel ca fiinţele pictate, una dintre ele în acest paradis barbar, un loc păgân unde zeii soldaţilor erau vinul, fructele şi carnea. Venisem în locul nepotrivit.

îşi dădu capul pe spate. Scoase un hohot de râs cristalin. Ridică din nou un pumn de apă şi o lăsă să îmi picure pe piept.

Deschise gura şi pentru o fracţiune de secundă am avut prilejul să văd ceva nelalocul lui şi periculos: dinţi cum numai lupii pot avea. Dar imaginea dispăru instantaneu şi nu rămaseră decât buzele care îmi sugeau pielea gâtului, apoi a umerilor. Buzele îmi găsiseră deja sfârcul când m-am gândit să mi-l acopăr.

Am început să gem. M-am lipit de el în apa caldă, iar buzele lui începură să alunece în jos, spre pântece. Îmi sugea pielea cu blândeţe, ca şi cum ar fi vrut să absoarbă toată sarea şi căldura de pe ea şi doar simpla apăsare a frunţii lui pe umărul meu mă umplea de căldură şi de voluptate. Mi-am petrecut braţul în jurul lui, iar în clipa în care a descoperit păcatul însuşi l-am simţit descărcându-se ca o arbaletă din care ţâşneşte săgeata. Am simţit zvâcnirea acestei săgeţi, am simţit împunsătura şi am ţipat.

Mă lăsă să mă odihnesc câteva clipe lipit de pieptul lui. Mă scălda uşor. Cu o cârpă moale îmi ştergea faţa. Mă înclină pe spate ca să îmi spele părul.

Apoi, după ce socoti că m-am odihnit destul, am început din nou să ne sărutăm.

M-am trezit înainte de ivirea zorilor, cu capul pe perna lui. M-am ridicat în capul oaselor şi l-am văzut îmbrăcându-şi mantia şi acoperindu-şi capul cu gluga. Camera era din nou plină de băieţi, dar aceştia nu semănau cu locatarii trişti, vlăguiţi, de la bordel. Băieţii care înconjurară patul erau frumoşi, bine hrăniţi, surâzători şi suavi.

Purtau tunici viu colorate, lucitoare, pliate cu grijă, şi erau strâns încinşi cu centuri, ceea ce le dădea o graţie feciorelnică. Toţi purtau plete lungi, bogate.

Maestrul mă privi şi, într-o limbă pe care o cunoşteam, o cunoşteam perfect, zise că eu eram singurul lui copil şi că va veni din nou în noaptea aceea, până când voi fi văzut o lume cu totul nouă.

— O lume nouă! am strigat. Nu, nu mă părăsi, Maestre! Nu vreau toată lumea. Te vreau pe tine!

— Amadeo, spuse în acel grai tainic, aplecându-se peste pat. Părul îi era acum uscat şi impecabil periat, iar mâinile pudrate cu grijă. Sunt al tău pentru totdeauna. Lasă-i pe băieţi să te hrănească, să te îmbrace. De-acum îmi aparţii mie, Marius de Romanus.

Se întoarse spre ei şi dădu câteva ordine, rostite într-un grai blând şi melodios.

Văzându-le chipurile fericite, ai fi zis că le-a împărţit dulciuri şi aur.

— Amadeo, Amadeo, începură să cânte, în timp ce se adunau în jurul meu.

Mă reţinură, ca să nu îl pot urma. Îmi vorbiră în greceşte, repede şi cu uşurinţă, deşi pentru mine greaca era dificilă. Dar îi înţelegeam.

— Vino cu noi, eşti unul de-al nostru, vom fi buni cu tine, vom fi deosebit de buni cu tine.

Mă îmbrăcară grăbiţi în vechituri, contrazicându-se unul pe altul dacă tunica era destul de bună pentru mine şi, desigur, aceşti ciorapi spălăciţi nu erau decât o soluţie de moment.

— Pune-ţi papucii; poftim, o haină care îi este prea mică lui Riccardo.

Mie-mi păreau veşminte împărăteşti.

— Noi te iubim, spuse Albinus, cel de-al doilea ca rang după Riccardo, al cărui păr blond şi ochi verzi contrastau izbitor cu Riccardo cel brunet.

Pe ceilalţi băieţi nu îi puteam deosebi prea bine, dar aceştia doi erau uşor de privit.

— Da, te iubim, spuse Riccardo, dându-şi părul negru pe spate şi făcându-mi cu ochiul.

Faţă de ceilalţi avea pielea mai netedă şi mai închisă la culoare. Ochii îi erau incredibil de negri. Mi-a apucat mâna şi i-am văzut degetele subţiri, delicate. Toţi cei de aici aveau degete lungi şi delicate. Aveau degete ca ale mele, iar ale mele fuseseră ceva neobişnuit printre fraţii mei. Dar nu mă puteam gândi la asta.

Un licăr straniu de speranţă începu să se nască în mine, şi anume că eu, cel palid, cel care făcea toate boacănele, cel cu degete delicate, fusesem răpit pentru a fi adus în ţinutul blând căruia îi aparţineam. Dar era prea minunat ca să fie adevărat. Mă durea capul. În minte vedeam frânturi de imagini ale călăreţilor care mă capturaseră, ale calei urât mirositoare a corăbiei cu care fusesem adus la Constantinopol, imagini ale bărbaţilor sfrijiţi, căznindu-se să mă aducă acolo.

Dumnezeule, de ce trebuia să mă iubească toată lumea? Pentru ce? Marius de Romanus, de ce mă iubeşti?

Maestrul surâse şi îmi făcu semn cu mâna din cadrul uşii. Gluga trasă pe cap nu lăsa să se vadă decât conturul fin al pometţilor şi buzele arcuite.

Ochii mi se umplură de lacrimi.

O ceaţă alburie îl învălui pe Maestru în timp ce închise uşa în urma sa. Noaptea era pe sfârşite. Dar lumânările ardeau încă.

Am ajuns într-o încăpere spaţioasă şi am observat că era plină de vopsele, de vase cu culori şi de pensule aşezate în oale din pământ, gata pentru a fi folosite. Pătrate mari de pânză albă – şevalete – aşteptau să fie pictate.

Aceşti băieţi nu îşi preparau culorile cu gălbenuş de ou, după metoda împământenită. Ei amestecau direct pigmenţii fin măcinaţi cu uleiuri de culoarea chihlimbarului. Bulgări lucioşi de vopsea mă aşteptau în vase micuţe. Am luat pensula pe care mi-au înmânat-o. Am privit pânza albă, întinsă, pe care trebuia să pictez.

— Făcut de mâini neomeneşti, am rostit.

Dar ce însemnau oare, aceste cuvinte? Am ridicat pensula şi am început să-l pictez pe el, pe acest bărbat cu părul blond, care mă salvase din întuneric şi din mizerie. Mâna care ţinea pensula a zvâcnit înainte, înmuind vârful în vasele cu vopsea gălbuie, roz şi albă şi aruncându-le pe pânza aceea plină de-o energie ciudată. Dar nu reuşeam să compun o imagine. Nu ieşea nici un fel de pictură!

— Făcut de mâini neomeneşti! am şoptit şi am azvârlit penelul, acoperindu-mi faţa cu mâinile.

Îmi căutam cuvintele în greceşte. Când le-am rostit câţiva dintre băieţi încuviinţară, dar nu pricepeau sensul. Cum le puteam explica eu catastrofa? Mi-am privit degetele. Ce se întâmplase cu... În acest punct toate amintirile se frânseră şi deodată m-am trezit că eram doar Amadeo.

— Nu pot să o fac. Priveam fix pânza, amestecul de culori.

Poate dacă ar fi lemn, nu pânză, aş putea să o fac.

Ce aş fi putut face? Nu mă înţelegeau.

Bărbatul blond, cu privirea de gheaţă, nu era Dumnezeul, Maestrul meu.

Dar era Stăpânul meu. Iar eu nu puteam face acest lucru care trebuia făcut.

Ca să mă împace, să-mi distragă atenţia, băieţii şi-au luat pensulele şi într-o fracţiune de secundă m-au uluit cu picturile care curgeau ca un izvor din trăsăturile repezi de penel.

Un chip de băiat, obraji, buze, ochi, da, şi părul blond-roşcat-închis. Dumnezeule, eram eu… nu era o pânză, ci o oglindă. Era acest Amadeo. Riccardo preluă locul pentru a rafina trăsăturile, a adânci ochii şi prin nu ştiu ce vrăjitorie îmi modelă limba în aşa fel, încât păream gata să vorbesc. Ce magie dezlănţuită putea face să apară din nimic un chip de băiat atât de natural, surprins într-o poziţie firească, cu sprâncenele încruntate şi şuviţe dezordonate de păr căzute peste ureche?

Figura elegantă, rotofeie părea, în acelaşi timp, o blasfemie şi o minunăţie.

Riccardo silabisea cuvintele greceşti în timp ce le scria. Apoi azvârli pensula şi strigă:

— Maestrul avea în gând o imagine cu totul diferită! exclamă, adunând desenele.

M-au târât prin casă, *palazzo,* cum îi spuneau ei, repetând cuvântul cu voluptate, ca să îl învăţ.

întregul palat era ticsit cu asemenea picturi – pe pereţi, pe tavane, pe panouri şi pânze stivuite una peste alta – grămezi întregi de tablouri înfăţişând clădiri în ruină, coloane frânte, verdeaţă luxuriantă, munţi îndepărtaţi şi şiruri nesfârşite de oameni sprinteni, cu chipurile îmbujorate, cu părul bogat şi veşmintele minunate, unduindu-se şi fluturând în adierea vântului.

Semăna cu platourile enorme pline cu fructe şi carne pe care mi le puseră în faţă. O neorânduială nebună, o abundenţă de dragul abundenţei, o copleşitoare bogăţie de culori şi de forme. Era ca vinul, prea dulce şi uşor.

Era ca oraşul pe care l-am văzut când au deschis larg ferestrele şi am zărit, în lumina strălucitoare a soarelui, micile ambarcaţiuni negre – gondolele – străbătând apele verzui şi bărbaţi care mergeau grăbiţi de-a lungul cheiului, înveşmântaţi în mantiile lor aurii sau de culoarea purpurei.

Am urcat cu toţii, un grup întreg, în gondole şi am pornit la drum, într-o linişte delicată, printre faţadele clădirilor somptuoase, fiecare în parte semănând cu câte o catedrală, cu arcade înguste, ascuţite, ferestre în formă de lotus şi acoperiş din lespezi de piatră albă, sclipitoare.

Până şi clădirile mai vechi, mai sărăcăcioase, nu prea încărcate cu decoraţiuni, dar de dimensiuni la fel de monstruoase, aveau pereţii vopsiţi într-o nuanţă intensă de roz, ca aceea a petalelor zdrobite de trandafir, sau într-un verde atât de întunecat, că părea a fi fost cufundat în oglinda opacă a apei.

Am coborât în Piaţa San Marco, flancată de lungi arcade uimitor de regulat aşezate.

Mi se părea un loc desprins din rai, în timp ce urmăream sutele de oameni care se perindau prin faţa domurilor aurii ale bisericii.

Domuri aurii. Domuri aurii.

Auzisem odată o poveste despre domuri aurii şi le văzusem într-un tablou întunecat. Domuri sacre, domuri pierdute, domuri în flăcări, o biserică batjocorită, aşa cum fusesem şi eu. Ruina!

O, ruina dispăruse, risipită de erupţia neaşteptată a tot ceea ce era viu şi întreg, în jurul meu. Cum se născuseră toate acestea din cenuşa îngheţată? Cum putusem să mor printre zăpezi ca să renasc aici, sub soarele acesta mângâietor?

Lumina caldă, dulce se revărsa deopotrivă asupra cerşetorilor şi a negustorilor, strălucea deasupra prinţilor care treceau însoţiţi de pajii ce le purtau trena mantiilor de catifea, a negustorilor de cărţi ce îşi întindeau marfa sub copertine purpurii, a cântăreţilor la lăută ce se milogeau pentru un bănuţ amărât.

Mărfuri de pe tot cuprinsul acestei lumi diabolice se lăfăiau în prăvălii şi pe tarabele pieţelor – sticlărie cum nu mai văzusem vreodată, printre care cupe de toate culorile imaginabile, nemaivorbind de micile figurine de sticlă care înfăţişau animale, oameni şi alte nimicuri sclipitoare. Am văzut mărgele strălucitoare şi minunat modelate pentru mătănii; dantele magnifice, cu modele graţioase şi impresionante, care reproduceau până şi turnuri adevărate de biserică şi căsuţe cu uşi şi ferestre; pene mari ale unor păsări necunoscute; tot felul de specii exotice care băteau din aripi şi ţipau în colivii aurite; şi covoare multicolore dintre cele mai frumoase, ţesute cu măiestrie, care îmi aduceau prea bine aminte de turcii atotputernici şi de capitala lor de unde venisem. Dar cine putea rezista unor asemenea covoare? Legea le interzicea să redea fiinţe omeneşti, de aceea musulmanii închipuiau modele florale,

arabescuri, labirinturi întortocheate şi altele asemănătoare, folosind culori îndrăzneţe cu o precizie care îţi stârnea admiraţia. Găseai acolo ulei pentru lămpi, lumânări de ceară, tămâie şi o mare varietate de bijuterii de o frumuseţe de nedescris, mai noi sau mai vechi, făurite de bijutierii aurari şi argintari cu mare artă şi delicateţe, în forme plate sau cu ornamentaţii. Existau dughene unde nu se vindeau decât mirodenii. Existau spiţerii unde se vindeau medicamente şi leacuri. Puteai vedea statuete de bronz, capete de lei, felinare şi arme. Erau negustori de ţesături care ofereau mătăsuri din Orient, ţesături din cea mai fină lână, vopsite în culori miraculoase, pânzeturi din bumbac, broderii delicate şi o abundenţă de panglici.

Bărbaţii şi femeile de aici păreau extrem de bogaţi, înfruptându-se în mod obişnuit în brutării cu plăcinte proaspete cu carne, bând vin roşu, cristalin şi ciugulind prăjituri dulci, cu multă cremă.

Negustorii de cărţi te îmbiau cu cele mai noi ediţii tipărite, despre care ceilalţi ucenici îmi vorbeau cu înflăcărare, explicându-mi miracolul inventării tiparniţei, care doar în ultimul timp le dăduse posibilitatea oamenilor din cele patru zări să cumpere cărţi nu numai scrise, ci şi cu desene.

La Veneţia existau deja câteva zeci de imprimerii şi de edituri unde presele lucrau de zor, scoţând cărţi în greacă şi în latină, dar şi în dialectul local – acel grai atât de melodios – pe care îl vorbeau ucenicii între ei.

M-au lăsat să mă opresc ca să admir aceste minunăţii, aceste maşini care tipăreau paginile cărţilor.

Dar Riccardo şi ceilalţi aveau treburi de făcut – trebuiau să ia pentru Maestru tipăriturile şi gravurile executate după opere ale pictorilor germani, copii ale vechilor picturi minunate ale lui Memling, Van Eyck sau Hieronymus Bosch, tipărite pe noile tiparniţe. Maestrul nostru le căuta mereu în piaţă. Asemenea gravuri apropiau nordul de sud. Maestrul era un campion al acestor minunăţii. Era încântat că în oraşul nostru existau sute de tiparniţe, că putea arunca la gunoi vechile exemplare grosolane ale operelor lui Titus Livius şi Vergilius şi că îşi putea procura texte tipărite, fără greşeli.

O, era un volum imens de informaţii!

Nu mai puţin importantă decât literatura sau pictura universală era problema îmbrăcămintei mele. Am fost nevoiţi să îi convingem pe croitori să lase totul baltă ca să mă îmbrace cum se cuvine, după modelul veşmintelor schiţate de Maestru.

Trebuia să ducem la bancă scrisorile de credit scrise de mână. Urma să primesc bani. Toată lumea trebuia să aibă bani. Nu pusesem niciodată mâna pe aşa ceva.

Banii erau frumoşi – monede florentine de aur şi de argint, florini germani, groscheni boemieni, monede vechi, bătute în timpul conducătorilor veneţieni numiţi dogi, monede exotice din vechiul Constantinopol. Am primit un săculeţ numai al meu, plin cu bănuţi răsunători. Ne-am legat punguţele de centuri.

Unul dintre băieţi mi-a cumpărat o mică minune, pentru că nu îmi puteam lua ochii de la ea. Era un ceas încrustat cu pietre preţioase, care făcea tic-tac. Nu pricepeam pe ce principiu funcţionează şi nu mă puteam dumiri oricât s-au străduit ei să mă lămurească. În cele din urmă, cu mare surprindere, am înţeles: sub filigran şi vopsea, sub cadrul ciudat de sticlă, cu rama bătută cu nestemate, se ascundea un orologiu minuscul!

L-am strâns în pumn şi am simţit că mă cuprinde ameţeala Până atunci ştiam că ceasurile nu pot fi decât nişte venerabile maşinării uriaşe, ascunse în faţada turnurilor sau atârnate pe pereţi.

— Acum duc cu mine timpul, am şoptit în greceşte, privind spre prietenii mei.

— Amadeo, rosti Riccardo, te rog numără-mi orele!

Voiam să spun că această descoperire uimitoare avea o semnificaţie, o semnificaţie personală. Era un mesaj trimis mie dintr-o lume periculos de repede uitată. Timpul nu mai era timp şi nu avea să mai fie niciodată. Ziua nu era zi, iar noaptea nu era noapte. Nu mă puteam exprima în cuvinte, nici în greacă, nici în orice altă limbă, nici măcar în gândurile mele cele mai înfierbântate. Mi-am şters sudoarea de pe frunte. Soarele strălucitor al Italiei mă făcu să-mi strâng pleoapele. Privirea mi se opri asupra păsărilor care păreau nişte trăsături fine de penel şi care străbăteau bolta în stoluri mari, bătând din aripi la unison. Cred că am şoptit cam prosteşte:

— Suntem în lume.

— Suntem în centrul ei, în cel mai mare oraş, exclamă Riccardo, împingându-mă prin mulţime. Fii sigur că îl vom vedea, fir-ar al naibii, înainte de a ne încuia în atelierul croitorului.

Dar mai întâi era timpul să intrăm într-un magazin de dulciuri, să degustăm miraculoasa ciocolată cu zahăr şi misterioasele preparate însiropate, colorate în nuanţe vii de roşu şi galben.

Unul dintre băieţi îmi arătă cărticica lui cu nişte gravuri dintre cele mai înspăimântătoare, înfăţişând bărbaţi şi femei înlănţuiţi în scene de dragoste carnală. Erau povestirile lui Boccaccio. Riccardo mi-a promis că mi le va citi, pentru că, de fapt, pentru mine, ar fi un excelent manual de învăţare a limbii italiene. Şi mi-a mai spus că mă va iniţia şi în opera lui Dante.

Boccaccio şi Dante erau din Florenţa, mi-a spus unul dintre ceilalţi băieţi, dar, cu toate astea, nu erau scriitori de lepădat.

Mi s-a spus că Maestrului îi plac toate genurile de cărţi, nu aveai cum să dai greş dând banii pe una, era întotdeauna încântat să primească aşa ceva. Profesorii care veneau acasă ajunseseră să mă înnebunească cu lecţiile lor. Trebuia să învăţăm cu toţii *studia humanitatis,* iar asta includea: istoria, gramatica, retorica, filozofia şi autorii antici... atâtea cuvinte ameţitoare, care nu îşi dezvăluiau sensul în faţa mea decât dacă îmi erau repetate de mai multe ori, iar apoi mi se făcea o demonstraţie.

Nu puteam arăta niciodată prea bine pentru Maestrul nostru, asta era o altă lecţie pe care trebuia să o învăţ. Mi s-au adus lănţişoare de aur şi de argint, cu medalioane şi alte zorzoane asemănătoare, care mi s-au pus la gât. Aveam nevoie de inele, de inele cu pietre preţioase. Pentru ele a trebuit să ne tocmim la sânge cu bijutierii, dar, în sfârşit am ieşit din dugheană purtând un smarald veritabil din Lumea Nouă şi două inele cu rubine cu inscripţii în argint pe care nu le puteam citi.

Nu mă mai săturam să privesc inelul de pe mână. Chiar şi acum, deşi au trecut vreo cinci sute de ani de atunci, am rămas cu o slăbiciune pentru bijuterii. Doar în secolele acelea petrecute la Paris, când eram unul dintre penitenţii desculţi, adoratori ai lui Satan, unul dintre Copiii Nopţii, doar în acea perioadă de amorţire am renunţat la inele. Dar în curând vom ajunge şi la coşmarul acela.

Deocamdată eram la Veneţia, eram copilul lui Marius şi mă hârjoneam cu ceilalţi băieţi, aşa cum aveam să o fac mulţi ani de atunci încolo.

Am pornit spre croitor.

în timp ce eram măsurat, prins cu ace şi îmbrăcat, băieţii îmi povesteau despre acei veneţieni bogaţi care veniseră la Maestrul nostru, sperând să poată obţine măcar una dintre cele mai neînsemnate lucrări ale lui. Cât despre Maestru, acesta, pretinzând că era prea sărman, nu vindea niciodată aproape nimic, dar, din când în când, mai făcea portretul unei femei sau al unui bărbat care îi făcea o anumită impresie. Aceste portrete înfăţişau aproape întotdeauna persoana respectivă ca pe un personaj mitologic – zei, zeiţe, îngeri, sfinţi. Băieţii rosteau nume pe care le cunoşteam şi nume necunoscute mie. Se părea că aici toate lucrurile sacre îşi uneau ecourile într-un nou val.

Amintirile mă năpădeau, pentru ca în momentul următor să dispară. Sfinţii şi zeii erau totuna? Nu exista, oare, un cod căruia trebuia să-i rămân fidel şi care îmi dicta într-un fel că toate acestea nu erau decât nişte minciuni meşteşugite? Nu reuşeam să-mi limpezesc gândurile, iar în jurul meu era atâta fericire, da, fericire! Mi se părea imposibil ca aceste chipuri simple, radiind de bucurie, să poată ascunde răutate. Nu puteam crede aşa ceva. Cu toate acestea, toate plăcerile mi se păreau suspecte. Eram uluit când nu cedam lor, iar când o făceam, eram copleşit, iar în zilele care urmară am învăţat să cedez din ce în ce mai uşor.

Această zi de iniţiere era doar una dintre sutele, nu, miile de zile ce aveau să urmeze şi nu ştiu când am început să înţeleg exact ce îmi spuneau băieţii care îmi ţineau tovărăşie. Totuşi, acel moment a venit şi încă destul de repede. Nu-mi amintesc să fi fost eu cel naiv pentru multă vreme.

Prima excursie a fost feerică. Cerul înalt avea nuanţa albastrului de cobalt, iar briza mării era proaspătă, umedă şi răcoroasă. Norii pluteau duşi de vânt, aşa cum îi admirasem în picturile din *palazzo,* şi am avut revelaţia că picturile Maestrului nu erau deloc minciuni.

Când am intrat în Capela Dogilor, din San Marco – cu permisiune specială – splendoarea pereţilor placaţi cu aur mi-a tăiat răsuflarea. Dar am fost şi mai şocat când m-am pomenit,

practic, cufundat în lumină şi bogăţie. Aici apăreau figurile rigide, sumbre ale unor sfinţi pe care îi cunoşteam.

Nu erau ceva nou pentru mine, aceşti locatari cu ochi migdalaţi ai pereţilor, sobri în veşmintele lor cu falduri drepte, cu mâinile infailibil împreunate pentru rugăciune. Le cunoşteam aurele, ştiam de înţepăturile minuscule care se făceau în foiţa de aur pentru a le spori strălucirea magică. Cunoşteam judecata acestor patriarhi bărboşi care mă priveau nepăsători când m-am oprit ţintuit locului, incapabil să mai fac un pas.

M-am prăbuşit pe dalele de piatră. Îmi era rău.

Au fost nevoiţi să mă scoată din catedrală. Zgomotul pieţei se revărsă asupra mea, ca şi cum m-aş fi îndreptat spre un deznodământ îngrozitor. Voiam să le spun prietenilor mei că era ceva inevitabil, că nu era vina lor.

Băieţii erau tulburaţi. Nu le puteam da explicaţii. Buimăcit, asudat din cap până în picioare, zăceam inert la baza unei coloane şi ascultam copleşit de tristeţe cum îmi explicau în greceşte că această catedrală era doar o parte din ceea ce trebuia să văd. De ce mă înspăimânta atât de tare? într-adevăr, era veche, într-adevăr, era în stil bizantin, ca multe alte clădiri ale Veneţiei. „Vasele noastre au făcut negoţ cu Bizanţul timp de secole. Suntem un imperiu maritim.” Am încercat să înţeleg.

Ceea ce îmi era limpede în toată durerea mea era doar faptul că acest loc nu-mi făcuse o impresie deosebită. Am fost scos de acolo tot atât de uşor cum intrasem. Băieţii cu mâini blânde care mă înconjurau şi îmi ofereau acum vin rece şi fructe ca să mă întremez nu păreau deloc îngroziţi de acest locaş.

întorcându-mă spre stânga, am zărit cheiul şi portul. Am alergat spre el, fulgerat de priveliştea corăbiilor de lemn. Erau ancorate la mică distanţă de ţărm, dar dincolo de ele se împlinea cel mai mare miracol: galioane burtoase, enorme, din lemn, cu pânzele umflate de briză se îndreptau spre larg, despicând apa cu vâslele lor graţioase.

Vasele intrau şi ieşeau din rada portului, alunecând periculos de aproape unele de altele, în timp ce altele, nu mai puţin graţioase, stăteau, impasibile, ancorate şi descărcau o abundenţă de mărfuri.

în timp ce mă conduceau împleticindu-mă spre Arsenal, tovarăşii mei încercau să mă înveselească arătându-mi corăbiile

construite sub ochii noştri de oameni obişnuiţi. În zilele următoare am petrecut multe ore rătăcind în jurul Arsenalului, urmărind procesul ingenios prin care fiinţele umane construiau ambarcaţiunile acelea gigantice care, după mintea mea, ar fi trebuit să se scufunde imediat.

Uneori revedeam frânturi de imagini ale unor râuri îngheţate, barje şi şlepuri, şi, desigur, ale unor bărbaţi aspri, duhnind a seu de animale şi a piele râncedă. Dar aceste ultime amintiri zdrenţuite ale lumii hibernale din care venisem s-au estompat curând.

Poate că, dacă nu ar fi fost vorba de Veneţia, povestea mea ar fi fost alta.

în toţi anii pe care i-am petrecut la Veneţia nu m-am săturat niciodată de imaginea Arsenalului şi a constructorilor de corăbii. Câteva cuvinte amabile şi câţiva bănuţi îmi deschideau calea fără probleme, iar eu puteam admira în voie, spre încântarea mea, cum se construiau aceste structuri fantastice din cadre şi lemne curbate. În acea primă zi am fost zoriţi prin acest şantier al miracolelor. Era suficient.

Ei bine, da, aceasta era Veneţia, locul pe care trebuie să mi-l şterg acum din minte, cel puţin pentru o vreme, împreună cu tortura încleiată a unei existenţe anterioare, un fel de comprimare a tuturor adevărurilor cu care nu vreau să mă confrunt.

Dacă nu ar fi fost Veneţia, Maestrul meu nu s-ar fi aflat niciodată acolo.

La nici o lună după aceea avea să-mi povestească sec ce avea să-i ofere fiecare dintre oraşele Italiei, cât de mult îi plăcea să-l privească lucrând la Florenţa pe Michelangelo, marele sculptor, cum se ducea la Roma ca să asculte prelegerile marilor dascăli.

— Dar arta veneţiană are o vechime de o mie de ani, zise, în timp ce el însuşi ridica penelul pentru a picta panoul uriaş din faţa sa. Veneţia în sine este o operă de artă, o metropolă a revoltătoarelor temple de familie, înghesuite unul într-altul ca fagurii de albine, întreţinute în permanenţă cu nectar de o populaţie harnică precum albinele. Contemplă palatele noastre, ele singure sunt demne să fie privite!

Cu timpul, începu să mă iniţieze în istoria Veneţiei, aşa cum făceau şi ceilalţi, insistând asupra caracterului Republicii care, deşi despotică în deciziile sale şi cumplit de ostilă faţă de

străini, era totuşi oraşul oamenilor „egali”. Florenţa, Milano, Roma – aceste oraşe erau în mâinile unei elite restrânse sau a unor familii şi persoane puternice, în timp ce Veneţia, cu toate neajunsurile ei, continua să fie guvernată de senatori, de negustorii influenţi şi de Consiliul celor Zece.

În acea prima zi m-am îndrăgostit pentru vecie de Oraşul Dogilor. Părea un burg surprinzător de paşnic, un cămin cald, cu cerşetorii lui bine îmbrăcaţi şi isteţi, un munte de prosperitate şi de pasiune înflăcărată, ca şi de uimitoare bunăstare.

Iar acolo, în atelierul croitorului, oare nu eram eu însumi transformat în prinţ, asemenea tovarăşilor mei?

Oare nu văzusem eu bine sabia lui Riccardo? Erau cu toţii tineri nobili.

— Uită tot ceea ce s-a petrecut înainte, mă sfătui Riccardo. Maestrul nostru este Stăpânul nostru, iar noi suntem prinţii lui, noi suntem curtea lui regală. Acum eşti bogat şi nimic nu îţi poate face rău.

— Nu suntem doar ucenici, în obişnuitul sens al cuvântului, interveni Albinus. Vom fi trimişi la Universitatea din Padova. Vei vedea. Vom fi iniţiaţi în muzică, dans şi bune maniere, ca şi în ştiinţe şi literatură. Vei avea timp să îi întâlneşti pe băieţii care se întorc în vizită, sunt cu toţii nişte gentilomi adevăraţi. Păi, Giuliano este un avocat prosper, iar unul dintre ceilalţi băieţi este medic la Torcello, un orăşel de pe o insulă din apropiere. Iar când pleacă de la Maestru pot cu toţii să se întreţină singuri, explică în continuare Albinus. Maestrul, ca toţi veneţienii, dispreţuieşte lenea. O ducem la fel de bine ca domnişorii leneşi din străinătate care nu fac altceva decât să deguste lumea noastră de parcă ar fi o farfurie cu mâncare.

La sfârşitul acestei aventuri scăldate în razele soarelui, a acestei călduroase primiri în sânul şcolii Maestrului meu şi al minunatului lui oraş, eram pieptănat, aranjat şi îmbrăcat în culorile pe care avea să le aleagă întotdeauna pentru mine – ciorapi de culoarea cerului, jachetă scurtă cu centură din catifea albastru-închis ca miezul de noapte şi o tunică de o nuanţă deschisă de azuriu, împodobită cu flori minuscule de crin brodate cu fir de aur. La toate acestea puteam adăuga puţină garnitură vişinie şi o blană, pentru că iarna, când briza mării sufla mai tare în acest paradis, avea să se instaleze ceea ce italienii numesc frig.

La căderea nopţii dansam pe dalele de marmură împreună cu ceilalţi, în acordurile lăutelor mânuite de băieţii mai tineri, acompaniaţi de sunetele fragile ale unui instrument cu clape, cum nu mai văzusem vreodată.

Când ultimele raze ale asfinţitului se făcură nevăzute dincolo de canalul care se zărea prin ferestrele arcuite ale palatului, am început să colind prin coridoare, saloane, alcovuri şi prin alte odăi superbe pe care le întâlneam în cale, privindu-mă fugar în nenumăratele oglinzi întunecate care se ridicau de la pardoseala de marmură până la tavan.

învăţam, cântându-le, cuvinte noi împreună cu Riccardo. Marele stat al Veneţiei era numit Serenissima. Ambarcaţiunile negre de pe canal erau gondole. Vântul care urma să se instaleze curând înnebunindu-ne pe toţi purta numele de sirocco. Conducătorul suprem al cetăţii magice era dogele, în seara aceea urma să studiem cu profesorul nostru opera lui Cicero, iar instrumentul muzical la care cânta Riccardo, ciupindu-i corzile, era lăuta. Patul regesc al Maestrului era acoperit de un baldachin, ai cărui franjuri aurii erau înlocuiţi la fiecare două săptămâni. Eram extaziat!

Nu aveam numai o sabie, ci şi un pumnal. Atâta încredere! Bineînţeles că toţi ceilalţi mă priveau ca pe o oiţă şi cam aşa mă consideram şi eu. Dar nimeni, niciodată nu îmi încredinţase înainte asemenea arme din bronz şi oţel. O dată în plus memoria îmi juca feste. Ştiam să arunc lancea de lemn, ştiam să... din păcate totul se risipise într-un nor de fum, lăsând în urmă doar senzaţia vagă că menirea mea era să mă dedic altui lucru, nu armelor, ceva care îmi solicita toate resursele de care dispuneam. Armele îmi erau interzise. O, dar ajunge! Ajunge, ajunge, ajunge! Moartea mă înghiţise în întregime şi mă azvârlise aici. Aici, în palatul Maestrului, în salonul împodobit cu scene de luptă magnific pictate, cu hărţi desenate pe tavan, cu ferestre cu geamuri groase, am scos sabia din teaca ei cu un clinchet melodios şi am îndreptat-o, cu vârful înainte, spre viitor. Cu un icnet am tăiat în două un măr cu pumnalul, însă nu înainte de a-i examina atent mânerul încrustat cu smaralde şi rubine.

Ceilalţi băieţi râdeau de mine. Dar era un râs prietenesc, binevoitor.

Curând trebuia să vină Maestrul. Deodată, cei mai mici dintre noi, băieţei care nu ieşiseră încă în oraş cu noi, începură să se mişte repede, aprinzând cu lumânările torţe şi candelabre. Stăteam în uşă, privindu-le cum se aprind pe rând. Lumina izbucni fără un sunet, inundând încăperile.

Un bărbat înalt, foarte întunecat şi simplu, intră în cameră ţinând în mână o carte ponositǎ. Părul lung, subţire şi roba simplă, de lână, erau negre. Ochii mici aveau o căutătură veselă, dar buzele subţiri şi lipsite de culoare îi dădeau un aer războinic.

Băieţii scoaseră un murmur.

Ferestrele înalte şi înguste fuseseră închise, împiedicând pătrunderea aerului răcoros al nopţii.

Pe canalul de sub noi gondolierii, în ambarcaţiunile lor înguste, treceau cântând, iar glasurile lor păreau să răsune, să se lovească de pereţi, delicate şi scânteietoare, stingându-se apoi cu încetul.

Am mâncat mărul până la ultima înghiţitură zemoasă. În ziua aceea mâncasem mai multe fructe, carne, pâine, dulciuri şi bomboane decât poate un om. Nu fusesem deloc uman. Fusesem doar un puşti înfometat.

Dascălul a pocnit din degete, apoi a scos de la brâu o nuia lungă şi şi-a pocnit-o de picior.

— Haideţi!

Am ridicat privirea şi l-am văzut pe Maestru intrând.

Toţi băieţii, cei mari, înalţi, dar şi cei mai copilăroşi sau mai copţi i-au alergat în întâmpinare şi l-au îmbrăţişat, agă-ţându-i-se de braţe, în timp ce el examina picturile pe care le făcuseră de-a lungul zilei.

Dascălul aştepta tăcut, adresându-i Maestrului o plecăciune umilă.

Împreună cu tot alaiul am pornit pe coridoare, învăţătorul urmându-ne la câţiva paşi.

Maestrul întinse mâinile şi era un mare privilegiu să îi poţi simţi atingerea degetelor reci şi albe, un privilegiu să poţi apuca o bucăţică din mânecile bogate, lungi şi roşii.

— Haide, Amadeo, vino cu noi!

Doream un singur lucru, care nu a întârziat prea mult să se producă.

Băieţii au fost expediaţi în compania dascălului care urma să le citească din Cicero. Mâinile ferme, cu unghii lucioase, ale Maestrului mă întoarseră şi mă îndemnară spre odaia lui.

Odată ce uşile de lemn pictat au fost încuiate în urma noastră, ne-am putut bucura de intimitatea odăii parfumate de mirosul tămâii care ardea în vase speciale şi de cel al fumului ce se ridica din sfeşnice. Patul era o explozie de perne moi, o grădină de flori brodate pe mătase, o învolburare de panglici bogate şi brocart cu modele complicate. Trase perdelele purpurii ale baldachinului, care în lumină păreau transparente. Roşu, roşu, roşu! îmi spuse că roşul era culoarea lui preferată, aşa cum albastrul urma să fie culoarea mea.

Începu să mă curteze în limbajul universal al iubirii, hrănindu-mi imaginaţia cu imagini:

— Ochii tăi căprui capătă în lumina focului nuanţa chihlimbarului. O, dar sunt luminoşi şi adânci, două oglinzi strălucitoare în care mă pot vedea, chiar dacă portalurile acestea întunecate ale unui suflet bogat îi păstrează secretele.

Eu însumi mă simţeam pierdut în albastrul rece al ochilor şi în strălucirea blândă a buzelor lui de coral.

Se întinse lângă mine, mă sărută, trecându-şi degetele cu blândeţe prin părul meu, având grijă să nu deranjeze nici o buclă, şi mă făcu să simt fiori din cap şi până între pulpe. Degetele sale mari, reci şi tari, îmi mângâiau obrajii, buzele, bărbia, înfierbântându-mi sângele. Întorcându-mi capul dintr-o parte în alta, mă atingea cu sărutări abia schiţate, înaintând, înfometat, spre interiorul urechii.

Eram prea tânăr ca să pot cunoaşte umeda plăcere.

Mă întreb dacă femeile simt mai mult decât ceea ce simţeam eu. Aveam senzaţia că nu se va mai sfârşi. Îmbrăţişarea mâinilor lui, imposibilitatea de a scăpa, oricât m-aş fi răsucit şi senzaţia de plăcere, repetată parcă la nesfârşit se transformară într-o agonie a extazului.

După aceea mă învăţă cuvinte într-o limbă nouă: placa dură de pe podea se numea marmură de Carrara, denumirea draperiilor care erau din mătase toarsă, îmi desluşi numele „peştilor”, „ţestoaselor” şi „elefanţilor” brodaţi pe perne, cuvântul pentru leul cusut pe tapiţeria care forma partea de sus a baldachinului.

în timp ce îl ascultam vrăjit îmi dezvălui că perlele cusute pe tunica mea proveneau din scoicile din mare. Tineri se scufundau în adâncurile apelor, culegeau acele mici comori albe şi urcau din nou la suprafaţă, ducându-le în gură. Smaraldele proveneau din minele săpate în pământ. Oamenii erau în stare să ucidă pentru ele. Iar diamantele... ah, diamantele... Îşi scoase un inel de pe deget şi îl strecură pe al meu, mângâindu-mi mâna în timp ce mi-l potrivea. Diamantele sunt lumina albă a lui Dumnezeu. Diamantele sunt pure.

Dumnezeu. Ce este Dumnezeu! Şocul îmi străbătu tot corpul. Aveam senzaţia că totul în jurul meu îşi pierduse strălucirea.

Vorbea fără să mă slăbească din ochi şi din când în când aveam impresia că îi auzeam glasul, deşi nu mişcase buzele şi nu scosese nici un sunet.

Eram din ce în ce mai agitat. Doamne, nu mă lăsa să mă gândesc la Dumnezeu! Fii Dumnezeul meu!

— Dă-mi gura, dă-mi braţele tale, i-am şoptit.

Foamea mea pentru el îl uimea şi îl încânta.

Râse uşor şi îmi răspunse cu sărutări mai înmiresmate şi inofensive. Îi simţeam răsuflarea caldă pe coapse ca pe un dulce şuvoi şuierător.

— Amadeo, Amadeo, Amadeo...

— Stăpâne, ce înseamnă numele acesta De ce mi l-ai pus? Cred că am simţit în vocea mea ecoul unui „eu” mai vechi, dar poate că tonul îndrăzneţ, deşi respectuos izvora doar din noul meu statut de prinţ înveşmântat în lucruri dintre cele mai fine.

— „Cel iubit de Dumnezeu”.

O, nu puteam suporta să aud aşa ceva. Dumnezeu, omniprezentul Dumnezeu!

Eram tulburat, intrasem în panică.

îmi luă mâna şi, îndoindu-mi un deget, îl îndreptă spre un amoraş înaripat brodat cu mărgele lucioase pe o pernă veche aşezată în spatele nostru.

— Amadeo, spuse el, cel iubit de Dumnezeul iubirii.

Descoperi ceasul care ticăia sub mormanul de haine aruncate lângă pat. Îl ridică zâmbind şi îl privi. Nu văzuse multe. Miraculos! Erau destul de scumpe chiar şi pentru capetele încoronate.

— Vei avea tot ce îţi doreşti.

— De ce?

îmi răspunse din nou râzând:

— De dragul pletelor tale arămii, zise mângâindu-mi părul, de dragul ochilor tăi căprui, profunzi şi înţelegători. De dragul pielii tale albe ca laptele proaspăt muls, de dragul buzelor tale asemenea petalelor de trandafir.

în zori îmi istorisi povestea lui Eros şi a Afroditei, mă legănă povestindu-mi despre soarta tristă a lui Psyche, iubita lui Eros, condamnată să nu îl poată vedea la lumina zilei.

Am cutreierat alături de el coridoarele reci, simţind cum degetele lui mă strâng de umăr, am admirat sculpturile din marmură albă care înfăţişau zei şi zeiţe, cu toţi cuprinşi de patima iubirii – Daphne, ale cărei braţe şi picioare graţioase fuseseră transformate în ramuri de dafin, ascunzând-o privirilor lui Apollo, care o căuta cu disperare; Leda, neajutorată în strânsoarea lebedei puternice.

îmi conduse mâna pe suprafaţa marmurei, făcându-mă să simt fiecare curbură, fiecare suprafaţă meticulos cizelată şi şlefuită, gambele întinse ale picioarelor nubile, linia rece ca gheaţa a gurii. Apoi îmi ridică degetele spre faţa lui. Părea el însuşi o statuie vie, mai minunat modelată decât oricare alta; când mă ridică în braţe, am simţit un val de căldură ce iradia din el, însoţindu-i suspinele şi vorbele şoptite.

Până la sfârşitul săptămânii nu-mi mai puteam aminti nici măcar un cuvânt din limba mea maternă.

Obişnuiam să zăbovesc în *piazza,* cu mintea pradă unei furtuni de adjective menite să descrie cel mai bine ceea ce priveam ca vrăjit – Marele Consiliu mărşăluind de-a lungul moto-ului, messa cea mare intonată de la altarul Catedralei San Marco, corăbiile care ieşeau din port, despicând valurile sticloase ale Adriaticii, pensulele muiate în cele mai diverse culori, amestecate în vase de lut – roz precum garanta, cărămiziu, carmin, cireşiu, turcoaz, ocru, chihlimbariu, galben-lămâie, sepia, violet *Caput Mortuum* – cărora li se adăuga un lac vâscos, numit Sângele Dragonului.

La lecţiile de dans şi de scrimă eram neîntrecut. Partenerul meu preferat era Riccardo şi, curând, mi-am dat seama că eram aproape la fel de iscusit ca şi tovarăşul meu mai vârstnic, întrecându-l chiar şi pe Albinus, care până la venirea mea deţinuse această poziţie, dar care totuşi nu îmi purta ranchiună.

Băieţii aceştia erau ca şi fraţii mei.

M-au dus la casa frumoasei curtezane Bianca Solderini, o femeie suplă, sprintenă, de un farmec incomparabil, cu părul cârlionţat ca al personajelor din tablourile lui Botticelli, cu ochi cenuşii migdalaţi şi care avea o înţelepciune generoasă şi binevoitoare, în casa ei puteam fi în centrul atenţiei oricând aveam poftă, printre tineri şi tinere care petreceau ore în şir citind poezii, discutând despre războaiele de dincolo de hotare, care păreau să nu se mai termine, despre cei mai noi pictori şi despre cine ce însărcinare va mai primi.

Bianca avea un glas subţirel, de copil, care se armoniza cu figura ei de fetiţă şi nasul mititel. Gura îi era cât un boboc de trandafir. Dar era deşteaptă şi de neîmblânzit. Se descotorosea fără remuşcări de iubiţii posesivi; prefera să aibă casa plină de lume la orice oră din zi şi din noapte. Oricine era îmbrăcat cum se cuvine sau purta o sabie era primit în mod automat. Nu era refuzat aproape nimeni, cu excepţia celor care voiau să o posede.

Vizitatorii din Franţa şi din Germania erau o prezenţă obişnuită în casa Biancăi şi, deşi noi fuseserăm instruiţi să nu răspundem niciodată la întrebări inutile, referitoare la Maestru şi să ne mulţumim să surâdem când eram întrebaţi dacă intenţiona să se însoare, toţi cei de acolo, veniţi de departe sau din ţară, erau curioşi să afle dacă Marius, bărbatul misterios, era dispus să picteze un portret sau altul, dacă putea fi găsit acasă, la cutare dată de către o anumită persoană care dorea să îl viziteze.

Uneori aţipeam pe pernele canapelei din salonul Biancăi sau chiar într-unul din paturile ei, ascultând murmurul vocilor nobililor care veneau în vizită, visând legănat de melodiile care întotdeauna erau din cele mai blânde şi reconfortante.

Uneori, foarte rar, Maestrul însuşi venea să ne ia acasă pe mine şi pe Riccardo, stârnind o mică rumoare în *portego,* salonul Biancăi. Nu lua loc niciodată. Rămânea întotdeauna în picioare, înfăşurat în pelerină, cu gluga acoperindu-i capul. Asculta cu un zâmbet curtenitor toate rugăminţile stăruitoare care i se adresau şi uneori oferea câte un portret în miniatură pe care i-l făcuse Biancăi.

Le văd şi acum în faţa ochilor, toate acele portrete *minuscule* pe care i le-a dăruit de-a lungul anilor, fiecare dintre ele încrustat cu nestemate.

— Mă pictezi atât de bine din memorie, exclamă ea, înainte de a-l săruta.

Am remarcat cu câtă rezervă încerca să o ţină departe de faţa şi de pieptul lui puternic şi rece, atingându-i obrajii cu sărutări suave ce sugerau magia blândeţii care ar fi fost distrusă dacă ar fi atins-o cu adevărat.

Obişnuiam să citesc ore în şir din Leonardo din Padova cu ajutorul profesorului, armonizându-mi perfect glasul cu al lui în timp ce treceam de la varianta în latină la cea în italiană, apoi înapoi la versiunea grecească. Îmi plăcea Aristotel tot atât de mult pe cât îmi plăcea Platon sau Plutarh, sau Titus Livius, ori Vergilius. Adevărul este că nu prea pricepeam mare lucru din operele nici unuia dintre ei. Făceam ceea ce îmi spusese Maestrul să fac, acumulam cunoştinţe.

Nu vedeam nici o logică în a vorbi la nesfârşit, aşa cum făcea Aristotel, despre lucruri care erau deja făcute. Vieţile străbunilor, istorisite cu atâta iscusinţă de Plutarh, erau nişte povestiri minunate. Totuşi, eu voiam să-mi cunosc contemporanii. Preferam să picotesc pe canapeaua Biancăi, decât să polemizez pe marginea meritelor unuia sau altuia dintre pictori. În plus, ştiam că Maestrul meu este cel mai bun.

Aceasta era lumea saloanelor spaţioase, a pereţilor bogat ornaţi, a risipei de lumină parfumată şi a modei, etalată cu nonşalanţă în mod regulat, iar eu, eu care nu vedeam nimic din durerea şi mizeria în care se zbăteau săracii oraşului, mă obişnuisem complet cu ea. Până şi cărţile pe care le citeam reflectau acest ţărm nou unde fusesem ancorat atât de ferm, încât nimic nu m-ar fi putut arunca înapoi în lumea confuză şi plină de suferinţă din care venisem.

Am învăţat să interpretez cântecele scurte la virginal[1]. Am învăţat să ciupesc lăuta şi să cânt cu glas moale, deşi cântam doar cântece triste. Stăpânul meu adora acest fel de cântece.

Uneori alcătuiam un cor cu toţi băieţii şi îi prezentam Stăpânului propriile compoziţii şi dansuri.

în după-amiezele toride, în loc să ne facem siesta, obişnuiam să jucăm cărţi. Eu şi Riccardo ne furişam din casă şi plecam să

1 Instrument muzical cu clape, asemănător spinetei (n.red.)

jucăm jocuri de noroc în taverne. O dată sau de două ori am întrecut măsura cu băutura. Stăpânul a aflat şi imediat a pus capăt acestor escapade. Mai presus de toate, era îngrozit de faptul că, beat fiind, aş fi putut să cad în Canal Grande, şi să am nevoie de o salvare neîndemânatică şi isterică. Aş fi putut jura că această imagine îl făcu să pălească subit, că am văzut cum culoarea i se scursese din obrajii palizi.

L-a biciuit pe Riccardo pentru ceea ce se întâmplase. Mi-era îngrozitor de ruşine. Riccardo a îndurat ca un soldat, fără să plângă sau să comenteze, stând drept lângă şemineul mare din bibliotecă, întors cu spatele, primind loviturile care îi cădeau peste picioare. După aceea a îngenuncheat şi a sărutat inelul Stăpânului. Am jurat să nu mai beau niciodată.

M-am îmbătat chiar a doua zi, dar am avut bunul-simţ să mă furişez în casa Biancăi şi să mă ascund sub patul ei, unde puteam dormi fără grijă. M-a tras afară Maestrul însuşi, înainte de miezul nopţii. Mi-am zis: „Până aici mi-a fost”. Dar m-a pus doar în pat, unde am adormit înainte de a apuca să-mi cer iertare. Odată, când m-am trezit, l-am văzut la masă, scriind ceva, la fel de repede cum picta, într-o carte mare, pe care reuşea întotdeauna să o ascundă înainte de a pleca de acasă.

În cele mai nemiloase după-amieze de vară, când toţi ceilalţi, inclusiv Riccardo, dormeau, mă furişam afară şi închiriam o gondolă. În timp ce coboram pe canal sau ne îndreptam spre apele mai agitate ale golfului, mă întindeam pe spate, cu ochii aţintiţi spre cer. La întoarcere închideam ochii, încercând să surprind până şi cel mai mic sunet care venea din clădirile complet adormite în acele ore ale siestei, murmurul valurilor murdare care se loveau de fundaţiile putrede şi ţipătul pescăruşilor ce se roteau deasupra capului meu. Nu mă deranjau nici ţânţarii, nici miasma canalelor.

Într-o după-masă nu m-am dus acasă să lucrez sau să învăţ. Am intrat într-o tavernă ca să-i ascult pe muzicanţi şi pe cântăreţi, iar altă dată s-a întâmplat să văd o piesă de teatru pe o scenă improvizată, într-o piaţetă din faţa unei biserici. Nimeni nu se supăra pe mine pentru plecările şi venirile mele. Nu mă păra nimeni. Nici eu, nici ceilalţi nu eram examinaţi vreodată din ceea ce învăţam.

Uneori îmi petreceam toată ziua dormind sau mă trezeam când mă îmboldea curiozitatea. Era o plăcere extremă să mă

trezesc şi să-l găsesc pe Maestru lucrând, fie în atelier, plimbându-se în sus şi în jos pe schele, în timp ce picta pe şevaletul cel mare, fie chiar lângă mine, scriind la masa din dormitor.

Întotdeauna era mâncare peste tot – ciorchini de struguri lucioşi, felii de pepene bine copt şi pâine delicioasă din făină fină cu ulei proaspăt. Mâncam măsline negre cu felii de brânză moale şi praz proaspăt din grădina de pe acoperiş. Laptele era întotdeauna rece în cănile din argint.

Maestrul nu mânca nimic. Toată lumea ştia asta. Maestrul era întotdeauna plecat în timpul zilei. Nimeni nu vorbea vreodată necuviincios despre Maestru: el era capabil să citească în sufletul unui băiat. Stăpânul ştia să deosebească binele de rău şi recunoştea minciuna. Băieţii erau băieţi buni. Din când în când auzeam câte o aluzie şoptită la adresa unor băieţi care nu fuseseră cuminţi şi fuseseră izgoniţi imediat din casă. Dar nimeni nu vorbea niciodată grosolan despre Maestru. Nimeni nu comenta faptul că eu dormeam în patul Stăpânului.

În fiecare zi, la prânz, mâncam împreună ceremonios friptură de vânat, carne fragedă de miel, bucăţi zemoase de carne de vită.

Zilnic veneau câte trei-patru profesori care se ocupau de instruirea grupurilor de ucenici. În timp ce unii lucrau, ceilalţi învăţau.

Puteam să trec de la ora de latină la cea de greacă. Puteam răsfoi sonete erotice şi puteam citi ce voiam până sărea Riccardo în ajutor şi înăbuşea în râsete lectura, obligându-i pe învăţători să aştepte până ne potoleam.

înfloream în această atmosferă îngăduitoare. Învăţam repede şi puteam răspunde la întrebările obişnuite ale Maestrului, punând, la rându-mi, întrebări bine gândite.

Maestrul picta patru nopţi din şapte, în fiecare săptămână şi, de obicei, de la miezul nopţii până în zori, când dispărea. Nimic nu-l putea întrerupe în acele nopţi.

Urca pe schelă cu o iuţeală uluitoare, ca o maimuţă mare, albă, cu un gest neglijent îşi lăsa pelerina purpurie să cadă, apuca pensula pe care i-o întindea unul dintre băieţi şi începea să picteze cu atâta frenezie, încât vopseaua ne stropea pe toţi cei care stăteam şi-l priveam cu răsuflarea tăiată. Sub mâna lui

genială, în numai câteva ore, prindeau viaţă peisaje întregi; picta grupuri mari de oameni până în cele mai mici detalii.

În timp ce lucra, obişnuia să murmure cu glas tare; anunţa numele fiecărui scriitor sau erou al cărui portret era pe cale să îl picteze din memorie sau din imaginaţie. Ne atrăgea atenţia asupra culorilor şi liniilor pe care le alegea, asupra micilor artificii de perspectivă prin care grupurile concrete şi entuziaste de subiecţi erau amplasate în grădini, odăi, palate sau saloane adevărate.

Nu le lăsa băieţilor altceva de făcut dimineaţa decât să se ocupe de „umplutură" – colorarea draperiilor, a aripilor, a suprafeţelor mari de piele la care Maestrul revenea apoi pentru a le modela cât timp vopseaua uleioasă era umedă, pardoseala lucioasă a vreunui palat care, după tuşa finală a Maestrului, arăta ca marmura adevărată, ce dispărea sub picioarele dolofane ale filozofilor şi sfinţilor săi.

Munca ne atrăgea în mod firesc, spontan. Palatul era plin de zeci de pânze şi de pereţi pictaţi cu lucrări neterminate, toate atât de vii, încât păreau nişte porţi deschise spre o altă lume.

Gaetano, unul dintre cei mai tineri, era cel mai talentat. Dar oricare dintre băieţi, cu excepţia mea, s-ar fi putut lua la întrecere cu ucenicii din atelierul oricărui pictor, chiar şi cu băieţii lui Bellini.

Uneori aveam zi de primire. Cu acele ocazii Bianca radia de bucurie pentru că urma să facă onorurile de gazdă în locul Maestrului şi se înfiinţa cu toată cohorta ei de servitori. Bărbaţi şi femei aparţinând celor mai de vază familii din Veneţia veneau să admire picturile Maestrului. Oamenii erau uluiţi de puterea lui de creaţie. Doar ascultându-i vorbind, în zilele acelea, mi-am dat seama că Maestrul nu vindea aproape nimic, ci îşi umplea palatul cu propriile lucrări şi că avea versiunile proprii ale unor opere celebre, începând cu *Şcoala lui Aristotel* şi terminând cu *Răstignirea lui Hristos.* Hristos! Acesta era Hristos al lor, cel cu plete roşcovane, cârlionţate, bine legat şi cu aspect de muritor. Hristos care arăta precum Cupidon sau Zeus.

Nu mă deranja deloc că nu ştiam să pictez la fel de bine ca şi Riccardo sau ceilalţi şi jumătate din timp mă mulţumeam să le amestec vopselele în ulcele, să spăl pensulele, să şterg porţiunile greşite care trebuiau corectate. Nu voiam să pictez.

Numai la gândul acesta simţeam că mi se crispează mâinile şi că începe să mă doară stomacul.

Preferam ca conversaţia, glumele, speculaţiile privind încăpăţânarea fabulosului nostru Maestru de a refuza comenzile, deşi primea zilnic scrisori prin care era invitat să participe la realizarea vreunei picturi murale în palatul ducal sau într-una dintre sutele de biserici de pe insulă.

Priveam cum se întinde culoarea cu fiecare oră ce trecea. Inspiram mirosul vopselelor, al pigmenţilor şi uleiurilor.

Din când în când eram cuprins de o furie curioasă, dar nu din cauza lipsei mele de talent.

Mă chinuia altceva, ceva ce avea legătură cu chipurile umede, zbuciumate ale personajelor pictate, cu obrajii lor trandafirii şi lucioşi şi cu învolburarea norilor pufoşi de pe cerul din fundal sau cu ramurile înfrunzite ale copacilor întunecaţi.

Această descriere tumultuoasă a naturii părea o adevărată nebunie. Cu capul pulsându-mi de durere, am plecat singur, cu paşi repezi pe chei până am dat de o biserică veche, cu un altar aurit, vegheat de sfinţi ţepeni, cu ochi înguşti, întunecaţi şi ascetici: moştenirea Bizanţului, aşa cum o văzusem în Piaţa San Marco în prima zi. Simţeam o durere nesfârşită în suflet în timp ce priveam cu adoraţie toate acele obiecte vechi. Am înjurat când m-au găsit noii mei prieteni. Am continuat să stau în genunchi, refuzând cu încăpăţânare să arăt că ştiam că erau acolo. Mi-am acoperit urechile cu mâinile ca să nu aud râsetele noilor mei tovarăşi. Cum puteau râde în fundul bisericii în care Isus cel Răstignit sângera cu lacrimi mari, ca nişte insecte negre ieşind din mâinile şi picioarele vlăguite?

Uneori mi se întâmpla să adorm în faţa vechilor altare. Scăpasem de camarazii mei. Eram singur şi fericit, întins pe dalele reci şi umede. Aveam impresia că aud zgomotul valurilor sub podea.

Am luat o gondolă până la Torcello, unde am căutat vechea şi marea catedrală Santa Maria Assunta, renumită pentru mozaicurile ei despre care se spunea că aerul lor antic le făcea la fel de frumoase ca şi mozaicurile din Piaţa San Marco. M-am furişat pe sub arcadele joase, admirând vechea catapeteasmă aurită şi mozaicurile sanctuarului. Sus de tot, în curbura, întunecată a sanctuarului, stătea Fecioara, *Theotokos,*

Preasfânta Născătoare a Fiului lui Dumnezeu. Avea un chip auster, posac aproape. Pe obrazul stâng îi strălucea o lacrimă.

Îl ţinea în braţe pe Pruncul Isus, dar şi o batistă, simbolul ei de *Mater Dolorosa.*

înţelegeam mesajul acestor imagini, chiar dacă îmi îngheţau sufletul. Îmi vâjâia capul, iar căldura toridă de pe insulă şi liniştea din catedrală îmi provocau o stare de greaţă. Dar am rămas acolo. Am continuat să mă plimb prin sanctuar şi să mă rog.

Eram convins că nu mă putea găsi nimeni. Spre asfinţit mi s-a făcut cu adevărat rău. Ştiam că am febră, dar am căutat un colţişor retras din biserică şi nu mi-am găsit alinarea decât când mi-am lipit faţa şi mâinile pe pardoseala rece de piatră. Dacă ridicam puţin capul, vedeam în faţa mea scene înfiorătoare din *Judecata de Apoi,* înfăţişând zbuciumul sufletelor condamnate să ispăşească în infern. „Merit să îndur această suferinţă”, mi-am zis.

Maestrul a venit după mine. Nu îmi amintesc drumul de întoarcere la palat. Am impresia că m-a aşezat în pat în câteva secunde. Băieţii îmi puneau pe frunte comprese reci. M-au forţat să beau apă. Cineva a spus că m-am molipsit de „febră”, iar altul l-a admonestat, poruncindu-i să tacă.

Maestrul a rămas să mă vegheze. Avusesem coşmaruri pe care nu le puteam lua cu mine în stare de trezie. Înainte de ivirea zorilor, Maestrul m-a sărutat şi m-a strâns la piept. Nu am încercat niciodată plăcere mai mare simţindu-i răceala pieptului robust decât în clipele acelea când, măcinat de febră, mi-am petrecut braţele în jurul lui şi mi-am lipit obrazul de al lui.

Mi-a dat să beau dintr-o cană ceva fierbinte şi condimentat. Apoi m-a sărutat şi mi-a întins din nou cana. Mi-am simţit trupul inundat de un foc tămăduitor.

Dar seara, când s-a întors acasă, febra îmi crescuse din nou. Nu visam, mai degrabă rătăceam pe jumătate treaz pe jumătate adormit, pe coridoare întunecate, înspăimântătoare, în căutarea unui loc cald sau curat. Aveam unghiile murdare. La un moment dat, am avut viziunea unei lopeţi care se mişca, am văzut glodul şi mi-a fost teamă că mă va acoperi, aşa că am început să plâng.

Riccardo şedea lângă mine, veghindu-mă; mă ţinea de mână şi îmi spunea că în curând se va însera şi că Maestrul se va întoarce acasă.

— Amadeo, zise Maestrul.

M-a ridicat în braţe, ca şi cum aş fi fost, într-adevăr, doar un copilaş.

În mintea mea se năşteau prea multe întrebări. Urma să mor? Unde mă ducea Maestrul acum? Eram înfăşurat în catifele şi blănuri, iar el mă ducea în braţe, dar cum?

Ne aflam într-o biserică din Veneţia, printre picturi din zilele noastre. Lumânările ardeau. Oamenii se rugau. M-a răsucit în braţe şi mi-a spus să privesc în sus, spre altarul uriaş din faţa mea.

Am mijit ochii şi, înfrângându-mi durerea, am privit în sus, unde am văzut-o pe Fecioară primind coroana de la Fiul ei preaiubit, Hristos împăratul.

— Priveşte ce chip dulce, ce expresie naturală are, mi-a şoptit Maestrul. Şade acolo ca oricare dintre cei care stau aici, în biserică. Şi îngerii, priveşte îngerii, cât de fericiţi sunt, adunaţi ciorchine în jurul coloanelor din spatele ei. Priveşte cât de senin şi de blând zâmbesc. Acesta este raiul, Amadeo! Acesta este tărâmul Binelui.

Mi-am plimbat privirea somnoroasă pe pictură.

— Uită-te la apostolul care îi şopteşte ceva vecinului său, la fel de firesc cum fac şi oamenii de rând la astfel de ceremonii.

Priveşte-l pe Dumnezeu-Tatăl ceresc, cât de mulţumit îi priveşte pe toţi cei de jos.

Am încercat să îngaim nişte întrebări, să îi spun că era imposibilă o asemenea combinaţie între senzualitate şi spiritualitate, dar nu izbuteam să găsesc cuvintele potrivite. Goliciunea îngeraşilor era încântătoare şi nevinovată, dar nu puteam crede în ea. Era doar o minciună a Veneţiei, o minciună a Occidentului, o minciună ticluită de diavolul însuşi.

— Amadeo, binele nu se poate naşte niciodată din suferinţă şi cruzime; binele nu îşi poate trage seva din oropsirea pruncilor.

Amadeo, dragostea pentru Dumnezeu trebuie să nască frumuseţe. Priveşte toate aceste culori; sunt create de Dumnezeu.

Cuibărit în siguranţă în braţele lui, cu picioarele atârnând şi braţele petrecute după gâtul lui, admiram cele mai mici detalii ale altarului imens, lăsându-le să mi se întipărească în

memorie. Privirea îmi revenea iar şi iar asupra acelor trăsături care îmi plăceau cu deosebire.

Am ridicat degetul, arătând pe rând spre leul care şedea atât de calm la picioarele Sfântului Marcu, apoi spre paginile cărţii din mâinile sfântului, care păreau să fluture cu adevărat în timp ce el le răsfoia. Iar leul era dresat şi blând ca un căţeluş.

— Acesta este raiul, Amadeo. Orice ţi-ar fi sădit trecutul în suflet, eliberează-te!

Am surâs şi, privind în sus, spre şirurile de sfinţi, am început să râd încetişor şi i-am şoptit Maestrului la ureche:

— Vorbesc cu toţii, şuşotesc, discută între ei, ca senatorii veneţieni.

Mi-a răspuns râzând înfundat:

— O, cred că senatorii sunt mai decenţi, Amadeo. Nu i-am văzut niciodată într-un mediu atât de neceremonios, dar, după cum ţi-am spus, acesta este raiul.

— Stăpâne, priveşte! Un sfânt ţine în mână o icoană, o icoană minunată. Maestre, trebuie să îţi spun...

Am tăcut brusc. Febra îmi crescuse dintr-odată şi tot trupul îmi era năclăit de sudoare. Îmi ardeau ochii şi nu vedeam nimic.

— Maestre, sunt în ţinuturile sălbatice. Alerg. Trebuie să ascund asta printre copaci.

De unde putea şti el despre ce vorbeam, că vorbeam despre fuga aceea disperată, petrecută cu mult timp în urmă, dar care îmi stăruia încă vie în amintire; goana aceea pe câmpiile sălbatice, purtând în braţe acel pachet sacru care îmi fusese încredinţat, acea boccea pe care trebuia să o despachetez şi să o ascund printre copaci.

— Priveşte, icoana!

Mă simţeam inundat de miere. Era vâscoasă şi dulce. Ţâşnea dintr-un izvor răcoros, dar nu avea importanţă. Cunoşteam acest izvor. Mă simţeam ca o cupă agitată, astfel încât tot ce era amar în ea să se dizolve într-un vârtej, lăsând în urmă doar miere şi căldură melancolică.

Când am deschis ochii, eram în pat. Recitea ceva ce părea să fi fost scris chiar atunci. Îşi legase părul blond cu un şnur la spate. Chipul lăsat liber, cu pometii bine conturaţi şi nasul drept şi subţire era de o frumuseţe extraordinară. M-a privit şi buzele i-au schiţat un zâmbet.

— Nu mai stârni aceste amintiri, zise ca şi cum am fi discutat cât dormisem. Nu încerca să le cauţi în biserica din Torcello. Nu le căuta în mozaicurile Catedralei San Marco. Cu timpul, toate aceste lucruri primejdioase vor reveni.

— Mi-e teamă să-mi amintesc.

— Ştiu.

— De unde ştii? Totul este aici, în sufletul meu. Această durere este numai a mea.

M-am căit pentru tonul acela atât de sfidător, dar oricare mi-ar fi fost vina, deveneam din ce în ce mai îndrăzneţ.

— Chiar te îndoieşti de mine?

— Calităţile tale depăşesc orice măsură. Ştim asta cu toţii şi nu vorbim niciodată de asta, nici chiar noi doi.

— Atunci de ce nu îmi acorzi încrederea ta, în locul acelor lucruri de care abia dacă îţi mai aduci aminte?

Se ridică de la masă şi se apropie de pat.

— Vino. Febra a scăzut. Vino cu mine.

M-a condus într-una din numeroasele biblioteci ale palatului, nişte încăperi în care manuscrisele zăceau vraişte, iar cărţile erau aşezate unele peste altele. Nu lucra aproape niciodată acolo. Depozita acolo tot ce cumpăra ca să le înregistreze băieţii, luând doar ce îi era necesar şi ducându-le pe masa de scris din camera noastră.

Începu să se plimbe printre rafturi până găsi un portofoliu vechi, cu coperte din piele galbenă şi margini zdrenţuite. Netezi o pagină mare cu degetele lui albe. O aşeză pe un birou din lemn de stejar ca să o examinez mai bine.

Era o pictură foarte veche.

înfăţişa o biserică impunătoare, cu domuri aurite, de o frumuseţe şi o maiestuozitate rare. Mai erau desenate şi nişte litere. Îmi erau cunoscute acele litere. Dar nu reuşeam să îmi amintesc sau să rostesc cuvintele pe care le formau.

— Rusia kieveană, spuse. Rusia kieveană.

Am fost cuprins de o groază de nedescris. Înainte de a mă putea controla, m-am auzit spunând:

— Este în ruină, ars. Locul acesta nu există. Nu este viu precum Veneţia. Este căzut în ruină, este îngheţat, murdar şi dezolant. Da, acesta este cuvântul potrivit.

Eram năucit. Am simţit că întrezăresc o portiţă de scăpare din această stare dezolantă, numai că această scăpare mă

arunca în frig şi în întuneric şi ducea, pe o cale sinuoasă, într-o lume a negurii veşnice, unde mirosul pământului reavăn era singurul parfum care se impregna în mâini, în piele şi în haine.

M-am tras înapoi şi am rupt-o la fugă.

Am străbătut în goană palatul, de la un capăt la altul.

Am coborât scara în goană şi am trecut prin odăile joase ce dădeau spre canal. Când m-am întors, l-am găsit singur în dormitor. Citea, ca de obicei. Cartea lui preferată: *Mângâierea filozofiei* de Boethius. Când am intrat a ridicat calm privirea de pe carte.

Stăteam în picioare, cu gândul la amintirile mele dureroase.

Nu reuşeam să le identific exact. N-aveam ce face. Se risipeau în neant ca frunzele căzute de pe zidurile pătate de igrasie ale grădinilor micuţe care erau gonite de vânt, pe alei.

— Nu vreau! am exclamat din nou.

Exista un singur Dumnezeu pe care-l recunoşteam. Maestrul meu!

— Într-o bună zi, când vei avea puterea să te foloseşti de el, îţi vei reaminti limpede totul, spuse el şi închise cartea. Acum lasă-mă să te fac să te simţi bine.

Oh, da! Eram întru totul pregătit pentru asta.

O, cât de lungi îmi păreau zilele fără el! Până se însera şi se aprindeau lumânările, ajungeam să îmi încleştez pumnii de deznădejde.

Erau nopţi când nu venea deloc. Băieţii spuneau că plecase cu treburi extrem de importante. Gospodăria trebuia să meargă înainte, ca şi cum el s-ar fi aflat acolo.

Dormeam în patul lui gol, dar nu-mi cerea nimeni explicaţii. Răscoleam casa în căutarea vreunei urme lăsate de el. Eram chinuit de întrebări. Mi-era teamă că nu se va mai întoarce niciodată.

Dar revenea întotdeauna.

Când urca scările, alergam să-l întâmpin şi mă aruncam la pieptul lui. Mă cuprindea în braţe, mă săruta şi abia apoi mă lăsa să alunec uşor pe pieptul lui puternic. Greutatea mea nu însemna nimic pentru el, deşi pe zi ce trecea deveneam parcă tot mai înalt şi mai greu.

Nu voi fi niciodată altceva decât băietanul de şaptesprezece ani pe care îl vedeţi acum, dar cum putea un bărbat atât de

zvelt ca el să mă ridice cu atâta uşurinţă? Nu sunt şi nu am fost niciodată un puşti fără căpătâi. Sunt un copil puternic.

Cel mai mult îmi plăcea – dacă eram nevoit să îl împart cu ceilalţi – când ne citea cu glas tare.

Obişnuia să ne citească la lumina candelabrelor, cu glas molcom şi blând, din *Divina Comedia* a lui Dante, din *Decameronul* lui Boccaccio ori în franceză din *Romanul Trandafirului* sau din poeziile lui Francois Villon. Ne vorbea despre limbile noi pe care trebuia să le înţelegem la fel de bine ca latina sau greaca. Ne-a avertizat că pe viitor literatura nu se va limita la lucrările clasicilor.

Stăteam tăcuţi în jurul lui, cuibăriţi pe perne sau pe pardoseala goală. Unii dintre noi şedeam chiar lângă el, alţii mai departe, pe jos.

Uneori Riccardo ne cânta la lăută cântecele pe care le învăţase de la profesorul lui sau chiar unele mai triviale, culese de pe stradă. Cânta cu jale despre dragoste şi ne făcea să plângem. Maestrul îl urmărea cu dragoste.

Nu eram gelos. Eram singurul care împărţea patul cu Maestrul.

Uneori chiar îl punea pe Riccardo să stea în faţa uşii dormitorului şi să ne cânte. Ascultător, Riccardo nu îi cerea niciodată permisiunea să intre.

Inima începea să-mi bată tare când draperiile patului se lăsau în jos în jurul nostru. Stăpânul obişnuia să îmi desfacă brusc tunica, ca într-o joacă, de parcă ar fi fost un obiect de lepădat.

Mă afundam în aşternuturile de satin, cuibărit sub trupul lui. Îmi desfăceam picioarele şi îmi lăsam genunchii să îl mângâie, copleşit şi tremurând din tot corpul sub atingerea uşoară a încheieturilor degetelor sale pe buzele mele.

Odată eram aproape adormit. Aerul vibra în tonuri de trandafiriu şi auriu. În odaie era cald. I-am simţit buzele reci pe ale mele şi mişcarea iute, ca a unui şarpe, a limbii în gura mea Am simţit un lichid miraculos, ca un nectar bogat şi arzător, umplându-mi gura şi răspândindu-mi-se iute în tot corpul, până în vârful degetelor. L-am simţit coborând în piept, până în cele mai intime părţi ale trupului meu. Ardeam. Ardeam.

— Maestre, am şoptit, ce este lucrul acesta mai dulce decât sărutările?

Şi-a lăsat capul pe pernă şi s-a întors într-o parte.

— Dă-mi-l încă o dată, Maestre!

Mi l-a dat, dar doar atunci când a vrut el, picătură cu picătură, lăsându-mă din când în când să ling lacrimile roşii care îi izvorau din ochi.

Cred că trecuse deja un an întreg când, într-o seară, m-am întors acasă îmbujorat de gerul iernii, îmbrăcat de dragul lui în cel mai frumos costum albastru-închis pe care îl aveam, cu ciorapi de culoarea azurului în picioare şi cu cei mai scumpi pantofi aurii pe care i-am putut găsi; un an, până când m-am întors în seara aceea şi, cu un gest de lehamite, mi-am azvârlit cartea într-un colţ al dormitorului şi m-am oprit cu mâinile în şold, privindu-l cum stătea în jilţul lui cu spătar înalt, cu ochii aţintiţi la cărbunii ce ardeau în vasul pentru jăratic, încălzindu-şi mâinile întinse la flacăra lor.

— Ei bine, am exclamat aruncându-mi capul pe spate ca un adevărat bărbat de lume, un veneţian rafinat, un prinţ al Pieţei, aşteptat de o întreagă cohortă de neguţători dornici să-l servească, un învăţat care a citit prea mult. Ei bine, aici există un mare mister, iar tu ştii prea bine acest lucru. E timpul să mi-l dezvălui.

— Care anume? m-a întrebat destul de amabil.

— De ce niciodată… De ce nu simţi niciodată nimic? De ce te porţi cu mine ca şi cum aş fi o păpuşă fără suflet? De ce niciodată…?

Pentru întâia oară de când îl cunoşteam, i-am văzut chipul înroşindu-se; ochii au început să-i lucească, apoi s-au îngustat, pentru ca în final să se deschidă larg, inundaţi de lacrimi roşietice.

— Maestre, mă înspăimânţi, am şoptit.

— Ce ai vrea să simt, Amadeo?

— Eşti ca un înger, ca o statuie, am spus, de data aceasta umil şi tremurând. Maestre, te joci cu mine, iar eu sunt jucăria care simte tot. M-am apropiat şi i-am atins cămaşa, încercând să îi desfac şiretul. Lasă-mă să…

M-a prins de mână. Mi-a luat degetele şi şi le-a aşezat pe buze, apoi le-a strecurat în gură, mângâindu-le cu limba. Îşi întoarse ochii şi mă privi.

„Suficient de mult, spunea privirea lui. Simt suficient de mult.”

— Ţi-aş da orice, am exclamat rugător.

Mi-am strecurat mâna între pulpele lui. O, era atât de excitat! Nu era ceva neobişnuit, dar trebuia să mă lase să merg mai departe; trebuia să aibă încredere în mine.

— Amadeo...

Cu forţa lui uimitoare, mă trase spre pat Parcă nici nu s-ar fi ridicat de pe scaun. Era ca şi cum la un moment dat ne-am fi aflat acolo, pentru ca în secunda următoare să ne prăbuşim pe pernele bine cunoscute. Am clipit. Aveam impresia că draperiile se trăgeau în jurul nostru, fără ca el să le atingă, ca la atingerea brizei ce pătrundea prin ferestrele deschise. Da, ascultă glasurile ce urcă dinspre canale! Ascultă cântecul lor urcând, alunecând pe zidurile Veneţiei, oraşul palatelor.

— Amadeo, murmură, cu buzele lipite de grumazul meu, ca de mii de ori până atunci, dar de data aceasta am simţit o înţepătură ascuţită, rapidă, care a încetat imediat.

O lamă ascuţită, înfiptă în inima mea a fost smulsă cu o mişcare bruscă. Devenisem una cu mădularul dintre picioare şi nimic altceva. Îşi lipi gura de mine şi am avut iar senzaţia acelei lame smulse din mine.

Visam. Cred că am văzut un alt loc. Cred că am avut revelaţia acelor imagini pe care le vedeam în somn, care se risipeau fără urmă de îndată ce mă trezeam. Cred că am mers, şi am tot mers printre acele fantasme pe care le zăream numai şi numai în vis.

Asta este ceea ce vreau de la tine.

— Şi trebuie neapărat să o primeşti, am spus, proiectând cuvintele în prezentul de care aproape uitasem în timp ce m-am lipit de el, simţindu-i tremurul corpului, încântarea, simţind cum smulge dinăuntrul trupului meu acele lame ascuţite, făcându-mi inima să bată mai repede şi smulgându-mi aproape un strigăt de iubire; simţeam că îi face plăcere, simţeam cum îşi încordează spatele şi îşi lasă degetele să tremure şi să mă alinte în timp ce trupul i se zvârcolea lipit de mine. Bea-l, bea-l, bea-l!

Se desprinse de mine şi se întinse pe o parte. Zâmbeam, culcat în pat, cu ochii închişi. Mi-am lins buzele. Simţeam ultima picătură de nectar rămasă încă pe buza de jos. Am cules-o cu vârful limbii şi am continuat să visez.

Stătea posomorât, respirând anevoios. Încă mai tremura şi, când mâna lui îmi regăsi trupul, i-am simţit-o nesigură.

— O, am exclamat, surâzând şi sărutându-i umărul.

— Îţi fac rău...

— Nu, nu, deloc, iubite Maestre. Eu ţi-am făcut rău. Acum eşti al meu.

— Amadeo, ai grijă: joci rolul diavolului!

— Nu mă doreşti, Maestre? Nu ţi-a plăcut? Mi-ai gustat sângele şi ai devenit sclavul meu!

începu să râdă.

— Aşadar, aşa interpretezi tu, nu-i aşa?

— Mda. Iubeşte-mă! Ce importanţă are?

— Să nu le spui niciodată celorlalţi, spuse fără urmă de teamă, slăbiciune ori ruşine în glas.

M-am întors, m-am sprijinit pe coate şi l-am privit, admirându-i profilul cu trăsături calme.

— Ce ar face?

— Nimic. Contează ce ar gândi şi ce ar simţi. Iar eu nu am nici timp, nici chef pentru aşa ceva. Amadeo, fii milostiv şi înţelept!

Mult timp nu am spus nimic. M-am mulţumit să îl privesc. Dar treptat-treptat mi-am dat seama că mi-era teamă. O clipă am avut impresia că frica avea să spulbere căldura momentului, minunea blândă a luminii ce se infiltra prin perdele, ori faţetele şlefuite ale chipului său, cioplit parcă în fildeş, dulceaţa surâsului său. Apoi teama a dispărut, umbrită de o altă grijă, mult mai mare.

— Tu nu eşti sclavul meu, nu-i aşa? am şoptit.

— Ba da, zise, aproape râzând din nou. Dacă vrei să ştii, sunt

— Ce s-a întâmplat, ce ai făcut, ce a fost... Îşi puse degetele pe buzele mele.

— Mă consideri asemenea celorlalţi oameni?

— Nu, am răspuns, simţind însă cum mi se simte frica în glas. Am încercat să mă stăpânesc, dar, înainte de a-mi da seama ce fac, l-am îmbrăţişat şi am încercat să îi trag capul spre gâtul meu. Se opuse, cu toate că mi-a prins capul în mâini şi m-a sărutat pe creştet, cu toate că mi-a prins părul la spate şi mi-a apăsat obrazul cu degetul.

— Într-o bună zi îţi voi cere să pleci de aici. Vreau să pleci. Vei pleca încărcat cu bogăţii şi educat, pe cât mi-a stat în

putere. Vei lua cu tine toată graţia ta şi tot talentul artistic pe care îl ai – ştii să pictezi, poţi cânta orice cântec ţi-aş cere, ştii să dansezi atât de minunat! Vei lua cu tine toate aceste realizări şi vei porni în căutarea tuturor acelor lucruri inestimabile pe care le doreşti...

— Nu vreau nimic altceva în afară de tine.

-... Iar când îţi vei aduce aminte de vremurile acestea, când noaptea, pe jumătate adormit, îţi vei reaminti de mine şi vei închide ochii, cu capul afundat în pernă, aceste clipe petrecute împreună ţi se vor părea vicioase şi foarte ciudate. Ţi se vor părea un fel de vrăjitorie, iar odaia aceasta caldă va deveni camera secretelor întunecate pierdute şi lucrul acesta ţi-ar putea provoca durere.

— Nu voi pleca.

— Atunci aminteşte-ţi că a fost iubire. Că a fost o adevărată şcoală a dragostei, în care tu ţi-ai lecuit rănile, în care ai învăţat să vorbeşti din nou, ba chiar să cânţi, şi în care ai renăscut: din copilul zdrobit mai rău decât o coajă de ou a răsărit un înger, cu aripile întinse, din ce în ce mai puternice.

— Şi dacă refuz să plec de bunăvoie? Mă vei împinge de la vreo fereastră ca să fiu nevoit să învăţ să zbor sau să cad? Vei bate în cuie toate obloanele după ce plec? Aşa ar trebui să faci, pentru că voi bate în uşă şi voi bate până ce voi cădea mort. Nu există aripi care să mă ducă departe de tine.

Mă privi lung multă vreme. Niciodată nu îi încântasem atât de tare privirile şi niciodată nu reuşisem să smulg o astfel de vrajă, dezmierdându-i cu degetele mele înfometate gura.

în cele din urmă, se ridică şi mă împinse cu blândeţe pe pat. Buzele lui, întotdeauna roz-deschis ca petalele dinăuntrul unui boboc de trandafir alb, deveniră purpurii sub privirile mele. O linie roşie îi apăru între buze, apoi se întinse, încetul cu încetul, infiltrându-se prin striaţiile fine şi în final colorându-le în întregime, aşa cum ar face vinul; numai că acest lichid era atât de strălucitor, încât, atunci când întredeschise buzele, culoarea purpurie explodă ca o vâlvătaie.

îmi săltă capul. Mi-am apăsat gura pe a lui.

Am simţit că lumea fuge de sub mine. Mă simţeam purtat de valuri şi, deşi ţineam ochii deschişi, pentru mine nu exista nimic în afară de senzaţia buzelor lui acoperindu-mi buzele.

— Maestre, simt că mor! am şoptit.

M-am strecurat sub trupul lui, încercând să găsesc un refugiu sigur în acest vid ucigător de dulce. Corpul meu se zbătea şi se chircea de plăcere, picioarele mi se crispau, pentru ca imediat apoi să se destindă, întreaga mea fiinţă se întrupa din el, din buzele lui, printre buzele mele, una cu răsuflarea şi gemetele lui.

Deodată am simţit înţepătura, tăişul lamei, o senzaţie abia perceptibilă, dar ascuţită peste măsură. M-am zvârcolit ca şi cum aş fi fost înjunghiat. O, această trăire ar fi fost în măsură să înveţe zeii iubirii ce era cu adevărat dragostea!

Aceasta era eliberarea mea, presupunând că aveam să îi supravieţuiesc.

Orb şi tremurând, m-am unit cu el. I-am simţit mâna astupându-mi gura şi abia când mi-a înăbuşit gemetele, am reuşit să le conştientizez.

Mi-am încolăcit braţul în jurul gâtului lui, trăgându-l cu toată forţa spre grumazul meu.

— Fă-o, fă-o, fă-o!

Când m-am trezit, era dimineaţă.

Plecase de mult, aşa cum îi era obiceiul. Eram singur. Băieţii nu veniseră încă.

Am coborât din pat şi m-am apropiat de ferestrele înalte şi înguste, aşa cum erau mai toate ferestrele în Veneţia, menite să împiedice pătrunderea căldurii toride pe timp de vară şi a vânturilor îngheţate ce băteau dinspre Adriatica, pe timp de iarnă.

Am deschis fereastra cu geamuri groase şi am privit zidurile de peste drum de adăpostul meu sigur, aşa cum făcusem de atâtea ori.

Sus, la balcon, o servitoare îşi scutura cârpa de şters pe jos. O urmăream cu privirea de pe malul opus al canalului. Avea chipul livid şi fremătător, ca şi cum ar fi fost acoperit de nişte vietăţi minuscule, asemănătoare unui muşuroi de furnici. Nu avea de unde să ştie că m-am sprijinit în coate pe pervaz şi că am început să o privesc mai atent. Doar viaţa din ea, frenezia cărnii îi confereau chipului iluzia mişcării.

Dar mâinile păreau oribile, umflate şi cu încheieturi proeminente, iar praful care se ridica din cârpă i se imprima în fiecare crăpătură a pielii.

Am scuturat din cap. Era prea departe ca eu să pot observa toate astea!

Într-una din camerele mai îndepărtate se auzeau glasurile băieţilor. Era timpul să începem munca. Era ora deşteptării, chiar şi aici, în palatul Stăpânului Nopţii, care nu ne spiona niciodată în timpul zilei. Glasurile veneau de mult prea departe ca să le pot înţelege.

Draperia cusută din catifea, materialul preferat al Maestrului, părea a fi o blană fină sub degetele mele. Vedeam fiecare fibră minusculă. Am lăsat-o să-mi alunece printre degete şi m-am dus la oglindă.

Casa era plină de zeci de oglinzi mari, bogat ornamentate, toate încadrate în rame complicate, decorate cu heruvimi micuţi. M-am oprit în faţa oglinzii înalte din anticameră, alcovul care se afla în spatele uşilor încovoiate, dar frumos pictate şi în care îmi păstram hainele.

Lumina strecurată prin fereastră mă urma. M-am privit. Dar nu eram o masă diforma, aşa cum părea femeia pe care o urmărisem. Chipul îmi era neted ca al unui prunc, dar înspăimântător de alb.

— O vreau! şoptisem. Ştiam.

— Nu, îmi spusese.

Asta s-a întâmplat noaptea, când a venit la mine. Vorbeam fără noimă, măsurând camera cu pasul şi ţipând la el.

Nu mi-a dat explicaţii interminabile, nici fanteziste, nici ştiinţifice, cu toate că oricare dintre ele i-ar fi fost atât de la îndemână. Mi-a spus doar că eram încă un copil şi că existau lucruri care trebuiau savurate, înainte de a fi pierdute pentru totdeauna.

Am plâns. Refuzam să lucrez sau să pictez, să studiez ori să fac orice altceva pe lume.

— Şi-a pierdut savoarea pentru scurt timp, mi-a spus răbdător.

Dar *vei fi surprins.*

— De ce anume?

— De cât de mult vei regreta toate astea atunci când vor dispărea definitiv, când vei deveni o fiinţă perfectă şi neschimbată, ca mine, şi când toate greşelile inerente omului vor fi suplinite triumfător de o suită nouă de eşecuri mult mai răsunătoare. Nu mai tânji după asta.

Aş fi preferat să mor pe loc şi m-am chircit, negru la faţă şi furios şi mult prea dezamăgit ca să pot scoate un cuvânt.

Dar nu terminase ce avea de spus:

— Amadeo, i-am auzit vocea sugrumată de durere. Nu spune nimic. Nu trebuie. Vei primi repede ceea ce doreşti atunci când voi socoti că a sosit momentul.

Auzind asta, am alergat spre el ca un copil şi m-am aruncat la pieptul lui, sărutându-i de mii de ori obrajii de gheaţă, fără să iau în seamă surâsu-i batjocoritor.

În cele din urmă, mă strânse cu mâini de fier. În noaptea aceea nu urma să am parte de jocuri însângerate. Trebuia să învăţ. Trebuia să recuperez lecţiile pe care le nesocotisem în timpul zilei.

El trebuia să se ocupe de ucenicii săi, să-şi vadă de treburi, să continue lucrul la pânza uriaşă pe care o picta, iar eu am făcut ceea ce mi s-a spus.

Dar înainte de ivirea zorilor l-am văzut schimbându-se. Ceilalţi se duseseră de mult la culcare. Răsfoiam ascultător o carte când i-am observat privirea fixă, animalică, din jilţul în care stătea; era ca şi cum un animal de pradă ar fi pus stăpânire pe fiinţa lui, stârpind orice urmă de comportament civilizat şi lăsându-l înfometat, cu privirea scăpărătoare şi gura înroşită de sângele care şiroia prin nenumărate firişoare subţiri peste marginea mătăsoasă a buzelor.

S-a ridicat în picioare, de parcă ar fi fost fermecat, şi s-a apropiat de mine cu o cadenţă a paşilor ce îmi părea străină şi îmi strecura fiorul îngheţat al spaimei în inimă.

Degetele îi zvâcniră, se strânseră şi îmi porunciră cu un semn să mă apropii.

Am alergat spre el. M-a ridicat în braţe, strângându-mă cu blândeţe şi şi-a îngropat faţa în curbura gâtului meu. Am simţit totul din vârful picioarelor, strecurându-se sus, pe şira spinării, prin braţe şi gât, până în creştet.

Nu ştiu când m-a lăsat jos. Eram, oare, în patul nostru din dormitor sau printre pernele din alt salon?

— Dă-mi-l, am murmurat somnoros, iar când am simţit cum îmi picură în gură, am căzut în nesimţire.

Mi-a spus că trebuie să merg la bordel, ca să învăţ ce înseamnă să faci cu adevărat dragoste, nu doar în joacă, aşa cum făceam noi, băieţii, între noi.

Veneţia avea multe astfel de aşezăminte, bine administrate, care îţi ofereau plăcerea într-o ambianţă extrem de luxoasă. După părerea unanimă acesta era un păcat minor, cu totul demn de iertare în ochii lui Hristos, de aceea tinerii spilcuiţi frecventau aceste locaşuri fără să se ferească.

Cunoşteam o astfel de casă cu femei deosebit de frumoase şi de iscusite, printre care găseai şi frumuseţi din nordul Europei, înalte, bine făcute, cu ochii foarte deschişi la culoare şi cu părul lung şi blond, aproape alb, oarecum diferite de ita-liencele mai scunde pe care le întâlneam zi de zi. Nu ştiu de ce avea atâta importanţă pentru mine acest amănunt, din moment ce fusesem fascinat de frumuseţea băieţilor şi a fetelor italiene încă de la sosirea mea acolo. Tinerele veneţiene, cu gâtul lor de lebădă ivindu-se din rochiile ample şi învăluite în nenumărate văluri transparente mi se păreau irezistibile. Pe de altă parte însă, în bordel erau tot soiul de femei, iar ţelul era să mă culc cu cât mai multe dintre ele.

Maestrul a fost cel care m-a dus acolo, a plătit o mică avere în ducaţi fermecătoarei matroane planturoase, spunându-i că va veni după mine peste câteva zile.

Zile!

Am simţit că ard de gelozie, dar şi de curiozitate atunci când l-am văzut plecând, – bine cunoscuta siluetă princiară, învăluită în pelerina purpurie – urcând în gondolă şi îndepărtându-se, nu înainte însă de a-mi face, complice, cu ochiul.

În cele din urmă am petrecut trei zile în casa cu cele mai voluptuoase curtezane din Veneţia; mă trezeam dimineaţa târziu, gustând din plăcerea de a compara părul pubian al frumoaselor, căutând deosebirile dintre cel mătăsos şi cel sârmos, cu bucle mărunte.

Am făcut cunoştinţă cu micile subtilităţi ale plăcerii, cum ar fi senzaţia dulce de a-ţi simţi sfârcurile alintate cu muşcături (gingaşe, fireşte, ele nu erau doar vampiri!) şi de a ţi se mângâia puful de la subraţ (iar eu aveam foarte puţin) în momentul potrivit. Mă ungeau cu miere aurie pe părţile intime ale trupului, pentru ca apoi aceşti îngeraşi să o lingă, chicotind.

Desigur, existau şi alte jocuri intime, inclusiv acte bestiale care erau nişte practici criminale în adevăratul înţeles al cuvântului, dar care în această casă nu reprezentau decât o completare a orgiilor epuizante şi chinuitoare. Totul se făcea cu graţie,

iar apa de baie, fierbinte şi parfumată, era deseori pregătită în ciubere mari din lemn în care mă lăsam pe spate, printre petalele de flori care pluteau pe suprafaţa trandafirie, abandonându-mă în voia unui cârd de femei cu glasuri melodioase care ciripeau în jurul meu ca nişte păsări, în timp ce îmi lingeau trupul precum nişte pisicuţe şi îmi înfăşurau şuviţele de păr în jurul degetelor, ca să îl cârlionţeze.

Eram micul Ganymede al lui Zeus, un înger desprins din picturile obscene ale lui Botticelli (dintre care, de altfel, multe se aflau în acest bordel, salvate de pe Rugul Deşertăciunilor ridicat la Florenţa de Savonarola, reformatorul cu voinţă de fier, care îl constrânsese pur şi simplu pe marele Botticelli să dea foc lucrărilor sale minunate!), un heruvim picat de pe tavanul catedralei, un prinţ veneţian (dintre care, concret vorbind, nu exista nici unul în Republică), dat pe mâinile lor de către duşmanii săi şi lăsat neputincios în faţa patimii.

Dorinţa mă cuprindea tot mai arzătoare. Dacă cineva era sortit să rămână muritor pentru tot restul vieţii, hârjoneala printre perne turceşti, în compania unor nimfe cum multora nu le este dat să vadă decât furişându-se prin pădurile fermecate din vis era o distracţie extraordinară. Fiecare îmbrăţişare moale şi voluptuoasă era un nou înveliş exotic pentru spiritul meu neliniştit.

Vinul era delicios, iar mâncarea, un adevărat miracol, incluzând şi specialităţi arăbeşti, preparate cu miere şi mirodenii, mult mai extravagante şi mai exotice decât cele servite în casa Maestrului meu.

(Când i-am spus asta a angajat imediat patru bucătari noi).

Se pare că dormeam când a venit Maestrul după mine; m-a luat de acolo fără să ştiu, în felul acela al lui, misterios şi infailibil, şi m-am pomenit din nou în patul meu.

Când am deschis ochii, am ştiut că nu îl doream decât pe el. Şi se părea că excesele carnale din ultimele zile nu făcuseră decât să îmi stârnească şi mai mult foamea, să mă excite şi să mă facă mai nerăbdător să văd dacă trupul lui alb, minunat, avea să răspundă mângâierilor mai rafinate pe care le învăţasem. Când a tras, în cele din urmă, perdelele patului, m-am aruncat asupra lui, i-am desfăcut şiretul cămăşii şi i-am supt sfârcurile, descoperind că, deşi nefiresc de albe şi reci, erau

totuşi moi şi în mod evident legate intim şi cât se poate de firesc de rădăcina dorinţelor sale.

Stătea întins, graţios şi calm, lăsându-mă să mă joc cu el aşa cum se jucaseră cu mine profesoarele mele. Când mi-a dăruit, în sfârşit, sărutările-i însângerate, orice amintire a contactelor umane s-a risipit, iar eu am rămas cuibărit în braţele lui, la fel de neajutorat ca întotdeauna. Mi se părea că lumea noastră nu este zămislită numai din carne, ci şi dintr-o vrajă reciprocă, foarte capabilă să îngenuncheze toate legile naturii.

A doua zi, în zori, m-am dus după el în atelierul în care picta singur, înconjurat de ucenicii adormiţi, precum apostolii necredincioşi din Ghetsimani.

Nici întrebările mele nu l-au putut convinge să se oprească. M-am aşezat în spatele lui şi l-am cuprins cu braţele şi, ridicându-mă pe vârfurile picioarelor, i-am şoptit la ureche:

— Spune-mi, Maestre, trebuie să-mi spui, cum ai dobândit acest sânge miraculos care curge în tine? i-am muşcat lobul urechii şi mi-am trecut degetele prin pletele lui. Refuza să se oprească din lucru. Aşa te-ai născut, greşesc foarte mult dacă presupun că ai fost transformat...

— Opreşte-te, Amadeo, şopti, continuând să picteze, cu mişcări frenetice, chipul lui Aristotel, moşneagul bărbos şi chel din grandioasa lui pictură *Academia.*

— Maestre, te simţi vreodată atât de singur, încât să doreşti să te destăinui, să dezvălui cuiva, oricui, unui prieten asemenea ţie, care te poate înţelege, ceea ce îţi apasă sufletul?

S-a întors brusc, pentru întâia oară surprins de întrebarea mea.

— Iar tu, îngeraşul meu răsfăţat, zise cu glas scăzut, încercând să îi păstreze blândeţea, tu crezi că ai putea fi acel prieten? Cât eşti de naiv! Toată viaţa vei rămâne un naiv. Ai inima nevinovată. Refuzi să accepţi adevărul care nu corespunde credinţei profunde, habotnice pe care o porţi în suflet şi care te face să rămâi pentru totdeauna călugăraşul, acolitul...

Am făcut câţiva paşi înapoi, mai furios pe el ca niciodată.

— Nu, nu voi fi aşa cum spui! Ştii prea bine că sunt deja un bărbat în trup de copilandru. Cine altcineva îşi poate închipui ce eşti cu adevărat, care este alchimia puterilor tale? Aş vrea să pot umple o cupă cu sângele tău şi să-l pot examina aşa cum fac doctorii, ca să îi descopăr compoziţia şi să văd în ce fel se

deosebeşte de lichidul care curge prin venele mele! Da, sunt elevul tău, da, sunt discipolul tău, dar ca să pot fi toate astea trebuie să fiu bărbat. Cât vei mai tolera inocenţa? Numeşti inocenţă şi faptul că te culci cu mine? Sunt bărbat.

Izbucni în râs, uluit. Era o mare bucurie pentru mine să îl văd atât de surprins.

— Destăinuieşte-mi secretul tău, Maestre, am spus, îmbrăţişându-l şi culcându-mi capul pe umărul lui. A existat o Mamă, Născătoare de Dumnezeu, puternică şi albă ca şi tine, care ţi-a dat viaţă din pântecele ei ceresc?

S-a desprins din îmbrăţişarea mea şi m-a îndepărtat atât cât să mă poată săruta, iar gura lui flămândă m-a înspăimântat pentru o clipă. Apoi buzele i-au coborât pe gâtul meu şi a început să îmi sugă carnea, sleindu-mi puterile şi făcându-mă dornic să devin orice ar fi vrut el.

— Da, sunt plămădit din lună şi din stele, din acel alb suveran care este substanţa norilor şi a inocenţei totodată. Dar ştii bine că nu mi-a dat naştere o mamă; odinioară am fost muritor, înaintând în vârstă. Priveşte... zise şi îmi săltă capul cu ambele mâini, ca să îi examinez faţa. Observi aici, în colţul ochilor, ridurile de bătrâneţe care m-au marcat odată?

— Nu se văd aproape deloc, Stăpâne, am şoptit, dorind să îl consolez, în cazul în care această imperfecţiune îl supăra.

Chipu-i neted, lustruit parcă, radia. Cea mai simplă expresie a feţei emana o căldură incandescentă.

Imaginaţi-vă o statuie de gheaţă, la fel de perfect modelată ca şi Galateea lui Pygmalion, aruncată în foc, sfârâind şi topindu-se, dar continuând să îşi păstreze în mod miraculos intacte toate trăsăturile... ei bine, aşa arăta Stăpânul când îl năpădeau emoţiile omeneşti, aşa cum se întâmpla acum.

Mi-a strâns braţele şi m-a sărutat din nou.

— Bărbăţelule, piticule, spiriduşule, şopti. Aşa vei rămâne pentru totdeauna? Nu te-ai culcat de îndeajuns de multe ori cu mine ca să ştii ce îmi face şi ce nu îmi face plăcere?

L-am înfrânt, l-am atras în mrejele mele, pentru ultima oară care rămăsese înainte ca el să plece.

Dar în seara următoare m-a dus la o casă a plăcerilor clandestină şi cu mult mai luxoasă, o casă care oferea numai băieţi pentru satisfacerea poftelor altora.

Era o clădire în stil oriental, care îmbina, cred, fastul Egiptului cu cel al Babilonului, cu chilii cu pereţi aurii, dantelaţi parcă şi coloane din alamă bătute cu lapislazuli, care susţineau baldachinele de culoarea somonului, de deasupra canapelelor din lemn, ornate cu ciucuri şi acoperite cu damasc. Plutea un miros greu de tămâie, iar lămpile împrăştiau o lumină difuză.

Băieţii goi, bine hrăniţi şi bine dezvoltaţi, cu piele netedă, cu braţe şi picioare pline, erau nerăbdători, puternici, tenace şi aruncau în jocurile lor propriile dorinţe masculine arzătoare.

Sufletul meu pendula între plăcerea copleşitoare de a cuceri şi extazul abandonului în faţa trupurilor şi dorinţelor mai puternice, a strânsorii ferme a mâinilor care mă tăvăleau cu tandreţe.

Prizonier între doi amanţi iscusiţi şi hotărâţi, am fost pătruns şi supt, frământat şi golit până am adormit buştean, aşa cum obişnuiam acasă, când nu cădeam pradă magiei Maestrului.

Era doar începutul.

La un moment dat, m-am trezit din somnul greu şi m-am pomenit înconjurat de nişte fiinţe care nu păreau a fi nici bărbaţi, dar nici femei. Doar doi dintre ei erau eunuci, castraţi cu atâta artă, încât îşi puteau ridica mădularele demne de încredere la fel de bine ca oricare băiat. Ceilalţi nu aveau altceva în comun cu tovarăşii lor decât gustul pentru pictură. Toţi aveau ochii creionaţi cu negru şi fardaţi cu roşu, cu gene rimelate şi răsucite care dădeau chipurilor o expresie de stranie reţinere impenetrabilă. Buzele rujate păreau mai tari decât ale femeilor şi mai nerăbdătoare, sărutându-mă apăsat, ca şi cum elementul masculin care îi înzestrase cu muşchi şi organe tari le-ar fi împrumutat şi lor o virilitate aparte. Aveau un zâmbet angelic. Sfârcurile le erau împodobite cu inele de aur. Părul blond sclipea, pudrat cu aur.

Nu am opus nici o rezistenţă când au venit peste mine. Nu mă temeam de nici o experienţă extremă, ba chiar i-am lăsat să-mi lege încheieturile mâinilor şi picioarelor ca să îşi poată demonstra măiestria mai bine. Îmi era imposibil să mă tem de ei. M-am lăsat răstignit cu plăcere. Degetele lor insistente nu mă lăsau nici măcar să închid ochii. Îmi mângâiau pleoapele, obligându-mă să privesc. Mi-au plimbat pensule groase şi moi de-a lungul braţelor şi picioarelor. Mi-au uns pielea cu uleiuri. Au supt, ca pe un nectar, seva fierbinte ce ţâşnea din mine ca şi

cum nu ar mai fi vrut să se oprească, până ce am strigat epuizat că nu mai pot. Au ţinut socoteala micilor mele „treceri în nefiinţă”, tachinându-mă în joacă, răsturnându-mă, legându-mă şi imobilizându-mă până am căzut într-un somn profund.

Când m-am trezit, pentru mine nu mai exista timp, nu mai existau griji. Am simţit în nări fumul gros al unei pipe. Am luat-o şi am tras din ea, savurând aroma vag familiară a canabisului.

Am rămas acolo patru nopţi.

O dată în plus, am fost eliberat.

De data aceasta m-am trezit mahmur şi aproape gol, acoperit doar de o cămaşă de mătase ruptă, de culoarea untului. Eram întins pe o canapea adusă chiar de la bordel, dar mă aflam în atelierul Maestrului. El şedea nu departe, pictându-mă, fără îndoială, pe mine, în faţa unui şevalet mic, de la care nu-şi lua ochii decât pentru a-mi arunca din când în când câte o privire.

L-am întrebat ce zi şi ce oră era. Nu mi-a răspuns.

— Aşadar, te-ai supărat pentru că mi-a plăcut?

— Ţi-am zis să stai nemişcat.

M-am întins la loc, tremurând de frig şi simţindu-mă dintr-odată rănit, poate chiar părăsit, dorindu-mi ca un copil să mă cuibăresc în braţele lui.

Când a venit dimineaţa el a plecat, fără să-mi spună nimic. Pictura era o capodoperă a obscenităţii. M-a surprins dormind pe malul unui râu, ca un faun, vegheat de un păstor falnic, Stăpânul însuşi, înveşmântat în straie ca de preot. Eram înconjuraţi de o pădure deasă, cu trunchiuri descojite şi ramuri cu frunziş bogat, pudrat de praf, pictate magnific. Reuşise să imortalizeze atât de realist apa izvorului, încât îi simţeai aproape răcoarea, iar eu păream inocent şi pierdut pe tărâmul visurilor, cu gura pe jumătate deschisă, într-un gest firesc, cu fruntea încruntată, chinuit de coşmaruri.

într-un acces de furie am aruncat-o la podea, cu intenţia de a o distruge.

De ce nu spusese nimic? De ce mă forţa să particip la aceste lecţii care ne îndepărtau unul de celălalt? De unde această ură faţă de mine, când nu făceam, de fapt, decât să îi îndeplinesc dorinţele? Mă întrebam dacă bordelurile fuseseră doar un mijloc de a-mi pune la încercare inocenţa, iar îndemnurile lui de a mă bucura de ceea ce-mi ofereau, simple minciuni.

Am luat peniţa de pe birou, m-am aşezat şi i-am scris un mesaj:

Tu eşti Stăpânul. Tu ar trebui să ştii totul. Este insuportabil să fii condus de cineva care nu este capabil de asta. Pastorale, eliberează calea sau leapădă-ţi toiagul.

Adevărul era că mă simţeam stors de puteri de atâta plăcere şi băutură, de asaltul la care îmi fuseseră supuse simţurile şi atât de părăsit, încât nu îmi doream altceva decât să fiu cu el, să mă supun voinţei lui, să-i simt bunătatea şi să mă asigur că eram al lui.

Dar plecase.

Am ieşit să hoinăresc. Mi-am petrecut toată ziua prin taverne, bând, jucând cărţi, ademenind în mod deliberat fetele de bună credinţă, doar pentru a le ţine lângă mine cât jucam tot felul de jocuri de noroc.

Apoi, când a venit seara, m-am lăsat sedus, într-o doară, de un englez beat, un urmaş cu pielea albă, pistruiată, a celor mai nobile familii din Anglia şi Franţa, pe numele lui contele de Harlech, care venise în Italia ca să îi admire frumuseţile şi să guste din nenumăratele plăceri pe care le oferea, inclusiv practicarea pederastiei într-o ţară străină.

Firesc, m-a considerat un băiat fermecător. Nu era aceasta oare părerea unanimă? Nici el nu era deloc urât. Chiar şi pistruii lui spălăciţi aveau un farmec al lor, mai ales în combinaţie cu părul revoltător de roşu.

M-a dus în apartamentul lui, într-un palat superb, încărcat de mobilier, şi a făcut dragoste cu mine. Nu a fost chiar rău. Îmi plăceau inocenţa şi lipsa lui de îndemânare. Avea nişte ochi rotunzi, albaştri, minunaţi, braţe magnific de musculoase şi o barbă roşcată îngrijită, dar delicios de aspră.

Mi-a scris poezii în latină şi în franceză şi mi le-a recitat cu mult farmec. După ce a făcut pe bruta stăpânită timp de o oră, două, mi-a destăinuit ce dorea de la mine. Şi mi-a făcut mare plăcere. După aceea am jucat jocul acela, eu întruchipând soldatul biruitor, iar el – victima înfrântă pe câmpul de luptă; uneori îl biciuiam uşor cu o curea îndoită, din piele, înainte de a-l poseda până ce sfârşeam amândoi năclăiţi de o spumă călduţă.

Din când în când mă implora să-i destăinui cine eram în realitate şi unde mă putea găsi după aceea, dar, evident, nu i-am făcut pe plac.

Am rămas cu el trei nopţi, discutând despre misterioasele insule ale Angliei, citind cu glas tare poezii în italiană şi, uneori, cântându-i chiar în acompaniament de mandolină unele dintre cântecele de dragoste pe care le ştiam.

M-a învăţat o mulţime de cuvinte englezeşti obscene şi mi-a declarat că vrea să mă ia cu el. Trebuia să-şi revină în simţiri, îmi spunea, trebuia să îşi vadă de treburi, de avere, de scorpia adulterină de nevastă-sa, fiica unui criminal scoţian, şi de copilaşul lui nevinovat, al cărui tată era ferm convins că este, din cauza părului roşcat şi cârlionţat asemănător cu al lui.

Dorea să mă instaleze la Londra, într-o casă superbă, primită în dar de la Maiestatea Sa, regele Hernie al VII-lea. Nu mai putea trăi fără mine, iar cei din neamul Harlech, până la unul, erau obişnuiţi să capete întotdeauna ceea ce îşi doreau, deci nu puteam face nimic altceva decât să mă supun. Dacă eram fiul unui nobil renumit trebuia să-i mărturisesc acest lucru, iar el va avea grijă să înlăture acest obstacol. Sau poate îmi uram tatăl? Al lui era un nemernic. Toţi cei din neamul Harlech erau nişte ticăloşi, încă de pe vremea lui Eduard Confesorul[2]. Trebuia să părăsim Veneţia chiar în noaptea aceea.

— Nu cunoşti Veneţia, nu cunoşti nobilimea de aici, i-am spus cu blândeţe. Gândeşte-te la asta. Te vor face bucăţi pentru ceea ce vrei să faci.

Abia atunci mi-am dat seama că era destul de tânăr. Din moment ce toţi bărbaţii mai în vârstă îmi păreau bătrâni, nu meditasem la acest aspect. Nu putea avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani. Dar era nebun.

Se ridică în picioare pe pat, cu claia de păr ruginiu fluturând şi îşi scoase pumnalul, un magnific stilet italian, apoi mă privi în ochi.

— Aş ucide de dragul tău, exclamă mândru. Apoi a înfipt pumnalul în pernă, împrăştiind fulgii. Te omor şi pe tine, dacă nu am de ales.

Fulgii pluteau în aer, învăluindu-i faţa.

— Şi cu ce te-ai alege?

---

2 Eduard Confesorul (1042-1066), fiul lui Ethelred, unul dintre primii regi ai Angliei (n.red.)

Am auzit un scârţâit venind din spatele lui. Eram convins că e cineva la fereastră, în spatele obloanelor închise, cu toate că ne aflam la etajul trei, deasupra Marelui Canal. I-am spus ce bănuiam. M-a crezut.

— Provin dintr-o familie de criminali nenorociţi, am minţit.

Dacă ai de gând să mă iei de aici, te vor urmări până la capătul Pământului; nu va rămâne piatră pe piatră din castelele tale, iar pe tine te vor spinteca în două, îţi vor tăia limba şi mădularul, le vor înfăşura în catifea şi le vor trimite plocon regelui tău. E cazul să te potoleşti.

— O, demon mic şi ispititor, arăţi ca un înger şi mi te oferi ca un ticălos ordinar, cu vocea ta mieroasă.

— Ăsta-s eu, am exclamat vesel.

M-am ridicat, m-am îmbrăcat în grabă, rugându-l să nu mă omoare încă, deoarece aveam să mă întorc cât puteam de repede, pentru că nu îmi doream nimic altceva decât să fiu cu el, apoi l-am sărutat repede şi am pornit spre uşă.

Stătea pe pat nehotărât, cu părul şi barba de culoarea morcovului pline de fulgi. Arăta de-a dreptul periculos.

Pierdusem socoteala nopţilor de când plecasem de acasă.

Nu am găsit nici măcar o biserică deschisă. Voiam să fiu singur.

Era întuneric şi frig. Oamenii se retrăseseră în case. Desigur că iarna veneţiană mi se părea blândă faţă de cea din ţinuturile înzăpezite din nord, unde mă născusem, dar totuşi era o iarnă apăsătoare şi umedă şi, cu toate că oraşul era purificat de briza proaspătă, atmosfera era neprimitoare şi nefiresc de tăcută. Cerul nesfârşit se pierdea în ceaţă. Pietrele însele emanau frig, ca şi cum ar fi fost nişte blocuri de gheaţă.

M-am aşezat pe treptele unei scări de la malul apei, fără să-mi pese de umezeală, şi am izbucnit în lacrimi. Ce învăţasem din tot ce s-a întâmplat?

Mă simţeam foarte sofisticat în urma acestei experienţe. Dar nu mă încălzea cu nimic, nu era o mulţumire de durată şi se părea că senzaţia de singurătate era mai rea chiar decât sentimentul de vinovăţie, mai rea decât convingerea că eram blestemat.

Părea, într-adevăr, să înlocuiască acel sentiment mai vechi. Mi-era teamă să fiu atât de singur. În timp ce şedeam acolo, privind cerul întunecat şi cele câteva stele care sclipeau

deasupra acoperişurilor caselor, mi-am dat seama cât de îngrozitor ar fi fost să O pierd atât pe Stăpân, cât şi sentimentul meu de vinovăţie, să fiu izgonit într-un loc unde nu se ostenea nimeni să mă iubească sau să mă urască, să pribegesc pierdut în lume, fără alţi tovarăşi decât acei băieţi şi acele fete, lordul englez cu pumnalul lui, chiar şi iubita mea Bianca.

Am pornit spre casa ei. M-am strecurat sub patul ei, aşa cum făceam în trecut, şi m-am încăpăţânat să nu mai ies de acolo.

Avea ca oaspeţi o ceată întreagă de englezi, dar, din fericire, iubitul meu cu păr ruginiu nu era printre ei; probabil se lupta încă în pat, cu penele. Mă gândeam că, dacă Lord Harlech şi-ar fi făcut pe neaşteptate apariţia, nu ar fi riscat ruşinea de a se face de râs în faţa compatrioţilor săi. Bianca a intrat în cameră, arătând fermecător în rochia ei de mătase mov, cu un colier superb de perle în jurul gâtului. S-a lăsat în genunchi şi şi-a culcat capul lângă al meu.

— Amadeo, ce e cu tine?

Nu apelasem niciodată la favorurile ei. Din câte ştiam, nu făcuse nimeni aşa ceva.

Dar în tumultul meu adolescentin nimic nu mi se părea mai potrivit decât să o posed.

Am ieşit de sub pat, m-am dus la uşă şi am închis-o, ca să nu fim deranjaţi de glasurile musafirilor.

Când m-am întors, am văzut-o stând în genunchi şi privindu-mă, cu sprâncenele aurii încruntate şi cu buzele moi ca piersica întredeschise, cu o vagă expresie de mirare care mi se părea fermecătoare. Voiam să o zdrobesc cu pasiunea mea, dar nu foarte tare, desigur, gândindu-mă că nici o vază minunată, spartă în mii de cioburi, nu îşi putea recâştiga frumuseţea iniţială, chiar dacă lipeai fragmentele şi o restaurai cu cea mai fină glazură.

Am ridicat-o în braţe şi am aruncat-o pe pat. Era o minunăţie patul acela în care, din câte ştia toată lumea, dormea singură. La căpătâi era ornat cu nişte lebede mari, aurite, iar baldachinul, susţinut cu coloane, încadra o scenă reprezentând nimfe dansând. Draperiile transparente erau ţesute cu fir de aur. Nu avea nimic hibernal în el, ca patul acoperit cu catifea roşie al Stăpânului.

M-am aplecat şi am sărutat-o, înnebunit de privirea tăioasă şi rece a ochilor ei minunaţi. Am apucat-o de încheieturi şi,

petrecându-i mâna stângă peste cea dreaptă, am prins-o într-o singură mână, ca să îi pot desface rochia fină cu mâna rămasă liberă. Am smuls brusc corsajul, astfel încât toţi năstureii mici din perle au zburat într-o parte, dezvăluind corsetul din oase de balenă şi dantelă. Pe acesta l-am deschis ca şi cum aş fi crăpat o scoică.

Avea sâni mici, adorabili, mult prea delicaţi şi feciorelnici faţă de bordelul în care voluptatea era la ordinea zilei. Dar asta nu mă împiedica să pun stăpânire pe ei. Am început să îi fredonez un cântecel, apoi am auzit-o suspinând. M-am aplecat, continuând să o ţin de încheieturile mâinilor, şi am început să îi sug lacom sfârcurile. M-am retras şi am început să îi pălmuiesc în joacă, până au devenit trandafirii.

Avea chipul îmbujorat şi era încă încruntată, într-un fel care nu se potrivea deloc cu fruntea ei albă şi netedă.

Ochii păreau două opaluri şi, deşi clipea încet, aproape somnoroasă, nu se ferea.

I-am biruit veşmintele fragile. Am smuls şnurul fustei şi am tras-o jos de pe ea, descoperindu-i goliciunea, delicată şi splendidă, aşa cum mi-o imaginasem. Nu aveam nici cea mai vagă idee ce obstacole se ascundeau sub fustele unei femei respectabile. Nu era nimic, doar cuibul mic şi auriu al părului pubian, fin ca un abur, ascuns sub pântecele mic şi uşor rotunjit; partea interioară a coapselor sclipea umedă.

Am ştiut de îndată că mi se va dărui. Nu era deloc neajutorată. Iar priveliştea umezelii ce îi poleia picioarele mă înnebunea. Am pătruns-o, uluit să descopăr cât era de strâmtă. Se crispă, dar nu o duru decât puţin.

Mă mişcam frenetic, încântat să o văd împurpurându-se. Îmi susţineam greutatea trupului numai pe mâna dreaptă, pentru că nu voiam să îi eliberez încheieturile. Se smucea şi se răsucea, cu pletele blonde eliberate din strânsoarea diademei din panglici şi perle; se umezi toată, trandafirie şi lucioasă, ca miezul unei scoici mari.

în cele din urmă, nu m-am mai putut abţine şi am auzit-o scoţând un suspin de plăcere. Am rămas un timp înlănţuiţi, legănându-ne împreună; închise ochii, roşie toată, ca şi cum ar fi fost pe moarte şi, cu un ultim zvâcnet, îşi dădu capul pe spate, apoi deveni moale. M-am rostogolit pe spate şi mi-am

acoperit ochii cu braţele, ca şi cum m-aş fi temut că mă pălmuieşte.

Apoi i-am auzit râsul înfundat şi am simţit o palmă usturătoare pe braţ. M-am prefăcut că plâng de ruşine.

— Uite în ce hal mi-ai adus rochia asta frumoasă, satir mic şi neastâmpărat ce eşti, cuceritor prefăcut! Copil precoce şi sălbatic!

Am simţit-o ridicându-se de pe pat. Am auzit-o îmbrăcându-se. Fredona un cântec.

— Amadeo, ce o să creadă Maestrul despre asta?

Mi-am desprins braţele de pe ochi şi am privit în jur, căutând să descopăr de unde vine vocea. Se îmbrăca în spatele unui paravan pictat, din câte îmi aminteam, un cadou primit de la Paris din partea unuia dintre poeţii ei francezi preferaţi. A reapărut repede, îmbrăcată la fel de minunat ca înainte, într-o rochie verde-deschis, brodată cu flori de câmp. Părea întruchiparea grădinii plăcerilor, cu bobocii aceia mici, galbeni şi trandafirii, brodaţi cu fir bogat pe corsaj şi pe fusta lungă de tafta.

— Ei bine, spune-mi ce va spune marele Maestru când va afla că micul lui amant este un veritabil zeu al pădurilor?

— Amant? am întrebat uluit.

Se purta cu multă blândeţe. Se aşeză şi începu să îşi perie părul ciufulit. Nu era fardată, iar jocurile noastre nu lăsaseră nici o urmă pe chipul ei încadrat de coama bogată de păr auriu. Fruntea înaltă nu era marcată de nici un rid.

— Botticelli te-a creat! am şoptit.

Nu era pentru prima oară că îi spuneam asta, deoarece semăna atât de mult cu frumoasele artistului. Toată lumea era de aceeaşi părere şi mulţi obişnuiau să îi dăruiască din când în când reproduceri în miniatură ale picturilor renumitului florentin.

Am început să meditez la asta; la Veneţia şi la lumea în care trăiam. M-am gândit la ea, curtezana care primea cu seninătate toate acele picturi caste şi în acelaşi timp lascive, ca şi cum ar fi fost o sfântă.

îmi reveni în minte ecoul unor cuvinte pe care le auzisem cu mult timp în urmă, când stăteam în genunchi, înconjurat de frumuseţi vechi şi patinate şi mă imaginam ajuns pe culmi, gata să iau pensula în mână şi să încep să pictez doar „ceea ce reprezintă Lumea lui Dumnezeu”.

În timp ce o priveam prinzându-şi părul la loc, cu şiraguri de perle şi panglici de culoare verde-deschis, brodate cu aceleaşi flori de câmp ca şi rochia, nu simţeam în mine nici un tumult, doar o imensă învolburare de curenţi. Sânii rozalii erau pe jumătate ascunşi de corsajul strâmt. Aş fi vrut să-i dezgolesc din nou.

— Frumoasă Bianca, ce te face să spui că sunt amantul lui?

— Doar ştie toată lumea! Eşti preferatul lui. Crezi că l-ai supărat?

— O, măcar de aş putea! Nu-l cunoşti pe Maestru. Nimic nu l-ar putea face să ridice mâna asupra mea. Nimic nu-l poate face să ridice măcar tonul la mine. M-a trimis să capăt experienţă, să învăţ ceea ce trebuie să ştie orice bărbat.

Surâse şi dădu din cap.

— Aşa că ai venit şi te-ai ascuns sub pat

— Eram trist.

— Sunt convinsă. Bine, te las să dormi şi, când mă întorc, dacă o să mai fii aici, te voi încălzi. Dar mai e nevoie oare să îţi spun, dezmăţatule, că nu trebuie să scapi nici o vorbă despre ceea ce s-a întâmplat aici? Eşti chiar atât de necopt la minte, încât trebuie să îţi atrag atenţia?

Se aplecă şi mă sărută.

— Nu, giuvaerul meu, frumoasa mea, nu trebuie să îmi atragi atenţia. Nu-i voi spune nici măcar *lui.*

Se ridică şi adună perlele şi panglicile împrăştiate, reminiscenţe ale violului consumat. Netezi aşternutul. Era răpitoare, o adevărată lebădă însufleţită, pereche perfectă a lebedelor sculptate de pe patul în formă de corabie.

— Maestrul îşi va da seama. E un mare magician.

— Te temi de el? Vreau să spun, aşa... În general, Bianca. Nu mă refer strict la mine.

— Nu. De ce m-aş teme de el? Toată lumea ştie că nu trebuie să îl superi, să îl contrazici, să-i tulburi intimitatea sau să îi pui întrebări stânjenitoare, dar asta nu înseamnă frică. De ce plângi, Amadeo, ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, Bianca.

— Atunci îţi spun eu. Pentru tine el înseamnă Universul, aşa cum numai o fiinţă superioară poate fi. Iar acum ai evadat, dar, în acelaşi timp, tânjeşti să fii din nou dominat de el. Un asemenea bărbat ajunge să însemne pentru tine totul, iar glasul lui

înţelept devine legea după care judeci lumea. Nimic nu are valoare dacă nu este văzut sau apreciat de el. Aşa că nu ai de ales, trebuie să laşi la o parte tot ce este lipsit de substanţă şi să te întorci la el. Trebuie să pleci acasă.

Ieşi, închizând uşa în urma ei. Am adormit, refuzând să plec acasă.

A doua zi dimineaţa am luat micul dejun împreună şi mi-am petrecut toată ziua cu ea. Descoperisem în ea o fiinţă fermecătoare. Oricât de mult mi-ar fi vorbit despre Maestru aici, în odaia plină de lucruri minunate, purtând amprenta parfumului ei, eu nu aveam ochi decât pentru ea.

Nu o voi uita niciodată pe Bianca. Niciodată.

I-am povestit, aşa cum numai unei curtezane îi poţi povesti, totul despre bordelurile prin care trecusem. Poate că îmi amintesc atât de bine de ele tocmai datorită acestei destăinuiri amănunţite. Bineînţeles că am învăluit toată destăinuirea mea în cuvinte delicate. Dar i-am povestit. I-am spus că Maestrul dorea să învăţ totul şi că mă dusese chiar el în acele aşezăminte minunate.

— Toate bune, Amadeo, dar nu poţi rămâne aici. El te-a introdus în locuri în care îţi puteai satisface plăcerile în mijlocul unei companii numeroase. S-ar putea să nu fie de acord cu dorinţa ta de a rămâne alături de o singură persoană.

Nu voiam să plec. Dar odată cu venirea serii, când palatul se umplu de rumoarea obişnuitelor cohorte de poeţi englezi şi francezi şi începură muzica şi dansul, nu m-am simţit dispus să o împart cu nici unul dintre admiratorii ei.

Un timp am urmărit-o cu privirea, buimăcit de revelaţia de a o fi avut aşa cum nici unul dintre cei prezenţi nu o avusese şi nici nu putea năzui să o aibă vreodată, dar nu am simţit nici o alinare.

Voiam ceva de la Maestru, ceva definitiv, concludent şi implacabil, iar dorinţa aceasta, conştientizată brusc, mă înnebunea; am intrat în prima tavernă şi m-am îmbătat criţă, am devenit irascibil şi bătăios, iar în cele din urmă am plecat poticnindu-mă spre acasă.

Faptul că stătusem atâtea zile departe de Maestru şi misterul care îl învăluia mă făcea să mă simt extraordinar de îndrăzneţ, sfidător şi independent.

Când m-am întors, l-am găsit pictând, furios. Era cocoţat pe schelă şi mi-am închipuit că trudea la chipurile filozofilor greci, definitivând alchimia prin care acestea căpătau viaţă sub trăsăturile penelului lui.

Purta o tunică cenuşie murdară, care îi atârna până la călcâie. Când am intrat, nici măcar nu s-a întors spre mine. Aveam impresia că toate obiectele din alamă care existau în casă fuseseră îngrămădite în această odaie, ca să îi dea lumina de care avea nevoie.

Viteza cu care acoperea pânza cu vopsea îi înfricoşa pe băieţi.

După ce am intrat în atelier, mi-am dat seama că nu lucra la *Academia greacă.*

Trudea la portretul meu. Tabloul mă înfăţişa aşa cum eram, stând în genunchi, cu binecunoscutele mele plete, îmbrăcat în haine sobre, ca şi cum mi-aş fi luat rămas-bun de la lumea dezlănţuită; o apariţie aparent nevinovată, cu mâinile împreunate a rugăciune. Eram înconjurat de îngeri cu chipurile luminate de zâmbete blânde ca în majoritatea tablourilor, cu deosebirea că aceştia fuseseră înzestraţi cu aripi negre.

Aripi negre. Aripi stufoase, cu pene mari, negre. Cu cât priveam mai atent pânza, cu atât mi se părea mai hidoasă. Respingătoare, cu atât mai mult cu cât era aproape terminată. Băiatul cu păr castaniu care privea sfidător spre Ceruri părea aproape real, iar îngerii, deşi aveau chipuri vioaie, erau trişti.

Dar nimic nu era mai monstruos în tot acest spectacol decât priveliştea Maestrului, a mâinii lui care şfichiuia pânza cu penelul, lăsând în urmă frânturi de nori, petice de cer, frontoane în ruină, aripi de îngeri, raze de soare.

Băieţii stăteau agăţaţi unul de altul, convinşi că era ori nebun, ori vrăjitor. Dar ce era în realitate? De ce se dezvăluia cu atâta inconştienţă celor a căror linişte fusese netulburată atâta vreme? Cum era posibil ca el, Domnul, să îşi piardă liniştea cu atâta uşurinţă?

De ce deconspira în faţa lumii întregi faptul că nu era cu nimic mai uman decât fiinţele pe care le picta? Cum de îşi pierduse el, Stăpânul, într-atât stăpânirea de sine?

Cuprins de un acces de furie, azvârli în colţul odăii o ulcea cu vopsea. O pată verde-închis se întinse pe perete. Scăpă o

înjurătură şi strigă ceva într-o limbă pe care nu o înţelegea nici unul dintre noi.

Azvârli borcanele, iar vopselele se împrăştiară cu stropi mari de pe schela de lemn. Aruncă pensulele ca pe nişte săgeţi.

— Plecaţi de aici, duceţi-vă la culcare, nu vreau să vă văd, nevinovaţilor! Plecaţi, plecaţi!

Ucenicii se retraseră din faţa lui. Riccardo îi adună pe cei mai mici lângă el. Se îndreptară cu toţii grăbiţi spre uşă.

Sus, pe schela înaltă, Maestrul se aşeză cu picioarele atârnând în gol şi mă privi, ca şi cum nu ar fi ştiut cine sunt.

— Coboară, Maestre.

Avea părul în dezordine, pătat ici-colo de vopsea. Nu se arăta deloc surprins să mă vadă acolo, nu tresări la auzul glasului meu. Ştiuse că eram acolo. Simţea lucrurile acestea. Putea auzi cuvintele rostite în altă cameră. Putea citi gândurile celor din jurul lui. Era plin de magie, iar când sorbeam din această magie, simţeam că mă ia ameţeala.

— Dă-mi voie să te pieptăn.

îmi dădeam seama că sunt obraznic.

Tunica îi era murdară şi pătată cu vopsea. Îşi şterse pensula de ea în repetate rânduri.

Una din sandale îi scăpă din picior şi căzu cu un bufnet pe podea. Am ridicat-o.

— Stăpâne, coboară. Dacă am spus ceva ce te-a neliniştit, n-am s-o mai fac.

Nu îmi răspunse.

Brusc, m-am simţit copleşit de toată furia adunată în mine, de singurătatea atâtor zile în care fusesem despărţit de el, supunându-mă dispoziţiilor sale, pentru ca acum să vin acasă şi să îl găsesc holbându-se la mine cu ochi sălbatici şi neîncrezători. Nu eram dispus să tolerez faptul că privea prin mine ca şi cum nu aş fi fost acolo. Trebuia să recunoască faptul că eu eram adevăratul motiv al furiei sale. Trebuia să îmi vorbească.

Deodată mi-a venit să plâng.

Chipul lui arăta acum îngrijorarea. Nu eram capabil să văd asta; nu îmi puteam imagina că simte durerea aşa cum o simţeam eu, cum o simţeau ceilalţi băieţi. Turbam de furie.

— Maestre şi Stăpân al meu, îi sperii pe toţi cu egoismul tău.

Fără să mă privească, ieşi în trombă şi i-am auzit paşii grăbiţi răsunând prin odăile pustii.

Ştiam că se poate deplasa cu o repeziciune de care nu ar fi fost în stare nici un muritor. L-am urmat grăbit şi am apucat să aud uşa dormitorului trântindu-se în urma lui, apoi cheia răsucindu-se în broască, înainte de a avea timp să apuc zăvorul.

— Maestre, dă-mi drumul înăuntru!

Mă foiam în faţa uşii care îmi părea imposibil de forţat. Am început să o lovesc cu pumnii şi picioarele.

— Maestre, tu m-ai trimis la bordel. Tu m-ai trimis în peregrinările acelea nenorocite.

După un răstimp m-am aşezat în faţa uşii, cu spatele lipit de ea, şi am început să plâng şi să mă vaiet Făceam un tărăboi de nedescris. A aşteptat până am încetat.

— Du-te la culcare, Amadeo! Furia mea nu are nici o legătură cu tine.

Imposibil. Minciună! Eram mânios, mă simţeam jignit şi îndurerat şi mi-era frig.

Era un frig de moarte în casa aceea.

— Atunci lasă-mă să te liniştesc şi să îţi aduc pacea în suflet, Stăpâne! Deschide uşa asta blestemată.

— Du-te şi te culcă lângă ceilalţi. Locul tău este alături de ei, Amadeo. Sunt asemenea ţie. Nu căuta tovărăşia monştrilor.

— O, asta eşti, Stăpâne? am întrebat, dispreţuitor şi încruntat. Tu, care poţi picta ca Bellini sau Mantegna, care ştii să citeşti şi să vorbeşti în toate limbile, care eşti capabil de dragoste nesfârşită şi de răbdare pe măsură, tu să fii un monstru? Asta vrei să spui? Ne-ar da un monstru acoperiş deasupra capului şi ne-ar hrăni zi de zi cu bucate dumnezeieşti? O, într-adevăr, eşti un monstru!

Nu-mi răspunse.

Asta mă înfurie şi mai tare. Am coborât la etajul de jos. Am luat de pe perete o toporişcă de luptă. Era una dintre nenumăratele arme expuse prin toată casa şi pe care, până atunci, abia dacă o băgasem în seamă. „Ei bine, a sosit momentul să o folosesc”, mi-am zis. Eram sătul de răceala asta. Nu mai puteam suporta. Nu mai puteam suporta!

Am urcat şi am lovit uşa cu toporul. Bineînţeles că a pătruns prin lemn, distrugând tăblia subţire, lăcuită şi minunaţii

trandafiri pictaţi cu galben şi roz. Am smuls toporul şi am lovit din nou.

De data aceasta am reuşit să rup zăvorul. Am izbit cu piciorul tăblia ruptă, aruncând-o în spate.

Şedea în jilţul mare, din lemn de stejar, cu mâinile încleştate pe braţele în formă de cap de leu, privindu-mă cu o expresie de nesfârşită uimire. În spatele lui se întrezărea patul masiv, cu baldachinul roşu aprins, tivit cu aur.

— Cum îndrăzneşti?!

într-o clipă sări în faţa mea, îmi smulse toporişca din mână şi o azvârli drept în peretele de piatră din partea opusă. Apoi mă ridică şi mă aruncă spre patul care se zgudui cu baldachin şi cu draperii, cu tot. Nici un alt om nu ar fi reuşit să mă arunce la o asemenea distanţă. Dar el o făcuse. Am aterizat pe perne, cu braţele şi picioarele desfăcute.

— Monstru dezgustător! am strigat.

M-am răsucit pe partea stângă şi, cu un genunchi ridicat, l-am privit cu ochii scânteind.

Era întors cu spatele la mine. Se pregătea să închidă uşile odăii, care fuseseră deschise atât de brutal înainte şi rămăseseră totuşi intacte. Dar se opri şi se întoarse către mine. Pe chip îi apăru o expresie jucăuşă.

— O, dar ce temperament sălbatic avem pentru un chip aşa angelic!

— Dacă sunt un înger, pictează-mă cu aripi negre, i-am răspuns, retrăgându-mă de pe marginea patului.

— Ai îndrăznit să îmi spargi uşa. Mai e nevoie să îţi spun de ce nu voi tolera acest lucru nici din partea ta, nici a altcuiva?

Mă privea cu sprâncenele ridicate.

— Mă chinuieşti.

— O, nu mai spune? Cum şi de când?

Voiam să ţip. Voiam să-i spun: „Te iubesc numai pe tine”, în loc de asta, am spus doar:

— Te detest.

Nu se putu abţine să nu râdă. Îşi aplecă uşor capul, sprijinindu-şi bărbia cu degetele îndoite şi continuă să mă privească.

Apoi întinse mâna şi pocni din degete.

Din camera din spate am auzit un fâsâit. M-am ridicat în capul oaselor, stupefiat.

Am văzut nuiaua lungă a învăţătorului alunecând pe podea, ca şi cum ar fi împins-o vântul; apoi s-a răsucit, s-a întors, s-a ridicat şi i s-a aşezat în palmă.

în spatele lui uşile se închiseră cu o bufnitură, iar zăvorul alunecă în locaşul lui cu un clinchet metalic răsunător.

M-am tras mai în spate pe pat.

— Îmi va face mare plăcere să te biciuiesc, zise, surâzând dulce, cu privirea aproape nevinovată. Poţi nota asta în minte ca pe încă o experienţă omenească, aproape ca şi ţopăiala în compania lordului tău englez.

— Fă-o! Te urăsc. Sunt bărbat, deşi tu nu vrei să accepţi asta.

Avea un aer de superioritate şi părea blând, dar deloc amuzat

Veni lângă mine, îmi prinse capul şi mă aruncă pe pat cu faţa în jos.

— Diavole! am strigat.

— Stăpâne, îmi răspunse calm.

I-am simţit genunchiul înfipt în şale, apoi usturimea nuielei pe coapse. Nu purtam nimic sub ciorapii subţiri, aşa cum cerea moda, aşa că era ca şi cum aş fi fost gol.

Am urlat de durere, apoi mi-am strâns buzele. Când am simţit loviturile următoare pe picioare m-am străduit să-mi înăbuş orice sunet, furios pe mine însumi fiindcă îmi scăpa totuşi un icnet înfundat.

A continuat să mă lovească cu nuiaua iar şi iar, pe coapse şi pe picioare. Furios, încercam să mă ridic, împingând în zadar aşternutul cu podul palmelor. Nu mă puteam mişca. Eram ţintuit de genunchiul lui şi continua să mă lovească tare, fără şovăială.

Deodată, mai răzvrătit ca niciodată, am hotărât să iau totul în joacă. Al naibii să fiu dacă o să zac acolo, plângând! Şi chiar în acel moment am simţit cum lacrimile îmi umplu ochii. Am strâns pleoapele, mi-am încleştat dinţii şi mi-am propus să consider fiecare lovitură, Fiecare acces de durere arzătoare ca fiind colorat în roşul acela divin care îmi plăcea atât de mult; încercam să mă conving că acea căldură care mi se prelingea apoi în jos, pe picioare, era aurie şi dulce.

— O, dar e minunat! am exclamat.

— Nu-ţi forţa norocul, copile!

începu să mă lovească mai tare şi mai repede. Îmi era peste putinţă să mă amăgesc cu frumoasele mele viziuni. Durea, durea al naibii de tare!

— Nu sunt copil! am strigat.

Am simţit pe picior ceva umed Mi-am dat seama că sângerez.

— Stăpâne, vrei să mă desfigurezi?

— Nimic nu este mai rău pentru un înger căzut decât să devină un diavol oribil.

Alte lovituri. Ştiam că sângerez în mai multe locuri. Cu siguranţă că aveam să fiu vânăt pe tot corpul. Nu aveam să mai fiu în stare să merg.

— Nu ştiu ce vrei să spui! Opreşte-te!

Spre surprinderea mea, s-a oprit. Mi-am pus mâinile pe faţă şi am început să plâng în hohote. Am plâns multă vreme, simţindu-mi picioarele arzând de parcă ar fi fost lovite în continuare cu nuiaua. Mi se părea că eram lovit peste tot, dar nu era aşa. Continuam să sper. Nădăjduiam că durerea va dispărea, lăsând loc din nou unei senzaţii calde, plăcute, aşa cum se întâmplase la început. Atunci îmi plăcuse, dar ceea ce simţeam acum era insuportabil!

Deodată l-am simţit venind peste mine. Mi-am simţit picioarele gâdilate de pletele lui. I-am simţit degetele apucând ţesătura sfâşiată a ciorapilor şi smulgându-i repede de pe mine, lăsându-mi picioarele dezgolite. Îşi strecură mâna sub tunică şi rupse şi ce mai rămăsese din colanţi.

Durerea începu să pulseze, deveni din ce în ce mai puternică, apoi începu să cedeze puţin. Simţeam aerul răcoros pe răni. Când le atinse cu degetele, am simţit o asemenea plăcere, încât nu am putut face altceva decât să gem.

— Mai ai de gând să îmi spargi uşa?

— Niciodată, am şoptit.

— Mă vei mai sfida vreodată?

— Niciodată, în nici un fel.

— Mai ai ceva de spus?

— Te iubesc.

— Sunt convins!

— Dar aşa este!

Mângâierea degetelor lui pe carnea mea rănită era insuportabil de plăcută. Nu îndrăzneam să îmi ridic capul. Mi-am îngropat obrazul în ţesătura aspră a cuverturii, pe imaginea

mare, brodată, a leului, mi-am ţinut respiraţia şi am dat frâu liber lacrimilor. Mă simţeam alinat; plăcerea aceasta mă făcea să nu mai am nici un control asupra trupului.

Am închis ochii, apoi i-am simţit buzele atingându-mi picioarele. Mi-a sărutat una dintre răni. Am crezut că mor. Parcă eram în rai, adică un alt rai, mult mai dulce chiar decât acest rai veneţian. Mi-am simţit mădularul prinzând viaţă sub mine, cu o forţă recunoscătoare şi disperată.

Sângele fierbinte începu să curgă peste rana pe care o atinse cu limba sa puţin aspră, începând apoi să o lingă şi să o apese, iar senzaţia gâdilătoare îmi umplu ochii închişi de o vâlvătaie care străpunse hotarul mitic al negurii din mintea mea năucită.

Trecu la o altă rană şi am simţit din nou sângele mustind, apoi lipăitul limbii lui, iar durerea aceea oribilă dispăru, făcând loc unei senzaţii copleşitoare de plăcere. Iar când a trecut la a treia rană, am simţit că nu mai puteam suporta, că aveam să mor pur şi simplu.

Se mişca repede, trecând de la o rană la alta, alinându-le cu sărutările lui miraculoase şi cu atingerea limbii, iar eu tremuram din tot corpul şi gemeam fără încetare.

— Ce mai pedeapsă! am reuşit să îngaim.

Ce prostie spusesem! Am regretat imediat nesocotinţa vorbelor mele.

Dar mâna lui se abătuse deja asupra mea, trăgându-mi o palmă usturătoare pe spate.

— Nu am vorbit serios! Vreau să spun, nu am vrut să sune atât de ingrat. Adică, îmi pare rău că am spus-o!

Dar am simţit o altă palmă, mai usturătoare decât prima.

— Stăpâne, ai milă de mine! Sunt derutat!

îşi ţinea palma pe mine, în locul cald încă, unde mă lovise. „O, Doamne, mi-am spus, acum o să mă bată până când o să cad în nesimţire!”

Dar degetele lui nu făcură decât să strângă pielea care nu crăpase, şi era călduţă aşa cum fuseseră primele lovituri de nuia.

I-am simţit din nou buzele pe gamba piciorului stâng, apoi sângele izvorând, apoi atingerea limbii. Plăcerea mi se răspândi în tot corpul şi, neajutorat, am lăsat aerul să îmi iasă din plămâni într-un şuvoi de suspine.

— Stăpâne, Stăpâne, Stăpâne, te iubesc!

— Mda, nu e ceva nou, şopti.

Nu încetă să mă sărute. Începu să-mi lingă sângele.

Mă zvârcoleam sub greutatea mâinii care îmi apăsa spatele.

— Dar întrebarea este, de ce te iubesc eu pe tine, Amadeo?

De ce? De ce a trebuit să intru în bordelul acela împuţit şi să dau cu ochii de tine? Sunt puternic de la natură... care o fi natura aceea...

Mi-a sărutat lacom o rană mare de pe coapsă. L-am simţit sugând-o, apoi i-am simţit limba înfometată, lingând sângele, apoi sângele lui scurgându-mi-se pe piele. Valuri, valuri de plăcere îmi invadau corpul. Nu vedeam nimic, deşi credeam că ţin ochii deschişi. Mă străduiam să îmi dau seama dacă aşa era, dar nu întrezăream nimic, doar un abur auriu.

— Te iubesc, te iubesc cu adevărat. De ce? Pentru că eşti isteţ, frumos, iar înăuntrul tău păstrezi rămăşiţele arse ale unui sfânt!

— Stăpâne, nu ştiu ce spui! Nu am fost niciodată un sfânt, nu pretind că am fost. Sunt o fiinţă nenorocită, obraznică şi nerecunoscătoare. O, te ador! Este atât de minunat să fiu neajutorat, la cheremul milei tale!

— Nu îţi mai bate joc de mine.

— Dar nu îmi bat joc de tine! Vreau să spun adevărul, vreau să fiu nebun de dragul adevărului, nebun de dragul... de dragul tău.

— Nu, nu îmi închipui că îţi baţi joc de mine. O faci cu bună ştiinţă! Şi nici nu îţi dai seama cât este de absurd!

îşi încheiase explorarea. Picioarele îşi pierduseră orice formă în mintea mea înceţoşată. Nu puteam face nimic altceva decât să zac acolo, cu tot corpul vibrându-mi sub sărutările lui. Îşi aşează capul pe şoldul meu, acolo unde mă lovise cu palma şi i-am simţit degetele strecurându-se sub mine şi atingându-mă în locurile cele mai intime.

Mădularul meu deveni tare sub atingerea degetelor lui, întărit de infuzia sângelui lui care parcă mă anestezia, dar mai ales datorită vigorii mele, care amestecase de atâtea ori, de bunăvoie, plăcerea cu durerea.

Eram din ce în ce mai excitat şi îmi ridicam şi-mi coboram trupul sub greutatea capului şi a umerilor lui pe spatele meu, cu membrul strâns între degetele sale, până ce am ejaculat în mâna lui şi mi-am simţit corpul scuturat de spasme violente.

M-am ridicat într-un cot şi am întors ochii spre el. Şedea, privind fix picăturile de spermă albă, ca nişte perle, lipite pe degete.

— Dumnezeule mare, asta voiai? Să vezi albeaţa asta vâscoasă pe mâna ta?

Mă privi neliniştit. O, câtă nelinişte!

— Oare asta nu înseamnă că a sosit timpul?

Deznădejdea din ochii lui mă împiedică să îi mai pun întrebări.

Ameţit şi orb, l-am simţit întorcându-mă şi smulgându-mi jacheta şi tunica. Am simţit cum mă ridică, apoi urmă senzaţia aceea înţepătoare pe gât. Mi-am simţit inima încleştată de o teamă cumplită care cedă tocmai în clipa când îmi pierdusem nădejdea; apoi m-am cufundat în aşternutul parfumat şi, cuibărit la pieptul lui, am adormit sub pătura caldă pe care avusese grijă să o tragă peste noi.

Când am deschis ochii, era încă un întuneric greu şi de nepătruns. Învăţasem în preajma lui să simt apropierea zorilor. Dar nu era încă dimineaţă.

Am privit în jur, căutându-l. L-am văzut la picioarele patului. Era îmbrăcat în cele mai bune veşminte de catifea roşie. Purta o jachetă fără mâneci şi o tunică grea, cu guler înalt. Pelerina din catifea purpurie era tivită cu blană de hermină.

Părul era periat cu grijă şi uşor pomădat, sclipind discret; şuviţele îi lăsau fruntea liberă, căzând în bucle meşteşugite pe umeri. Părea trist.

— Ce s-a întâmplat, Stăpâne?

— Trebuie să lipsesc câteva nopţi. Nu, nu pentru că aş fi supărat pe tine, Amadeo. Este o călătorie pe care trebuie să o fac. Trebuia să plec de mult.

— Nu, Maestre, te rog, nu acum. Iartă-mă, te implor, nu acum! Ce am...

— Copile! Mă duc să îi văd pe Cei-Care-Trebuie-îngrijiţi. Nu am de ales.

Pentru o clipă nu am zis nimic. Încercam să pătrund înţelesul cuvintelor pe care le rostise. Vorbise în surdină, cu glas reţinut.

— Ce înseamnă asta, Maestre?

— Poate că într-una din nopţi te voi lua cu mine. Voi cere voie...

Glasul i se stinse.

— Pentru ce, Maestre? Când ai avut tu vreodată nevoie de permisiunea cuiva ca să faci ce doreşti?

Dorisem să spun asta pe un ton simplu şi nevinovat, dar acum îmi dădeam seama că sunase impertinent.

— Nu-i nimic, Amadeo. Din când în când le cer permisiunea bătrânilor mei. Cui altcuiva?

Părea epuizat. Se aşează lângă mine, se aplecă şi mă sărută pe buze.

— Bătrânilor? Vrei să spui, Celor-Care-Trebuie-îngrijiţi. Sunt oare aceştia creaturi ca şi tine?

— Să fii amabil cu Riccardo şi cu ceilalţi. Te venerează. Au plâns după tine tot timpul cât ai lipsit. Nu prea m-au crezut când le-am spus că te vei întoarce. Apoi Riccardo te-a spionat când erai cu lordul tău englez şi se temea că o să te fac bucăţi, dar în acelaşi timp se temea şi că lordul te-ar putea ucide. Lordul tău englez e renumit pentru uşurinţa cu care înfige pumnalul în masă, în orice tavernă ar intra. Chiar trebuie să te încurci cu criminali ordinari? Dacă vine vorba de luat viaţa, ai chiar aici pe cineva care se pricepe mai bine ca nimeni altul. Când te-ai dus la Bianca, nu au îndrăznit să îmi spună, dar ţeseau tot felul de imagini ciudate în minte, ca să nu le pot citi gândurile. Cât de docili sunt în faţa puterilor mele!

— Ei te iubesc, Stăpâne. Îi mulţumesc lui Dumnezeu că mă ierţi pentru ce am făcut. O să fac tot ce doreşti.

— Atunci, noapte bună. Se ridică, gata de plecare.

— Stăpâne, câte nopţi vor fi?

— Cel mult trei, îmi zise peste umăr.

Porni spre uşă, o siluetă elegantă înveşmântată în pelerină.

— Stăpâne!

— Da?

— Voi fi foarte cuminte, ca un sfânt. Dar dacă nu voi reuşi, mă vei biciui, te rog, din nou?

M-am căit imediat ce i-am văzut expresia furioasă de pe chip. Ce mă făcea să spun asemenea lucruri?!

— Să nu-mi spui că n-ai vorbit serios! mă avertiza, citindu-mi gândurile şi vorbele, înainte de a apuca să le rostesc.

— Nu. Doar că nu suport să te văd plecând. M-am gândit că, poate, dacă te provoc, nu o să mai pleci.

— Ei bine, te-ai înşelat. Şi nu mă lua peste picior! Din simplă politeţe, nu fi ironic cu mine!

Ieşi pe uşă, dar se răzgândi şi se întoarse. Se îndreptă spre pat. Mă temeam de tot ce putea fi mai rău. Credeam că mă va pălmui şi nu va mai rămâne lângă mine ca să îmi sărute rănile.

Dar nu a făcut-o.

— Amadeo, încearcă *să meditezi* cât timp voi fi plecat.

De cum l-am privit, m-am potolit. Comportamentul lui mă făcea deja să reflectez înainte de a spune vreun cuvânt.

— La tot, Stăpâne?

— Da. Apoi se apropie şi mă sărută din nou. Vei rămâne aşa întotdeauna? Vei rămâne bărbatul tânăr care eşti acum?

— Da, Stăpâne! Pentru totdeauna şi alături de tine.

Aş fi vrut să îi mai spun că eram în stare să fac tot ceea ce poate face un bărbat, dar ideea nu mi se păru înţeleaptă şi, totodată, nu i s-ar fi părut adevărată.

îmi puse palma pe frunte cu un gest drăgăstos şi îmi netezi părul pe spate.

— Te-am urmărit crescând vreme de doi ani. Te-ai făcut mare, dar eşti scund, iar chipul tău are trăsături de copil şi, cu toate că eşti sănătos tun, eşti firav; nu ai încă vigoarea pe care, cu siguranţă, o vei avea odată.

Eram prea fascinat ca să îl întrerup. Când a tăcut, am aşteptat Oftă. Îşi întoarse privirea, ca şi cum nu şi-ar fi găsit cuvintele.

— Când ai fost plecat, lordul tău englez te-a ameninţat cu pumnalul, dar nu ţi-a fost teamă. Îţi aminteşti? S-a întâmplat acum două zile.

— Da, Stăpâne, a fost o prostie.

— Puteai să mori foarte uşor atunci, zise ridicând sprâncenele. Foarte uşor.

— Stăpâne, dezvăluie-mi, te rog, aceste mistere. Spune-mi cum ţi-ai dobândit puterile. Încredinţează-mi tainele tale, Stăpâne, fă în aşa fel încât să pot rămâne pentru totdeauna cu tine. Nu mă încred deloc în judecata mea asupra acestor lucruri. Mă plec în faţa voinţei tale.

— A, da, te încrezi cu condiţia să îţi îndeplinesc dorinţa.

— Stăpâne, este şi asta o formă de supunere, faptul că mă ofer ţie, că mă înclin în faţa voinţei şi a puterilor tale şi, recunosc, îmi doresc să fiu ca tine. Asta îmi promiţi, Stăpâne, asta insinuezi, că m-ai putea face asemenea ţie? M-ai putea

umple cu sângele tău care face din mine un sclav şi minunea s-ar înfăptui? Uneori mi se pare că ştiu sigur că ai putea face

, asta, Stăpâne, dar totuşi mă întreb dacă ştiu acest lucru doar pentru că îl ştii tu şi pentru că te simţi prea singur ca să mi-l faci şi mie.

— Ah! exclamă şi îşi acoperi faţa cu mâinile, ca şi cum l-aş fi supărat cu adevărat.

Nu ştiam ce să cred.

— Stăpâne, dacă te-am supărat cumva, loveşte-mă, bate-mă, dar nu-mi întoarce spatele. Nu îţi acoperi ochii care m-ar putea privi, Stăpâne, pentru că nu pot trăi fără privirea ta. Explică-mi, Stăpâne, înlătură opreliştile care ne despart; dacă nu este altceva decât ignoranţă, înlătur-o!

— O, aşa voi face, aşa voi face. Eşti atât de inteligent şi de abil, Amadeo! Eşti capabil să te dedici necondiţionat lui Dumnezeu, aşa cum, cu mult timp în urmă, ţi s-a spus că trebuie să fie un sfânt.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, Stăpâne. Nu sunt sfânt, dar nebun, da, pentru că bănuiesc că este o formă de înţelepciune şi doresc să fiu aşa, ştiind că tu apreciezi această calitate.

— Vreau să spun că, în aparenţă, eşti o fiinţă lipsită de rafinament, dar tocmai din această simplitate răsare o scânteie de inteligenţă. Mă simt singur. O, da, sunt singur, atât de singur, încât nu mă dau în lături să îmi povestesc necazurile. Dar cine ar îndrăzni să împovăreze o fiinţă atât de tânără ca tine cu necazurile sale? Amadeo, câţi ani crezi că am? Ghiceşte-mi vârsta cu mintea ta isteaţă.

— Nu ai vârstă, Stăpâne! Tu nu mănânci, nu bei, nu te schimbi odată cu trecerea timpului. Tu nu ai nevoie de apă ca să îţi cureţi trupul. Eşti imaculat şi rezistent la toate. Stăpâne, ştim cu toţii asta. Eşti o creatură curată, rafinată şi împlinită.

Clătină din cap. Îl necăjeam tocmai acum, când doream contrariul.

— Am făcut-o deja, şopti.

— Ce, Stăpâne, ce ai făcut?

— Te-am adus la mine, Amadeo, pentru că acum... Se opri şi se încruntă, dar chipul lui era atât de dulce şi de îngândurat, încât mă durea sufletul. O, dar acestea nu sunt decât iluzii cu care mă amăgesc singur! Aş putea să te iau de aici, să îţi dau o grămadă de aur şi să te instalez într-un oraş îndepărtat, unde...

— Stăpâne, omoară-mă! Omoară-mă înainte de a face asta ori asigură-te că oraşul pe care îl alegi se află dincolo de hotarele lumii pe care o cunoaştem, pentru că mă voi întoarce!

Voi cheltui ultimul ducat din grămada ta de aur ca să mă întorc aici şi să îţi bat la uşă.

Părea copleşit, mai uman ca niciodată, sfâşiat de durere şi tremurând tot; îşi întoarse privirea spre abisul întunecat şi nesfârşit care ne despărţea.

M-am agăţat de umărul lui şi l-am sărutat. Între noi se crease o intimitate mai puternică, mai virilă, după fapta mea crudă, pe care o comisesem cu câteva ore în urmă.

— Nu, nu avem timp pentru alintări. Trebuie să plec. Mă cheamă datoria. Mă cheamă lucruri străvechi, care mă împovărează de atâta timp. Sunt atât de ostenit!

— Nu pleca în seara asta. Dimineaţa ia-mă cu tine, du-mă în locul în care te ascunzi din faţa soarelui. Pentru că de soare trebuie să te fereşti, nu-i aşa, Maestre, tu, cel care, deşi nu le vezi, pictezi cerul albastru şi lumina lui Phoebus cu mai multă măiestrie decât cei care le văd aievea.

— Încetează, mă imploră, apăsându-mi mâna. Încetează cu sărutările şi cu raţionamentele tale şi fă aşa cum îţi spun!

Inspiră adânc şi, pentru prima oară de când eram împreună, l-am văzut scoţând din buzunar o batistă, cu care şi-a tamponat sudoarea de pe frunte şi buzele. Privi pânza care devenise trandafirie.

— Înainte de a pleca vreau să îţi arăt ceva. Îmbracă-te repede!

Hai să te ajut!

În câteva minute eram îmbrăcat din cap până în picioare, gata să înfrunt noaptea geroasă de iarnă. Îmi puse pelerina lui neagră pe umeri, îmi dădu o pereche de mănuşi tivite cu blană de jder şi îmi trase pe cap o pălărie de catifea neagră. Îmi alese nişte cizme negre din piele pe care nu-mi îngăduise să le port până atunci. El considera că băieţii au glezne foarte frumoase, de aceea nu agrea cizmele, deşi nu se împotrivea să le purtăm în timpul zilei, când nu ne vedea.

Era atât de tulburat, chipul îi era atât de trist, atât de palid, încât nu mă puteam abţine să nu îl îmbrăţişez şi să nu îl sărut, doar ca să îi simt buzele întredeschizându-i-se şi gura lipindu-i-se de a mea.

Am închis ochii. I-am simţit mâna acoperindu-mi faţa şi apăsându-mi pleoapele.

Am auzit în jurul meu un zgomot puternic: uşi trântite, fragmente de lemn, rămase din tăblia uşii sfărâmate de mine zburând, apoi fâlfâit de draperii smulse.

M-am simţit învăluit de aerul rece de afară. M-a aşezat jos, cu ochii tot închişi, dar mi-am dat seama că ne aflam pe un chei. Auzeam clipocitul apei aproape de mine, murmurul valurilor mării, învolburate de vântul iernii şi târâte până în oraş şi percepeam bocănitul unei bărci de lemn, care se lovea monoton de doc.

Mi-a dat drumul şi atunci am deschis ochii.

Eram departe de *palazzo.* Distanţa mă uluia, deşi nu pot spune că eram surprins. Putea face minuni, iar acum îmi demonstrase asta. Eram pe nişte străduţe dosnice. Stăteam pe o platformă mică, pe malul unui canal îngust. Nu mă aventurasem niciodată în cartierul acesta sărăcăcios, unde locuiau muncitorii.

Vedeam numai porţile din spate ale caselor cu geamuri cu obloane de tablă; peisajul era sordid, întunecat şi peste tot plutea o miasmă de rânced şi de putregai, adusă de vânt dinspre gunoaiele aruncate pe apele agitate ale canalului.

Se întoarse şi mă trase de la marginea apei şi pentru o clipă nu am văzut nimic. Mâna lui albă ţâşni înainte. Am zărit un deget întins, apoi silueta unui bărbat dormind într-o gondolă lungă, mâncată de putregai, trasă din apă pe butucii de la mal. Bărbatul se foi şi azvârli pătura de pe el. I-am văzut trupul mătăhălos agitându-se, apoi l-am auzit înjurându-ne pentru că îndrăznisem să îi tulburăm somnul.

Am întins mâna după pumnal. Observasem sclipirea lamei din mâna lui. Mâna albă a Maestrului, strălucind precum cuarţul, părea să fi atins numai încheietura mâinii bărbatului, dar îl făcu să scape arma care se rostogoli pe pietre. Uluit şi furios, bărbatul se repezi la Stăpân, încercând să-l doboare.

Maestrul îl prinse cu uşurinţă, de parcă nu ar fi fost altceva decât un balot de lână urât mirositor. Am văzut chipul Maestrului. Gura i se deschise, dezvăluind doi canini mici şi ascuţiţi care se înfipseră ca două stilete în gâtul vagabondului. L-am auzit pe bărbat ţipând, dar numai pentru o fracţiune de secundă, apoi trupul lui împuţit încremeni.

Uluit şi vrăjit de spectacol, l-am văzut pe Maestru închizându-şi liniştit ochii, cu genele aurii sclipind în semiîntuneric ca pudrate cu argint, apoi am auzit un gâlgâit abia perceptibil, dar teribil de sugestiv – era sunetul unui lichid curgând şi acel lichid nu putea fi decât sângele bărbatului. Maestrul se lipi mai tare de trupul victimei sale, storcând cu degetele albe, strânse, ultima picătură de fluid dătător de viaţă din trupul muribund. Scoase un suspin lung, satisfăcut. Bea. Fără îndoială, bea! Ba chiar întoarse puţin capul, grăbit parcă să soarbă ultimii stropi; în clipa aceea silueta bărbatului, acum aparent fragilă, se scutură violent, cu un ultim spasm, apoi înţepeni.

Maestrul se ridică şi îşi trecu limba peste buze. Nu se zărea nici o picătură de sânge. Dar sângele propriu-zis era vizibil. Era vizibil înlăuntrul Maestrului. Chipul lui îmbujorat radia acum. Se întoarse şi mă privi; i-am văzut obrajii împurpuraţi, i-am văzut buzele colorate în roşu-aprins.

— De aici vine, Amadeo.

Azvârli cadavrul către mine şi hainele murdare m-au atins.

Capul bărbatului se prăvăli inert pe spate, dar Maestrul îl împinse mai aproape de mine, ca să pot vedea mai bine chipul aspru şi lipsit de viaţă al nefericitului. Era tânăr, purta barbă, nu era arătos, era foarte palid şi era mort.

Sub pleoapele lipsite de expresie se vedea câte o cicatrice albă. O picătură unsuroasă de salivă atârna de dinţii îngălbeniţi şi stricaţi care se iveau din gura fără suflare şi fără nici o urmă de culoare.

Amuţisem. Nu din cauza fricii sau a scârbei. Eram, pur şi simplu, uluit. Mi se părea miraculos.

Pradă unui acces de furie, Maestrul azvârli trupul bărbatului spre stânga, unde căzu, clipocind şi bolborosind, în apele canalului.

Mă înşfăcă brusc şi am zărit ferestrele dispărând sub noi. Era cât pe ce să ţip când ne-am ridicat deasupra acoperişurilor. Mi-a astupat gura cu palma. Se mişca atât de rapid, de parcă ar fi fost împins în sus, de la spate, de ceva.

Ne-am învârtit ca nişte titirezi sau, cel puţin, aşa cred că s-a întâmplat, pentru că, în momentul când mi-am deschis ochii, mă aflam într-o cameră cunoscută. Draperii lungi, ţesute cu fir

de aur, cădeau grele la podea în jurul nostru. Era cald aici. Am zărit în penumbră silueta sclipitoare a unei lebede aurite.

Era camera Biancăi, sanctuarul ei intim, budoarul ei.

— Stăpâne! am exclamat, cu teamă şi indignare că şi-a permis să dea buzna în camera ei, fără să o prevină măcar.

Pe sub uşile închise se strecura o rază subţire de lumină, alunecând pe parchet şi pe covorul persan gros, întinzându-se până la lebedele crestate adânc ale patului mare.

Apoi am auzit paşi grăbiţi, desprinzându-se dintr-un cor fluşturatic de voci, pentru a cerceta singură sursa zgomotului pe care îl auzise.

Când a deschis uşa, vântul rece de iarnă a năvălit în cameră prin fereastra deschisă. Trânti uşa în urma ei, stăvilind curentul. Fără să ezite, întinse mâna şi mări flacăra lămpii de lângă ea. Flacăra prinse viaţă şi am văzut-o aţintidu-şi privirea asupra Maestrului, deşi, cu siguranţă, mă observase şi pe mine.

Era ea, cea dintotdeauna, aşa cum o lăsasem cu o eternitate în urmă, îmbrăcată în catifea şi mătase aurie, cu părul împletit prins la ceafă cu panglici, lăsând şuviţele grele să cadă în toată splendoarea lor pe umeri şi pe spate. Chipul ei mic trăda mirare şi nelinişte.

— Marius, cum îţi permiţi să dai buzna în felul ăsta în camera mea? Cum îţi permiţi să intri aici pe fereastră, şi încă însoţit de Amadeo? Ce vrea să însemne asta, eşti gelos pe mine?

— Nu, dar aş dori o mărturisire.

Glasul Maestrului tremura. Ţinându-mă strâns de mână, ca şi cum aş fi fost doar un copil, se apropie de ea, ţintuind-o cu degetul lui subţire.

— Spune-i, îngeraşul meu drag, spune-i ce se ascunde în spatele chipului tău minunat.

— Nu ştiu la ce te referi, Marius, dar mă superi. Şi îţi poruncesc să ieşi afară din casa mea Amadeo, tu ce părere ai despre acest abuz?

— Nu ştiu, Bianca, am murmurat.

Eram înspăimântat. Nu-l mai auzisem niciodată pe Maestrul meu vorbind cu glas tremurat şi nu mai auzisem pe nimeni adresându-i-se atât de familiar, pe nume.

— Ieşi din casa mea Marius! în clipa asta. Mă adresez bărbatului de onoare din tine.

— Ah, dar cum a plecat prietenul tău, Marcellus, florentinul, cel pe care ţi s-a spus să îl amăgeşti cu vorbe meşteşugite, cel în a cărui băutură ai amestecat atâta otravă cât să omoare douăzeci de oameni?

Chipul domnişoarei mele se crispă, dar nu prea mult. Semăna cu o prinţesă din porţelan, aşa cum stătea măsurându-l din priviri pe Maestrul meu care tremura de furie.

— Şi ţie ce-ţi pasă? Te crezi, oare, Marele Sfat sau Sfatul

Celor Zece? N-ai decât să mă târăşti în judecată, vrăjitor prefăcut ce eşti! Dovedeşte-ţi acuzaţiile!

Avea o demnitate extraordinară. Îşi încordă gâtul şi îşi ridică bărbia.

— Criminalo! Desluşesc acum, în cotloanele ascunse ale minţii tale zeci de mărturisiri, zeci de fapte pripite, pline de cruzime, zeci de crime...

— Nu, tu nu ai dreptul să mă judeci! Poate că eşti magician, dar în nici un caz nu eşti un înger, Marius. Tu în nici un caz... tu, cu băieţii tăi!

O trase spre el şi i-am văzut încă o dată gura deschizându-se. I-am văzut colţii ucigaşi.

— Nu, Stăpâne, nu!

M-am smuls din mâna care slăbise strânsoarea şi m-am aruncat asupra lui cu pumnii, strecurându-mă între ei şi lovindu-l cu toată forţa.

— Nu poţi face aşa ceva, Stăpâne! Nu-mi pasă ce a făcut.

La ce bun cauţi motivele astea? O acuzi de fărădelegi? Tocmai ea! Şi ce-are asta de-a face cu tine?

Bianca se prăvăli pe spate, în pat, luptându-se să se ridice în picioare. Se retrase în penumbră.

— Eşti diavolul în persoană, şuieră. Eşti un monstru şi te-am văzut cu ochii mei. Amadeo, nu va accepta niciodată să mă lase în viaţă.

— Stăpâne, las-o să trăiască, dacă nu, mor odată cu ea! Nu este decât o lecţie în plus, iar eu refuz să o văd murind.

Maestrul părea demn de a fi compătimit. Era stupefiat. Mă împinse la o parte, susţinându-mă în acelaşi timp ca să nu cad. Se apropie de pat, dar nu cu gândul de a o prinde din urmă. Se aşeză lângă ea. Bianca se retrase mai aproape de tăblia patului, încercând în zadar să apuce cu mâna draperia aurie, ca şi cum asta ar fi putut-o salva.

Era atât de palidă şi de micuţă, dar ochii albaştri, cruzi, continuau să-l străpungă cu privirea.

— Suntem amândoi nişte ucigaşi, Bianca! i-a şoptit, întinzând mâna.

M-am repezit spre el, dar mă opri cu un gest simplu al dreptei lui, în timp ce cu stânga aranja câteva şuviţe rebele pe fruntea Biancăi. Îşi puse mâna pe ea de parcă ar fi fost un preot care binecuvântează.

— De nevoie, sir. În definitiv, aveam de ales?

Cât era de curajoasă, cât de puternică, asemenea aliajului din oţel şi argint!

— Odată ce primesc o însărcinare, ce pot face, când ştiu bine ce trebuie făcut şi din ordinul cui? Cât au fost de deştepţi! Era o băutură care ucidea peste câteva zile, când victima era departe de căldura odăii mele.

— Cheamă-ţi despotul aici, copilă, şi otrăveşte-l pe el, în locul celui pe care ţi-i indică.

— Da, ar fi o soluţie, am zis grăbit. Omoară-l pe cel care te pune să faci asta.

Părea că meditează serios la asta, apoi surâse.

— Dar cum rămâne cu gărzile lui, cu tovarăşii lui? M-ar strânge imediat de gât pentru trădare.

— Îl omor eu pentru tine, scumpo, spuse Marius. În schimb, nu îţi cer să comiţi vreo crimă, ci doar să dai uitării pofta pe care ai văzut-o în seara asta la mine.

Pentru întâia oară păru să-şi piardă din curaj. Ochii i se umplură de lacrimi cristaline. Părea cuprinsă de sfârşeală. Îşi lăsă în jos capul pentru o clipă.

— Ştii cine este, ştii unde stă, ştii că în clipa asta se află la Veneţia.

— E un om mort, frumoasa mea doamnă! spuse Maestrul.

Mi-am petrecut braţul după gâtul ei şi am sărutat-o pe frunte. Nu o slăbea din ochi.

— Hai să mergem, heruvimule, mi-a spus, fără să îşi ia privirea de la ea. Mergem să scăpăm lumea de acest bancher florentin care se foloseşte de Bianca pentru a-i lichida pe cei care i-au încredinţat secretul conturilor lor.

Inteligenţa lui o uimi pe Bianca, dar şi de data aceasta se mulţumi să surâdă blând, atotştiutoare. Cât era de graţioasă,

de lipsită de înfumurare şi de amărăciune! Cum lăsa la o parte aceste orori!

Maestrul mă strânse cu braţul drept. Băgă mâna stângă în buzunar şi scoase de acolo o minunată perlă rotundă, de dimensiuni neobişnuite. Părea să aibă o valoare inestimabilă. I-o oferi Biancăi, care o acceptă după o clipă de ezitare, lăsând-o apoi să cadă în palma ei deschisă cu un gest leneş.

— Dă-mi voie să te sărut, scumpă prinţesă!

Spre surprinderea mea, ea nu se opuse, iar el o copleşi cu sărutări uşoare ca fulgul; sprâncenele ei aurii se arcuiră, apoi ochii îi sclipiră şi trupul îi deveni inert. Se lăsă pe perne şi căzu într-un somn adânc.

Ne-am retras. Mi s-a părut că aud obloanele trântindu-se în urma noastră. Noaptea era umedă şi rece. Capul îmi era strâns lipit de umărul Maestrului. Nu mă puteam mişca sau privi în sus, nici dacă aş fi vrut.

— Îţi mulţumesc, iubitul meu Stăpân, că nu ai ucis-o, am şoptit.

— E mai mult decât o femeie practică. Este de neînfrânt. Are nevinovăţia şi isteţimea unei ducese sau regine.

— Dar unde mergem acum?

— Am ajuns deja, Amadeo. Suntem pe acoperiş. Priveşte în jur. Auzi vacarmul de dedesubt?

Auzeam clinchetul tamburinelor, bubuitul tobelor şi sunetul flautelor.

— Aşa deci, vor muri petrecând la banchet, zise Maestrul gânditor.

Stătea la marginea acoperişului, ţinându-se de bordura de piatră. Vântul îi umfla pelerina; îşi întoarse privirea spre stele.

— Vreau să văd totul!

închise ochii de parcă l-aş fi lovit.

— Stăpâne, să nu crezi că sunt un om rece! Să nu crezi că sunt obişnuit, sătul de fapte brutale şi crude. Eu nu sunt decât nebunul, nebunul lui Dumnezeu. Dacă nu mă înşel, noi nu punem întrebări. Noi obişnuim să râdem, să acceptăm şi transformăm viaţa într-o joacă.

— Atunci coboară cu mine. E o ceată întreagă de florentini abili. O, dar sunt lihnit de foame! M-am înfometat special pentru o noapte ca aceasta.

Probabil că muritorii trăiesc un astfel de sentiment atunci când vânează cele mai mari animale din pădure sau din junglă. Coborând în sala de banchet a acestui *palazzo* nou şi bogat decorat, simţeam o emoţie nebunească. Urmau să moară oameni! Urmau să fie ucişi! Oameni răi, oameni care îi făcuseră rău Biancăi urmau să fie omorâţi fără nici un risc pentru atotputernicul meu Stăpân sau pentru oricine altcineva cunoşteam sau iubeam.

O armată întreagă de mercenari n-ar fi putut simţi mai puţină compasiune pentru aceşti indivizi. Probabil că vene-ţienii simţeau mai multă milă faţă de turcii pe care îi orbeau decât mine.

Eram fascinat; simţeam deja mirosul sângelui. Voiam să văd sânge curgând. Oricum, nu-mi plăceau florentinii. Şi, desigur, nu-i înţelegeam pe bancheri; cel mai mult îmi doream o răzbunare grabnică, nu doar împotriva celor care o supuseseră pe Bianca voinţei lor, ci şi împotriva celor care o aduseseră în calea setei Stăpânului meu.

Aşa să fie!

Am intrat într-o sală de banchet spaţioasă şi impresionantă, în care un grup de şapte bărbaţi se ghiftuiau dintr-un porc fript, în toată încăperea, acoperind ferestrele şi căzând până la podea, era o tapiserie flamandă înfăţişând scene de vânătoare cu nobili şi domniţe, cu cai şi câini de vânătoare.

Podeaua era din marmură multicoloră, cu imagini de păuni ale căror cozi mari, ca nişte evantaie, erau împodobite cu bijuterii.

La o masă foarte mare stăteau trei bărbaţi, toţi de aceeaşi parte, cărora le curgeau la propriu balele peste stivele de farfurii din aur murdare de oase lipicioase de peşte şi pasăre şi chiar peste porcul fript, sărmană creatură umflată, a cărui gură rămasă deschisă ţinea, umil, nelipsitul măr, de parcă asta ar fi fost ultima lui dorinţă.

Trei dintre ceilalţi bărbaţi – toţi tineri, drăguţi într-o anumită măsură şi foarte atletici, dac-ar fi să vorbim despre aspectul plăcut al picioarelor cu muşchi vizibili – dansau în cerc; mâinile li se uneau în centru, în timp ce câţiva băieţi cântau la instrumente şi muzica lor cadenţată ca a unui marş se auzea de pe acoperiş.

Toţi păreau murdari de grăsime şi cu hainele pătate din cauza festinului. Aveau părul lung, tapat după cerinţele modei, tunici de mătase împodobită şi ciorapi lungi. Nu se aprinsese focul pentru a se face căldură; de fapt, nici unul dintre aceşti bărbaţi nu părea să aibă nevoie de el. Toţi erau împopoţonaţi cu haine de catifea cu garnituri de hermină, de veveriţă sau de vulpe argintie.

Vinul era turnat din urcior în cupe de către un bărbat care nu mai părea deloc în stare să facă acest lucru. Iar cei trei care dansau, deşi o făceau ca nişte curteni adevăraţi, se împingeau unul pe altul într-o încercare voită de batjocorire a paşilor de dans pe care-i ştiau cu toţii.

La un moment dat, am văzut că servitorilor li se dăduse liber. Fuseseră vărsate câteva cupe. În ciuda iernii, ţânţari mici năpădiseră mâncarea neterminată şi grămezile de fructe zemoase.

O ceaţă uşoară, aurie plutea în cameră; era fumul de la tutunul din pipele bărbaţilor. Fundalul tapiseriei era albastru-închis şi asta oferea întregii scene o anumită căldură şi făcea să strălucească hainele multicolore ale muzicanţilor şi ale celor invitaţi la cină.

într-adevăr, când am intrat în camera plină de fum, am simţit că atmosfera aceea mă sufoca, iar când Stăpânul mi-a spus să iau loc la un capăt al mesei, l-am ascultat, deşi mă străduiam să nu ating masa şi, mai ales, farfuriile.

Bărbaţii cheflii cu feţe roşii nici nu ne-au observat. Zgomotul făcut de muzicanţi era suficient pentru a ne face aproape nevăzuţi, deoarece solicita foarte mult simţurile. Dar bărbaţii erau prea beţi să ne vadă, chiar dacă ar fi fost linişte perfectă. Într-adevăr, Stăpânul, după ce m-a sărutat pe obraz, s-a dus la masă, într-un loc lăsat liber, probabil, de unul dintre cei care ţopăiau pe muzică, a păşit spre banca acoperită cu perniţe şi s-a aşezat.

Abia atunci l-au observat pe oaspetele în veşminte stacojii, strălucitoare, cei doi bărbaţi care stăteau de o parte şi de cealaltă a lui şi-şi strigau îndârjiţi unul altuia tot felul de lucruri.

Stăpânul lăsase să-i cadă pe spate gluga pelerinei, iar părul i se unduia minunat în toată lungimea lui. Arăta ca Hristos la Cina cea de Taină, cu nasul subţire şi gura plină, blajină; iar

părul blond, despărţit de o cărare perfectă pe mijlocul capului, îi strălucea în întunericul nopţii.

S-a uitat apoi pe rând la fiecare oaspete şi, spre uimirea mea, a intervenit în conversaţia lor despre atrocităţile la care fuseseră supuşi veneţienii rămaşi în Constantinopol când turcul de douăzeci şi unu de ani, sultanul Mehmet al II-lea, cucerise oraşul.

Părea să fie o neînţelegere între ei despre felul în care turcii pătrunseseră în Oraşul Sfânt; unul dintre bărbaţi susţinea că, dacă navele veneţiene n-ar fi plecat din Constantinopol, părăsind oraşul cu câteva zile înainte de finalul luptelor, acesta ar fi putut fi salvat.

— Nu ar fi avut nici o şansă! susţinea altul, un bărbat roşcat, bine făcut, cu ochi ce păreau de aur.

Ce frumuseţe! Dacă el era cel care îi făcuse rău Biancăi, înţelegeam de ce. Între barba roşie şi mustaţă, buzele îi erau un voluptos arc al lui Cupidon, iar obrajii emanau forţa statuilor de marmură ale lui Michelangelo.

— Timp de patruzeci de zile tunurile turcilor au bombardat zidurile oraşului, i-a spus tovarăşului său şi, în cele din urmă, le-au răpus. La ce te puteai aştepta? Ai mai văzut vreodată o asemenea armă?

Celălalt bărbat, un brunet cu ten măsliniu, cu obraji rotunzi, foarte apropiaţi de nasul mic şi de ochii negri precum catifeaua, s-a înfuriat şi a spus că veneţienii se purtaseră ca nişte laşi şi că flota lor ar fi putut face faţă tunurilor. A izbit cu pumnul farfuria din faţa lui.

— Constantinopolul a fost abandonat! a declarat el. Veneţia şi Genova nu l-au ajutat. Cel mai mare imperiu de pe pământ s-a prăbuşit în acea zi îngrozitoare.

— Nici chiar aşa, a spus calm Stăpânul meu, ridicând din sprâncene şi aplecându-şi uşor capul într-o parte. Privirea sa a trecut încet de la un bărbat la celălalt. Au fost de fapt mulţi veneţieni curajoşi care s-au dus să salveze Constantinopolul. Cred, şi am motive să o fac, că, şi dacă ar fi venit întreaga flotă veneţiană, turcii tot ar fi continuat. Era visul tânărului sultan Mehmet al II-lea să stăpânească oraşul şi nu s-ar fi dat în lături de la nimic pentru a realiza acest lucru.

O, era foarte interesant! Eram pregătit pentru o asemenea lecţie de istorie. Trebuia să aud şi să văd mai bine, aşa că am

sărit în picioare şi am ocolit masa, am tras uşor un scaun cu picioarele încrucişate şi tapiţat cu piele roşie, astfel încât să am un avantaj faţă de toţi ceilalţi. L-am aşezat într-un unghi din care-i puteam vedea mai bine pe dansatorii care, în nepricepe-rea lor, meritau să fie priviţi fie şi numai pentru mânecile lungi, care fluturau, şi pentru zgomotul făcut pe marmura podelelor de papucii lor cu pietre preţioase.

Roşcatul de la masă, dându-şi pe spate chica lungă, cu mulţi cârlionţi, era încurajat de Stăpânul meu care-l răsplătea cu priviri adoratoare.

— Da, da, iată un bărbat care ştie cum s-au petrecut lucru-rile, iar tu minţi, prostule, i-a spus celuilalt. Ştii că genovezii au luptat vitejeşte până în ultima clipă. Papa a trimis trei vapoare; au trecut de blocada din port, chiar pe lângă blestematul de Rumeli Hisar, castelul sultanului. A fost apoi Giovanni Longo; îţi poţi imagina un curaj ca al lui?

— Sincer, nu! a răspuns cel brunet, aplecându-se în faţa Stăpânului meu, de parcă acesta era o statuie.

— A fost curajos, a spus Maestrul. De ce spui că nu crezi? Ştii doar ce s-a întâmplat cu vapoarele veneţiene acaparate de sultan.

— Da, vorbeşte despre asta. Tu te-ai fi dus în acel port? a întrebat florentinul cel roşcat. Ştii ce le-au făcut vaselor vene-ţiene prinse cu şase luni înainte? I-au decapitat pe toţi oamenii de la bordul lor.

— Mai puţin pe căpitan! a strigat dansatorul care se întor-sese să ia parte la discuţie, dar a revenit la dansul lui, ca să nu piardă ritmul. L-au tras în ţeapă. Îl chema Antonio Rizzo, unul dintre cei mai grozavi bărbaţi.

A continuat să danseze, aruncând un gest dispreţuitor peste umăr. Apoi a alunecat, gata să cadă. L-au prins tovarăşii săi. Cel brunet de la masă a dat din cap.

— Dacă ar fi fost o flotă întreagă veneţiană... a strigat el.

Dar voi, florentinii şi veneţienii, sunteţi toţi la fel: trădători la pariuri.

Stăpânul meu râdea privindu-l.

— Să nu râzi de mine, i-a spus brunetul. Eşti veneţian; te-am văzut de mii de ori până acum, pe tine şi pe băiatul acela!

A arătat spre mine. M-am uitat la Stăpânul meu. Zâmbea. Apoi l-am auzit şoptindu-mi atât de clar, de parcă ar fi fost lângă mine, nu la o distanţă aşa de mare:

— Mărturia celui mort, Amadeo!

Brunetul a ridicat cupa, a dat vinul pe gât, vărsându-şi o mare parte din el pe barba ascuţită.

— Un oraş întreg de bastarzi prefăcuţi, a spus. Sunteţi buni la un singur lucru: să împrumutaţi bani după ce aţi cheltuit tot ce aveaţi pe haine scumpe.

— Tu vorbeşti, a intervenit roşcatul. Arăţi ca un păun nenorocit. Ar trebui să-ţi tai coada. Să ne întoarcem la Constantinopol, dacă eşti atât de sigur că ar fi putut fi salvat!

— Şi tu eşti un nenorocit de veneţian.

— Sunt bancher; sunt un om cu responsabilităţi, a răspuns roşcatul. Îi admir pe cei care reuşesc.

A ridicat cupa, dar în loc să bea vinul, i l-a aruncat brunetului în faţă.

Stăpânul meu nu s-a deranjat să se dea mai în spate, aşa că, inevitabil, o parte din vin s-a vărsat pe el. I-a privit pe rând.

— Giovanni Longo, unul dintre cei mai bravi genovezi căpitani de navă, a stat în acel oraş pe toată perioada asediului, a strigat roşcatul. *Acesta* este un act de curaj. Într-un astfel de bărbat aş investi eu.

— Nu înţeleg de ce, a spus tare dansatorul care intervenise şi mai devreme. A ieşit din cerc pentru a continua: A pierdut bătălia şi, în plus, tatăl tău a avut destulă minte ca să nu investească în unul ca el.

— Cum îndrăzneşti? i-a zis roşcatul. Pentru Giovanni Longo şi pentru genovezii care au luptat cu el! A înşfăcat

, urciorul şi-a pus vin în cupă, împrăştiind şi pe masă, apoi a luat o înghiţitură serioasă. Şi pentru tatăl meu. Dumnezeu să fie milostiv cu sufletul său nemuritor! Tată, i-am ucis pe duşmanii tăi şi am să-i ucid şi pe cei pentru care ignoranţa este o plăcere. S-a întors, şi-a îndesat cotul în hainele Stăpânului meu şi a zis: Băiatul ăsta al tău e o frumuseţe. Să nu te grăbeşti. Gândeşte-te bine. Cât ceri pe el?

Stăpânul meu a pufnit în râs atât de blând şi de firesc, cum nu-l mai văzusem râzând vreodată.

— Oferă-mi ceva. Ceva ce crezi că mi-aş dori, a spus

Stăpânul meu, privindu-mă şi făcându-mi complice cu ochiul.

Toţi cei din încăpere păreau să mă măsoare şi nu era nici unul iubitor de băieţi; erau simpli italieni ai vremurilor lor, care, deşi făceau copii după cum se aştepta din partea lor şi le înjoseau pe femei, apreciau totuşi un tânăr bucălat, aşa cum bărbaţilor din zilele noastre le place o felie de pâine prăjită aurie, unsă cu smântână şi caviarul cel mai bun.

Nu m-am abţinut să nu zâmbesc. „Ucide-i, îmi trecea prin minte, măcelăreşte-i!” Mă simţeam fermecător, frumos chiar. „Haide, măcar unul dintre voi să-mi spună că îi amintesc de Mercur care urmărea norii din Primăvara lui Botticelli!” Dar roşcatul, fixându-mă cu o privire jucăuşă, neastâmpărată, a spus:

— A, el este *David* al lui Verrocchio, modelul perfect al statuii. Nu încerca să-mi spui că nu-i aşa. Şi nemuritor, a, da, văd, e nemuritor! Nu va muri niciodată.

A ridicat iar cupa. Apoi şi-a pipăit pieptul tunicii, a scos din garnitura de hermină a hainei un medalion cu un diamant uriaş. A desfăcut lanţul de la gâtul său şi i l-a întins, mândru, Stăpânului meu, care l-a privit cum pendula prin faţa lui, de parcă ar fi fost un glob cu care urma să fie fermecat.

— Pentru noi toţi! a spus brunetul, întorcându-se şi privindumă. Ceilalţi râdeau. Dansatorii au strigat:

— Da, şi pentru mine.

— Dacă nu e al meu a doua oară, nu-l vreau deloc.

— Uite, ca să fiu eu primul, chiar înaintea ta.

Ultimele vorbe i-au fost spuse roşcatului, dar nu văzusem bijuteria pe care dansatorul i-o arătase Stăpânului meu, un inel cu o piatră violetă, strălucitoare.

— Un safir, a şoptit Stăpânul meu, tachinându-mă cu privirea. Amadeo, eşti de acord?

Al treilea dansator, un bărbat blond, mai mărunt decât ceilalţi din sală şi puţin cocoşat, a ieşit din cerc şi s-a îndreptat spre mine. Şi-a scos toate inelele, de parcă şi-ar fi scos mânuşile, şi le-a lăsat să cadă la picioarele mele.

— Zâmbeşte-mi dulce, tinere zeu, mi-a spus, deşi gâfâia din cauza dansului, iar gulerul de catifea îi era ud. Se clătina pe picioare şi era aproape să se răstoarne, dar a reuşit să se amuze pe seama acestei ameţeli, răsucindu-se cu greu în paşi de dans.

Muzica se auzea în continuare, de parcă dansatorii ar fi crezut că rostul ei era să acopere larma de beţivani a stăpânilor lor.

— Îi mai pasă cuiva de Constantinopol? a întrebat Stăpânul meu.

— Spune-ne ce s-a întâmplat cu Giovanni Longo, i-am cerut eu cu o voce slabă.

Toţi ochii erau aţintiţi asupra mea.

— Este asediul... Amadeo, nu-i aşa?... Da, Amadeo, asta aveam în cap! a strigat dansatorul blond.

— Pe îndelete, sir, am cerut. Dar învăţaţi-mă istorie.

— Drăcuşorule, a spus brunetul. Nici măcar nu i-ai luat inelele.

— Degetele mele sunt acoperite cu inele, am replicat politicos.

Era adevărat.

Roşcatul s-a întors imediat la bătălie.

— Giovanni Longo a rămas acolo în timpul celor patruzeci de zile de bombardamente. A luptat toată noaptea atunci când turcii au dărâmat zidurile. Nimic nu l-a înspăimântat. A fost dus la adăpost doar pentru că fusese împuşcat.

— Şi tunurile, sir? am întrebat. Erau aşa de mari?

— Acum o să spui că ai fost şi tu acolo! i-a strigat brunetul roşcatului, înainte ca acesta să-mi poată răspunde.

— Tatăl meu a fost acolo! a spus roşcatul. Şi a supravieţuit ca să povestească. A fost pe ultimul vas care a ieşit din port odată cu veneţienii. Înainte să vorbiţi, sir, vă rog, nu spuneţi nimic rău despre tatăl meu sau despre acei veneţieni. Ei au dus oamenii în siguranţă, sir, căci bătălia era pierdută.

— Au dezertat, vrei să spui, a precizat brunetul.

— Vreau să spun că au plecat luându-i cu ei pe refugiaţii lipsiţi de ajutor, după ce turcii au învins. Îl numiţi laş pe tatăl meu? Nu ştiţi mai multe despre maniere decât ştiţi despre război. Sunteţi prea prost ca să lupt cu dumneavoastră şi prea beat.

— Amin, a spus Stăpânul meu.

— Spune-i! i-a zis roşcatul. Tu, Marius de Romanus, spune-i tu. Mai luă o înghiţitură zdravănă. Povesteşte-i despre masacru, despre ce s-a întâmplat. Povesteşte-i cum Giovanni

Longo a luptat pe ziduri până când a fost lovit în piept.

Ascultă, prost trăsnit! i-a strigat prietenului său. Nimeni nu ştie mai multe despre toate astea decât Marius de Romanus.

Vrăjitorii sunt deştepţi, aşa spune târfa mea. Să bem pentru Bianca Solderini!

Bău paharul până la fund.

— Târfa dumneavoastră, sir? l-am întrebat. Cum puteţi spune aşa ceva despre o asemenea femeie şi, în plus, aici, în prezenţa acestor bărbaţi beţi, nedemni de nici un respect?

Nu mi-a acordat nimeni atenţie, nici măcar roşcatul care-şi golea iar cupa, nici ceilalţi.

Dansatorul blond se împletici până la mine.

— Sunt prea beţi ca să te bage-n seamă, frumosule, a spus el. Dar eu nu sunt.

— Sir, vă împleticiţi la dans, am replicat. Nu vă împleticiţi în cercurile dumneavoastră cu mine.

— Căţel mizerabil! a spus el şi, pierzându-şi echilibrul, a încercat să vină spre mine.

Am sărit de pe scaun spre dreapta. El a alunecat pe lângă scaun şi a căzut pe podea.

Ceilalţi râdeau zgomotos. Cei doi dansatori rămaşi au renunţat la paşii lor ritmaţi.

— Giovanni Longo a fost viteaz, a spus calm Stăpânul meu, scrutând totul în jur şi întorcându-şi apoi privirea rece asupra roşcatului. Toţi au fost curajoşi. Dar nimic nu putea salva Bizanţul. Sosise vremea. Trecuse timpul împăraţilor. În holocaustul care a urmat s-au pierdut valori inestimabile. Biblioteci întregi au ars. Multe cărţi sacre au dispărut în foc odată cu misterele lor.

M-am dat înapoi în faţa atacatorului beat, care se rostogolea pe podea.

— Câine de salon păduchios, mi-a strigat bărbatul întins pe jos. Dă-mi mâna, îţi spun!

— A, dar, sir, am spus, cred că vreţi mai mult de atât.

— Şi o să şi am! a spus el, dar a alunecat şi s-a prăbuşit iar, cu un grohăit nesuferit.

Unul dintre ceilalţi bărbaţi de la masă – chipeş, dar mai bătrân, cu păr grizonant, bogat, lung, ondulat şi cu o faţă cu trăsături frumoase, un bărbat care se îndopa în linişte cu o pulpă grasă de oaie – ne-a privit de sus, pe mine şi pe cel căzut care se chinuia să se ridice în picioare.

— Hm! Aşa cade Goliat, micuţule David, a spus, zâmbindu-mi. Măsoară-ţi cuvintele, micuţule David, nu suntem toţi uriaşi proşti, iar pietrele tale nu sunt încă pregătite de aruncat.

I-am zâmbit la rândul meu.

— Gluma îţi este la fel de slabă ca şi prietenul. În ceea ce priveşte pietrele mele, cum le numeşti, ele stau acolo unde sunt, în buzunar, şi aşteaptă să te împiedici ca prietenul tău.

— Aţi spus cărţile, sir? l-a întrebat roşcatul pe Marius, uitând complet de acest schimb de replici. Cărţile au fost arse la căderea celui mai mare oraş al lumii?

— Da, lui îi pasă de cărţi, a spus brunetul. Sir, mai bine vă uitaţi la băiatul dumneavoastră. Este damnat, dansul s-a schimbat. Spuneţi-i să nu-şi mai bată joc de cei mai în vârstă decât el.

Cei doi dansatori s-au îndreptat spre mine, amândoi la fel de beţi ca bărbatul care căzuse. Au început să mă mângâie, devenind parcă o singură bestie cu patru mâini şi cu o respiraţie grea şi urât mirositoare.

— Zâmbeşti când prietenul ţi se rostogoleşte pe podea? a întrebat unul din ei, vârându-şi genunchiul între picioarele mele.

M-am dat înapoi, scăpând cu greu de gestul lui neruşinat.

— E cel mai drăguţ lucru pe care îl pot face, am răspuns.

Având în vedere că admiraţia mea a fost cauza căderii sale. Nu vă băgaţi în asemenea devoţiuni, domnilor. Nu am nici cea mai vagă intenţie să răspund rugăminţilor voastre.

Stăpânul meu se ridicase în picioare.

— Am obosit de toate astea, a spus cu o voce rece, clară, al cărei ecou răzbătea în încăpere.

Avea un răsunet glacial.

S-au uitat toţi la el, chiar şi cel care se zbătea pe podea.

— Chiar aşa! a spus brunetul, privind în sus. Sunteţi

Marius de Romanus, nu-i aşa? Am auzit de dumneavoastră.

Nu mi-e teamă de dumneavoastră.

— Cât de convenabil pentru dumneata! a şoptit Stăpânul meu, zâmbind.

Şi-a pus mâna pe capul bărbatului şi acesta începu să se legene dintr-o parte în alta, gata să cadă de pe bancă, acum fiindu-i, cu siguranţă, teamă.

Dansatorii l-au măsurat din priviri pe Stăpânul meu, încercând să aprecieze dacă ar fi uşor de răpus.

Unul dintre ei s-a întors iar spre mine.

— Rugăminţi, pe naiba, spuse.

— Sir, băgaţi de seamă cum vă purtaţi cu Stăpânul meu. Îl faceţi să-şi piardă răbdarea şi, când îşi pierde răbdarea, este teribil de capricios.

Mi-am tras mâna, fiindcă intenţiona să mi-o apuce.

M-am dat şi mai mult în spate, până am ajuns în mijlocul cântăreţilor, iar muzica mă înconjura parcă, asemenea unui nor protector.

Vedeam panica întipărită pe feţele lor şi totuşi continuau să danseze din ce în ce mai repede, neluând în seamă sudoarea care le curgea pe feţe.

— E plăcut, domnilor, am spus. Îmi place. Puteţi cânta un recviem, dacă doriţi.

Mă priveau cu disperare. Tobele bubuiau şi fluierul îşi interpreta melodia şerpuitoare; camera duduia de zdrăngăneala lăutelor.

Blondul de pe podea striga după ajutor, fiindcă nu se putea ridica singur; cei doi dansatori s-au dus să-l ajute, iar unul din ei m-a săgetat cu privirea.

Stăpânul meu l-a privit de sus pe brunet şi apoi l-a tras cu o singură mână de pe bancă şi s-a dus să-l sărute pe gât. Bărbatul era prins în strânsoarea Maestrului. Îngheţase ca un mamifer blând încleştat de colţii marii besti şi aproape că auzeam cum sângele era tras din el, în vreme ce părul Stăpânului meu se unduia acoperind festinul fatal.

Repede, l-a lăsat pe bărbat să cadă. Doar roşcatul a observat tot ce se petrecuse. În starea lui de beţie, părea să nu ştie ce să facă. A ridicat o sprânceană, cu mirare, şi a mai băut din cupa-i murdară. Şi-a lins degetele de la mâna dreaptă, unul câte unul, de parcă ar fi fost o pisică, în timp ce Stăpânul meu îi dădea drumul brunetului, cu faţa în jos pe masă, chiar pe un platou de fructe.

— Idiot beat! a spus roşcatul. Nimeni nu mai luptă pentru vitejie, onoare sau decenţă.

— Nu prea mai sunt mulţi, a replicat Stăpânul meu, privindu-l de sus.

— Au împărţit lumea în două turcii ăia, a spus roşcatul, holbându-se încă la cel mort, care, cu siguranţă, se holba prosteşte la el de pe platoul spart.

Nu-i vedeam faţa, dar eram teribil de încântat că era mort.

— Haideţi, domnilor, a spus Stăpânul meu, iar dumneavoastră, sir, veniţi aici, dumneavoastră, care i-aţi dat copilului meu atâtea inele.

— Este fiul dumneavoastră, sir? a strigat cocoşatul blond, care, în sfârşit, reuşise să se ridice în picioare şi şi-a împins prietenii de lângă el. Apoi s-a întors, pentru a răspunde provocării. O să-i fiu un tată mai bun decât i-aţi fost dumneavoastră vreodată.

Stăpânul a apărut dintr-odată, fără să facă nici un zgomot, pe partea noastră. Veşmintele nu-i fluturau, de parcă ar fi făcut doar un pas. Roşcatul nici măcar nu părea să-l fi văzut.

— Skanderberg, marele Skanderberg, toastez pentru el, a spus roşcatul, parcă pentru sine. Este mort prea multă vreme; daţi-mi doar cinci precum Skanderberg şi voi porni o nouă cruciadă pentru recuperarea oraşului nostru de sub dominaţia turcilor.

— Chiar aşa, cine n-ar face asta cu cinci ca Skanderberg? a spus cel mai bătrân, încă pe masă, cel care morfolea şi sfâşia pulpa de porc. S-a şters la gură cu încheietura mâinii. Dar nu mai e un alt general ca Skanderberg şi nici nu a mai fost, cu excepţia marelui orii însuşi. Ce e cu Ludovico? Proştilor!

S-a ridicat în picioare.

Stăpânul l-a apucat cu braţul pe blond, care l-a împins, înspăimântat de forţa de neclintit a Domnului meu. Pe când cei doi dansatori îl împingeau pe Maestru, ca să-i dea drumul tovarăşului lor, el şi-a depus iarăşi sărutul fatal. I-a ridicat bărbia blondului şi s-a îndreptat direct spre artera mare de la gât. L-a răsucit şi părea să-i soarbă foarte însetat sângele. Într-o secundă i-a închis ochii cu două degete albe şi i-a lăsat corpul să alunece pe podea.

— A venit vremea voastră să muriţi, dragi domni, le-a spus

Stăpânul dansatorilor care se trăgeau îndărăt din faţa lui.

Unul din ei şi-a scos sabia.

— Nu fi prost! i-a strigat tovarăşul său. Eşti beat. Nu vei reuşi niciodată...

— Nu, nu vei reuşi, a spus Stăpânul meu cu un oftat uşor.

Buzele lui erau mai roz ca niciodată, iar sângele pe care-l băuse îi colora obrajii. Chiar şi ochii aveau o strălucire mai puternică.

Maestrul a strâns în pumn sabia bărbatului şi, sub apăsarea degetului arătător, metalul a plesnit, aşa că acesta a rămas doar cu o bucată în mână.

— Cum îndrăzneşti? a strigat.

— Mai bine zis: cum ai făcut asta! s-a auzit vocea roşcatului.

Ai rupt-o în două, nu-i aşa? Ce fel de oţel e ăla?

Cel care molfăia bucata de carne râdea foarte tare şi-şi dădu capul pe spate. Mai sfâşie cu dinţii o bucată mare de carne de pe os.

Stăpânul meu a întins mâna şi a smuls într-o clipită mânerul săbiei rupte şi, ca să dezgolească vena, i-a rupt bărbatului gâtul.

Ceilalţi trei păreau să fi auzit – cel care mânca bucata de carne, vicleanul dansator şi roşcatul.

Următorul chefliu îmbrăţişat de stăpânul meu a fost ultimul dintre dansatori. I-a prins faţa în mâinile sale, de parcă ar fi fost un gest de iubire, şi a băut iar, prinzându-i gâtul în aşa fel încât am văzut sângele doar pentru un moment, un torent pe care Stăpânul meu l-a acoperit cu gura, plecându-şi capul.

Am văzut sângele pulsând în mâinile Stăpânului meu. Aşteptam nerăbdător ca el să-şi ridice capul, lucru pe care l-a făcut foarte curând, mai curând chiar decât se întâmplase cu ultima victimă, şi m-a privit visător; era aprins la faţă. Arăta la fel de uman precum toţi din încăpere, ameţit din cauza băuturii sale, aşa cum ceilalţi erau din cauza vinului lor.

Buclele i se lipiseră de frunte de la transpiraţia care, am observat, avea strălucirea sângelui.

Muzica s-a oprit brusc.

Nu mutilările, ci vederea Stăpânului meu o oprise, atunci când i-a dat drumul ultimei victime, un sac uşor de oase, pe podea.

— Un recviem, am repetat. Spiritele lor vă vor mulţumi, amabili domni!

— Fie faceţi ce vă zice, fie dispăreţi din încăpere, le-a spus Marius muzicanţilor, apropiindu-se.

— Eu aş zice să dispărem, a şoptit cel care cânta la lăută.

S-au întors toţi deodată şi s-au îndreptat către uşă. Au tras de clanţă în graba lor, înjurând şi strigând.

Stăpânul meu s-a întors şi a adunat inelele de lângă scaun, unde fuseseră depuse pentru mine.

— Băieţi, plecaţi fără să vă încasaţi plata! a spus.

Plini de teamă, s-au întors şi au luat inelele ce le fuseseră aruncate şi, cu nerăbdare şi plini de ruşine, au luat fiecare câte o singură bijuterie, aşa cum dorise Stăpânul meu.

Apoi uşile s-au deschis şi s-au izbit de pereţi.

Au ieşit cu toţii, îmbulzindu-se, iar uşile s-au închis.

— Acesta e un lucru inteligent, a remarcat bărbatul cu bucata de carne pe care, în sfârşit, o terminase. Cum ai făcut asta, Marius de Romanus? Am auzit că eşti un vrăjitor puternic. Nu înţeleg de ce Marele Consiliu nu te acuză de vrăjitorie.

Probabil din cauză că eşti bogat, nu?

Mă holbam la Stăpânul meu. Nu-l mai văzusem vreodată aşa de încântător ca acum, când era îmbujorat cu acest sânge proaspăt. Voiam să-l ating. Voiam să fiu în braţele lui. Ochii îi erau tulburi şi blânzi când se uită la mine.

Dar a ieşit din această stare şi s-a întors la masă, a ocolit-o şi s-a oprit lângă cel care se ospăta.

Bărbatul cărunt l-a privit de jos şi apoi s-a uitat la amicul său roşcat.

— Nu fi prost, Martino, i-a spus. Probabil că e perfect legal să fii vrăjitor în Veneţia atâta vreme cât îţi plăteşti taxele. Pune-ţi banii în banca lui Martino, Marius de Romanus.

— Asta am şi făcut, a replicat Stăpânul meu, şi m-am ales cu un profit frumuşel.

S-a aşezat iar între cel mort şi cel roşcat, care părea foarte încântat să-l aibă din nou alături.

— Martino! a spus Stăpânul meu. Hai să mai vorbim despre căderea imperiilor. De ce era tatăl tău de partea genovezilor?

Roşcatul, acum destul de înflăcărat datorită discuţiei, a declarat cu mândrie că tatăl său fusese reprezentantul băncii familiei în Constantinopol şi că murise din cauza rănilor suferite în ultima zi.

— A văzut totul, a spus roşcatul. A văzut masacrarea femeilor şi a copiilor. A văzut cum preoţii au fost smulşi din altarele Sfintei Sofia. El ştie secretul.

— Secretul! a exclamat batjocoritor cel mai bătrân.

S-a mutat de-a lungul mesei şi cu o lovitură puternică a braţului stâng, a împins jos de pe bancă leşul care s-a prăbuşit pe podea.

— Doamne Dumnezeule, ticălos fără suflet, a spus roşcatul.

Ai auzit cum i-a crăpat ţeasta? Nu-mi trata astfel oaspeţii, dacă vrei să mai trăieşti.

M-am apropiat de masă.

— Da, vino mai aproape, frumosule, m-a îndemnat roşcatul. Stai jos. Şi-a întors spre mine ochii strălucitori. Stai aici, în faţa mea. Doamne Dumnezeule, uită-te acolo, la Francisco. Jur că i-am auzit ţeasta crăpând.

— E mort, a rostit Marius blând. Deocamdată e în regulă, nu vă îngrijoraţi.

Faţa îi era şi mai luminoasă de la sângele pe care îl băuse, într-adevăr, culoarea nu pălise nici acum, radia pretutindeni, iar părul părea şi mai blond pe tenul împurpurat. Ochii îi erau brăzdaţi de o reţea de mici vene ca o pânză de păianjen, care nu le micşora însă frumuseţea.

— A, bine, sunt morţi, a spus roşcatul ridicând din umeri. Da, îţi povesteam, şi ai face bine să mă asculţi, pentru că ştiu. Preoţii au luat potirul sacru şi azima şi au purces spre o ascunzătoare în Sfânta Sofia. Tata a văzut asta cu ochii lui. Cunosc secretul.

— Ochi, ochi, ochi, a repetat cel mai bătrân. Tatăl tău o fi fost vreun păun de avea atâţia ochi.

— Taci sau îţi tai gâtul! l-a ameninţat roşcatul. Uite ce i-ai făcut lui Francisco! Doamne Dumnezeule! Şi-a făcut semnul crucii. Îi curge sânge de la ceafă.

Stăpânul meu s-a întors şi, aplecându-se, şi-a înmuiat degetele de la o mână în sângele care curgea. S-a întors încet către mine şi apoi către roşcat. A lins sângele de pe un deget.

— Mort, a spus cu un zâmbet abia schiţat. Dar încă mai e cald şi gros.

A zâmbit.

Roşcatul era fascinat ca un copil dus la teatrul de păpuşi. Stăpânul meu şi-a întins degetele pline de sânge, a desfăcut palma şi a zâmbit, spunând:

— Vrei să-l guşti?

Roşcatul a prins încheietura mâinii lui Marius şi a lins sângele de pe degetul lui mare şi de pe cel arătător.

— Hm, foarte bun. Toţi tovarăşii mei sunt de sânge nobil.

— Mie-mi zici! spuse Stăpânul meu.

Nu puteam să-mi smulg privirea de la el, de la faţa lui schimbătoare. Părea că obrajii i se întunecaseră sau poate că era doar cuta produsă de zâmbet. Buzele îi erau trandafirii.

— Şi nu am terminat încă, Amadeo, a şoptit. Abia am început.

— Nu e rănit rău, a insistat cel mai bătrân. Apoi a examinat victima de pe podea. Era îngrijorat. Oare el l-a omorât? E doar o tăietură la ceafă, atâta tot. Nu-i aşa?

— Da, o tăietură mică, a spus Marius. Despre ce secret este vorba, prietene? Era cu spatele la bărbatul grizonant şi vorbea cu roşcatul cu mai mult interes decât o făcuse până atunci.

— Da, te rog, am spus. Despre ce secret este vorba, sir? am întrebat. Că preoţii au fugit?

— Nu, copile, ce eşti aşa greu de cap?!

Roşcatul era foarte frumos. Îl iubise oare Bianca? Nu a spus niciodată.

— Secretul, secretul, a spus el. Dacă nu crezi că acest secret există, atunci nu poţi crede nimic, nimic sfânt sau de altă natură.

Şi-a ridicat cupa. Era goală. Am luat urciorul şi i-am umplut-o cu vin roşu, plăcut mirositor. M-am gândit să-l gust, dar ceva m-a oprit.

— Prostii! a şoptit Stăpânul meu. Bea pentru trecerea lor în nefiinţă. Haide! Uite o cupă curată!

— A, da, iartă-mă, a spus roşcatul. Nu ţi-am oferit o cupă. Doamne, Dumnezeule, şi când te gândeşti că am aruncat un diamant pe masă pentru tine ca să te pot avea.

A luat cupa din argint, încrustată cu pietricele. Acum am observat că era un ,set de cupe; toate gravate cu siluete micuţe, delicate şi bătute cu aceleaşi pietricele strălucitoare. A pus jos cupa cu zgomot. A luat urciorul de la mine şi a umplut cupa, apoi mi-a oferit-o.

Am crezut că mi se va face atât de rău, încât voi vomita pe podea. M-am uitat la el, la faţa lui plăcută şi la frumosul său păr roşcat. Zâmbea băieţeşte, arătându-şi dinţii mici, perfect albi, ca mărgăritarele; părea să mă iubească nebuneşte şi să se lase purtat de val, fără să spună o vorbă.

— Ia-l, bea, a spus Stăpânul meu. Calea ta e una periculoasă, Amadeo, bea pentru cunoaştere şi pentru putere.

— Nu vă bateţi joc de mine, sir, nu-i aşa? am întrebat, holbându-mă la roşcat, deşi vorbeam cu Marius.

— Te iubesc, aşa cum te-am iubit mereu, a spus Stăpânul meu, dar tu înţelegi ceea ce spun pentru că am devenit vulgar din cauza sângelui omenesc. Aşa se întâmplă mereu. Numai prin înfometare găsesc puritatea eterică.

— A, şi mă faci să trec mereu de la penitenţă la plăcere, am spus.

Roşcatul şi cu mine ne-am privit. Şi l-am auzit pe Marius răspunzându-mi:

— Este o penitenţă să ucizi, Amadeo, în asta constă dificultatea. Este o penitenţă să măcelăreşti pentru nimic, nimic, nici „onoare, nici valoare, nici decenţă", cum spune prietenul nostru de aici.

— Da, a întărit „prietenul nostru", întorcându-se spre Marius şi apoi spre mine. Bea!

Mi-a întins cupa.

— Şi când îl termini, Amadeo, strânge toate cupele şi du-le acasă la mine ca să am un trofeu al eşecului şi al înfrângerii mele, căci asta vor fi şi vor fi şi o lecţie pentru tine. Rareori îmi sunt lucrurile aşa de clare ca acum.

Roşcatul s-a aplecat înainte, ameţit de iubire, şi mi-a pus cupa la gură.

— Micuţule David, o să ajungi rege, nu-i aşa? O, te voi venera, drăgălaş micuţ, şi voi cere să ţi se intoneze un psalm la harpă atunci când vei dori.

Stăpânul meu şopti:

— Poţi îngădui o ultimă dorinţă unui muribund?

— Cred că e mort! a spus bărbatul grizonant cu glas ridicat. Uite, Martino, cred că într-adevăr l-am omorât; îi sângerează capul ca o blestemată de roşie. Uite!

— O, taci, nu mai vorbi despre el! răspunse Martino, roşcatul, fără să-şi dezlipească ochii de la mine. Acordă o ultimă dorinţă unui muribund, micuţule David, a continuat el. Suntem toţi pe moarte, şi eu mor pentru tine; hai să mori puţin în braţele mele. Hai să ne jucăm. Te va amuza, Marius de Romanus. O să vezi cum îl voi cuprinde, îl voi mângâia într-un ritm minunat şi o să ai în faţa ochilor tăi o sculptură în carne care devine un izvor atunci când o să mă eliberez într-însul, iar el o să ejaculeze în palma mea.

Şi-a strâns mâna de parcă ar fi avut deja organul meu în ea. Îşi ţinea ochii aţintiţi asupra mea. Apoi, în şoaptă, a spus:

— Sunt prea neputincios să-mi fac o statuie. Lasă-mă să o beau din tine. Ai milă pentru cel cu gâtul uscat.

Am smuls cupa din mâna lui şi am băut vinul. Trupul mi s-a încordat. Am crezut că vinul se va întoarce pe gâtlej şi voi voma. Dar n-a fost aşa. M-am uitat la Stăpânul meu.

— E urât, nu-mi place.

— Prostii, a spus abia mişcându-şi buzele. În jur e numai frumuseţe.

— La naiba dacă nu e mort! spuse grizonantul. Lovi cu piciorul trupul lui Francisco de pe podea. Martino, eu plec.

— Staţi, sir, îl rugă Marius. Să vă sărut de noapte bună.

Şi-a pus mâna pe încheietura mâinii grizonantului şi s-a întins spre gâtul lui, dar ce i s-o fi părut roşcatului că se întâmplă, de nu a aruncat decât o privire înceţoşată înainte să-şi continue declaraţiile? Mi-a umplut iar cupa.

S-a auzit un zgomot. Scos de bărbatul grizonant sau de Marius?

Eram împietrit. Când s-a întors de lângă victima sa, l-am văzut chiar mai plin de sânge şi aş fi dat orice să-l văd iar alb, zeul meu de marmură, tatăl meu sobru, în patul nostru.

Roşcatul s-a ridicat înaintea mea şi m-a atins cu buzele lui ude.

— Mor pentru tine, băiete.

— Nu, mori pentru nimic, a spus Marius.

— Stăpâne, nu pe el, te rog! am strigat.

Mi-am pierdut echilibrul şi am căzut pe bancă. Braţul Stăpânului meu era între noi, iar palma era pe umărul roşcatului.

— Care este secretul, sir? am urlat frenetic. Secretul Sfintei Sofia, cel pe care trebuie să-l credem?

Roşcatul era complet ameţit. Ştia că e beat Ştia că nu înţelege ce se întâmplă în jurul lui. Dar credea că e din cauza băuturii. S-a uitat la braţul lui Marius aşezat peste pieptul lui şi chiar şi la degetele care-i prindeau umărul. Apoi la Marius.

Acesta avea o înfăţişare... umană. Nu mai rămăsese nici urmă din zeul impenetrabil şi indestructibil. Ochii şi faţa îi clocoteau de sânge. Era aprins la faţă ca un om care alergase, iar buzele îi erau sângerii. Când le linse, limba îi era rubinie. I-a zâmbit lui Martino, ultimul dintre ei, singurul rămas în viaţă.

Martino şi-a luat privirea de la Marius şi s-a uitat la mine. Deodată s-a înmuiat şi şi-a pierdut teama. Vorbi respectuos:

— În mijlocul asediului, turcii au atacat biserica, iar unii dintre preoţi au părăsit altarul Sfintei Sofia, a spus el. Au luat cu ei potirul şi Sfânta împărtăşanie, Trupul şi Sângele Domnului. Ele sunt ascunse şi azi în camerele secrete din Sfânta Sofia. Atunci când vom recuceri oraşul, când vom prelua marea biserică Sfânta Sofia, când îi vom izgoni pe turci din capitala noastră, acei preoţi se vor întoarce. Vor ieşi din ascunzătorile lor, vor urca treptele altarului şi vor relua Sfânta Liturghie de acolo de unde au fost obligaţi să o întrerupă.

— A, am spus răsuflând uşurat şi minunându-mă de cele auzite. Stăpâne, am zis încet, nu e un secret suficient de bun pentru a salva viaţa omului?

— Nu, a replicat Marius. Cunosc povestea, iar el a numit-o pe Bianca noastră „târfă”.

Roşcatul se străduia să ne urmărească, să pătrundă sensul schimbului nostru de cuvinte.

— Târfă? Bianca? Mai degrabă o asasină, sir, decât o simplă târfă. E uşor să fii doar târfă.

L-a privit atent pe Marius, de parcă ar fi gândit că era un bărbat frumos. Şi chiar era.

— A, dar tu ai învăţat-o să ucidă, i-a spus Marius aproape tandru, masându-i umărul cu degetele, în timp ce cu braţul drept i-a cuprins spatele lui Martino, până când palma stângă s-a unit cu cea dreaptă pe umărul lui.

Şi-a plecat fruntea să atingă tâmpla lui Martino.

— Ah! s-a cutremurat acesta. Am băut prea mult. Nu am învăţat-o niciodată aşa ceva.

— Ba da, ai învăţat-o să ucidă pentru sume atât de neînsemnate.

— Stăpâne, ce treabă avem noi cu asta?

— Fiul meu a uitat, a spus Marius privindu-l în continuare pe Martino. A uitat că trebuie să te ucid în numele domniţei noastre dragi, pe care tu ai atras-o în întunericul tău, în plăsmuirile tale neguroase.

— Mi-a făcut un serviciu, a spus Martino. Dă-mi mie băiatul!

— Poftim?

— Vrei să mă omori, fă-o! Dar dă-mi mie băiatul. Un sărut, sir, e tot ce-ţi cer. Un sărut, asta e tot ce-ţi cer. Sunt prea beat pentru altceva!

— Te rog, Stăpâne, nu pot suporta asta, am spus.

— Atunci, cum vei suporta eternitatea, fiule? Nu ştii că asta vreau să-ţi dau? Ce putere mai mică decât a lui Dumnezeu mă poate opri?

S-a uitat mânios la mine, dar părea că nu ăsta era sentimentul care-l stăpânea.

— Mi-am învăţat lecţia, am spus. Doar că nu suport să-l văd murind.

— A, da, atunci ai învăţat. Martino, sărută-mi copilul, dacă îţi dă voie, şi fii atent, fă-o cu blândeţe!

Eu am fost cel care s-a aplecat deasupra mesei şi l-am sărutat pe obraz. El s-a întors şi mi-a prins gura cu a lui, însetată, acră de la vin, dar foarte înfierbântată.

. Mi s-au ivit lacrimi în ochi. Am deschis gura şi i-am lăsat limba să-mi intre în gură. Cu ochii închişi, l-am simţit că tremură, iar buzele i se strângeau, de parcă s-ar fi transformat în metal şi i-ar fi fost imposibil să le mai închidă.

Era al Stăpânului meu acum. Sărutul său îngheţase, iar eu, plângând, am întins mâna să găsesc locul de pe gâtul lui unde Stăpânul îşi înfipsese dinţii. Am simţit buzele mătăsoase ale Stăpânului, dinţii tari din spatele lor şi gâtul moale.

Am deschis ochii şi m-am tras îndărăt. Martino a gemut şi şi-a închis buzele, s-a lăsat în voia Stăpânului meu cu pleoapele pe jumătate lăsate.

Şi-a întors capul încet spre el. Cu voce slabă, a rostit:

— Pentru Bianca...

— Pentru Bianca, am spus.

Am plâns cu suspine, acoperindu-mi gura cu mâna. Stăpânul meu şi-a ridicat capul. Cu mâna stângă i-a netezit lui Martino părul ciufulit.

— Pentru Bianca, i-a spus în ureche.

— Niciodată... niciodată nu trebuia s-o las în viaţă, au fost ultimele cuvinte ale lui Martino.

Capul i-a căzut pe braţul drept al Stăpânului meu. Acesta i-a sărutat ceafa şi l-a lăsat să cadă pe masă.

— Încântător până la sfârşit, a spus. Un poet adevărat până în străfundurile sufletului său.

M-am ridicat în picioare, împingând banca în spatele meu şi m-am dus în mijlocul camerei. Am plâns, căci nu mă mai puteam stăpâni. Am căutat o batistă în jachetă şi, chiar când

să-mi şterg lacrimile, m-am împiedicat de cocoşatul mort şi era gata să cad. Am strigat, un strigăt teribil de slab şi umilitor.

M-am îndepărtat de el şi de trupurile tovarăşilor săi până am simţit în spatele meu tapiseria grea şi i-am simţit mirosul de praf şi ţesătură.

— Ah, asta voiai de la mine, am suspinat. Să urăsc, să plâng pentru ei, să mă lupt şi să te implor pentru ei.

S-a aşezat la masă nemişcat, ca Hristos la Cina cea de Taină, cu părul despărţit elegant de o cărare, cu faţa strălucitoare, cu mâinile-i rumene puse una peste alta, privindu-mă cu ochii fierbinţi.

— Plângi pentru unul dintre ei, măcar pentru unul! a spus.

Vocea îi deveni furioasă. Îţi cer prea mult? Ca măcar o moarte dintre atâtea să fie regretată?

S-a ridicat de la masă. Părea să tremure de furie. Mi-am pus batista pe faţă, suspinând.

— Pentru un cerşetor anonim dintr-o barcă prăpădită folosită ca pat, nu avem lacrimi, nu-i aşa, dar frumoasa noastră

Bianca nu trebuie să sufere, pentru că noi l-am jucat pe tânărul Adonis în patul ei! Dintre toţi nu-l plângem decât pe unul, pe cel mai rău, fără îndoială, fiindcă ne flatează, nu-i aşa?

— L-am cunoscut, am şoptit. Vreau să spun că în această scurtă perioadă l-am cunoscut şi…

— Şi ai vrea să fugă de tine ca vulpile în desiş! Mi-a arătat cu degetul tapiseriile reprezentând vânătoarea de curte. Vezi cu ochi omeneşti ceea ce îţi arăt.

Camera s-a întunecat dintr-odată, după ce toate lumânările au pâlpâit M-am speriat, dar era el cel care venise să stea chiar în faţa mea şi să mă privească, împurpurat, febril, o fiinţă a cărei căldură o simţeam răspândindu-i-se parcă prin fiecare por.

— Stăpâne, am strigat înăbuşindu-mi suspinele. Eşti fericit cu ce m-ai învăţat sau nu? Eşti fericit cu ce am învăţat sau nu? Nu te juca cu mine! Nu sunt marioneta ta, sir, niciodată nu voi fi. Ce m-ai pune să fac atunci? De unde această mânie? Tremuram tot, iar lacrimile îmi curgeau din ochi. Voi fi puternic pentru tine, dar eu… Îl cunoşteam.

— De ce? Pentru că te-a sărutat?

S-a aplecat şi mi-a ridicat o şuviţă de păr cu mâna stângă, apoi m-a tras către el.

— Marius, pentru numele lui Dumnezeu!

M-a sărutat. M-a sărutat aşa cum o făcuse Martino, iar gura sa era la fel de umană şi de fierbinte. Şi-a strecurat limba în gura mea şi nu am simţit sânge, ci pasiune omenească. Degetul său ardea pe obrazul meu.

M-am smuls din îmbrăţişare, iar el m-a lăsat.

— O, întoarce-te la mine, tu, cel alb şi rece, zeul meu, am şoptit.

Mi-am lăsat capul pe pieptul lui. Îi auzeam inima. O auzeam bătând. Nu i-o mai auzisem până atunci, nu-i mai simţisem vreodată pulsul în capela de piatră a trupului său.

— Întoarce-te la mine, învăţătorule! Nu ştiu ce vrei.

— O, dragul meu, a suspinat el. O, iubirea mea!

M-a copleşit cu o avalanşă de sărutări diavoleşti, nu cu invitaţia unui om pasionat, ci cu afecţiunea sa, având delicateţea petalelor, numeroase tributuri pe care le depunea pe faţa şi pe părul meu.

— O, frumosul meu Amadeo, o, copilul meu! a spus.

— Iubeşte-mă, iubeşte-mă, iubeşte-mă, am şoptit. Iubeşte-mă şi ia-mă cu tine. Sunt al tău.

Mă ţinea, nemişcat. Am adormit pe umărul lui.

A venit o briză uşoară, dar nu a mişcat tapiseriile grele în care nobilii şi domniţele franceze vânau în păduri eterne şi mereu înverzite, printre ogarii care lătrau şi păsărelele care cântau.

în cele din urmă, mi-a dat drumul şi s-a tras îndărăt.

S-a depărtat de mine, cu umerii lăsaţi şi cu capul plecat.

Apoi, cu un gest leneş, mi-a făcut semn să-l urmez şi a ieşit foarte repede din cameră.

Am alergat după el în jos, pe scări, spre stradă. Uşile erau deschise când am ajuns acolo. Vântul rece mi-a uscat lacrimile, îndepărtând căldura malefică din cameră. Am alergat de-a lungul cheiurilor de piatră, peste poduri şi spre piaţă, după el.

Nu l-am prins până nu am ajuns la *molo,* iar acolo l-am văzut mergând, un bărbat înalt cu glugă roşie şi capă, trecând de San Marco şi îndreptându-se spre port. Am alergat după el. Vântul dinspre mare era rece şi foarte puternic. Mă izbea şi mă simţeam purificat.

— Nu mă părăsi, Stăpâne! am strigat.

îmi înghiţisem cuvintele, dar el le-a auzit.

S-a oprit de parcă eu l-aş fi forţat. S-a întors şi m-a aşteptat să-l prind din urmă, apoi mi-a apucat mâna întinsă.

— Stăpâne, ascultă lecţia mea, am spus. Judecă-mi lucrarea.

Mi-am recăpătat suflul şi am continuat: Te-am văzut bând din cei care erau răi, condamnaţi în inima ta din cauza unei crime majore. Te-am văzut ospătându-te după cum îţi stă în fire;

te-am văzut luând sângele cu care trebuie să trăieşti. Totul se găseşte în această lume diabolică, în puzderia de oameni care nu sunt mai buni decât bestiile care îţi dau un sânge la fel de dulce şi de hrănitor ca sângele nevinovaţilor. Înţeleg acest lucru. Asta ai vrut să înţeleg şi am înţeles.

Chipul îi era lipsit de expresie. Abia mă privea. Părea că febra care îl ardea în interior se stingea. Torţele din depărtare, plasate de-a lungul arcadelor străluceau pe faţa lui; aceasta devenea mai albă şi mai dură. Vapoarele scârţâiau în port. De departe se auzeau murmurele şi strigătele celor care, probabil, nu pot dormi sau nu dorm niciodată.

Am privit cerul, temându-mă că voi vedea lumina fatală. Şi că el va dispărea.

— Dacă aş bea sângele celor răi şi al celor faţă de care sunt mai puternic, aş deveni ca tine, Stăpâne?

A clătinat din cap.

— De multe ori oamenii au băut sângele altor oameni, Amadeo, a spus el încet, calm. Îi revenise raţiunea, manierele, sufletul. Vrei să fii ca mine, să fii elevul şi iubitul meu?

— Da, Stăpâne, mereu, pentru totdeauna sau pentru atâta vreme cât ne va permite natura.

— O, cuvintele pe care le spun nu sunt fanteziste. Suntem nemuritori. Şi un singur duşman ne poate distruge: focul care arde în acele torţe şi soarele care răsare. E frumos să te gândeşti că, atunci când te-ai săturat de lumea asta, există soarele care răsare.

— Sunt al tău, Stăpâne.

L-am îmbrăţişat strâns şi am încercat să-l cuceresc cu sărutări. Le-a acceptat şi chiar a zâmbit, dar nu s-a mişcat.

Când m-am întrerupt şi mi-am făcut mâna dreaptă pumn de parcă aş fi vrut să-l lovesc, ceea ce nu aş fi putut face niciodată, spre uimirea mea, a început să cedeze.

S-a întors şi m-a prins în îmbrăţişarea lui puternică şi grijulie.

— Amadeo, nu pot merge mai departe fără tine, a spus.

Vocea lui era disperată şi stinsă. Am vrut să-ţi arăt răul, nu plăcerea. Am vrut să-ţi arăt preţul cel crud al nemuririi mele.

Şi asta am făcut. Dar făcând acest lucru, m-am văzut pe mine însumi, iar ochii-mi sunt înceţoşaţi şi sunt rănit, şi obosit.

Şi-a sprijinit capul de al meu şi s-a ţinut strâns de mine.

— Fă ce vrei cu mine, sir, am spus. Fă-mă să sufăr şi să tânjesc după acest lucru, dacă asta este ceea ce îţi doreşti.

Sunt al tău.

Mi-a dat drumul şi m-a sărutat sobru.

— Patru nopţi, copile, a spus şi s-a îndepărtat. Şi-a sărutat degetele şi a depus acel ultim sărut pe buzele mele, apoi a plecat. Acum plec, fiindcă mă cheamă o datorie străveche. Patru nopţi. Ne revedem atunci.

Stăteam singur în răcoarea dimineţii, sub un cer alburiu.

Cât se poate de descurajat, m-am întors pe alei, tăind-o peste poduri mici pentru a hoinări prin oraşul mare, fără a şti de ce.

Am fost oarecum uimit când mi-am dat seama că mă întorsesem la casa în care fuseseră ucişi bărbaţii aceia. Am fost şi mai uimit încă atunci când am văzut uşa deschisă, de parcă servitorul era gata să apară din clipă în clipă.

Nu şi-a făcut însă nimeni apariţia.

încet, cerul de deasupra a devenit alb şi apoi de un albastru-deschis. Ceaţa s-a adunat de-a lungul canalului. Am traversat podul mic ce ducea spre intrare şi am urcat scările.

O lumină prăfuită pătrundea prin ferestrele neînchise complet Am găsit sala de banchet în care încă mai ardeau lumânările.

Mirosul de tutun, de ceară şi de mâncare picantă venea din apropiere şi plutea în aer.

Am intrat, m-am uitat atent la morţi, care zăceau aşa cum îi lăsasem, uşor îngălbeniţi, la cheremul muştelor şi ţânţarilor.

Nu se auzea decât bâzâitul muştelor.

Vinul vărsat se uscase pe masă. De pe cadavre dispăruseră urmele morţii.

îmi era iar rău, tremuram şi am respirat adânc ca să nu vomit. Atunci mi-am dat seama de ce venisem.

În vremurile acelea bărbaţii purtau pelerine scurte peste tunică, uneori ataşate de acestea, aşa cum probabil ştiţi. Aveam nevoie de una dintre acestea şi am luat-o de la cocoşatul care

zăcea pe burtă. Avea o pelerină galben-canar din mătase grea, tivită cu blană de vulpe argintie. Am înnodat-o şi am făcut din ea un săculeţ adânc şi gros. Mergând de-a lungul mesei, am adunat cupele, vărsând întâi conţinutul lor, şi le-am pus apoi în săculeţ.

Curând acesta s-a pătat de la picăturile de vin roşu şi de la grăsimea de pe masă.

Când am terminat, m-am asigurat că nu mi-a scăpat nici o cupă. Le aveam pe toate. I-am privit atent pe cei morţi – pe roşcatul adormit, Martino, cu faţa pe marmură, într-o baltă de vin, şi pe Francisco, din al cărui cap se scurgea un firişor de sânge închis la culoare.

Muştele bâzâiau şi se îngrămădeau pe sânge, la fel şi pe urmele de grăsime rămase de la porcul fript. Un batalion de gândaci mici, negri, veniseră, lucru foarte obişnuit în Veneţia, deoarece erau căraţi de apă, şi îşi croiau drum peste masă, spre faţa lui Martino.

Prin uşa deschisă pătrundea o lumină caldă şi liniştită. Sosise dimineaţa.

, După o ultimă privire prin care mi-am fixat în minte pentru totdeauna detaliile acestei scene, am plecat acasă.

Băieţii erau treji deja şi trebăluiau când am ajuns. Un tâmplar bătrân era acolo şi repara uşa pe care o spărsesem cu toporul.

I-am dat servitoarei săculeţul meu plin de cupe care zdrăngăneau, iar ea, somnoroasă şi de curând sosită, l-a luat fără să întrebe nimic.

Simţeam că mă apasă ceva, îmi era rău, aveam sentimentul că voi exploda. Corpul îmi părea prea mic, prea nepotrivit pentru ceea ce ştiam şi simţeam. Îmi zvâcnea capul. Voiam să mă întind, dar înainte trebuia să-l văd pe Riccardo. Trebuia să-i găsesc pe el şi pe băieţii mai mari.

Trebuia.

Am mers prin casă până am ajuns la ei: eram adunaţi pentru o lecţie cu tânărul avocat care venea din Padova doar o dată sau de două ori pe lună pentru a începe instruirea noastră în Drept. Riccardo m-a văzut în uşă şi mi-a făcut semn să tac. Profesorul vorbea.

Nu aveam nimic de spus. M-am sprijinit doar de uşă şi mi-am privit prietenii. Îi iubeam. Da, chiar îi iubeam. Aş fi murit pentru ei! Ştiam asta şi, teribil de uşurat, am început să plâng.

Riccardo m-a văzut întorcându-mă să plec şi furişându-se a venit la mine.

— Ce se întâmplă, Amadeo? a întrebat.

Deliram din cauza suferinţei. Am revăzut masacrul de la petrecere. M-am întors spre Riccardo şi l-am strâns în braţe, simţindu-mă alinat de căldura şi de blândeţea lui umană, în comparaţie cu Stăpânul, şi apoi i-am spus că aş muri pentru el, aş muri pentru oricare dintre ei, aş muri şi pentru Stăpân.

— Dar de ce, ce s-a întâmplat, de ce îmi spui asta acum?

m-a întrebat.

Nu puteam să-i povestesc despre masacru. Nu puteam să-i spun despre răceala cu care am privit cum mureau acei oameni.

Am plecat în dormitorul Stăpânului meu, m-am întins şi am încercat să dorm.

După-amiaza târziu, când m-am trezit şi am văzut că uşile fuseseră închise, m-am ridicat din pat şi m-am dus la biroul Stăpânului. Spre surprinderea mea am văzut că avea cartea acolo, cartea care era mereu ascunsă când el nu se afla prin preajmă.

Bineînţeles că nu puteam să o răsfoiesc, dar era deschisă, iar în faţa ochilor aveam o pagină scrisă în latină; deşi părea o latină ciudată şi grea pentru mine, ultimele cuvinte erau fără îndoială acestea:

Cum este posibil ca atâta frumuseţe să ascundă o inima atât de rece şi de ce trebuie să-l iubesc, de ce trebuie să mă sprijin pe forţa lui irezistibilă şi sălbatică în slăbiciunea mea? Nu este el oare spiritul uscat al unui mort în haine de copil?

Am simţit nişte furnicături ciudate pe pielea capului şi pe braţe.

Asta eram eu? O inimă rece! Un spirit uscat al unui mort în haine de copil? O, dar asta nu puteam să neg; nu puteam spune că nu era adevărat. Şi totuşi părea atât de dureros, atât de crud. Nu, nu crud, ci fără milă, şi ce drept aveam eu să mă aştept la altceva?

Am început să plâng.

M-am întins pe pat, după obiceiul meu, am aşezat pernele ca un cuib pentru braţul meu stâng îndoit şi pentru cap.

Patru nopţi. Cum să rezist? Ce voia de la mine? Să mă duc pe la toate lucrurile pe care le ştiam şi le iubeam şi să-mi iau adio de la ele ca muritor. Aşa m-ar fi instruit. Şi asta ar trebui să fac.

Soarta îmi mai permitea câteva ore.

Am fost trezit de Riccardo, care mi-a fluturat un bilet sigilat prin faţă.

— Cine a trimis asta? am întrebat somnoros.

M-am ridicat în capul oaselor, am vârât degetul mare în hârtia împăturită şi am rupt sigiliul de ceară.

— Citeşte-l şi spune-mi. L-au adus patru bărbaţi, un grup de patru. Trebuie să fie un lucru al naibii de important.

— Da, am spus desfăcându-l, şi te face să-ţi fie teamă.

Stătea acolo cu braţele încrucişate.

Am citit:

Dragul meu,

Stai în casă. Nu părăsi casa cu nici un motiv şi nu permite nimănui să intre. Nemernicul de lord englez, contele de Harlech, ţi-a descoperit identitatea într-un mod lipsit de scrupule şi, în nebunia lui, jură să te ia cu el în Anglia sau să te lase ciopârţit la uşa Stăpânului tău. Povesteşte-i despre toate astea Maestrului. Numai puterea lui te poate salva. Şi trimite-mi o scrisoare, ca să nu-mi pierd şi eu minţile din cauza ta şi din cauza poveştilor de groază care s-au auzit astăzi în fiecare canal şi în fiecare piaţă.

Ata, Bianca.

— Ei, la naiba! am spus, împăturind scrisoarea. Marius va fi plecat patru nopţi şi uite ce a apărut. Urmează să mă ascund în aceste patru nopţi cruciale sub acest acoperiş?

— Ai face bine, a răspuns Riccardo.

— Atunci ştii despre ce este vorba.

— Mi-a spus Bianca. Englezul, dând de urma ta acolo şi auzind că eşti la ea mai tot timpul, ar fi distrus casa, dacă oaspeţii ei nu l-ar fi împiedicat.

— Şi de ce nu l-au omorât, pentru numele lui Dumnezeu! am spus, dezgustat.

M-a privit foarte îngrijorat şi cu milă.

— Cred că ei se aşteaptă ca Stăpânul nostru să facă lucrul ăsta, a rostit, pentru că tu eşti cel pe care bărbatul îl vrea. Cum

de eşti sigur că Stăpânul are de gând să nu vină acasă timp de patru nopţi? Când a spus aşa ceva? Vine, pleacă, dar nu avertizează pe nimeni.

— Hm, nu te certa cu mine, am răspuns răbdător. Riccardo, nu se întoarce timp de patru nopţi şi nu am să stau ascuns în această casă în timp ce lordul Harlech va agita spiritele.

— Ai face bine să stai aici! Amadeo, acest englez este vestit pentru felul cum mânuieşte sabia. Are o măiestrie de scrimer. Este spaima tavernelor. Ştiai asta atunci când te-ai înhăitat cu el, Amadeo! Gândeşte-te ce faci! Este renumit numai pentru lucruri rele şi pentru nimic bun.

— Atunci vino cu mine. Tu doar îi distragi atenţia, iar eu îl atac.

— Nu, e adevărat că mânuieşti bine sabia, dar nu te poţi pune cu un bărbat care se duelează încă dinainte de a te naşte tu.

M-am întins la loc pe pernă. Ce să fac? îmi ardeau tălpile să ies în lume, să mă uit la lucruri, presimţind drama şi semnificaţia ultimelor mele zile printre muritori, şi iată ce apăruse! Şi bărbatul cu care îmi făcusem de cap în mod scandalos timp de câteva nopţi cu siguranţă că îşi manifesta nemulţumirea pretutindeni.

Era neplăcut, dar se părea că trebuia să stau acasă. Nu era nimic de făcut. Doream foarte mult să îl ucid pe acest bărbat, să-l omor cu propriul pumnal sau cu sabia şi chiar credeam că aveam o şansă, dar ce însemna această aventură pe lângă ceea ce mă aştepta la întoarcerea Stăpânului?

Părăsisem deja lumea lucrurilor obişnuite, a problemelor ce trebuie rezolvate, şi nu puteam fi târât într-un duel prostesc care era un potenţial punct de răscruce în destinul ciudat către care mă îndreptam.

— Bine, dar Bianca este în siguranţă? l-am întrebat pe Riccardo.

— Destul de în siguranţă. Are mai mulţi admiratori decât are nevoie la uşa casei sale şi i-a aţâţat pe toţi împotriva acestui bărbat, în sprijinul tău. Scrie-i câteva cuvinte de mulţumire şi jură-mi şi mie că vei rămâne în casă.

M-am ridicat şi m-am îndreptat spre biroul Stăpânului. Am luat peniţa.

Am fost oprit de nişte zgomote groaznice, urmate de nişte strigăte ascuţite. Au răsunat în toate camerele de piatră ale casei. Am auzit oameni alergând. Riccardo şi-a ciulit urechile şi şi-a dus mâna la mânerul săbiei.

Mi-am adunat armele, am scos pumnalul din teacă şi spada.

— Doamne Isuse Hristoase, nu se poate să fie în casă acel bărbat!

Un ţipăt groaznic s-a auzit deasupra celorlalte. Cel mai mic dintre noi toţi, Giuseppe, a apărut în uşă cu faţa de un alb luminos şi cu ochii mari şi rotunzi.

— Ce naiba se întâmplă? a întrebat Riccardo, prinzându-l.

— A fost înjunghiat. Uite, sângerează! am spus.

— Amadeo, Amadeo! se auzea tare de pe scara de piatră.

Era vocea englezului.

Băiatul se încovoia de durere. Era rănit la stomac. Riccardo era lângă el.

— Închide uşile! a urlat.

— Cum să fac asta, am strigat, când ceilalţi băieţi s-ar putea nimeri în calea lui?

M-am dus în salonul cel mare şi apoi în *portego,* camera cea mare a casei.

Alt băiat, Jacope, zăcea ghemuit pe podea, împingând cu genunchii în ea. Am văzut sângele curgând pe pietre.

— O, asta întrece orice măsură; este un masacru al nevinovaţilor! am strigat. Lord Harlech, arată-te; a venit vremea să mori.

L-am auzit pe Riccardo strigând în urma mea. Băiatul era mort, cu siguranţă.

Am alergat spre scări.

— Lord Harlech, sunt aici! am strigat. Vino, laşule, asasin de copii ce eşti! Am o piatră de moară pregătită pentru gâtul tău!

Riccardo m-a întors cu faţa spre el.

— Uite, Amadeo, a şoptit. Sunt cu tine.

Sabia sa a şuierat când a scos-o din teacă. O mânuia mult mai bine decât mine. Dar această bătălie era a mea.

Bărbatul se afla la capătul îndepărtat al *portego-ului.* Sperasem că se va împletici, beat, dar nu am avut un asemenea noroc. Am înţeles imediat că orice vis ar fi avut să mă ia cu forţa pierise acum; înjunghiase doi băieţi şi ştia că pofta îl împinsese către punctul final. Era un duşman atins de iubire.

— Dumnezeule din cer, ajută-ne! a şoptit Riccardo.

— Lord Harlech, am strigat. Cum îndrăzneşti să faci un măcel în casa Stăpânului meu?

M-am îndepărtat de Riccardo, ca să avem amândoi loc şi i-am spus să înainteze, să se îndepărteze de scări. Simţeam greutatea spadei. Ar fi fost bine dacă aş fi exersat mai mult cu ea.

Englezul s-a îndreptat către mine; era un bărbat mai înalt decât observasem eu, cu braţe lungi, ceea ce era un avantaj pentru el; capa îi fâlfâia, iar în picioare avea cizme grele. A ridicat floreta; pumnalul italian lung era pregătit în cealaltă mână. Cel puţin nu avea o sabie adevărată şi grea.

Deşi impunătoarea încăpere a palatului îl făcea să pară mai mic, era totuşi mare de statură şi avea părul bogat şi roşu. Ochii albaştri îi erau injectaţi, dar era stăpân pe mersul său şi pe privirea ucigaşă. Faţa îi era umedă de lacrimi amare.

— Amadeo, a strigat prin camera mare, apropiindu-se.

Mi-ai smuls de viu inima din piept şi ai luat-o cu tine! În noaptea asta vom fi împreună în iad.

Sala de la intrarea în casa noastră era un loc bun pentru a muri. Nu era nimic care să ascundă frumuseţea podelei mozaicate, cu cercuri de marmură şi modele cu flori şi păsările.

Aveam un câmp întreg la dispoziţie pentru bătălie; nici un scaun nu ne împiedica să ne omorâm între noi.

Am înaintat către englez, fără să-mi dau seama că nu eram încă în stare să mânuiesc bine sabia; nu reuşisem niciodată acest lucru; nu aveam nici cea mai vagă idee despre ce sfat mi-ar da Stăpânul, dacă ar fi aici.

L-am atacat pe lordul Harlech, dar a parat atât de uşor, încât am crezut că mă părăseşte curajul. În momentul în care am simţit că îmi recapăt răsuflarea şi că aş putea chiar să fug, s-a năpustit asupra mea cu pumnalul şi mi-a tăiat braţul stâng. Tăietura mă ustura şi mă înfuria.

Am pornit din nou spre el, de data aceasta reuşind să ajung la gâtul lui. I-am făcut doar o zgârietură uşoară, dar sângera puternic pe tunică, şi era la fel de furios cum fusesem eu din cauza tăieturii.

— Drac împeliţat! M-ai făcut să te ador ca să mă ai la cheremul tău. Mi-ai promis că te vei întoarce!

De fapt, a continuat această tiradă pe parcursul întregii noastre lupte. Era ca un scut pentru el. Avea nevoie de ea ca de o tobă care îndeamnă la luptă.

— Hai, vino, îngeraş mizerabil, să-ţi retez aripile!

M-a împins mult îndărăt printr-o suită de atacuri. M-am împiedicat, mi-am pierdut echilibrul şi am căzut, dar am reuşit să lupt în continuare, folosindu-mă de poziţia pe care o aveam pentru a-l înjunghia periculos de aproape de scrot. Acest lucru l-a făcut să tresară. M-am repezit spre el, conştient că nu aveam nimic de câştigat dacă prelungeam lupta.

A evitat sabia mea, a râs de mine şi m-a tăiat cu pumnalul, de data aceasta pe faţă.

— Porcule! am mârâit, fără să mă pot abţine.

Nu ştiam că sunt aşa de vanitos. Mai ales în ce priveşte chipul meu. Îmi făcuse o tăietură pe faţă! Am simţit sângele cum ţâşnea şi m-am repezit la el, de data aceasta uitând de toate regulile şi răsucind sabia prin aer cu o sălbăticie nebunească. Cum el para mereu, m-am ferit şi l-am atins cu pumnalul în stomac; am sfâşiat în sus, până ce cureaua de piele groasă încrustată cu aur m-a împiedicat.

M-am dat îndărăt, fiindcă încerca să mă ciopârţească acum cu ambele arme, apoi le-a dat drumul şi s-a apucat de rana sângerândă.

A căzut în genunchi.

— Omoară-l! a strigat Riccardo. Se retrăsese, ca un om de onoare ce era. Omoară-l acum, Amadeo, sau o fac eu. Adu-ţi aminte ce a făcut sub acest acoperiş!

Mi-am înălţat sabia.

Bărbatul şi-a apucat deodată sabia cu mâna însângerată şi a întins-o spre mine, aşa rănit cum era şi cutremurat de durere. A ridicat-o şi a fandat spre mine. Am sărit înapoi. El a căzut în genunchi. Îi era greaţă şi tremura. A lăsat sabia să-i cadă şi şi-a pipăit iar rana. Nu a murit, dar nu mai putea să lupte.

— O, Doamne, a zis Riccardo şi a apucat pumnalul – dar nu putea să atace un om neînarmat

Englezul s-a întors într-o parte şi şi-a tras genunchii la piept. A făcut o grimasă şi şi-a lăsat capul pe piatră, trăgând aer în piept cu o expresie demnă pe faţă. Lupta cu o durere teribilă şi cu certitudinea că va muri.

Riccardo a păşit în faţă şi şi-a pus vârful săbiei pe obrazul lordului Harlech.

— E pe moarte. Lasă-l să moară, am spus.

Dar bărbatul continua să respire.

Am vrut să-l omor, chiar am vrut, dar era imposibil să omori pe cineva care zăcea aşa liniştit şi curajos. Ochii lui au căpătat o expresie înţeleaptă, poetică.

— Şi aşa se sfârşeşte totul aici, a spus cu o voce slabă pe care, poate, Riccardo nici nu a auzit-o.

— Da, se sfârşeşte, am zis. Sfârşeşte-o în chip nobil.

— Amadeo, el i-a înjunghiat pe cei doi copii, mi-a amintit Riccardo.

— Ia-ţi pumnalul, lord Harlech! am strigat.

I-am împins arma cu piciorul. A ajuns chiar în mâna lui.

— Ridică-l, lord Harlech.

Sângele mi se scurgea pe faţă şi pe gât, gâdilător şi lipicios. Nu-l puteam suporta. Aş fi preferat să-mi curăţ rănile decât să-mi pese de el.

S-a întors pe spate. Sângele i-a ieşit pe gură şi prin pântece. Faţa îi era umedă şi strălucitoare, iar respiraţia i se îngreunase. Părea din nou tânăr, aşa cum fusese când m-a ameninţat, un copil prea mare, cu un smoc de păr plin de bucle strălucitoare.

— Să te gândeşti la mine când vei începe să transpiri, Amadeo, a spus, cu vocea tot mai slabă şi răguşită. Să te gândeşti la mine când îţi vei da seama că şi viaţa ta e pe sfârşite.

— Termină-l, a şoptit Riccardo. Ar putea să zacă două zile cu rana aia până să moară.

— Nici tu n-o să apuci două zile, mi-a spus lordul Harlech de pe podea, suflând greu, cu tăieturile otrăvite pe care ţi le-am făcut. O simţi în ochi? îţi ard ochii, nu-i aşa, Amadeo? Otrava ajunge în sânge şi se duce mai întâi la ochi. Eşti ameţit?

— Ticălosule! a exclamat Riccardo.

L-a înjunghiat cu spada prin tunică, o dată, de două ori, de trei ori. Lordul Harlech a făcut o grimasă. Pleoapele i-au vibrat şi pe gură i-a ieşit pentru ultima oară sânge. Murise.

— Otravă? am şoptit. Otravă pe lama săbiei? Instinctiv, mi-am pipăit braţul acolo unde mă tăiase, deşi pe faţă aveam rana cea mai adâncă. Nu-i atinge sabia sau pumnalul. Otravă!

— Minţea, vino, lasă-mă să te spăl, a spus Riccardo. Nu e timp de pierdut.

A încercat să mă tragă din cameră.

— Ce o să facem cu el, Riccardo? Ce putem face? Suntem singuri aici, fără Stăpân. Sunt trei morţi în casa asta, poate chiar mai mulţi.

în timp ce vorbeam, am auzit paşi din ambele capete ale vastei încăperi. Băieţeii ieşeau din ascunzişurile lor şi l-am văzut cu ei pe unul dintre profesori, care părea să-i ţină la adăpost.

Sentimentele îmi erau amestecate. Dar aceştia erau copii cu toţii, iar profesorul era neînarmat, un învăţat lipsit de ajutor. Băieţii mai mari plecaseră cu toţii, după cum era obiceiul dimineaţa. Cel puţin aşa am crezut.

— Hai, trebuie să-i ducem pe toţi într-un loc potrivit, am spus. Nu atingeţi armele!

Le-am făcut semn celor mici să vină.

— O să-l ducem în cel mai bun dormitor, hai! Şi pe băieţi la fel.

Pe măsură ce băieţii mai mici se străduiau să îndeplinească ce li se ceruse, unii dintre ei au început să plângă.

— Tu de colo, dă-ne o mână de ajutor, i-am spus profesorului. Fii atent la armele otrăvite.

S-a holbat la mine fără să priceapă.. – Vorbesc serios. Sunt otrăvite.

— Amadeo, sângerezi peste tot, a strigat strident, panicat. Ce arme otrăvite? Doamne, salvează-ne pe noi toţi!

— Oh, termină! am spus.

Dar nu mai puteam suporta situaţia asta; cum Riccardo preluase sarcina de a muta cadavrele, m-am grăbit să ajung în dormitorul Stăpânului meu, să-mi îngrijesc rănile. Am turnat tot urciorul cu apă într-un lavoar, am înşfăcat un şervet cu care să-mi şterg sângele care-mi şiroia pe gât şi pe cămaşă. La naiba, cât era de lipicios! Nu-mi puteam ţine capul drept şi aproape că am căzut. M-am agăţat de marginea mesei şi mi-am spus să nu mă las păcălit de lordul Harlech. Riccardo avusese dreptate. Lordul inventase povestea cu otrava.

în timp ce mă îmbărbătam, am privit în jos şi am văzut pentru prima oară o zgârietură, aparent făcută de sabia sa, pe

partea din spate a braţului meu drept. Mâna mi se umflase de parcă ar fi fost înţepată de o insectă veninoasă.

Mi-am pipăit faţa şi braţul. Rănile se umflaseră. M-a apucat iar ameţeala. Sudoarea se scurgea de pe mine direct în lavoarul care se umpluse cu apă roşie, ce părea vin.

— O, Doamne, diavolul mi-a făcut asta, am spus.

M-am întors şi toată camera a început să se mişte şi apoi să plutească. Mă legănam pe picioare.

Cineva m-a prins. Nici măcar n-am văzut cine era. Am încercat să rostesc numele lui Riccardo, dar limba mi se umflase în gură.

Sunetele şi culorile se amestecau. Apoi, cu o claritate uluitoare, am văzut deasupra capului baldachinul brodat al patului Stăpânului. Riccardo stătea deasupra mea.

îmi vorbea repede şi disperat, dar nu puteam înţelege ce spune. Părea să vorbească o limbă străină, plăcută, melodioasă şi dulce, dar nu înţelegeam un cuvânt.

— Mi-e cald, am spus. Ard. Mi-e atât de cald, că abia mai suport. Trebuie să beau apă. Du-mă în baia Stăpânului.

Nu părea să mă fi auzit. Şi-a continuat neîntrerupt pledoaria. I-am simţit mâna pe frunte şi mă ardea. Doamne cum mă ardea! L-am implorat să nu mă atingă, dar asta nu am auzit nici eu, nici el! Nici măcar nu vorbeam. Voiam să vorbesc, dar limba îmi era prea grea şi prea mare. „O să te otrăveşti”, am vrut să strig, dar nu am putut.

Am închis ochii. Am început să alunec. Am văzut o mare sclipitoare, ale cărei ape scăldau ţărmurile din jurul insulei Lido, foarte frumoase în soarele de la amiază. Am plutit pe această mare, poate într-o corăbioară sau poate doar făcând pluta. Nu simţeam apa, dar nu părea să fie nimic între mine şi valurile care se legănau blând, mari şi lente, ridicându-mă şi coborându-mă. În depărtare, pe ţărm, strălucea un oraş mare. La început am crezut că era Torcello sau Veneţia, dar apoi am fost întors cumva şi pluteam către mal. Atunci am văzut că era mai mare decât Veneţia, cu turnuri mari, care reflectau lumina şi care împungeau cerul, de parcă ar fi fost făcute în întregime din sticlă strălucitoare. O, ce minunat era!

— Acolo o să merg? am întrebat.

Atunci valurile au început să mă acopere, dar nu cu o umezeală sufocantă, ci doar cu o pătură de lumină grea. Am

deschis ochii. Am văzut taftaua roşie a baldachinului de deasupra. Am văzut franjurii cusuţi pe perdelele de catifea ale patului şi apoi am văzut-o pe Bianca Solderini deasupra mea. Avea o pânză în mână.

— Nu a fost suficientă otravă pe sabie ca să te omoare, a spus ea. Doar te-a îmbolnăvit. Ascultă-mă, Amadeo, trebuie să respiri puternic şi să te hotărăşti să lupţi cu boala pentru a te vindeca. Trebuie să-i ceri aerului însuşi să te întărească şi să crezi în el, asta e tot, trebuie să respiri adânc şi încet, da, exact, şi trebuie să înţelegi că otrava iese din tine prin transpiraţie şi nu trebuie să crezi în otrava asta, nu trebuie să te temi.

— Stăpânul va afla, a spus Riccardo. Părea sfârşit şi nefericit, buzele îi tremurau, iar ochii îi erau plini de lacrimi. O, un semn de rău augur, desigur. Stăpânul va afla cumva. El ştie totul, îşi va întrerupe călătoria şi se va întoarce acasă.

— Spală-i faţa, i-a cerut Bianca foarte calm. Spală-i faţa şi fii liniştit.

Cât de curajoasă era!

Mi-am mişcat limba, dar nu puteam articula nici un cuvânt. Am vrut să spun că trebuie să mă anunţe când apune soarele, pentru că numai atunci putea veni Stăpânul. Atunci era o şansă, cu siguranţă. Era posibil să apară.

Mi-am întors capul într-o parte de la ei. Pânza mă ardea.

— Încet, a şoptit Bianca. Inspiră aer, aşa, şi să nu-ţi fie teamă!

Am stat mult timp întins acolo, plutind, pe deplin conştient, mulţumit că vocile lor nu erau stridente, iar atingerile lor nu erau dureroase, dar transpiraţia era groaznică şi îmi doream cu disperare să mă răcoresc.

M-am clătinat şi am încercat să mă ridic o dată, dar mi-a fost aşa de rău, că-mi venea să vomit. Am răsuflat uşurat când mi-am dat seama că m-au lăsat înapoi pe spate.

— Ia-mă de mână, a spus Bianca, şi i-am simţit degetele apucându-le pe ale mele, atât de mici şi de fierbinţi; fierbinţi ca iadul, mi-am spus, dar eram prea bolnav ca să mă gândesc la altceva decât să vomit în lavoar şi să ies undeva, la răcoare.

„O, deschide ferestrele, deschide-le acum, iarna; nu-mi pasă, deschide-le!”

Gândul că aş putea muri părea supărător şi nimic mai mult. Să mă fac bine era mult mai important decât ce avea să urmeze.

Deodată, totul s-a schimbat.

Am simţit că mă ridic, de parcă cineva m-ar fi apucat brusc de mână şi ar fi încercat să mă tragă prin pânza roşie a baldachinului şi prin tavanul camerei. Într-adevăr, am privit în jos şi, spre amuzamentul meu, m-am văzut întins pe pat. M-am văzut de parcă n-ar fi fost nici un baldachin deasupra mea, care să mă împiedice să văd.

Arătam mult mai frumos decât mi-am închipuit vreodată că sunt. Este de înţeles, eram obiectiv acum. Frumuseţea mea nu m-a impresionat. Doar am gândit: „Ce tânăr frumos! Cum l-a înzestrat Dumnezeu! Uită-te la mâinile lui lungi şi delicate, cum stau întinse pe lângă el, şi uită-te şi la arămiul părului". Şi acesta eram tot eu şi nu ştiam asta şi nici nu mă gândisem la asta. Şi nici la efectul produs asupra celor care m-au văzut în viaţă. Nu am crezut linguşirile lor. Am dispreţuit pasiunea lor. Într-adevăr, chiar şi Stăpânul îmi păruse o fiinţă slabă şi naivă, pentru că mă dorise atât. Dar acum am înţeles de ce oamenii se purtau oarecum ciudat. Băiatul de acolo, care era în pat, pe moarte, care fusese cauza lacrimilor din această cameră mare, părea întruparea perfectă a purităţii şi a tinereţii depline.

Nu vedeam rostul agitaţiei în cameră. De ce plângea toată lumea? Am zărit un preot în cadrul uşii, un preot pe care îl ştiam de la biserica din apropiere. Băieţii se certau cu el şi se temeau să-l lase să se apropie de patul în care stăteam întins. Totul mi se părea fără noimă. Riccardo nu trebuia să îşi frângă mâinile. Bianca nu trebuia să se chinuiască atât de mult cu pânza ei umedă şi cu vorbele ei blânde, dar pline de disperare.

O, sărmana copilă, gândeam. Ai fi avut mai multă compasiune pentru toată lumea, dacă ai fi ştiut cât eşti de frumoasă şi ai fi crezut că eşti mai puternică şi mai capabilă să obţii ceva pentru tine. Aşa cum ai fost, te-ai jucat şiret cu cei din jurul tău, pentru că nu aveai încredere în tine şi nici nu te cunoşteai.

în mod evident, era o greşeală. Dar eu părăseam acest loc! Acelaşi curent de aer sau, mai curând, vântul şuierător care mă scosese din corpul frumos ce stătea întins pe pat mă trăgea acum printr-un tunel al groazei.

Deşi vântul se învârtejea în jurul meu, închizându-mă complet şi strâns în acest tunel, vedeam în el alte fiinţe care priveau cum erau prinse în el şi cum se mişcau prin furia de neoprit a acestui vârtej. Am văzut ochi care mă priveau; am văzut guri căscate de suferinţă. Eram tras din ce în ce mai sus prin acest tunel. Nu-mi era frică, dar simţeam fatalitatea. Nu mă puteam abţine.

„Asta a fost greşeala ta când erai băiatul de acolo, de jos, mi-am spus. Dar ăsta e, într-adevăr, un lucru fără speranţă. Şi chiar atunci când am ajuns la capătul tunelului, acesta a dispărut. Stăteam pe ţărmul acelei minunate mări strălucitoare. Nu mă udau valurile, dar le recunoşteam şi am spus tare:

— O, sunt aici, am ajuns la ţărm! Iată şi turnurile de sticlă!

Când am privit în sus, am văzut în depărtare oraşul dincolo de câteva dealuri verzi şi o cărare ce ducea la el. De o parte şi de alta creştea o bogăţie de flori minunate. Nu mai văzusem niciodată astfel de flori, cu astfel de forme şi petale, şi niciodată, dar niciodată nu mai admirasem asemenea culori. Nu există nume în vocabularul artistic pentru aceste culori. Nu le pot numi cu cele câteva etichete nepotrivite pe care le ştiu.

Oare pictorii veneţieni n-ar fi uimiţi de aceste culori, mă gândeam, şi oare cum le-ar transforma munca, cum ar da strălucire picturilor lor, dacă ar descoperi ceva care să poată fi pus în pigmentul lor şi amestecat cu uleiul. Dar ăsta e un lucru fără nici un rost. Nu mai era nevoie de picturi. Toate minunăţiile care se puteau realiza din culori fuseseră expuse aici, în această lume. Am văzut acest lucru în flori; l-am văzut în iarba pestriţă. L-am văzut pe cerul infinit de deasupra mea şi de dincolo de oraşul orbitor. Şi el strălucea în armonie cu aceste culori minunate, sclipitoare şi scânteietoare de parcă turnurile acestui oraş ar fi fost făcute dintr-o energie miraculoasă, nu din materie pământească.

Eram copleşit de recunoştinţă; întreaga mea fiinţă se lăsa în voia ei.

— Doamne, acum văd, am spus tare. Văd şi înţeleg.

în acel moment îmi era foarte clar ce înseamnă, de fapt, această frumuseţe, această lume strălucitoare. Era atât de încărcată de înţeles, încât toate întrebările mele căpătau acum un răspuns, toate lucrurile erau stabilite. Am şoptit cuvântul

„da” de mai multe ori. Am dat din cap, cred, şi mi s-a părut absurd să spun ceva cu cuvinte.

O mare forţă emana din această frumuseţe. Mă înconjura de parcă era aer sau briză, sau apă, dar nu era. Era mult mai rarefiată şi pătrunzătoare şi, deşi mă ţinea cu o putere formidabilă, era invizibilă, fără apăsare şi fără o formă palpabilă. Acea forţă era iubirea. Da, am gândit, e iubirea, iubirea împlinită, iar această împlinire face ca tot ce mi s-a întâmplat să capete un sens: fiecare dezamăgire, fiecare durere, fiecare pas greşit, fiecare îmbrăţişare, fiecare sărut nu era decât o parte a acestei acceptări depline şi a acestei bunătăţi – paşii greşiţi mi-au spus ce îmi lipsea, iar lucrurile bune, îmbrăţişările mi-au arătat ce înseamnă iubirea.

Toată viaţa mea această iubire a avut sens, nu a cruţat nimic şi, cum mă minunam de acest lucru, acceptându-l complet şi fără insistenţă sau întrebări, a început un proces miraculos, întreaga mea viaţă mi-a apărut în forma celor pe care le-am ştiut cândva.

Mi-am văzut viaţa din primele momente ale existenţei şi până în momentul care am fost adus aici. Nu era o viaţă ieşită din comun; fără secrete, fără amăgiri sau întâmplări semnificative care să-mi tulbure liniştea. Dimpotrivă, era o înşiruire nesfârşită de evenimente minore, în care erau implicate toate celelalte suflete pe care le întâlnisem vreodată. Am văzut suferinţele pe care le-am provocat şi cuvintele pe care le-am rostit drept consolare, am văzut rezultatul celor mai obişnuite şi lipsite de importanţă dintre lucrurile pe care le făcusem vreodată. Am văzut sala de banchet a florentinilor, iar în mijlocul lor am văzut singurătatea care i-a însoţit la moarte. Am văzut izolarea şi tristeţea sufletelor lor în timp ce se luptau să rămână în viaţă.

Ceea ce nu puteam vedea era faţa Stăpânului meu. Nu vedeam cine este. Nu puteam să văd în sufletul său. Nu puteam vedea ce înseamnă iubirea mea pentru el şi nici a lui pentru mine. Dar asta nu conta. De fapt, am înţeles acest lucru abia mai târziu, când am încercat să-mi reamintesc ce s-a întâmplat Ceea ce conta acum era că înţelegeam ce înseamnă să-i preţuieşti pe cei din jur şi viaţa însăşi. Am înţeles ce semnificaţie avusese faptul că pictasem, nu imaginile însângerate şi palpitante ale Veneţiei, ci acele imagini vechi, în

stil antic bizantin, care-mi ieşiseră cândva atât de simplu şi perfect de sub pensulă. Am ştiut atunci că pictasem lucruri minunate şi am văzut efectele a ceea ce pictasem... şi părea că sunt copleşit de o mulţime de informaţii. Într-adevăr, erau foarte multe şi era foarte uşor să le înţeleg, aşa că am simţit o mare bucurie.

Cunoaşterea era ca iubirea şi ca frumuseţea; într-adevăr, mi-am dat seama, cu o fericire triumfală, că toate la un loc – cunoaşterea, iubirea, frumuseţea – erau una.

„O, da, cum de nu am putut înţelege? E atât de simplu!" mă gândeam.

Dacă aş fi avut un trup şi ochi, aş fi plâns şi ar fi fost un plâns dulce. Dar în starea în care mă aflam, sufletul meu biruise toate lucrurile mărunte şi enervante. Stăteam nemişcat şi cunoaşterea, faptele, sute şi sute de detalii minore care erau ca nişte picături de fluid magic, treceau prin mine şi în mine, umplându-mă şi dispărând, ca să lase loc altora din această ploaie de adevăr – totul a pălit deodată.

Acolo, departe, era oraşul de sticlă, iar dincolo de el un cer albastru ca cel al amiezii, dar plin cu toate stelele cunoscute.

Am pornit spre oraş. Am pornit atât de impetuos şi de hotărât, că acei trei oameni cu greu m-au putut reţine.

M-am oprit. Eram uimit. Bine, dar îi cunoşteam pe aceşti oameni! Erau preoţi, preoţi bătrâni din locurile mele de baştină, care muriseră cu mult înainte ca eu să-mi găsesc vocaţia. Le ştiam numele şi ştiam cum muriseră. Erau, de fapt, sfinţii oraşului meu şi ai catacombelor în care trăisem.

— De ce nu mă laşi să trec? am întrebat. Unde este tatăl meu? E aici acum, nu-i aşa?

Abia am apucat să întreb că l-am şi văzut pe tata. Era neschimbat. Era un bărbat mare, păros, îmbrăcat în haine de piele pentru vânătoare, cu o barbă sură şi păr lung, bogat, roşcat, ca al meu. Era roşu în obraji de la vântul rece, iar buza de jos, vizibilă între mustaţa groasă şi barba înspicată, era umedă şi trandafirie, aşa cum o ştiam. Ochii îi erau de acelaşi albastru de porţelan. Mi-a făcut cu mâna în felul său obişnuit, cald, şi mi-a zâmbit. Arăta gata de plecare, deşi toată lumea îl sfătuia să fie atent la vânătoare, fără a-i fi teamă de mongoli şi de tătari. În plus, avea la el arcul cel mare pe care numai el îl putea întinde, de parcă ar fi fost un erou legendar al acestor

păşuni bogate, şi săgeţi ascuţite, şi sabia uriaşă cu care putea să taie capul unui om dintr-o singură lovitură.

— Tată, de ce nu mă lasă să trec? am întrebat.

Privea în gol. Zâmbetul i-a pălit, iar faţa şi-a pierdut expresia; spre tristeţea mea, a dispărut apoi cu totul.

Preoţii de lângă mine, bărbaţii cu bărbi lungi şi sure, îmbrăcaţi în robe negre îmi şopteau compătimitor:

— Andrei, nu a sosit vremea ca tu să vii aici.

Eram teribil de îndurerat, teribil. De fapt, eram aşa de trist, că nu puteam protesta. Mi-am dat seama că orice protest al meu ar fi fost inutil. Atunci, unul dintre preoţi mi-a luat mâna.

— Nu, aşa se întâmplă mereu cu tine, a spus. Întreabă!

Nu i s-au mişcat buzele când a vorbit, dar nici nu era nevoie. Îl auzeam foarte clar şi mi-am dat seama că nu voia să-mi facă rău. Nu era capabil de aşa ceva.

— De ce nu pot rămâne? am întrebat. De ce nu mă laşi să stau aici dacă asta vreau? Vin de aşa de departe!

— Gândeşte-te la tot ce ai văzut. Ştii răspunsul.

Şi trebuia să recunosc că imediat am ştiut răspunsul. Era complex şi totuşi foarte simplu şi avea de-a face cu toată cunoaşterea pe care o obţinusem până atunci.

— Nu poţi lua asta cu tine, a spus preotul. Vei uita tot ce ai aflat aici. Dar vei reţine lecţia generală, şi anume că tot ce contează sunt dragostea pentru ceilalţi şi dragostea lor pentru tine, precum şi sporirea dragostei de viaţă în jurul tău.

Părea un lucru minunat şi de înţeles. Nu era un simplu clişeu. Părea atât de măreţ, de profund şi de desăvârşit, că toate problemele muritorilor se prăbuşeau în faţa adevărului lui.

Dintr-odată m-am întors în trupul meu. Eram iar băiatul roşcovan care zăcea în pat. Am simţit o usturime în mâini şi în picioare. M-am întors şi am simţit o durere cumplită în spate. Ardeam tot, transpiram şi sufeream ca înainte, doar că acum îmi crăpaseră buzele, iar limba îmi era tăiată şi băşicată.

— Apă, am spus, vă rog, apă.

Cei din jurul meu au scos un suspin. Era amestecat cu râs şi cu evlavie.

Trăiam şi ei mă crezuseră mort. Am deschis ochii şi am privit-o pe Bianca.

— Nu o să mor acum, am spus.

— Ce este, Amadeo? a întrebat.

S-a aplecat şi şi-a pus urechea pe buzele mele.

— Nu a sosit încă vremea, am răspuns.

Mi-au adus vin alb, rece. Era amestecat cu miere şi lămâie. M-am ridicat în capul oaselor şi am băut înghiţitură după înghiţitură.

— Nu ajunge, am spus încet, slab, dar mă cufundam deja în somn.

Am alunecat pe pernă şi am simţit cum Bianca îmi ştergea fruntea şi ochii cu pânza ei. Câtă milă şi câtă mărinimie să-mi ofere acel confort care însemna totul pentru mine. Totul. Totul.

Uitasem ce văzusem în cealaltă parte. Ochii mi s-au deschis. „Adu-ţi aminte!" îmi spuneam cu disperare. Dar mi l-am amintit numai pe preot, atât de viu, de parcă aş fi vorbit cu el în cealaltă cameră. Îmi spusese că nu-mi voi aminti. Şi mai erau atâtea lucruri pe care doar Stăpânul meu le-ar fi putut înţelege!

Am închis ochii. Am dormit. Nu mai visam. Eram prea bolnav, aveam febră prea mare, dar eram conştient că stau întins, fără vlagă, în patul fierbinte şi ud, respirând aerul închis de sub baldachin, auzind cuvintele neclare ale băieţilor şi insistenţa dulce a Biancăi. Orele treceau şi, încet-încet, m-am liniştit oarecum: mă obişnuisem cu transpiraţia care-mi acoperea pielea, cu setea care îmi ardea gâtul. Zăceam fără să mă plâng, aşteptând ca Stăpânul meu să vină.

„Am atâtea lucruri să îţi spun, mă gândeam. Vei afla despre oraşul de sticlă! Trebuie să explic că am fost cândva... dar nu-mi aminteam. Da, pictor, da, dar ce fel de pictor şi cum, care îmi era numele? Andrei? Când mă chemase, oare, astfel?"

încet, vălul întunecat al raiului s-a lăsat peste conştiinţa mea de om bolnav şi peste camera plină de umezeală. Stelele erau la datorie, împrăştiate în toate direcţiile, sclipind splendid peste turnurile scânteietoare ale oraşului de sticlă. Pe jumătate adormit, ajutat acum de cele mai liniştite şi fericite dintre iluzii, stelele îmi cântau.

Din locul lor fix în constelaţie, fiecare producea un minunat sunet vibrant, de parcă în fiecare orbită arzând era atinsă o coardă minunată şi, prin mişcările de rotaţie pe care le executa, le emitea în tot universul.

Nu mai auzisem niciodată cu urechile mele pământeşti asemenea sunete. Dar nici un renegat nu se putea apropia de

această muzică diafană, de această armonie şi simfonie a sărbătorii.

„O, Doamne, dacă Tu ai fi muzică, atunci această lume ar fi vocea Ta şi nici o disonanţă nu s-ar auzi. Ai curăţa lumea noastră banală de fiecare zgomot care deranjează expresia cea mai deplină, a alcătuirii Tale celei mai profunde şi mai minunate; şi toată josnicia ar dispărea în faţa acestei perfecţiuni răsunătoare.”

Aceasta era rugăciunea mea, în timp ce dormeam, pornită din adâncul inimii, rostită într-o limbă veche, mai apropiată de sufletul meu şi mai lesnicioasă.

„Staţi cu mine, stele minunate, le rugam, şi nu mă lăsaţi niciodată să încerc să cercetez această îngemănare de lumină şi sunet, ci doar să mă las complet în voia ei, fără să pun întrebări de prisos.”

Stelele se măreau şi se înmulţeau în lumina lor rece, maiestuoasă şi, încet, noaptea trecea, rămânând doar o lumină puternică izvorâtă de niciunde.

Am zâmbit. Mi-am pipăit zâmbetul cu degetele pe buze, şi, pe măsură ce lumina devenea din ce în ce mai intensă, de parcă era un ocean în sine, simţeam o răcoare salvatoare peste braţele şi picioarele mele.

— Nu te micşora, nu pleca, nu mă părăsi.

Propriile şoapte erau un lucru neînsemnat şi trist. Mi-am îndesat în pernă capul care-mi zvâcnea.

Dar trecuse vremea acestei lumini măreţe şi puternice, iar acum trebuia să pălească şi să lase loc pâlpâitului lumânărilor să-mi atingă pleoapele pe jumătate închise. Acum trebuia să disting, în bezna din jurul patului, şi lucrurile simple, cum ar fi un rozariu pus pe mâna mea dreaptă, cu mărgele rubinii, şi o cruce aurită, şi o carte de rugăciuni deschisă în stânga mea, cu paginile întorcându-i-se încet de la briza care mişca până şi taftaua încreţită din rama de lemn.

Cât de minunate păreau toate aceste lucruri simple şi normale care creau acest moment liniştit şi plăcut! Unde au plecat toţi, sora drăguţă cu gât de lebădă şi tovarăşul meu? Oare noaptea îi dusese în locurile lor de somn, ca să mă pot bucura de aceste momente liniştite de trezie nebăgat în seamă? Mintea mi-a fost imediat inundată de mii de amintiri vii.

Am deschis ochii. Dispăruseră toţi, cu excepţia unei persoane care stătea pe pat lângă mine, privindu-mă cu ochi visători, depărtaţi şi de un albastru rece, mai deschis decât cerul de vară, şi plini de lumină când mă fixau aşa leneş şi indiferent

Stăpânul meu era aici, cu mâinile încrucişate în poală; părea un străin care privea totul de parcă nu ar fi putut atinge măreţia dăltuită de el. Expresia fără zâmbet de pe faţa sa părea întipărită acolo dintotdeauna.

— Fără milă! am şoptit.

— Nu, o, nu! a zis, dar buzele nu i s-au mişcat. Dar mai spune-mi o dată toată povestea. Descrie-mi acest oraş de sticlă.

— A, da, am vorbit despre el, nu-i aşa, despre acei preoţi care au spus că trebuie să mă întorc şi despre acele picturi vechi, atât de vechi, pe care le-am găsit atât de frumoase. Nu erau făcute de mâna omului, înţelegi, ci de puterea cu care fusesem înzestrat, care trecuse prin mine. Nu a trebuit decât să iau pensula şi Fecioara cu Sfinţii mi s-au dezvăluit.

— Nu alunga aceste forme vechi, a spus el şi din nou buzele sale nu s-au mişcat atunci când îi auzisem vocea atât de clar, o voce care îmi pătrundea în urechi ca oricare voce umană, cu timbrul său specific. Pentru că formele se schimbă, iar judecata de azi nu e decât superstiţia de mâine; în fiecare interdicţie veche se regăseşte un scop sublim, o puritate neobosită. Dar mai povesteşte-mi o dată despre oraşul de sticlă!

Am oftat.

— Ai văzut şi tu, ca şi mine, sticlă topită, am spus. Atunci când e luată din cuptor, este o picătură strălucitoare de căldură foarte intensă peste o ţepuşă de fier, care se topeşte şi se prelinge astfel încât bagheta unui artist o poate întinde şi poate sufla în ea pentru a forma vasul rotund. Ei bine, se făcea că acea sticlă ieşea chiar din sânul jilav al Mamei Glii, un torent topit care se revărsa spre nori, iar din aceste jeturi de lichid se înălţau turnurile aglomerate ale oraşului de sticlă – fără să imite nici o formă făurită de mâinile omului, dar perfectă, aşa cum îi hărăzise incandescenţa forţă a Pământului, în culori inimaginabile. Cine locuia într-un astfel de loc? Părea atât de departe, de neatins! Dar o plimbare peste dealurile îndulcite de iarba verde şi de mulţimea florilor care se legănau, având aceleaşi culori fantastice, prevestea o apariţie fulgerătoare şi inimaginabilă.

M-am uitat la el, deoarece cotrobâiam adânc prin amintirile mele.

— Spune-mi: ce înseamnă aceste lucruri? am întrebat. Unde este acest loc şi de ce mi s-a permis să-l văd?

A oftat trist şi a privit departe şi apoi din nou spre mine, cu faţa la fel de rece şi de nemişcată ca mai devreme. Abia acum am văzut sângele gros din ea, care, ca şi noaptea trecută, era pompat, plin de căldură omenească, prin vene omeneşti, sânge care, fără îndoială, fusese ultimul său ospăţ în acea seară.

— Nu zâmbeşti nici măcar acum când îţi iei la revedere? l-am întrebat. Dacă tot ce simţi acum este această răceală amară, o să mă laşi să mor de această febră violentă? Sunt bolnav de moarte, ştii foarte bine. Ştii că mi-e greaţă, că mă doare capul, că mă dor toate încheieturile, că mă ard toate tăieturile din piele, fără doar şi poate, de la otravă. De ce eşti aşa departe, cu toate că eşti aici, acasă? Ca să stai lângă mine şi să nu simţi nimic?

— Simt iubirea pe care am simţit-o întotdeauna când te-am privit, copile, fiule, dragul meu răbdător. O simt. Este zidită în interior, acolo unde este locul ei, probabil, şi te las să mori, pentru că da, o să mori, iar atunci poate că te vor lua preoţii, altminteri nu se poate, fiindcă nu este cale de întoarcere.

— A, dar dacă există mai multe tărâmuri? Dar dacă la a doua cădere mă voi trezi pe un alt ţărm, iar din pământul care fierbe se înalţă urâţenia, în locul frumuseţii care mi s-a arătat? Mă doare. Aceste lacrimi mă frig. Am uitat multe. Nu-mi amintesc. Mi se pare că spun aceleaşi lucruri de mai multe ori. Nu-mi amintesc.

Am întins mâna. El nu s-a mişcat. Mâna-mi devenea din ce în ce mai grea şi a căzut pe uitata carte de rugăciuni. Am simţit sub degete paginile din pergament tare.

— Ce a ucis dragostea ta? Ce rău am făcut? Că l-am adus aici pe cel care mi-a înjunghiat fraţii? Sau că am murit şi am văzut asemenea minunăţii? Răspunde-mi!

— Încă te mai iubesc. Şi te voi iubi în toate nopţile şi în toate zilele în care voi dormi. Faţa ta este ca o nestemată ce mi-a fost dăruită şi pe care nu o voi putea uita niciodată, deşi aş putea să o pierd în mod prostesc. Strălucirea ei mă va tortura de-a pururi. Amadeo, mai gândeşte-te la aceste lucruri, deschide-ţi

mintea ca şi cum ar fi o scoică şi lasă-mă să văd perla zămislită de tot ce ai fost învăţat.

— Înţelegi, Stăpâne? înţelegi cum poate iubirea şi numai ea să însemne atât de mult şi cum întreaga lume e făcută doar din ea? Firele de iarbă, frunzele copacilor, degetele acestei mâini care ajunge la tine? Iubirea, Stăpâne. Iubirea. Şi cine poate crede aceste lucruri atât de simple şi de grozave când există mărturisiri de credinţă atât de complicate şi filozofii şi mai seducătoare născocite de mintea omenească? Iubirea. Am auzit sunetul ei. Am văzut-o. Au fost acestea iluziile unei minţi cuprinse de febră, ale uneia care se teme de moarte?

— Poate, a spus el, cu faţa imobilă şi lipsită de sentimente. Ochii îi erau înguşti, sfiindu-se parcă de ceea ce văzuseră. A, da. Tu mori, iar eu te las şi nu cred că mai există pentru tine decât un ţărm şi acolo îţi vei găsi din nou preoţii şi oraşul.

— Nu a venit încă vremea mea, am spus. O ştiu. Şi o astfel de afirmaţie nu poate fi contrazisă de câteva ore. Distruge ceasul care ticăie. Destinul care mi-a fost scris în mâna de copil nu se va împlini atât de repede sau nu va fi înfrânt aşa de uşor.

— Pot face lucruri neobişnuite, copile, a spus. De data aceasta buzele i s-au mişcat – mărgeanul pal i-a strălucit pe faţă, a făcut ochii mari şi pe neaşteptate a redevenit el însuşi, îmi este atât de uşor să iau şi dramul de putere care a mai rămas în tine!

S-a aplecat spre mine. Am văzut punctuleţele diferit colorate din pupilele sale, steluţele strălucitoare aflate dincolo de irisurile sale întunecate. Buzele, decorate atât de minunat cu toate liniile mici ale buzelor omeneşti, erau trandafirii, de parcă un sărut uman ar fi fost depus pe ele.

— Pot lua atât de uşor o ultimă gură, fatală, din sângele tău, o ultimă sorbitură a prospeţimii pe care o iubesc aşa de mult, iar în braţe voi ţine apoi un cadavru atât de frumos, că toţi care-l vor vedea vor plânge; acel cadavru nu va însemna nimic pentru mine. Tu nu mai eşti, atât voi şti, doar atât.

— Spui aceste lucruri ca să mă torturezi? Stăpâne, dacă nu pot merge acolo, vreau să fiu cu tine!

Buzele sale încercau să se mişte cu o vizibilă disperare. Părea un om, şi doar atât, cu oboseala şi tristeţea strânse în jurul ochilor. Îi tremura mâna întinsă ca să îmi atingă părul.

Am prins-o de parcă ar fi fost ramura înaltă a unui copac de deasupra mea. I-am dus degetele răsfirate la buze şi i le-am sărutat. Am întors capul şi le-am depus pe obrazul meu rănit. Am simţit zvâcnirea tăieturii veninoase sub ele. Dar, mai profund, am simţit un tremur puternic în ele.

Am clipit.

— Câţi au murit în seara asta ca să te hrănească? am şoptit. Cum se poate întâmpla aşa ceva dacă iubirea este esenţa lumii? Eşti prea frumos ca să nu fii băgat în seamă. Sunt pierdut. Nu înţeleg. Dar aş putea, dacă ar fi să trăiesc de acum încolo, un simplu băiat muritor, aş putea să uit?

— Nu poţi trăi, Amadeo, a spus trist. Nu poţi trăi! Vocea lui a izbucnit: Otrava a ajuns prea departe în tine, iar sorbiturile mele mici nu mai au nici un efect. I se citea suferinţa pe faţă. Copile, nu te pot salva! închide ochii! Primeşte sărutul meu de adio. Nu sunt prieten cu cei de pe acel ţărm îndepărtat, dar probabil că lor le aparţine tot ce moare atât de natural.

— Stăpâne, nu! Stăpâne, nu pot încerca singur! Stăpâne, ei m-au trimis înapoi, iar tu eşti aici, şi trebuia să fii; nu se poate ca ei să nu fi ştiut.

— Amadeo, lor nu le pasă. Paznicii morţilor sunt indiferenţi. Vorbesc despre iubire, dar nu despre secolele de ignoranţă. Ce stele sunt astea care cântă aşa de frumos când toată lumea se stinge în disonanţă? Aş vrea să le forţezi mâna, Amadeo. Ce drept au ei să-mi încredinţeze soarta ta?

Am râs cuprins de tristeţe.

Febra mă făcea să tremur. Mi s-a făcut iar rău. Dacă mă mişcam sau vorbeam, mă copleşea o greaţă uscată care mă cutremura. Preferam să mor decât să o mai îndur.

— Stăpâne, ştiam că tu o să analizezi lucrurile cum trebuie, am spus.

Am încercat să nu-i zâmbesc sarcastic, ci să caut adevărul. Respiraţia mi se îngreunase. Părea că pot înceta să mai respir fără nici o greutate. Mi-am amintit toate încurajările Biancăi.

— Stăpâne, am spus, nu există nici o grozăvie pe lumea asta care să nu aibă izbăvire.

— Da, dar care este preţul unei asemenea mântuiri pentru unii? Amadeo, cum îndrăznesc ei să mă folosească în planurile lor obscure! Mă rog ca ele să fie doar iluzii. Nu mai vorbi despre lumina lor minunată. Nu te mai gândi la ea.

— Nu, sir? Şi pentru a cui linişte să-mi spăl creierul? Cine moare aici?

A clătinat din cap.

— Continuă, stoarce-ţi lacrimi de sânge din ochi, am spus. Şi la ce moarte speri, sir, pentru că mi-ai zis că nu e imposibil nici pentru tine să mori. Explică-mi, dacă a mai rămas timp până când lumina aceea va licări asupra mea, iar Pământul va devora nestemata pe care ai dorit-o!

— Nu am dorit-o niciodată, a şoptit.

— Unde vei merge, sir? Mai multă alinare, te rog! Câte minute mai am?

— Nu ştiu, a şoptit.

S-a îndepărtat de mine şi şi-a plecat capul. Nu-l mai văzusem niciodată aşa de nefericit.

— Lasă-mă să-ţi văd palma, am spus slab. Nişte vrăjitoare m-au învăţat, în tavernele din Veneţia, să citesc în palmă. Am să-ţi spun când vei muri. Dă-mi-o!

Abia vedeam. O ceaţă se lăsase peste toate. Dar ştiam ce spun.

— Prea târziu, a răspuns. Nu mai sunt linii în această palmă. Şi-a ridicat mâna ca să i-o văd. Timpul a şters ceea ce omul numeşte soartă. Nu mai am una.

— Îmi pare rău că ai venit, i-am spus. M-am întors cu spatele la el. O să mă părăseşti acum, tu, profesorul meu iubit? Aş prefera compania unui preot sau a infirmierei mele bătrâne, dacă nu ai trimis-o deja acasă. Te-am iubit din toată inima, dar nu vreau să mor în trufaşa ta companie.

Prin ceaţă i-am văzut silueta apropiindu-se de mine. Am simţit cum mâinile sale îmi cuprind faţa şi o întorc către el. I-am văzut strălucirea din ochii albaştri, flăcările reci, fără formă, dar care ardeau sălbatic.

— Foarte bine, frumosule. A sosit momentul. Vrei să vii cu mine şi să fii ca mine?

Vocea îi era duioasă, dar plină de durere.

— Da, voi fi al tău pentru totdeauna.

— Întotdeauna o să te înfrupţi din sângele celor care fac rău, aşa cum fac eu, şi o să păstrezi aceste secrete până la sfârşitul lumii, dacă este nevoie?

— Aşa voi face. Vreau!

— Să înveţi de la mine tot ce ştiu.

— Da, tot

M-a ridicat de pe pat. M-am împleticit spre el; capul mi se învârtea, şi durerea era atât de ascuţită! Am ţipat încet.

— Încă puţin, dragostea mea, dragostea mea tânără şi tandră, mi-a şoptit în ureche.

M-a coborât în apa caldă din baie, m-a dezbrăcat cu grijă şi mi-a sprijinit capul de marginea din faianţă a căzii. Mi-am lăsat braţele să plutească. Am simţit apa unduindu-se în jurul umerilor mei.

El lua apă cu mâna să mă cureţe. M-a spălat întâi pe faţă şi apoi şi pe restul corpului. Vârfurile degetelor sale se mişcau pe faţa mea.

— N-ai nici măcar un fir de barbă; în schimb, eşti înzestrat în partea de jos ca orice bărbat; de-acum trebuie să te ridici deasupra plăcerilor la care te-ai dedat.

— Aşa am să fac, am şoptit.

Obrajii îmi ardeau. Tăietura era larg deschisă. M-am străduit să o ating. Dar el mi-a ţinut mâna. A lăsat doar sângele său să cadă în rana purulentă. Pe măsură ce carnea mă furnica şi mă ardea, o simţeam închizându-se. A făcut la fel şi cu zgârietura de pe braţ, apoi cu cea de pe mână. Cu ochii închişi, m-am lăsat în voia straniei senzaţii de plăcere irezistibilă.

Mâna lui m-a atins iar, coborând lin pe piept, a trecut de părţile intime şi mi-a examinat mai întâi un picior, apoi pe celălalt, căutând cele mai mici răni de pe piele, probabil. Fiori de plăcere m-au cuprins din nou.

M-am simţit scos din apă, înfăşurat în ceva cald, apoi am auzit vâjâitul aerului în mişcare, ceea ce însemna că el mă ducea acum şi că o făcea atât de repede, încât nici un ochi iscoditor să nu ne poată vedea. Am simţit podeaua de marmură sub picioarele mele goale şi, din cauza febrei, răceala ei mi-a făcut bine.

Eram în atelier. Stăteam cu spatele la pictura la care el lucrase cu câteva seri în urmă şi cu faţa spre o minunată pânză de proporţii uriaşe, pe care, sub un soare strălucitor şi un cer de cobalt, era un crâng ce înconjura două siluete bătute de vânt.

Femeia era Daphne; braţele ei întinse se transformau în ramuri de dafin, împodobite deja cu frunze; picioarele îi deveneau rădăcini care sfredeleau pământul cafeniu de sub ele. În

spatele ei, zeul Apollo, frumos şi disperat, eroul cu păr auriu şi membre pline de muşchi, sosea prea târziu ca să mai oprească metamorfoza ei fatală.

— Priveşte norii indiferenţi de deasupra, mi-a şoptit Stăpânul în ureche.

A arătat cu degetul spre soarele pe care îl pictase cu mai multă îndemânare decât pe oameni.

Spunea cuvinte pe care i le încredinţasem lui Lestat cu mult timp în urmă, când îi spusesem povestea mea, cuvinte pe care le preluase din cele câteva imagini ale clipelor pe care i le dăruisem.

Aud acum vocea lui Marius când repet aceste cuvinte, ultimele pe care le-am auzit ca muritor:

— Acesta este singurul soare pe care-l vei mai vedea. În schimb, vei avea un milion de nopţi ca să vezi lumini pe care muritorii nu le pot vedea, să furi din stelele îndepărtate, aşa cum a făcut Prometeu, o iluminare nesfârşită prin care să înţelegi toate lucrurile.

Iar eu, care contemplasem o lumină mult mai minunată în acel tărâm din care fusesem alungat, tânjeam ca el să o umbrească acum pentru totdeauna.

Saloanele private ale Stăpânului: un şir de camere în care acoperise pereţii cu copii perfecte ale lucrărilor unor pictori muritori pe care îi admira: Giotto, Fra Angelico, Bellini.

Stăteam în camera minunatei lucrări a lui Benozzo Gozzoli din Capela de Medici din Florenţa: *Procesiunea magilor.*

La mijlocul secolului, Gozzoli crease această imagine, acoperind cu ea trei pereţi ai camerei sacre.

Dar Stăpânul meu, cu priceperea şi memoria sa supranaturală, mărise această operă măreaţă şi dăduse întregului apartament, de la un capăt la altul, dimensiunea unei imense galerii.

Se ivea la fel de perfectă ca originalul lui Gozzoli, cu cetele de tineri florentini frumos îmbrăcaţi; fiecare chip tânăr era un studiu de inocenţă; alături era cavaleria cu cai superbi, care urma silueta lui Lorenzo de Medici, tânăr, cu părul cârlionţat, lung, blond-şaten, lăsat pe umeri, şi cu obrajii rumeni. Avea o expresie liniştită şi părea să privească indiferent spre privitor, aşa cum stătea, regeşte, purtând o jachetă aurie cu blană pe margini, cu mâneci lungi şi călărind un cal alb, frumos gătit. Nici un detaliu al picturii nu era mai prejos decât altul. Chiar şi

frâul calului şi harnaşamentul erau lucrate frumos în aur şi catifea, potrivindu-se cu mânecile strânse ale tunicii lui Lorenzo şi cu cizmele sale din catifea roşie, înalte până la genunchi.

Dar pictura încânta cel mai mult prin feţele tinerilor, precum şi ale celor câţiva bătrâni care făceau parte din mulţime, toţi cu guri mici şi cu ochi care se uitau într-o parte, de parcă ar fi privit înainte ar fi rupt vraja. Mergeau depăşind castele şi munţi în drumul lor spre Bethlehem.

Pentru iluminarea acestei capodopere, zeci de candelabre fuseseră aprinse de ambele părţi ale camerei. Lumânările albe, groase, din cea mai bună ceară de albine, răspândeau o lumină puternică. Deasupra, o puzderie magnifică de nori pictaţi înconjura un cerc de sfinţi care pluteau în aer şi-şi atingeau unul altuia mâinile întinse, în timp ce priveau în jos, spre noi, cu bunăvoinţă.

Plăcile de marmură de Carrara ale podelei bine şlefuite nu erau acoperite de mobilă. Un chenar cu frunze de viţă-de-vie delimita în pătrate mari aceste plăci, în rest podeaua nu avea model, era bine lustruită şi oferea o senzaţie de netezime mătăsoasă dacă era atinsă cu picioarele goale.

M-am trezit privind fascinat acest hol cu suprafeţe superbe. *Procesiunea magilor,* înălţându-se pentru a umple întregul perete din dreapta mea, părea să emane o armonie de sunete reale – zgomotul înfundat al copitelor cailor, paşii şovăitori ai celor care mergeau pe lângă ei, foşnetul desişurilor din spatele lor şi chiar strigătele depărtate ale vânătorilor care, împreună cu ogarii lor, străbăteau cărările din munţii ce se vedeau în spate.

Stăpânul meu stătea în picioare chiar în mijlocul holului, îşi dăduse jos obişnuita catifea roşie. Purta doar o robă desfăcută, din ţesătură de aur, cu mâneci lungi, în formă de clopot, iar tivul îi ajungea la picioarele goale.

Părul, atârnându-i pe umeri, crea un halou de o strălucire galbenă.

Eu purtam o robă de aceeaşi formă şi la fel de simplă.

— Vino, Amadeo, a spus.

Eram slăbit, îmi era sete şi abia mă ţineam pe picioare. Ştia asta şi totuşi nici o scuză nu părea potrivită. Am păşit şovăitor până am ajuns în braţele sale întinse.

Mâinile îi alunecau pe ceafa mea.

Şi-a aplecat buzele. M-a cuprins un sentiment copleşitor de sfârşeală.

— O să mori acum, ca să fii cu mine în viaţa veşnică, mi-a şoptit la ureche. Niciodată nu trebuie să te temi, nici măcar o clipă. Am să-ţi ţin inima în siguranţă în mâinile mele.

Dinţii săi m-au muşcat adânc, cu cruzime, cu precizia unor pumnale şi mi-am auzit inima bubuindu-mi în urechi. Am simţit o durere în intestine şi în stomac. Cu toate acestea, o plăcere sălbatică îmi curgea prin vine, o plăcere care se scurgea spre rănile din gât. Îmi simţeam sângele grăbindu-se spre Stăpânul meu, spre setea lui şi, totodată, moartea mea inevitabilă.

Până şi mâinile îmi palpitau. Am simţit că nu eram decât o marionetă, aprinsă în întregime, în timp ce Stăpânul sorbea viaţa din mine cu un zgomot surd, evident şi intenţionat. Bătăile inimii lui, încete, regulate, îmi ajungeau la urechi.

Durerea din intestine s-a transformat într-un extaz simplu şi plăcut, iar corpul meu şi-a pierdut greutatea şi conştiinţa existenţei lui în spaţiu. Bătăile inimii sale pulsau în mine. Palmele mele atingeau şuviţe din părul lui lung, dar nu le ţineau. Pluteam, susţinut doar de bătăile inimii şi de curentul înfiorător din sângele meu care curgea iute.

— Acum o să mor, am şoptit.

Extazul nu putea dura.

Lumea a pierit brusc.

Stăteam singur pe ţărmul pustiu şi bătut de vânt al mării.

Era tărâmul pe care călătorisem înainte, dar acum era diferit, lipsit de soarele strălucitor şi de mulţimea de flori. Preoţii erau acolo, dar robele lor erau prăfuite, întunecate şi miroseau a pământ. Îi cunoşteam pe aceşti preoţi, îi cunoşteam foarte bine. Le ştiam numele. Le ştiam feţele mici, bărbile, părul soios şi pălăriile negre din postav. Le ştiam mizeria de sub unghii şi ochii duşi în fundul capului.

Mi-au făcut semn cu mâna să vin la ei.

A, da, din nou în locul unde trăisem cândva. Am urcat până am ajuns pe faleza oraşului de sticlă, care se întindea în depărtare în stânga noastră. Era atât de gol!

Toată energia topită care îi luminase numeroasele turnuri translucide dispăruse. Din culorile strălucitoare nu mai rămăsese decât o rămăşiţă întunecată de nuanţe sub cerul cenuşiu,

lipsit de speranţă. Era atât de trist să vezi oraşul de sticlă fără focul său magic!

Un cor de sunete se ridica din el, un clinchet ca acela care se aude când loveşti o sticlă de alta. Nu era însă deloc muzică. Era doar o disperare confuză.

— Mergi, Andrei, mi-a spus unul dintre preoţi.

Mâna lui murdară de noroi m-a atins şi m-a tras, rănindu-mi degetele. Am privit în jos şi am văzut că degetele îmi erau subţiri şi de un alb cadaveric. Încheieturile îmi străluceau de parcă nu mai aveau carne pe ele.

Pielea abia mi se mai ţinea de oase, atârnând ca a lor.

înaintea noastră trecea apa râului, plină cu sloiuri de gheaţă şi cu lemne plutitoare înnegrite, acoperind pământul cu un lac de nepătruns. Am mers prin el, iar răceala lui ne-a ajuns la oase. Totuşi, am continuat să mergem toţi patru, cei trei preoţi-călăuze şi cu mine. Deasupra se desluşeau vechile turnuri aurite ale Kievului. Era Sfânta Sofia noastră, rămasă în picioare după masacrele şi războaiele cu mongolii care se năpustiseră asupra oraşului, prădându-l de toate bogăţiile lui şi de toate femeile şi bărbaţii lui răi şi atât de supuşi ţărânii.

— Vino, Andrei!

Cunoşteam această uşă. Era cea de la Lavra Pecerska. Aceste catacombe erau luminate doar de lumânări, iar mirosul pământului acoperea totul, chiar şi mirosul de transpiraţie uscată şi de carne bolnavă.

Am apucat mânerul de lemn aspru al unei lopăţele. Am săpat în movila de pământ. Am dat la o parte peretele sfărâmicios de pietriş până când mi-au căzut ochii pe un om care nu era mort, dar visa cu faţa acoperită de pământ.

— Încă mai eşti în viaţă, frate? i-am şoptit acestui suflet îngropat până la gât.

— Da, frate Andrei, încă sunt în viaţă, dă-mi doar ce mă poate ţine în viaţă, au spus buzele crăpate. Pleoapele albe nici nu s-au ridicat. Dă-mi doar atât, pentru că Domnul şi Mântuitorul nostru, Isus Hristos, va alege momentul cel mai bun să merg acasă.

— O, frate, cât eşti de curajos! i-am spus.

I-am dus o cană cu apă la buze. Buzele îi erau pline de noroi când bău. Rămase pe spate, cu capul sprijinit de pământul moale.

— Dar tu, copile, a spus respirând greu, dezlipindu-se cu greu de cana oferită, când vei avea puterea să-ţi alegi chilia de pământ printre noi, mormântul tău, şi să aştepţi venirea lui Hristos?

— Curând, aşa mă rog, frate, am răspuns.

M-am dat înapoi. Am ridicat lopata.

Am săpat în cealaltă chilie şi am fost izbit de un miros greu. Preotul de lângă mine m-a oprit:

— Bunul nostru frate Joseph este, în sfârşit, cu Domnul, a spus.

Asta e, descoperă-i faţa ca să putem vedea că a murit în pace.

Mirosul devenea şi mai greu. Numai morţii put aşa. Este mirosul mormintelor părăsite şi al carelor care vin din acele locuri unde ciuma este la ea acasă. Mi-a fost teamă să nu mă îmbolnăvesc. Dar am continuat să sap până când am descoperit capul mortului. Un craniu chel, acoperit de o piele strânsă.

Fraţii din spatele meu au început să se roage:

— Închide-l, Andrei.

— Când vei avea curajul, frate? Numai Dumnezeu poate să-ţi spună când...

— Curaj pentru ce?

Cunoşteam această voce puternică, îl cunoşteam pe acest bărbat lat în umeri care se grăbea spre catacombe. Era de neconfundat, cu părul său roşcovan şi cu barba de aceeaşi culoare, cu pieptarul de piele şi cu armele atârnate la cureaua din piele.

— Asta ai făcut cu fiul meu, pictorul de icoane!

M-a apucat de umăr, aşa cum făcuse de mii de ori, cu aceeaşi palmă uriaşă cu care mă bătuse fără rost înainte.

— Lasă-mă să plec, te rog, bou nesuferit şi ignorant, i-am şoptit. Suntem în Casa Domnului.

M-a tras până am căzut în genunchi. Îmi sfâşiase roba din pânză neagră.

— Tată, încetează şi pleacă, am spus.

— E păcat să îngropi adânc un băiat care pictează cu priceperea unui înger!

— Frate Ivan, nu mai striga. Dumnezeu este Cel care hotărăşte ce va face fiecare dintre noi.

Preoţii au alergat în urma mea. Eram târât în atelier. De tavan atârna un şir de icoane, acoperind tot peretele îndepărtat. Tata m-a aruncat pe scaunul de la masa mare. A ridicat sfeşnicul de fier pentru ca lumânarea să lumineze totul în jur.

Lumânarea i-a aprins barba. Fire lungi, cenuşii cădeau din sprâncenele lui groase, pieptănate în sus, care-i dădeau un aer diabolic.

— Te porţi ca prostul satului, tată, am şoptit. Mă mir că nu sunt şi eu un cerşetor tâmpit şi smiorcăit.

— Taci, Andrei! Nimeni nu te-a învăţat reguli de bună-cuviinţă aici, asta e destul de clar. Ar trebui să te bat. Mi-a dat un pumn în cap, de mi-a amorţit urechea. Am crezut că te-am bătut destul înainte să te aduc aici, dar se pare că nu e aşa, a spus şi mi-a mai dat una.

— Pângărire, a strigat preotul, ivindu-se deasupra mea. Băiatul îi este hărăzit lui Dumnezeu.

— Hărăzit unei bande de lunatici! A scos un pachet din buzunar. Ouăle voastre, fraţilor! a spus tata dispreţuitor. A dat la o parte pielea moale şi a luat un ou. Pictează, Andrei!

Pictează pentru a le aminti acestor lunatici că ai acest dar de la Dumnezeu însuşi.

— Şi Dumnezeu însuşi este Cel care pictează, a strigat cel mai bătrân dintre preoţi, al cărui păr unsuros părea negru.

Şi-a făcut loc printre scaunul meu şi tata care a pus jos toate ouăle, cu excepţia unuia. Aplecându-se peste un bol din lut de pe masă, a spart coaja oului: gălbenuşul l-a păstrat într-o jumătate de coajă, iar albuşul l-a lăsat să curgă în îmbrăcămintea sa de piele.

— Uite, Andrei, gălbenuş pur. A suspinat şi apoi a aruncat coaja spartă pe podea; ridicând urciorul mic, a pus apă peste gălbenuş. Amestecă-l, amestecă-ţi culorile şi lucrează! Aminteşte-le acestor...

— Lucrează când Dumnezeu îi spune să lucreze, a spus cel mai bătrân, şi când Dumnezeu îi spune să se îngroape în pământ, să ducă viaţă retrasă de pustnic, aşa o să facă.

— Pe dracu', a spus tata. Însuşi prinţul Mihail a cerut o icoană a Fecioarei. Andrei, pictează! Pictează trei pentru mine, ca să-i pot da prinţului icoana cerută şi să le duc pe celelalte la

îndepărtatul castel al vărului său, prinţul Feodor, aşa cum mi-a cerut.

— Acel castel a fost distrus, am spus eu cu dispreţ. Feodor şi toţi oamenii lui au fost masacraţi de triburile sălbatice. Nu vei mai găsi nimic acolo, pe pământurile sălbatice, doar pietre. Tată, doar ştii asta la fel de bine ca mine! Am călătorit destul de mult ca să vedem asta cu ochii noştri.

— O să mergem, dacă asta e voia prinţului, a spus tata, şi vom lăsa icoana în ramurile copacului celui mai apropiat de locul în care a murit fratele său.

— Vanitate şi nebunie, a remarcat cel bătrân.

Au venit în cameră şi ceilalţi preoţi. Acum toată lumea striga.

— Vorbeşte-mi clar şi lasă poezia! a urlat tata. Lasă-mi băiatul să picteze! Andrei, amestecă-ţi culorile! Spune-ţi rugăciunile şi începe!

— Tată, mă umileşti. Te dispreţuiesc! Mi-e ruşine că sunt fiul tău. Nu sunt fiul tău. Nu voi mai fi fiul tău. Închide-ţi gura aia spurcată sau nu mai pictez nimic.

— A, acesta este băiatul meu drag, cu limba de miere: ceea ce au lăsat albinele acolo a început să miroasă.

M-a lovit iar. De data aceasta m-a ameţit, dar am refuzat să-mi ridic mâna la cap. Îmi zvâcnea urechea.

— Fii mândru de tine, Ivan Tâmpitul! am spus. Cum să pictez când nu văd şi nici nu pot sta pe scaun?

Preoţii strigau. Se certau între ei.

Am încercat să mă concentrez asupra vaselor din pământ pregătite pentru gălbenuş şi pentru apă. În cele din urmă, am început să amestec gălbenuşul cu apă. Ca să lucrez bine, trebuia ca ei toţi să tacă. Auzeam râsul mulţumit al tatei.

— Acum arată-le ce înseamnă să te ridici viu din noroi.

— Pentru dragostea Domnului, a spus cel bătrân.

— Pentru dragostea unor proşti, l-a corectat tata. Nu e suficient să ai un mare pictor. Trebuie să ai un sfânt.

— Tu nu ai habar cine este fiul tău. Dumnezeu este Cel care te-a făcut să-l aduci aici.

— Banii au fost cei care m-au făcut, a spus tata.

Preoţii au icnit de spaimă.

— Să nu-i minţi! am spus. Ştii foarte bine că e vorba de mândrie.

— Da, mândrie, a spus tata, mândria că fiul meu poate picta faţa lui Hristos şi pe a Maicii Sale Binecuvântate ca un maestru! Dar voi, cărora v-am oferit acest dar, sunteţi prea ignoranţi ca să înţelegeţi.

Am început să pisez pigmenţii de care aveam nevoie, pudra roşie-maronie, şi apoi să-i amestec cu gălbenuşul şi cu apa, până când fiecare pigment a fost omogenizat, iar vopseaua a devenit fină, perfect subţire şi clară. Până la galben şi apoi până la roşu.

Ceilalţi se certau pentru mine. Tata a ridicat pumnul către cel bătrân, dar nu m-am obosit să privesc. Nu ar fi îndrăznit să-l lovească. În disperarea sa, a lovit cu piciorul în piciorul meu, provocându-mi crampe musculare, dar nu am spus nimic. Am continuat să amestec vopseaua.

Unul dintre preoţi a venit în stânga mea şi mi-a pus în faţă o planşetă de lemn văruită, grunduită şi gata să primească imaginea sfântă.

În sfârşit, eram gata. Mi-am aplecat capul. Mi-am făcut semnul crucii în felul meu, atingându-mi întâi umărul drept, nu pe cel stâng.

— Doamne, dă-mi putere, dă-mi imaginaţie, dă-le mâinilor mele iscusinţa pe care numai dragostea Ta o poate da!

Imediat aveam pensula în mână, fără să-mi amintesc că o luasem de jos, iar ea a început să lucreze, conturând ovalul feţei Fecioarei, apoi liniile umerilor şi ale braţelor încrucişate.

Acum, când se auziră din nou icnetele lor, se datorau picturii. Tata râdea mulţumit.

— A, Andrei, băiatul meu cu limba ascuţită, sarcastică, micuţul geniu nerecunoscător al lui Dumnezeu!

— Mulţumesc, tată, am şoptit caustic, deşi eram ca în transă, urmărind cu evlavie ce făcea pensula.

Părul ei, perfect lipit de pielea capului, avea cărare pe mijloc. Nu mai aveam nevoie de un alt instrument ca să trasez conturul aureolei ei desăvârşite.

Preoţii îmi pregăteau pensule spălate. Unul dintre ei ţinea un petic curat de pânză. Am luat o pensulă pentru culoarea roşie pe care am amestecat-o cu alb până a devenit de culoarea cărnii.

— E un miracol!

— Tocmai asta era ideea, a spus cel bătrân printre dinţii strânşi. E un miracol, frate Ivan, şi el îndeplineşte voia Domnului!

— Nu va rămâne aici, netrebnicilor, atâta vreme cât trăiesc eu. O să meargă cu mine în pustietate.

Am izbucnit în râs.

— Tată, am spus râzând dispreţuitor, locul meu este aici.

— El este tot ce are mai bun familia mea şi va veni cu mine în pustietate, le-a spus tata celorlalţi, care au început să protesteze.

— De ce pui lacrimi în ochii Fecioarei Binecuvântate, frate Andrei?

— Dumnezeu este Cel care le pune, a spus unul dintre ei.

— Este Maica tuturor suferinţelor. O, priviţi frumuseţea faldurilor mantiei sale!

— O, uite-L pe Hristos Pruncul! a spus tata cu respect O, sărmanul Dumnezeu-copil care în curând va fi răstignit şi va muri! Vocea lui devenise calmă, aproape blândă: O, Andrei, ce dar! O, dar priviţi, priviţi ochii şi mânuţa Pruncului, carnea degetului Său mare, mânuţa Lui!

— Chiar şi tu eşti atins de lumina lui Dumnezeu, a spus cel bătrân. Chiar şi un om violent şi prost ca tine, frate Ivan.

Preoţii s-au adunat în cerc în jurul meu. Tata ţinea o mână de pietricele mici strălucitoare.

— Pentru aureole, Andrei. Lucrează repede, prinţul Mihail ne-a ordonat deja să plecăm.

— Nebunie, îţi spun eu!

Toate vocile au început dintr-odată să mormăie. Tata s-a întors şi şi-a ridicat pumnul.

Am căutat o planşetă curată. Fruntea îmi era leoarcă de sudoare. Am continuat să lucrez.

Făcusem deja trei icoane.

Simţeam atâta fericire, atât de multă fericire! Era bine să fii înconjurat de ea, să fii conştient de ea şi ştiam, deşi nu am spus nimic, că tata făcuse posibil acest lucru, tata, cel atât de vesel şi de rumen în obraji, dominându-mă cu umerii săi mari şi cu faţa sa strălucitoare, un om pe care trebuia să îl urăsc.

Maica mâhnită, cu Pruncul său, batista pentru lacrimile sale şi Hristos însuşi. Ostenit, cu ochii înceţoşaţi, m-am dat îndărăt Era incredibil de frig. Dac-ar fi fost măcar un foc mic!

Mâna mea, mâna mea stângă îmi înţepenise de frig. Doar mâna dreaptă nu păţise nimic datorită mulţumirii cu care lucrasem. Am vrut să-mi sug degetele de la mâna stângă, dar nu se cădea să fac asta, nu cu atâţia oameni adunaţi în jurul meu, ca să laude icoanele.

— Operă de maestru! Lucrarea lui Dumnezeu!

Un sentiment groaznic al trecerii timpului m-a cuprins. Călătorisem departe de acest moment, departe de Lavra Pecerska de care îmi legasem viaţa prin jurământ monastic, departe de preoţii care-mi erau fraţi, departe de tatăl meu cel prost care înjura şi era foarte trufaş, în ciuda ignoranţei sale.

îi curgeau lacrimile.

— Fiule, a spus.

Mi-a strâns umărul cu mândrie. Era frumos în felul său, un bărbat puternic, care nu se temea de nimic, el însuşi un prinţ printre caii săi, printre ogarii şi oamenii săi de încredere, printre care şi eu, fiul lui, mă numărasem.

— Lasă-mă singur, căpăţânosule! am spus.

I-am zâmbit ca să-l enervez şi mai tare. A râs. Era prea fericit, prea mândru, ca să mai poată fi provocat.

— Priviţi ce a făcut fiul meu!

Vocea lui era lipsită de claritate. Îi venea să plângă. Şi nu era beat.

— Nu este opera unor mâini omeneşti, a spus preotul.

— Nu, bineînţeles că nu! a izbucnit tata cu o voce dispreţuitoare. E opera mâinilor fiului meu, Andrei, asta este.

O voce blândă mi-a spus la ureche:

— Vrei să pui tu pietrele preţioase pe aureole, frate Andrei, sau mă laşi pe mine să fac asta?

Când colo, ce să vezi? Treaba era deja făcută. Pasta fusese aplicată, pietrele fuseseră puse, cinci dintre ele în icoana lui Hristos. Pensula era iar în mâna mea, ca să mângâi părul castaniu al Domnului, separat la mijloc şi dat pe spate, după urechi, lăsând să se vadă doar puţin de o parte şi de alta a gâtului.

Stiletul mi-a apărut în mână pentru a îngroşa şi înnegri literele de pe cartea deschisă pe care Hristos o ţinea în mâna stângă.

Domnul Dumnezeu privea lung, serios şi sever din icoană, avea gura roşie şi dreaptă sub mustaţa brună.

— Vino, prinţul e aici, a sosit.

Afară, la intrarea în mănăstire, căzuse zăpada în rafale puternice. Preoţii m-au ajutat cu straiele mele de piele, cu haina de oaie. Mi-au prins cureaua. Era plăcut să simt iar mirosul de piele, să respir aerul rece şi proaspăt. Sabia mea era la tata. Era grea, veche, luată din luptele de demult cu cavalerii teutoni de pe tărâmurile îndepărtate de la Răsărit; pietrele de pe mâner se pierduseră de mult, dar încă mai era o sabie frumoasă.

Prin aerul înceţoşat de ninsoare s-a întrezărit o siluetă călare. Era prinţul Mihail însuşi, cu pălărie de blană, capă tivită cu blană şi mănuşi; marele conducător care domnise peste Kiev pentru cuceritorii noştri romanocatolici, a căror credinţă noi nu o puteam accepta, dar care ne lăsau să ne păstrăm propria credinţă. Era împodobit cu catifea străină şi cu aur, un om potrivit pentru curţile regale din Lituania, despre care auzisem atâtea poveşti fantastice. Cum îndura el Kievul, oraşul în ruine?

Calul s-a ridicat pe picioarele din spate. Tata a alergat să prindă Miele şi a ameninţat animalul aşa cum mă ameninţa şi pe mine.

Icoana pentru prinţul Feodor a fost înfăşurată în lână groasă, ca să o pot căra.

Am apucat mânerul săbiei.

— O, nu îl vei lua în această misiune păgână, a strigat

. bătrânul. Prinţe Mihail, Excelenţa voastră, atotputernice conducător, spune-i acestui bărbat fără Dumnezeu că nu ni-l poate lua pe Andrei al nostru.

Am văzut faţa prinţului prin ninsoare, pătrată şi puternică, cu sprâncene şi barbă sure şi cu ochi mari, albaştri.

— Lasă-l să plece, părinte, i-a strigat preotului. Băiatul vânează cu Ivan de când avea patru ani. Nimeni nu mi-a făcut un astfel de dar vreodată, părinte! Lasă-l să plece!

Calul s-a dat înapoi. Tata a tras de hăţuri. Prinţul Mihail şi-a suflat zăpada de pe buze.

Caii noştri au fost duşi în faţă; armăsarul puternic al tatei, cu gâtul lui graţios, şi calul mai scund care fusese al meu înainte să vin la Lavra Pecerska.

— O să mă întorc, părinte, i-am spus celui bătrân. Binecuvântează-mă! Nu mă pot opune tatălui meu când însuşi prinţul Mihail porunceşte.

— Tacă-ţi gura aia nenorocită! a spus tata. Crezi că vreau să aud asta tot drumul până la castelul prinţului Feodor?

— Asta o să auzi tot drumul până în iad, a spus cel bătrân, îmi duci novicele la moarte.

— Novice, novice la o gaură în pământ! Iei mâinile care au pictat aceste minuni...

— Dumnezeu le-a pictat, am şoptit muşcător, şi o ştii prea bine. Încetează, te rog, să mai faci paradă cu necredinţa şi cu aerul tău războinic.

Eram acum călare pe calul meu. Icoana învelită în lână era prinsă de pieptul meu.

— Nu pot să cred că fratele meu Feodor e mort, a spus prinţul, încercând să-şi strunească armăsarul, ca să-l ajungă pe tatăl meu. Poate că aceşti călători au văzut alte ruine, unele vechi...

— Nimic nu supravieţuieşte pe acele câmpii acum, a insistat bătrânul. Prinţule, nu-l lua pe Andrei! Nu-l lua!

Prinţul alerga alături de calul meu.

— Andrei, nu vei găsi nimic; vei găsi doar iarbă sălbatică şi copaci. Pune icoana în ramura unui copac. Pune-o după cum va fi dorinţa Domnului, astfel încât, atunci când o vor găsi tătarii, vor cunoaşte puterea Lui divină. Pune-o acolo pentru păgâni! Şi întoarce-te acasă!

Zăpada cădea cu fulgi atât de deşi, că abia îi vedeam faţa.

Am privit în sus, spre cupolele dungate şi sărăcăcioase ale catedralei noastre, rămăşiţe ale gloriei bizantine pe care ni le-au lăsat invaziile mongole, care îşi cereau acum tributul lacom prin prinţul nostru catolic. Cât de întunecat şi de dezolant era ţinutul meu natal! Am închis ochii şi tânjeam deja după firida peşterii, după mirosul pământului din jurul meu, după visele cu Dumnezeu şi cu bunătatea Lui, care se revărsa asupra mea atunci când eram pe jumătate îngropat.

„întoarce-te la mine, Amadeo! întoarce-te! Nu-ţi lăsa inima să ţi se oprească!”

M-am răsucit în loc.

— Cine mă strigă?

Vălul gros de zăpadă s-a rupt pentru a lăsa să se vadă oraşul de sticlă, negru şi strălucitor de parcă ar fi fost încălzit de focul iadului. De undeva se ridica un fum care îngroşa norii

omniprezenţi de pe cerul întunecat. Călăream spre oraşul de sticlă.

— Andrei! Era vocea tatălui meu care se afla în spatele meu.

„întoarce-te la mine, Amadeo! Nu lăsa inima să ţi se oprească!”

Icoana mi-a căzut de sub braţul stâng, atunci când mă străduiam să ţin calul în frâu. Lâna se desfăcuse. Am călărit mai departe. Icoana a căzut lângă noi, rostogolidu-se. Am văzut faţa luminoasă a lui Hristos.

Am fost prins de braţe puternice şi tras în sus, ca dintr-un vârtej.

— Lasă-mă să plec! am protestat.

M-am uitat în urmă. Icoana zăcea pe pământul îngheţat – Hristos privea cu ochi întrebători.

Degete ferme îmi apăsau obrajii. Am clipit şi am deschis ochii. Camera era inundată de căldură şi de lumină. Faţa Stăpânului sa ivit chiar deasupra mea; ochii lui albaştri împrăştiau săgeţi.

— Bea, Amadeo, a spus. Bea din mine.

Capul mi-a căzut înainte, spre gâtul lui. Izvorul de sânge a ţâşnit; clocotea din venele sale, curgând gros pe gulerul robei sale dintr-o ţesătură aurită. Mi-am pus gura pe el şi am început să beau pe nerăsuflate.

Am scos un ţipăt pe măsură ce sângele mă însufleţea.

— Trage-l din mine, Amadeo. Trage-l cu putere.

Gura mi s-a Umplut de sânge. Buzele mi s-au lipit de carnea lui de un alb mătăsos, ca să nu pierd nici un strop din sângele care curgea. Înghiţeam cu poftă. Într-o străfulgerare slabă l-am văzut pe tata călărind pe pajişte – o siluetă înveşmântată în piele, cu sabia prinsă la curea, cu piciorul îndoit, cu cizmele vechi, cafenii bine înfipte în scara şeii. S-a întors spre stânga, săltând şi coborând graţios şi lin în ritmul paşilor mari ai calului său alb.

— Bine, lasă-mă, laşule, copil neruşinat şi nefericit! Lasă-mă!

S-a uitat în faţă. M-am rugat pentru tine, Andrei, m-am rugat să nu te ia în catacombele lor murdare, în chiliile lor întunecate din pământ. Iată că rugăciunea mi-a fost ascultată! Mergi cu Dumnezeu, Andrei. Mergi cu Dumnezeu. Mergi cu Dumnezeu!

Faţa Stăpânului meu era concentrată şi frumoasă, o flacără albă pe fondul unei lumini aurii ţesute de numeroase lumânări. Mă veghea.

Eram întins pe podea. Sângele cânta în trupul meu. M-am ridicat în picioare, capul mi se clătina.

— Stăpâne!

El stătea în celălalt capăt al camerei, cu picioarele goale pe podeaua roz, strălucitoare, cu braţele întinse.

— Vino la mine, Amadeo, mergi către mine, vino la mine, ca să te odihneşti.

M-am străduit să-l ascult. Camera vibra de culori. Am *văzut Procesiunea magilor,* cei aflaţi în veşnica lor căutare.

— O, cât de vie este!

— Vino la mine, Amadeo.

— Sunt prea slab, Stăpâne, leşin, mor în această lumină splendidă.

Am făcut pas după pas, deşi părea imposibil. Am pus un picior în faţa celuilalt, apropiindu-mă şi mai mult de el. M-am împiedicat.

— Atunci vino în genunchi şi în mâini. Vino la mine.

M-am apucat de roba lui. Trebuia să urc această înălţime, dacă voiam. Am ajuns şi m-am apucat de braţul lui îndoit. M-am ridicat singur, ţinându-mă de pânza de lângă mine. Mi-am îndreptat genunchii până am ajuns să stau drept. L-am mai îmbrăţişat o dată; am găsit iar izvorul. Am băut iar.

Sângele ajungea în intestinele mele dintr-o sorbitură. Îmi ajungea în picioare şi în braţe. Eram un Titan. Îl striveam sub mine.

— Dă-mi-l, am şoptit. Dă-mi-l.

Sorbeam sângele cu buzele şi apoi îmi inunda gâtul.

Era ca şi cum mâinile sale de marmură rece mi-ar fi cuprins inima. O simţeam zbătându-se, bătând, simţeam valvele deschizându-se şi închizându-se, sunetul sângelui care le invada, valvele întâmpinându-l, folosindu-l, inima crescându-mi şi devenindu-mi mai puternică, venele devenindu-mi precum ţevile metalice, de neînfrânt.

Eram întins pe podea. El stătea în picioare lângă mine, cu braţele larg deschise pentru mine.

— Ridică-te, Amadeo! Hai sus, în braţele mele! Ia-l!

Am plâns. Am suspinat. Lacrimile îmi erau roşii, iar mâinile îmi erau pătate cu roşu.

— Ajută-mă, Stăpâne!

— Te ajut. Vino, caută-l singur!

Această nouă putere m-a ridicat în picioare, de parcă toate limitele omeneşti slăbiseră, de parcă ar fi fost lanţuri sau frânghii şi căzuseră. Am sărit la el, i-am tras roba, ca să-i găsesc mai bine rana.

— Fă o rană nouă, Amadeo.

Am muşcat în carne, făcând o rană deschisă, iar sângele mi-a stropit buzele. Am acoperit-o cu gura.

— Curgi în mine.

Mi s-au închis ochii. Am văzut terenuri sălbatice, iarba răsărind, cerul albastru. Tata călărea urmat de ceilalţi. Eram şi eu printre ei?

— M-am rugat să scapi, mi-a strigat râzând, şi o să scapi. Fii blestemat, Andrei! Tu şi limba ta şi mâinile tale magice de pictor! Fii blestemat, progenitură spurcată la gură! Fii blestemat!

A râs şi a călărit mai departe; iarba se pleca în faţa lui.

— Tată, priveşte! m-am străduit să strig.

Voiam să vadă ruinele de piatră ale castelului. Dar gura mea era plină de sânge. Avuseseră dreptate. Fortăreaţa prinţului Feodor fusese distrusă, iar el de mult nu mai era. Calul tatei s-a cabrat când a dat peste prima grămadă de pietre acoperite de viţă-de-vie.

Şocat, am simţit podeaua de marmură sub mine, atât de minunat de caldă. M-am sprijinit cu ambele mâini de ea. M-am ridicat singur. Modelul trandafiriu era aşa de bogat, atât de minunat, era ca apa îngheţată pentru a face cea mai fină piatră. Puteam privi în adâncimea ei pentru totdeauna.

— Ridică-te, Amadeo, încă o dată!

O, era uşor să mă ridic, să-i ajung la braţ şi apoi la umăr. I-am sfâşiat carnea de pe gât. Am băut. Sângele mă inunda, revelându-mi încă o dată întreaga mea făptură în bezna din mintea mea. Am văzut corpul băiatului care eram, braţele şi picioarele, în timp ce sub această formă respiram în căldura şi lumina din jurul meu, de parcă eu tot devenisem un uriaş organ de vedere, de auz, de respirat. Respiram cu milioane de guri mici şi puternice.

Eram plin de sânge până la refuz.

Stăteam în picioare în faţa Maestrului. Pe chipul lui nu am citit decât sfârşeală, dar nici urmă de durere în ochi. Am văzut pentru prima dată pe faţa lui adevăratele linii ale fostei sale întrupări omeneşti, ridurile inevitabile de la colţurile ochilor. Trena mantiei sale făcea ape şi, la cea mai mică mişcare, lumina o făcea să strălucească. A arătat cu degetul. A arătat spre *Procesiunea magilor.*

— Sufletul şi corpul tău fizic sunt acum legate împreună pentru totdeauna, a spus. Prin simţurile tale de vampir, prin văz, pipăit, miros, gust, vei cunoaşte lumea. Nu îngropându-te în chiliile întunecate ale pământului, ci deschizându-ţi braţele pentru gloria nesfârşită, vei percepe splendoarea absolută a creaţiei lui Dumnezeu şi miracolele făptuite, cu Divina Sa

Milostenie, de mâinile oamenilor.

Mulţimile înveşmântate în mătase din *Procesiunea magilor* păreau să se mişte. Am auzit iar potcoavele cailor pe pământul moale şi târşâitul picioarelor încălţate cu cizme. Am crezut iar că văd ogarii sărind departe, pe versanţii munţilor. Am văzut mulţimea de tufe înflorite îndoindu-se la trecerea procesiunii; am văzut cum petalele zburau din flori. Animale minunate se jucau în pădurea deasă. L-am văzut pe mândrul prinţ Lorenzo, călare, întorcând capul, aşa cum făcuse şi tata, şi uitându-se la mine. Oamenii mergeau în urma lui, lumea întreagă, cu ţărmurile ei stâncoase, cu vânătorii călare pe armăsarii lor şi cu ogarii lor fuduli.

— A dispărut pentru totdeauna, Stăpâne, am spus.

Era ciudat cât de bine şi de sonor pronunţam cuvintele, reacţionând la imaginile pe care le contemplasem.

— Ce anume, copile?

— Rusia, tărâmul stepelor sălbatice, al acelor chilii întunecate din sânul jilav al Mamei Glii.

M-am răsucit de jur împrejur. Din strălucirea sălbatică a lumânărilor aprinse se ridica fum. Ceara se topea încet şi curgea pe sfeşnicele de argint care le susţineau. Podeaua era la fel ca marea, devenind deodată transparentă, mătăsoasă, cu mult deasupra norilor pictaţi în cea mai încântătoare nuanţă de albastru. Părea că din aceşti nori ieşea ceaţă, o ceaţă caldă de vară, formată din îmbinarea pământului cu marea.

Am privit din nou pictura. M-am dus către ea, mi-am îndreptat mâinile spre ea şi am privit lung castelele albe din

vârfurile dealurilor, copacii delicaţi şi sălbăticia sublimă care aştepta răbdătoare călătoria lentă a privirii mele clare precum cristalul.

— Atât de mult! am şoptit.

Nuanţele închise de maro şi de auriu din bărbile magilor din ţări străine nu puteau fi descrise în cuvinte, nici umbrele mici care se jucau pe capul pictat al calului alb sau pe faţa bărbatului chel care-l conducea, nici graţia cămilelor cu gâtul arcuit, sau felul în care florile bogate erau strivite sub paşii lor uşori.

— Văd cu întreaga mea făptură, am remarcat, suspinând.

Am închis ochii şi m-am sprijinit de tablou, amintindu-mi perfect toate detaliile, pe măsură ce turnul din mintea mea devenea chiar această cameră, iar peretele era acolo, colorat şi pictat chiar de mine.

— Îl văd fără să-mi scape nimic. Îl văd, am şoptit.

Am simţit braţele Stăpânului în jurul pieptului meu. I-am simţit sărutul pe păr.

— Mai poţi vedea oraşul de sticlă? a întrebat.

— Cred că aş reuşi! am strigat.

Mi-am lăsat capul pe pieptul lui. Am deschis ochii şi am ales din risipa de culori ale picturii din faţa mea numai pe cele pe care le doream. Am făcut această metropolă de sticlă în formă de bule să crească în imaginaţia mea, până când turnurile au străpuns cerul.

— E acolo, îl vezi?

L-am descris într-un torent de cuvinte hohotitoare, împreună cu spiralele verzi, galbene şi albastre strălucitoare în lumina paradiziacă.

— Îl vezi? am strigat.

— Nu. Dar tu îl vezi, a spus Stăpânul meu. Şi asta e mai mult decât suficient.

În zori, ne-am îmbrăcat în camera întunecată.

Nimic nu era dificil, nimic nu mai avea vechea greutate şi rezistenţă. Se părea că nu e nevoie decât să-mi trec degetele în sus pe pieptar, ca să-l închei.

Am coborât scările în grabă. Păreau să dispară sub picioarele mele, în noapte.

Era o nimica toată să mă caţăr pe pereţii unui *palazzo,* să-mi sprijin picioarele în spărturile zidului, să şovăi pe un smoc de

ferigă sau de viţă-de-vie, atunci când ajungeam la zăbrelele unei ferestre şi în sfârşit deschideam grilajul. Era atât de uşor să dau drumul grilajului în apa verde care licărea dedesubt! Cât de plăcut era să îl văd scufundându-se, să văd apa împroşcată în jurul greutăţii care cobora, să văd sclipirea torţelor în apă.

— Cad.

— Vino!

în cameră, bărbatul se ridică de la biroul său. Ca să se apere de frig, îşi înfăşurase gâtul într-un şal de lână. Mantia sa bleumarin avea dungi aurii. Era un bărbat bogat, un bancher. Prieten al florentinilor, nu purta doliu după pierderea lor, concentrat asupra acestor numeroase pagini de pergament, mirosind a cerneală neagră, şi îşi calcula câştigurile inevitabile, după ce toţi partenerii îi muriseră într-o sală de banchet.

Oare ghicea el că noi făcuserăm asta, bărbatul în capă roşie şi băiatul cu păr arămiu, care veniseră prin fereastra sa de la etajul patru în această noapte geroasă de iarnă?

L-am prins de parcă ar fi fost iubirea tinereţii mele, am desfăcut şalul de lână din jurul arterei din care aveam să mă hrănesc.

Mă imploră să mă opresc, să spun cât vreau în schimb. Stăpânul se uita fix, mă privea doar pe mine, în timp ce bărbatul mă implora, iar eu îl ignoram, căutându-i doar vena mare care pulsa, irezistibilă.

— Îmi trebuie viaţa ta, sir, am şoptit. E puternic sângele hoţilor, nu-i aşa, sir?

— O, copile, a strigat, oare Dumnezeu face dreptate într-o astfel de formă?

Sângele acestui om era înţepător, iute, de la vinul pe care îl băuse şi de la condimentele pe care le mâncase şi îl vedeam aproape purpuriu în lumina lămpilor, când îmi curgea pe degete, înainte să le ling.

De la prima înghiţitură, am simţit că i se opreşte inima.

— Uşurel, Amadeo, mi-a şoptit Stăpânul.

I-am dat drumul şi inima şi-a revenit.

— Asta este, hrăneşte-te încet din el, lasă inima să-i pompeze sângele, aşa, şi fii blând cu degetele, ca să nu sufere prea mult, pentru că îndură cea mai rea soartă pe care o poate cunoaşte, adică ştie că moare.

Mergeam amândoi alături pe cheiul îngust. Nu mai era nevoie să-mi ţin echilibrul, deşi privirea îmi era pierdută în adâncimea apei care susura şi clipocea, înaintând prin canalele mărginite de ziduri de piatră. Voiam să simt muşchiul verde şi umed al pietrelor.

Eram într-o piaţă mică, părăsită, în faţa uşilor unei biserici înalte din piatră. Acum erau încuiate. Toate ferestrele erau astupate, toate uşile zăvorâte. Se dăduse stingerea. Era linişte.

— Încă o dată, iubitule, pentru puterea pe care ţi-o va da, a spus Stăpânul meu şi colţii săi aducători de moarte m-au împuns, în timp ce mâinile mă ţineau captiv.

— Vrei să mă păcăleşti? Vrei să mă omori? am şoptit, simţindu-mă din nou neajutorat şi ştiind că nu există vreo putere supraomenească care să mă poată ajuta să scap din strânsoarea lui.

Trăgea sânge din mine cu sorbituri mari; îmi lăsa mâinile să cadă, tremurânde, picioarele îmi atârnau de parcă aş fi fost spânzurat. Luptam să rămân conştient. M-am sprijinit de el. Dar sângele continua să curgă din mine, din toate vasele mele, în el.

— Acum, încă o dată, Amadeo, ia-l înapoi de la mine.

Mi-a suflat uşor spre piept. Era gata să mă rostogolesc.

Eram aşa de slăbit, încât am căzut în faţă, agăţându-mă de mantia lui. M-am ridicat şi m-am prins cu braţul drept de gâtul lui. A păşit îndărăt, îndreptându-se, îngreunându-mi astfel sarcina. Dar eram prea hotărât, mă provocase prea tare şi voiam să-mi bat joc de lecţia sa.

— Foarte bine, Stăpâne, am spus când îi sfâşiam din nou pielea. Te am pe tine şi voi avea fiecare picătură din tine, sir, dacă nu eşti rapid, foarte rapid.

Abia atunci mi-am dat seama. Aveam şi eu doi colţi mititei!

A început să râdă încet şi plăcerea îmi era sporită de faptul că acela din care mă hrăneam putea să râdă prins de aceşti colţi noi.

Am încercat să-i trag inima din piept cu toată puterea. L-am auzit urlând şi apoi râzând. Trăgeam din sângele lui, înghiţind cu sunete dizgraţioase.

— Hai, vreau să te mai aud o dată urlând! am şoptit, sugându-i sângele cu lăcomie, lărgind rana cu dinţii mei ascuţiţi,

de curând crescuţi, aceşti colţi care erau acum ai mei şi păreau făcuţi pentru măcel. Hai, imploră milă, sir!

Râsul său era plăcut.

îi sorbeam sângele înghiţitură după înghiţitură, bucuros şi mândru de râsul lui neajutorat, de faptul că se prăbuşise în genunchi în piaţă şi că încă mai era al meu, iar acum trebuia să-şi ridice braţele ca să mă împingă.

— Nu mai pot să beau! am spus şi m-am întins pe pietre.

Cerul îngheţat era negru şi părea bătut cu stele albe strălucitoare. L-am privit, conştient de piatra de sub mine, de suprafaţa dură de sub spatele şi capul meu. Nu-mi păsa acum de pământ, de umezeală, de ameninţarea bolii. Nici de apropierea stihiilor nopţii. Nici de ce vor crede oamenii despre cel care a tras cu ochiul pe fereastra lor. Nici de ora târzie. Priviţi-mă, stelelor! Priviţi-mă aşa cum vă privesc şi eu pe voi!

Tăcuţi şi scânteietori, aceşti ochi mici ai raiului! începeam să mor. Durerea a început în stomac şi apoi s-a mutat în intestine.

— Acum, tot ce a mai rămas în tine din băiatul muritor te va părăsi, a spus Stăpânul. Să nu-ţi fie teamă!

— Fără muzică? am şoptit.

M-am răsucit şi l-am îmbrăţişat pe Stăpân; stătea şi el întins lângă mine, cu capul culcat pe cot. M-a strâns lângă el.

— Să-ţi cânt un cântec de leagăn? m-a întrebat duios.

M-am îndepărtat de el. Un lichid murdar începuse să curgă din mine. Îmi era ruşine, dar treptat nu mi-a mai fost. M-a ridicat, blând ca întotdeauna, şi mi-a lipit faţa de gâtul lui. Bătea vântul în jurul nostru.

Apoi am simţit apa rece a Adriaticii şi m-am trezit rostogolindu-mă pe valurile de neconfundat ale mării. Era sărată, delicioasă şi nu reprezenta nici o ameninţare. M-am răsucit şi am văzut că eram singur şi am încercat să mă descurc. Eram departe, aproape de insula Lido. M-am uitat înapoi la insula principală şi vedeam foarte limpede, printre numeroasele vapoare ancorate, torţele aprinse ale Palatului Ducelui.

îmi ajungeau la urechi voci amestecate din portul întunecat, de parcă aş fi plutit pe ascuns printre corăbii, deşi nu făceam acest lucru.

Ce putere grozavă să aud aceste voci, să mă pot concentra la una dintre ele şi să-i ascult mormăitul matinal, apoi să ascult alta şi să las celelalte cuvinte să se scufunde în mare.

Am plutit sub cerul liber o vreme, până când mi-a dispărut durerea. Mă simţeam purificat, dar nu voiam să fiu singur. M-am întors şi, fără vreun efort, am înotat spre port, deplasându-mă pe sub apă atunci când mă apropiam de vreo corabie.

Eram foarte uimit că vedeam pe sub apă! Ochii mei de vampir erau fascinaţi să vadă ancorele uriaşe depuse pe fundul plin de muşchi al lagunelor şi fundurile curbate ale galerelor.

Era un întreg univers subacvatic. Voiam să-l explorez, dar am auzit vocea Stăpânului – nu era o voce telepatică, aşa cum i-am spune acum, ci vocea sa reală – chemându-mă blând să mă întorc în piaţa în care mă aştepta.

Mi-am dat jos hainele şi am ieşit gol din apă, grăbindu-mă spre el prin întunericul rece, bucuros că răcoarea nu mă supăra prea tare. Când l-am văzut, am întins mâinile şi am zâmbit.

Ţinea în braţe o pelerină de blană care fusese pregătită pentru mine, mi-a şters părul şi m-a înfăşurat în ea.

— Simţi noua ta libertate? Răceala pietrelor nu-ţi mai răneşte picioarele goale. Dacă te tai, pielea se reface imediat. Nici o creatură a nopţii nu te poate răni. Boala nu te poate atinge. M-a acoperit cu sărutări. Până şi sângele cel mai bolnav te va hrăni, iar sângele tău supranatural îl va primeni şi-l va absorbi. Eşti o fiinţă puternică şi profundă aici? în piept, unde te ating acum cu mâna, ai o inimă, inima ta de om.

— Chiar aşa, Stăpâne? am întrebat. Eram exuberant, eram plin de viaţă. De ce mai e încă omenească?

— Amadeo, crezi că eu nu mai sunt om? Crezi că sunt crud?

îmi scuturasem părul de apă şi acesta se uscase aproape instantaneu. Acum mergeam împreună, braţ la braţ, cu pelerina de blană acoperindu-mă, îndepărtându-ne de piaţă.

Cum eu nu am răspuns, s-a oprit şi m-a mai îmbrăţişat o dată, apoi a reînceput cu săruturile sale flămânde.

— Mă iubeşti, am spus, aşa cum sunt acum, chiar mai mult decât înainte.

— Da, într-adevăr, a răspuns. M-a îmbrăţişat şi mi-a sărutat gâtul peste tot, umerii, apoi pieptul. Nu te pot răni acum, nu-ţi pot lua viaţa cu o îmbrăţişare întâmplătoare. Eşti al meu, eşti din sângele şi din carnea mea.

S-a oprit. Plângea. Nu voia să-l văd însă. S-a întors când am încercat să-i prind faţa în mâinile mele îndrăzneţe.

— Stăpâne, te iubesc.

— Fii atent, a spus împingându-mă, evident ruşinat de lacrimi. Mi-a arătat cerul. Întotdeauna vei şti când vine dimineaţa, dacă eşti atent. Simţi? Auzi păsările? Sunt peste tot în lume păsări care cântă exact înainte de ivirea zorilor.

Un gând întunecat m-a cuprins; singurul lucru care îmi lipsise în Lavra Pecerska era cântecul păsărilor. Pe câmpiile sălbatice, când vânam cu tata, călărind de la un crâng la altul, îmi plăcuse foarte mult ciripitul lor. Nu stătusem niciodată prea mult în adăposturile de pe malul apei la Kiev, fără să facem acele neper-mise călătorii în sălbăticia din care mulţi nu se mai întorceau.

Dar asta trecuse. Aveam toată frumuseţea Italiei în jurul meu, frumoasa Serenissima. Îl aveam pe Stăpânul meu şi întreaga magie voluptoasă a acestei transformări.

— Pentru asta călăream în sălbăticie, am şoptit. Pentru asta m-a luat din mănăstire în ultima zi.

Stăpânul se uita trist la mine.

— Sper, a spus. Ceea ce ştiu despre trecutul tău am aflat din mintea ta atunci când s-a deschis în faţa mea, dar acum este din nou închisă, pentru că te-am făcut vampir, cum sunt şi eu, şi niciodată nu vom mai putea citi unul în mintea celuilalt. Suntem prea apropiaţi, avem acelaşi sânge şi lucrul ăsta nu ne permite să vorbim în tăcere unul cu celălalt, aşa că las să piară acele imagini groaznice despre mănăstirea subterană care străfulgerau atât de puternic în gândurile tale, dar mereu în agonie, cu disperare aproape.

— Da, cu disperare, şi toate au dispărut precum paginile sfâşiate şi aruncate în vânt ale unei cărţi. Chiar aşa, dispărute.

M-a grăbit. Nu mergeam acasă. Era un alt drum printre aleile din spate.

— Acum mergem la leagănul nostru, a spus, care este cripta noastră, patul care este mormântul nostru.

Am intrat într-un *palazzo* dărăpănat din piatră, locuit doar de câţiva săraci adormiţi. Nu-mi plăcea. El mă crescuse în lux. Dar imediat am intrat într-o pivniţă; lucru ce părea de neimaginat, într-o Veneţie plină de apă, era chiar o pivniţă. Am coborât pe scări, am trecut de uşile masive de bronz, pe care oamenii

singuri nu le pot deschide, până ce, traversând întunericul de cerneală, am dat în sfârşit de o cameră.

— Aici e o şmecherie, a şoptit, pe care, într-o noapte, tu însuţi vei fi capabil să o faci.

Am auzit pocnete şi o explozie mică, apoi am văzut arzând o torţă mare în mâinile lui. Nu o aprinsese cu nimic altceva decât cu mintea.

— Cu fiecare deceniu ce trece, vei deveni mai puternic, apoi, cu fiecare secol, şi vei descoperi de multe ori în lunga ta viaţă că puterea ta a făcut un salt extraordinar. Pune-o cu grijă la încercare şi protejează-ţi descoperirea. Foloseşte cu înţelepciune tot ce descoperi. Nu te feri de nici o putere, pentru că atitudinea asta e la fel de nesăbuită ca a oamenilor care se feresc de forţa lor.

Am dat din cap, aprobator, privind fermecat torţele care ardeau. Nu mai văzusem niciodată asemenea culori într-un foc obişnuit şi nu simţeam repulsie, deşi ştiam că focul este singurul lucru care mă poate distruge. Aşa spusese, nu?

A gesticulat. Trebuia să privesc camera.

Era splendidă! Pavată cu aur. Chiar şi tavanul era din aur. Două sarcofage de piatră stăteau în mijloc, fiecare din ele decorat cu o siluetă gravată în stil vechi; cu cât mă apropiam mai mult, vedeam că aceste siluete erau cavaleri cu coifuri, în tunici lungi, cu săbii grele, gravate; mâinile înmânuşate erau strânse ca pentru rugăciune, iar ochii – închişi în somnul veşnic. Fiecare fusese aurit, placat cu argint şi bătut în geme. Centurile cavalerilor erau bătute în ametist. Safirele împodobeau gulerele tunicilor. Topazul strălucea pe tecile săbiilor.

— Această bogăţie nu este o tentaţie pentru hoţi? am întrebat. Aşa cum zace aici sub această casă în ruine?

A râs tare.

— Deja mă înveţi să fiu grijuliu? a întrebat, zâmbind. Eşti obraznic. Nici un hoţ nu poate ajunge aici. Nu ţi-ai măsurat puterea când ai deschis uşile. Uită-te la zăvorul pe care l-am închis în urma noastră, dacă eşti aşa de îngrijorat. Acum vezi dacă poţi sălta capacul coşciugului. Hai! Vezi dacă puterile tale sunt pe măsura curajului tău.

— Nu am vrut să fiu obraznic, am răspuns. Slavă Domnului că zâmbeşti.

Am ridicat capacul şi apoi am dat deoparte partea de jos. Era o nimica toată pentru mine, deşi ştiam că era o piatră grea.

— A, am înţeles, am spus.

I-am zâmbit, radios şi inocent. Interiorul era căptuşit cu damasc de un purpuriu regal.

— Intră în leagăn, copile, a zis. Nu-ţi fie teamă cât aştepţi răsăritul soarelui. Când va veni, deja vei dormi buştean.

— Nu pot dormi cu tine?

— Nu, locul tău e aici, în patul pe care ţi l-am pregătit de multă vreme. Am şi eu un loc îngust lângă tine; nu e suficient de mare pentru doi. Dar acum eşti al meu, al meu, Amadeo. Acordă-mi un ultim potop de sărutări, aşa, dulci, aşa...

— Stăpâne, să nu mă laşi să te supăr vreodată. Să nu mă laşi...

— Nu, Amadeo, provoacă-mă, întreabă-mă, fii elevul meu îndrăzneţ şi nerecunoscător.

Era trist. M-a împins uşor. Mi-a arătat coşciugul. Damascul purpuriu lucea.

— Aşa tânăr mă întind în el! am şoptit.

Am văzut urma de durere pe faţa lui după ce am zis asta. Regretam. Voiam să spun ceva ca să-mi repar gafa, dar mi-a făcut semn să continui.

O, ce frig era, blestemate fie pernele, cât erau de tari. Am pus capacul la loc, peste mine, şi m-am întins nemişcat, ascultând sunetul torţei care se stingea şi cum se frecau pietrele unele sub altele când îşi deschidea şi el coşciugul.

I-am auzit vocea:

— Noapte bună, iubitule, copile, fiule!

Mi-am lăsat corpul să se scurgă de vlagă. Ce plăcută era această relaxare! Cât de noi erau toate lucrurile!

Departe, pe locurile mele natale, călugării cântau în Lavra Pecerska.

Aproape adormit, reflectam la tot ce-mi aminteam. Plecasem acasă, la Kiev. Îmi făcusem din amintiri un tablou care să mă înveţe tot ce aş putea şti. Şi în ultimele momente de luciditate din noapte, le-am spus adio pentru totdeauna, adio credinţelor şi constrângerilor.

Vedeam *Procesiunea magilor* strălucind splendid pe peretele Stăpânului, procesiunea pe care o voi studia când soarele va apune iar. În sufletul meu sălbatic şi înflăcărat, în inima mea

nou-născută de vampir, mi se părea că magii nu veniseră doar pentru naşterea lui Hristos, ci şi pentru renaşterea mea.

Aş fi greşit dacă aş fi crezut că transformarea în vampir însemna sfârşitul uceniciei mele pe lângă Marius. Nu eram lăsat liber să mă desfăt imediat cu noile mele puteri.

Educaţia mea a început cu adevărat în noaptea de după metamorfoză. Urma să fiu pregătit acum nu pentru o viaţă efemeră, ci pentru eternitate.

Stăpânul mi-a spus că el fusese făcut vampir în urmă cu aproape o mie cinci sute de ani şi că vampiri existau în întreaga lume. Ascunşi, suspicioşi, singuri, călători ai nopţii, cum îi numea el, erau adesea nepregătiţi pentru eternitate şi nu făceau nimic altceva cu existenţa lor, decât să producă o serie de dezastre înspăimântătoare până când erau consumaţi de disperare şi se distrugeau singuri într-un foc teribil în aer liber sau mergând în lumina soarelui.

Cei bătrâni care, ca şi Stăpânul meu, reuşiseră să reziste trecerii imperiilor şi epocilor, erau, majoritatea, mizantropi, care căutau pentru ei oraşe în care să domnească peste muritori, eliminându-i pe cei care încercau să împartă cu ei teritoriul, chiar dacă aceasta însemna să-i distrugă pe cei asemenea lor.

Veneţia era teritoriul nedisputat al Stăpânului meu, locul său de vânătoare, arena sa, în care conducea jocuri alese de el şi considerate importante în epoca respectivă.

— Aici nu există nimic care să nu fie pieritor, a spus, cu excepţia ta. Trebuie să asculţi ce-ţi spun, pentru că lecţiile mele sunt, în primul rând, lecţii de supravieţuire; ce-i plăcut vine mai târziu.

În prima lecţie am învăţat că îi ucidem doar pe „cei care fac rău”. Acest lucru fusese cândva, în secolele întunecate ale Antichităţii, un jurământ al băutorilor de sânge şi chiar a existat o religie obscură în zilele păgâne ale anticilor în care vampirii fuseseră veneraţi ca aducători ai dreptăţii asupra celor care făcuseră rău.

— Nu vom mai permite vreodată ca asemenea superstiţii să ne înconjoare pe noi şi misterul puterilor noastre. Nu suntem invincibili. Nu avem împuternicire din partea lui Dumnezeu. Cutreierăm pământul ca felinele mari ale junglei şi nu avem nici o pretenţie de la cei pe care îi ucidem, ca orice altă crea-

tură care luptă să supravieţuiască. Dar este un principiu infailibil că înjunghierea celui nevinovat te face să înnebuneşti. Crede-mă când îţi spun că, pentru liniştea ta sufletească, trebuie să te hrăneşti din cei răi, trebuie să înveţi să-i iubeşti, cu toată mizeria şi degenerarea lor şi trebuie să devii mai puternic văzând răutatea lor, care-ţi va umple, inevitabil, inima şi sufletul în timpul uciderii. Dacă ucizi un nevinovat, mai devreme sau mai târziu vei fi învinovăţit, îţi vei pierde puterile şi curând vei ajunge la disperare. Poate crezi că eşti prea lipsit de milă sau prea rece pentru asta. Poate te simţi superior fiinţelor omeneşti şi îţi vei scuza excesele prădalnice prin faptul că nu cauţi decât sângele care îţi este necesar ca să supravieţuieşti. Dar nu va avea efect pe termen lung, pentru că vei ajunge să afli că eşti mai mult om decât monstru, că tot ce e nobil în tine provine din umanitatea ta, iar felul tău aparte de a fi nu poate decât să te facă să-i preţuieşti şi mai mult pe oameni. O să ajungi să-ţi pară rău pentru cei pe care îi înjunghii, chiar şi pentru cei mai netrebnici, şi o să ajungi să-i iubeşti pe oameni aşa de mult, că vor veni nopţi în care vei prefera de departe foamea festinului cu sânge.

Am acceptat toate acestea cu inima deschisă şi curând m-am cufundat cu Stăpânul meu în mocirla de la periferia Veneţiei, în lumea tavernelor şi a viciului, o lume pe care, ca ucenic în haine de catifea al lui Marius de Romanus, nu o mai văzusem. Desigur, cunoşteam şi eu cârciumi, cunoşteam curtezane la modă, cum era prea iubita noastră Bianca, dar nu-i cunoscusem niciodată pe hoţii şi pe ucigaşii Veneţiei, şi din aceştia urma să mă hrănesc.

Foarte curând am înţeles ce voia să spună Stăpânul meu când mi-a zis că trebuia să îmi dezvolt gustul pentru ce e rău şi să mi-l întreţin. Imaginea victimelor mele a devenit mai puternică după fiecare ucidere. Am început să văd culori strălucitoare când ucideam. De fapt, uneori vedeam aceste culori dansând în jurul victimelor chiar înainte să mă apropii de ele. Unii dintre bărbaţi păreau să meargă însoţiţi de umbre roşii, iar alţii să emane o lumină portocalie, aprinsă. Mânia victimelor mele celor mai meschine şi mai tenace era adesea un galben strălucitor care mă orbea, mă pârjolea, atât când le atacam prima dată cât şi când le storceam de sânge.

La început eram un ucigaş foarte violent şi impulsiv. Dus de Marius într-un cuib de asasini, m-am pus pe treabă cu o furie care mă făcea neîndemânatic: îmi ademeneam victima afară din tavernă, pe chei, şi apoi îi sfâşiam gâtul, de parcă aş fi fost un câine sălbatic. Beam lacom, adesea făcându-i inima să plesnească. Odată ce inima nu mai bătea şi omul murea, nu mai era nimic care să pompeze sângele spre mine. Şi asta nu era bine.

Dar Stăpânul meu, cu toate discursurile sale nobile despre virtuţile oamenilor şi cu insistenţa sa fermă asupra responsabilităţilor noastre, m-a învăţat să ucid totuşi cu tact.

— Ia-o mai încet, m-a sfătuit.

Ne plimbam de-a lungul malurilor înguste ale canalelor. Am mers cu gondola, ascultând cu urechile noastre supraomeneşti conversaţiile care erau, adesea, interesante pentru noi.

— De cele mai multe ori nu trebuie să intri în casă şi să scoţi victima afară. Rămâi afară, citeşte gândurile omului, aruncă-i momeala în mod tăcut. Dacă îi citeşti gândurile, este aproape sigur că va primi mesajul tău. Poţi ademeni fără cuvinte. Poţi exercita o atracţie irezistibilă. Când victima iese la tine, atunci ia-o. Şi nu este nevoie ca ea să sufere sau ca sângele să se verse. Îmbrăţişează-ţi victima, iubeşte-o dacă vrei. Mângâie-o încet şi înfige-ţi dinţii cu grijă. Apoi desfată-te cât de încet poţi. În felul acesta inima ei o să te ajute mai multă vreme, pompându-ţi sângele. În ceea ce priveşte imaginile şi aceste culori despre care vorbeşti, încearcă să înveţi ceva de la ele. Lasă victimele să-ţi spună în timp ce mor tot ce ştiu despre viaţă. Daca imagini ale acestei vieţi lungi defilează prin faţa ta, observă-le, savurează-le. Da, savurează-le. Devorează-le încet, aşa cum faci şi cu sângele. Lasă culorile să te pătrundă. Lasă experienţa victimei să te inunde. Adică fii şi activ, şi pasiv. Fă dragoste cu victima ta. Şi fii întotdeauna atent să prinzi momentul în care inima încetează să mai bată. Vei simţi o senzaţie orgiastică incredibilă în acel moment, dar aceasta poate fi dominată. Aranjează-ţi victima după aceea şi ai grijă să lingi toate semnele rănii din gâtul ei. Asta se poate face cu puţin sânge de-al tău pe vârful limbii. În Veneţia cadavrele sunt un lucru obişnuit. Nu trebuie să faci mare caz de asta. Dar când vânăm la ţară, trebuie să îngropi cadavrele.

Aşteptam cu nerăbdare aceste lecţii. Când vânam împreună era foarte plăcut. Curând mi-am dat seama că Marius fusese neîndemânatic când ucisese demonstrativ pentru mine înainte să fiu convertit. Ştiam atunci, aşa cum probabil că am spus-o destul de clar în această carte, că voia să-mi pară rău pentru victime, voia să experimentez groaza. Voia să văd moartea ca pe ceva abominabil. Dar, date fiind tinereţea mea, devotamentul meu faţă de el şi violenţa la care fusesem supus în timpul scurtei mele vieţi de muritor, nu reacţionasem aşa cum spera el.

Oricum, el era acum un ucigaş mult mai îndemânatic. Adesea luam amândoi aceeaşi victimă şi eu beam din gâtul ei, iar el din încheietura mâinii. Uneori îi plăcea să ţină victima, iar eu să beau tot sângele.

Fiind nou în această branşă, eram însetat în fiecare noapte. Puteam rezista trei sau mai multe nopţi fără să ucid şi câteodată chiar rezistam, dar într-a cincea noapte a abstinenţei mele – aceasta fusese şi ea pusă la încercare – eram atât de slăbit, încât nu mai puteam nici să mă ridic din sarcofag. Asta însemna că atunci când sau dacă voi fi vreodată de unul singur, trebuia să ucid cel puţin din patru în patru seri.

Primele câteva luni au fost o orgie. Fiecare ucidere părea mai înfiorătoare, mai delicioasă decât precedenta. Doar vederea unui gât gol putea deştepta în mine o stare de excitaţie care mă transforma într-un animal, incapabil să vorbesc sau să mă abţin. Când deschideam ochii în întunericul rece, vedeam carnea de om. O simţeam în mâinile mele goale şi o doream, şi noaptea trebuia să înceapă cu găsirea celui care să fie sacrificat pentru nevoia mea.

Multă vreme după ce ucideam, eram străbătut de senzaţii înfiorător de plăcute, în timp ce sângele cald, frumos mirositor, ajungea în toate colţurile fiinţei mele, iar minunata sa dogoare îmi pulsa în obraji.

Numai asta şi era suficient pentru a mă absorbi cu totul, aşa tânăr cum eram.

Dar Marius nu avea de gând să mă lase să mă bălăcesc în sânge, să fiu doar tânărul animal de pradă, care nu se gândeşte la nimic altceva decât la ghiftuire în fiecare seară.

— Trebuie să începi să înveţi istorie, filozofie şi Drept în mod serios, mi-a spus. Nu eşti menit Universităţii din Padova acum. Eşti menit răbdării.

Aşa că, după ce misiunile noastre tainice erau duse la îndeplinire şi ne întorceam la căldura din *palazzo,* mă trimitea la cărţi— Voia să păstreze o anumită distanţă între mine, Riccardo şi ceilalţi, ca să nu devină suspicioşi în privinţa transformării ce avusese loc.

De fapt, mi-a spus că ei „ştiau" de schimbare, chiar dacă-şi dăduseră seama sau nu. Corpurile lor ştiau că nu mai eram muritor, deşi minţile lor aveau nevoie de ceva vreme pentru a accepta acest lucru.

— Arată-le numai respect şi dragoste, numai toleranţă, dar păstrează distanţa faţă de ei, mi-a spus Marius. Până când îşi vor da seama de acest lucru iremediabil, îi vei fi convins deja că nu le eşti duşman, că încă mai eşti Amadeo, pe care ei îl iubesc şi că, deşi te-ai schimbat, atitudinea ta faţă de ei a rămas aceeaşi.

Am înţeles acest lucru. Deodată am simţit o mare dragoste pentru Riccardo. O simţeam pentru toţi băieţii.

— Dar, Stăpâne, am întrebat, nu devii niciodată nerăbdător cu ei, pentru că gândesc mai lent, pentru că sunt mai neîndemânatici? Da, îi iubesc, dar tu, cu siguranţă, îi vezi într-o lumină mai proastă decât îi văd eu.

— Amadeo, mi-a spus cu blândeţe, ei toţi vor muri.

I se citea suferinţa pe chip.

Am simţit acest lucru imediat şi definitiv, pentru că aşa se întâmpla de-acum cu sentimentele: îmi veneau ca un torent şi mă învăţau imediat lecţia.

Ei sunt toţi muritori. Da, iar eu sunt nemuritor.

După asta, nu puteam fi decât răbdător cu ei şi îngăduitor în felul în care îi priveam şi îi studiam, nelăsându-i niciodată să ştie, dar bucurându-mă în întregime de prezenţa lor, ca şi cum ar fi fost exotici pentru că... erau muritori.

Sunt prea multe de povestit, prea multe. Nu găsesc o modalitate de a scrie tot ce am învăţat în primele câteva luni. Nimic din ceea ce mi s-a revelat atunci nu a rămas neaprofundat mai târziu.

Observam tot ce se întâmplă în jurul meu; miroseam descompunerea, dar simţeam şi misterul creşterii, magia lucrurilor

care înfloreau şi se coceau, şi, de fapt, toate schimbările petrecute fie la maturitate, fie spre moarte, cu excepţia dezintegrării minţii umane, mă încântau, mă captivau.

Studiul meu despre guvern şi despre legi era o adevărată provocare. Deşi citeam cu o viteză infinit mai mare şi înţelegeam sintaxa aproape instantaneu, trebuia să mă oblig să fiu interesat de teme precum istoria dreptului roman, Marele Cod al împăratului Iustinian, numit *Corpus Juris Civilis,* despre care Stăpânul meu credea că era unul dintre codurile de legi cel mai bine scrise vreodată.

— Lumea merge spre mai bine, m-a învăţat Marius. Cu fiecare secol care trece, civilizaţia apreciază mai mult dreptatea, oamenii obişnuiţi fac paşi mai mari spre împărţirea avuţiei care era cândva acaparată doar de cei puternici, iar artele beneficiază de pe urma sporirii libertăţilor, devenind mai pline de imaginaţie, mai inventive chiar şi mult mai frumoase.

înţelegeam acest lucru numai în teorie. Nu credeam în lege şi nici nu mă interesa. De fapt, dispreţuiam în teorie ideile Maestrului meu. Nu vreau să spun că îl dispreţuiam pe el, ci legea, instituţiile de drept şi pe cele guvernamentale.

Stăpânul spunea că mă înţelege:

— Ai fost născut pe un teritoriu sălbatic, întunecat. Ar fi fost bine dacă te-aş fi putut purta în timp înapoi cu două sute de ani, înainte ca Batu, fiul lui Genghis-Han, să fi jefuit Kievul, pe vremea când turnurile Sfintei Sofia erau aurite, iar locuitorii lui erau inocenţi şi optimişti.

— Mi s-a acrit de poveşti despre gloria din vechime, am spus încet, nedorind să-l supăr. Am fost îndopat cu poveşti despre timpurile vechi de când eram copil. În casa de lemn în care locuiam noi, la câţiva metri de râul îngheţat, am tot ascultat prostii din astea, tremurând lângă foc. Casa era plină de şobolani. Nu exista nimic frumos în ea, decât icoanele şi cântecele tatei. Nu era nimic în afară de depravare acolo, iar noi vorbim, după cum bine ştii, despre un teritoriu imens. Nu poţi înţelege cât de mare este Rusia, dacă nu ai fost acolo, dacă nu ai călătorit, ca mine, cu tata pe un ger năprasnic prin pădurile nordice până la Moscova, la Novgorod sau prin cele de la răsărit de Cracovia. M-am întrerupt. Nu mai vreau să vorbesc despre acele timpuri şi locuri, am spus. În Italia nimeni nu se poate gândi măcar la astfel de locuri.

— Amadeo, evoluţia legii, a guvernării, este diferită în fiecare ţară şi în cazul fiecărui popor. Aşa cum ţi-am spus mai demult, am ales Veneţia deoarece este o republică mare şi pentru că poporul ei este puternic legat de pământ prin simplul fapt că sunt toţi negustori şi sunt angajaţi în comerţ. Îmi place Florenţa pentru că marea ei familie, de Medici, este alcătuită din bancheri, nu din aristocraţi leneşi care resping orice efort în numele a ceea ce consideră că le-a fost dat de Dumnezeu.

Oraşele mari ale Italiei sunt alcătuite din oameni care muncesc, care creează, care făptuiesc, şi, pe baza acestui lucru, există o mare înţelegere pentru toate sistemele şi oportunităţi infinit mai mari pentru bărbaţii şi femeile din toate păturile sociale.

Toată această discuţie mă descurajase. Ce conta?

— Amadeo, lumea este acum a ta, a spus Stăpânul meu. Trebuie să priveşti marile mişcări ale istoriei. Starea lumii va ajunge să te apese şi vei descoperi, ca toţi nemuritorii, că nu o poţi trece cu vederea pur şi simplu.

— De ce nu? am întrebat, puţin dezorientat. Cred că o pot trece cu vederea. Ce-mi pasă mie dacă un om este bancher sau negustor? Ce-mi pasă, dacă locuiesc într-un oraş care se dezvoltă pe baza flotei sale comerciale? Pot privi la nesfârşit tablourile din acest *palazzo,* Stăpâne. Încă nu am văzut toate detaliile din *Procesiunea magilor* şi mai există aici multe alte picturi. Ca să nu mai vorbim de toate tablourile din acest oraş.

A dat din cap.

— Studiul picturii te va conduce la studiul omului, iar acesta te va face să te plângi de starea actuală a lumii sau să te bucuri de ea.

Nu credeam ce îmi spunea, dar nu aveam voie să schimb „programa”. Studiam tot ce mi se spunea.

Stăpânul meu avea multe daruri care îmi lipseau, dar despre care îmi spusese că le voi dobândi în timp. Putea aprinde focul cu mintea, dar numai dacă existau condiţii optime – adică putea aprinde o flacără dacă era deja pregătită cu gudron. Se putea căţăra foarte uşor pe o clădire, agăţându-se cu mâinile de pervazul ferestrelor şi propulsându-se în sus cu mişcări graţioase, putea înota în mare la orice adâncime.

Desigur că vederea şi auzul său de vampir erau mult mai ascuţite şi mai puternice decât ale mele şi, în vreme ce la mine

vocile veneau nepoftite, el putea să le facă să nu se mai audă. A trebuit să învăţ să fac şi eu asta, şi chiar am lucrat din greu ca să reuşesc, pentru că erau momente când întreaga Veneţie nu era decât o cacofonie de voci şi de rugăciuni.

Dar puterea cea mare cu care era înzestrat şi pe care eu nu o aveam era că putea călători în spaţiu cu o viteză uriaşă. Acest lucru mi-a fost demonstrat de mii de ori, dar aproape întotdeauna, când mă ridica şi mă căra, mă punea să-mi acopăr faţa sau mă obliga să ţin capul în jos ca să nu văd unde şi cum mergem.

Nu înţelegeam de ce era atât de reţinut în privinţa asta. În cele din urmă, într-o noapte când a refuzat să ne transporte pe amândoi în felul acela magic spre insula Lido, ca să vedem unul dintre focurile de artificii şi corăbiile luminate de torţe pe apă, l-am întrebat.

— Este o putere înspăimântătoare, a spus cu răceală. Este înspăimântător să nu fii ancorat de pământ. În perioadele de început, se soldează cu greşeli şi cu dezastre. Pe măsură ce dobândeşti pricepere, pe măsură ce te ridici încet în tării nu doar corpul, ci şi sufletul devin reci. Nu este ceva doar ceva nefiresc, e supranatural.

Am văzut că suferea din cauza asta. A dat din cap.

— Este singurul dar care pare în întregime neomenesc. Nu poţi învăţa de la oameni cum să-l foloseşti cât mai bine. În cazul celorlalte daruri, fiinţele muritoare mă învaţă. Şcoala mea este inima oamenilor. Dar nu la fel stau lucrurile cu acest dar. Devin magician; devin vrăjitor. Este seducător şi poţi deveni sclavul lui.

— Cum aşa? l-am întrebat.

Era în încurcătură. Nici măcar nu voia să vorbească despre această putere. În cele din urmă, a devenit doar puţin nerăbdător:

— Amadeo, uneori mă pui pe jar cu întrebările tale. Mă întrebi dacă îţi datorez această lecţie. Crede-mă că nu.

— Stăpâne, tu m-ai făcut şi insişti ca eu să fiu docil. De ce să fi citit *Istoria năpastelor mele* a lui Abelard şi scrierile lui Duns Scotus de la Universitatea Oxford, dacă tu nu m-ai fi pus?

M-am oprit Mi-am amintit de tata şi de felul în care nu mă stăpâneam să-i spun vorbe aspre, să-i răspund imediat şi să-l pun într-o lumină nefavorabilă.

M-am simţit cuprins de descurajare.

— Stăpâne, am spus, explică-mi doar.

A făcut un gest de parcă ar fi spus: „Crezi că e chiar atât de simplu?”

— În regulă, a continuat. Uite cum stau lucrurile. Pot să mă înalţ foarte sus în aer şi mă pot mişca foarte repede. De multe ori nu pot trece prin nori. Cel mai adesea sunt deasupra mea.

Dar pot călători atât de repede, încât lumea nu se mai vede clar. Când cobor, mă aflu pe pământuri ciudate. Cu toată magia pe care o presupune, este un lucru supărător. Uneori, după ce folosesc această putere, mă simt ameţit, nesigur de scopurile mele sau de dorinţa mea de viaţă. Poate pentru că trecerea se face prea brusc. Nu am mai vorbit despre asta cu nimeni până acum, iar acum îţi spun ţie, care nu eşti decât un copil şi nu poţi înţelege.

Şi într-adevăr nu înţelegeam.

Dar, într-un răstimp foarte scurt, a dorit să facem o călătorie mai lungă decât făcuserăm până atunci. Era doar o chestiune de ore, dar spre uimirea mea, am călătorit de când a început să apună soarele şi până s-a înserat tocmai în îndepărtata Florenţa.

Acolo, într-o lume cu totul diferita de cea veneţiană, plimbându-ne încet printre acei italieni cu totul altfel decât veneţienii, prin biserici şi locuri deosebite ca stil, am înţeles pentru prima dată ce încercase să spună.

Ca să fie clar: mai văzusem Florenţa, pe vremea când călătoream ca ucenic muritor al lui Marius. Dar privirile fugare de atunci nu erau nimic pe lângă ce vedeam ca vampir. Acum aveam instrumentele de măsură ale unui mic zeu.

Dar era noapte. Clopotele băteau stingerea în oraş. Zidurile Florenţei păreau mai întunecate, mai cenuşii, ca o fortăreaţă, străzile – înguste şi întunecate, neluminate de fâşii de apă cum erau ale noastre. Palatele Florenţei nu aveau ornamentele extravagante ale Veneţiei, faţadele ei din piatră bine lustruită. Ele îşi ţineau splendorile în interior, aşa cum se întâmplă în cele mai multe oraşe italiene. Cu toate acestea, burgul era bogat şi plin de minunăţii pentru ochi.

Mai presus de toate era Florenţa – capitala bărbatului numit Lorenzo Magnificul, figura impunătoare care domina copia lui Marius după pictura murală pe care o văzusem în noaptea

renaşterii mele întunecate, un bărbat care murise doar cu câţiva ani în urmă.

Am găsit oraşul în mod nepermis de aglomerat, deşi era destul de întuneric; grupuri de bărbaţi şi de femei forfoteau pe străzile pavate; o nelinişte sinistră plutea în Piazza della Signoria, una dintre cele mai importante pieţe ale oraşului.

În acea zi avusese loc o execuţie, un eveniment destul de obişnuit în Florenţa, ca şi în Veneţia, de altfel. Fusese o ardere pe rug. Simţeam mirosul de lemn şi de carne carbonizată, deşi toate urmele fuseseră curăţate înainte de lăsarea serii.

Aveam o repulsie naturală faţă de asemenea lucruri, ceea ce nu e valabil pentru toată lumea. Mă apropiam de locul execuţiei încet, cu grijă, nedorind ca simţurile să-mi fie atinse de rămăşiţele acestei cruzimi.

Marius ne-a avertizat mereu pe noi, băieţii, să nu ne placă astfel de spectacole, ci să ne punem în situaţia victimei, dacă voiam să învăţăm tot ce se putea din ceea ce vedeam.

Aşa cum ştiţi din lecţiile de istorie, la execuţii mulţimea era, de obicei, nemiloasă şi nedreaptă, batjocorea victima uneori, de teamă cred. Nouă, băieţilor lui Marius, ne fusese întotdeauna greu să ne punem în locul celui spânzurat sau ars. Într-un cuvânt, el ne îndepărtase totuşi de această distracţie.

Desigur, cum aceste ritualuri aveau loc aproape mereu ziua, Marius însuşi nu luase parte niciodată la vreunul.

Acum, mergând în Piazza della Signoria, vedeam că era nemulţumit de cenuşa subţire care încă mai plutea în aer şi de mirosul respingător.

Am mai observat că alunecam uşor pe lângă alţi oameni, eram două siluete care se mişcau repede, îmbrăcate în negru. Picioarele noastre nu făceau aproape nici un zgomot. Era un dar vampiric faptul că ne puteam mişca pe furiş, scăpând de privirea nedorită şi întâmplătoare a muritorilor, cu o graţie instinctivă.

— E ca şi cum am fi invizibili, i-am spus lui Marius, ca şi cum nimic nu ne-ar putea răni, deoarece noi nu aparţinem acestui loc şi-l vom părăsi în curând.

Am privit în sus, spre parapetul care păzea Piazza.

— Da, dar nu suntem invizibili, ţine minte, a şoptit.

— Dar cine a murit azi aici? Oamenii sunt plini de suferinţă şi de teamă. Ascultă! Se aude atât satisfacţie, cât şi plâns.

Nu a răspuns. Eram încurcat.

— Ce este asta? Nu poate fi un lucru obişnuit, am spus. Oraşul este prea prudent şi neliniştit.

— Este marele lor reformator, Savonarola, a spus Marius.

El a murit azi, spânzurat şi apoi ars aici. Slavă Domnului că murise deja înainte de aprinderea flăcărilor!

— Ai fi vrut să existe milă pentru Savonarola? am întrebat.

Eram nedumerit. Acest bărbat, un mare reformator în ochii unora, probabil, fusese întotdeauna criticat de toţi cei pe care îi cunoşteam. Condamnase toate plăcerile simţurilor, negase eficienţa şcolii în care Stăpânul meu credea că trebuiau învăţate toate lucrurile.

— Îmi doresc să existe milă pentru orice om, a spus Marius.

Mi-a făcut semn să îl urmez şi ne-am îndreptat spre strada alăturată.

Ne îndepărtam de locul înspăimântător.

— Chiar şi acesta, care l-a convins pe Botticelli să-şi arunce toate picturile în rugul deşertăciunilor? am întrebat. De câte ori mi-ai arătat detaliile propriilor copii după opera lui Botticelli ca să văd frumuseţea graţioasă ce nu trebuia uitată niciodată?

— Ai de gând să te cerţi cu mine până la sfârşitul lumii? m-a întrebat Marius. Sunt mulţumit că sângele meu ţi-a dat forţe noi în toate privinţele, dar chiar trebuie să mă chestionezi în legătură cu fiecare cuvânt care-mi iese din gură?

Mi-a aruncat o privire furioasă, lăsând zâmbetul, pe jumătate sarcastic, să-i fie luminat de torţele din apropiere.

— Sunt discipoli care cred în această metodă, iar adevărurile mai înalte ies din aceste conflicte continue între discipol şi maestru. Dar nu e cazul meu! Cred că ai nevoie să laşi lecţiile pe care ţi le predau să se aşeze o vreme în linişte, măcar cinci minute, în mintea ta şi abia apoi să contraataci.

— Încerci să fii supărat pe mine, dar nu poţi.

— O, ce încurcătură! a spus, de parcă ar fi înjurat şi o luă repede înaintea mea.

Străduţa florentină era tristă, arăta mai degrabă ca o cameră de trecere într-o casă mare, decât ca o stradă a unui oraş.

Tânjeam după brizele Veneţiei sau, mai bine zis, corpul meu tânjea, din obişnuinţă. Era chiar fascinant să mă aflu aici.

— Nu fi aşa de iritat, am spus. De ce s-au întors împotriva lui Savonarola?

— Dă-le oamenilor timpul necesar şi se vor întoarce împotriva oricui. El pretindea că era profet, că avea inspiraţie divină şi că acestea erau zilele cele de pe urmă, iar asta este cea mai veche şi mai plictisitoare boală din lume, crede-mă. Zilele cele de pe urmă! Creştinătatea se bazează pe credinţa că noi trăim în zilele cele de pe urmă. Este o religie alimentată de capacitatea omului de a uita toate greşelile trecutului şi de a se pregăti şi mai mult pentru zilele cele de pe urmă.

Am zâmbit, dar cu amărăciune. Am vrut să dau glas unui presentiment puternic, acela că trăiam zilele cele de pe urmă şi că acest lucru era scris pe fruntea noastră de muritori, când, dintr-odată, mi-am dat seama că nu mai eram muritor, exceptând faptul că lumea însăşi este muritoare.

Păream să fi înţeles mai profund ca niciodată atmosfera de întristare deliberată care îmi dominase copilăria în Kievul îndepărtat. Am văzut iar catacombele înnoroite şi călugării pe jumătate îngropaţi, care mă îmbiaseră să devin asemenea lor.

Am scăpat de această viziune, iar Florenţa părea acum mai luminoasă, pe măsură ce ne apropiam de Piazza del Duomo, luminată de torţe, în faţa catedralei Santa Maria del Fiore.

— O, elevul meu, ascultă din când în când! mi-a spus

Marius, ironic. Da, sunt mai mult decât bucuros că Savonarola a murit. Dar să te bucuri de sfârşitul a ceva nu înseamnă să aprobi parada nesfârşită de cruzime care este istoria omenirii.

Aş fi vrut să fie altfel. Sacrificiul public devine grotesc în toate privinţele. Toceşte simţurile populaţiei. În acest oraş, mai mult ca oriunde altundeva, este un spectacol. Florentinii îl gustă, aşa cum noi gustăm regatele noastre şi procesiunile. Vasăzică, Savonarola a pierit. Ei bine, dacă vreun muritor a căutat-o cu lumânarea, Savonarola a fost acela, el, care a predicat sfârşitul lumii, i-a blestemat pe prinţi de la amvonul său şi i-a determinat pe marii pictori să-şi nimicească opera. Iadul fie cu el!

— Stăpâne, priveşte! Baptisteriul, să mergem, să ne uităm la uşi. Piaţa este aproape goală. Haide! Este şansa noastră să vedem bronzurile! am spus şi l-am tras de mânecă.

M-a urmat şi s-a oprit din bombăneală, dar nu mai era el însuşi.

Ceea ce voiam să văd erau opere care şi acum se pot vedea în Florenţa şi, de fapt, aproape fiecare comoară din acest oraş şi din Veneţia, pe care le-am descris aici, pot fi văzute şi acum. Trebuie doar să mergeţi acolo. Lambriurile de la uşi, făcute de Lorenzo Ghiberti, erau plăcerea mea, dar mai erau şi opere mai vechi ale lui Andrea Pisano, înfăţişând scene din viaţa Sfântului Ioan Botezătorul şi pe acestea nu voiam să le scap.

Vederea mea de vampir era atât de profundă, încât, în timp ce studiam aceste picturi, nu mă puteam abţine să nu suspin de plăcere.

Acest moment mi-e foarte clar. Atunci am crezut că nimic nu mă mai poate răni sau întrista din nou, că descoperisem balsamul salvării în sângele de vampir, iar faptul ciudat este că acum, în timp ce dictez această poveste, încă mai cred acest lucru.

Deşi acum sunt nefericit şi poate că aşa voi fi mereu, încă mai cred în rolul însemnat al cărnii. Mintea mea rătăceşte la cuvintele lui D.H. Lawrence, scriitorul din secolul XX, care, în scrierile sale despre Italia, amintea de imaginea creată de William Blake în poezia *Tigru]* şi nota:

.Aceasta este supremaţia cărnii, care devorează totul şi se transfigurează într-o flacără magnifică, un arbust în flăcări.

Aceasta este o cale de transfigurare în flacăra eternă, transfigurarea prin extazul cărnii."

Dar aici am riscat prea mult pentru un povestitor. Mi-am părăsit firul narativ, lucru asupra căruia mi-ar atrage imediat atenţia vampirul Lestat (care este mai talentat probabil decât mine şi care, chiar dacă nu recunoaşte, a folosit imaginea tigrului în opera sa în acelaşi mod) şi trebuie să revin repede la acest moment din Piazza del Duomo, unde rămăsesem alături de Marius, privind amândoi la geniul lui Ghiberti, care lăsase în bronz sibile şi sfinţi.

Nu ne-am grăbit. Marius a spus blând că, alături de Veneţia, Florenţa era oraşul său preferat, pentru că aici au înflorit multe arte.

— Dar nu pot sta fără mare nici măcar aici, a recunoscut. Şi, după cum vezi în jurul tău, acest oraş îşi păzeşte cu străşnicie comorile, pe când în Veneţia faţadele palatelor se oferă privirii Atotputernice a Domnului în toată strălucirea lor în razele lunii.

— Stăpâne, tu îi slujeşti Lui? am forţat nota. Ştiu că îi condamni pe călugării care m-au crescut, condamni nebuniile lui Savonarola, dar vrei oare să mă duci pe alt drum către acelaşi Dumnezeu?

— Chiar aşa este, Amadeo, asta vreau, a spus Marius, dar nu vreau să recunosc acest lucru prea uşor, ca un păgân ce sunt, pentru a evita neînţelegerea complexităţii acestui drum. Eu îl găsesc pe Dumnezeu în sânge. În carne. Nu mi se pare un lucru întâmplător că Hristos trebuie să trăiască în carnea şi în sângele fiecăruia dintre mieii Săi.

Am fost foarte mişcat de cuvintele sale! Părea că fiecare soare de care mă lepădasem venea acum din nou să-mi lumineze noaptea.

Am păşit pe uşa laterală a catedralei întunecate, numite Duomo. Stăteam şi priveam pardoseala din piatră care ducea spre altar.

„Oare este posibil să ajung la Hristos în alt mod?" Poate că până la urmă nu mă lepădasem cu totul de El. Am încercat să discut despre aceste frământări ale mele cu Stăpânul. Hristos... În alt mod. Nu-mi puteam explica şi, în cele din urmă, i-am spus:

— Mă împiedic în vorbele mele.

— Amadeo, cu toţii ne împiedicăm, chiar şi cei care intră în istorie. Chiar conceptul de Fiinţă Supremă se poticneşte de-a lungul vremurilor; cuvintele Lui şi acele principii atribuite Lui se învălmăşesc; şi astfel Hristos este înşfăcat în peregrinările Sale de către puritani, pe de o parte, şi de către pustnicii înfometaţi şi murdari, pe de alta, de Lorenzo de Medici de aici, care l-a sărbătorit pe Dumnezeul său în aur, vopsea şi mozaic.

— Dar Hristos. este Dumnezeu Cel Viu? am şoptit.

Nu am primit nici un răspuns.

Sufletul meu căzuse în agonie. Marius mi-a luat mâna şi mi-a spus că venise vremea să plecăm în secret spre Mănăstirea San Marco.

— Aceasta este casa sacră care l-a dat pe Savonarola, a spus.

Ne vom furişa în ea pentru a ajunge la pioşii săi locuitori.

Am călătorit iar ca prin puterea magiei. Am simţit doar braţele puternice ale Stăpânului meu şi nu am văzut nici măcar cadrele uşilor când am ieşit şi ne-am croit drum spre locul acela.

Ştiam că voia să-mi arate opera artistului numit Fra Angelico, mort de multă vreme, care trudise întreaga sa viaţă în această mănăstire, fusese un călugăr pictor, aşa cum, probabil, îmi fusese destinat şi mie să fiu, departe, în întunecata Lavra Pecerska.

în câteva secunde ne aşezam în linişte pe iarba umedă a Mănăstirii San Marco, unde grădina liniştită era înconjurată de logiile lui Michelozzo, ale căror ziduri îi confereau siguranţă.

Deodată, cu simţurile mele de vampir am auzit multe rugăciuni, rugăciuni disperate şi agitate ale fraţilor care-i fuseseră loiali lui Savonarola şi îi împărtăşiseră părerile. Mi-am pus mâinile la urechi, ca şi cum prin acest gest uman prostesc puteam să-i semnalez Divinităţii că auzisem mai mult decât puteam îndura.

Stăpânul a întrerupt şirul gândurilor mele cu vocea sa mângâietoare:

— Vino, a spus, luându-mi mâna. Vom merge în chilii, le vom lua la rând. Este suficientă lumină ca să vezi operele acestui călugăr.

— Vrei să spui că Fra Angelico a pictat toate chiliile în care dorm călugării? Eu credeam că opera sa este în capelă şi în celelalte încăperi publice sau comune.

— De asta vreau să vezi, a spus Stăpânul meu.

M-a condus în sus pe o scară într-un coridor larg din piatră. A făcut prima uşă să se deschidă şi am păşit uşor înăuntru, repede şi în linişte, fără să-l deranjăm pe călugărul care dormea încovrigat pe patul său tare, cu capul transpirându-i pe pernă.

— Nu-i privi faţa, mi-a spus blând Stăpânul. Altminteri vei vedea visele care-l chinuie. Uită-te la perete. Ce vezi?

Am înţeles imediat. Această operă a lui Fra Angelico, numită *Angelico* în memoria talentului său, era un amestec ciudat de artă senzuală a timpurilor noastre şi de artă pioasă şi renegată din trecut.

Am admirat felul în care redase, luminos şi rafinat, prinderea lui Hristos în Grădina Ghetsimani. Siluetele subţiri semănau foarte bine cu imaginile alungite şi optimiste din icoanele ruseşti, iar feţele erau blânde şi atinse de emoţie reală şi mişcătoare. Părea să existe o bunătate ce pătrunsese în toate fiinţele de aici, nu doar în Domnul nostru însuşi, condamnat să

fie trădat de unul dintre ai săi, dar şi în apostoli, care erau martori la această scenă, şi chiar şi în soldatul nefericit, îmbrăcat în tunica sa de zale, care venise să-L ia pe Hristos, precum şi în soldaţii care priveau.

Rămăsesem încremenit privind această bunătate, această inocenţă de care se contaminaseră toţi, această compasiune sublimă a artistului pentru toţi cei care se roagă în această dramă ce a prefaţat salvarea lumii.

M-a dus imediat în altă chilie. Din nou uşa s-a deschis la comanda lui Marius, iar locatarul adormit nici nu a ştiut că suntem acolo.

Pictura de aici înfăţişa tot Grădina Agoniei şi pe Hristos, înainte de arestare, singur printre Apostolii săi adormiţi, rămas să-şi implore Tatăl Ceresc pentru tărie. Am văzut şi aici asemănarea cu icoanele vechi în care credeam eu, când eram copil în Rusia. Cutele pânzei, folosirea arcelor, aureola fiecărui cap, disciplina întregului – toate erau legate de trecut şi totuşi se simţea acolo căldura italiană nouă, iubirea italiană pentru întreaga umanitate, inclusiv pentru Domnul nostru.

Am mers din chilie în chilie. Am călătorit înainte şi înapoi prin viaţa lui Isus, vizitând scena Primei Sale împărtăşanii, în care, atât de emoţionant, Hristos împărţea pâinea care reprezenta Trupul Său şi vinul care era Sângele Său, de parcă ar fi fost anafura de la masă, şi apoi Predica de pe Munte, în care pietrele şi oamenii din jurul Domnului păreau făcuţi din pânza din care era făcută şi haina Sa.

Când am ajuns la Răstignire, în care Domnul nostru o încredinţează pe Mama Sa Sfântului Ioan, am fost izbit de suferinţa ce se citea pe chipul Său. Cât de profundă era faţa Fecioarei în durerea Sa şi cât de resemnat era sfântul de lângă Ea, cu faţa sa florentină delicată, ca toate miile de chipuri pictate în acest oraş, abia atinse de o barbă maronie rară.

Chiar când am crezut că am înţeles perfect lecţia Stăpânului meu, am ajuns în faţa altei picturi şi am simţit o legătură profundă cu comorile vechi ale copilăriei mele şi cu splendoarea incandescentă a călugărului dominican care sfinţise aceşti pereţi. În cele din urmă, am părăsit acest loc pur, încântător, al lacrimilor şi al rugăciunilor şoptite.

Am plecat prin noapte înapoi spre Veneţia, călătorind prin întunericul rece şi gălăgios; am ajuns acasă la timp pentru a sta puţin la lumina caldă a camerei noastre ca să vorbim.

— Vezi? a insistat Marius.

Se aşezase la biroul său cu pana în mână. A înmuiat-o şi scria pe măsură ce vorbea, dând înapoi pagina mare de pergament a jurnalului său.

— În Kievul îndepărtat chiliile erau pământul însuşi, umed şi pur, dar întunecat şi omnivor, gura care mănâncă tot ce a fost însufleţit în cele din urmă, care duce la ruină întreaga artă.

Am tremurat. Îmi frecam braţele în timp ce-l priveam.

— Dar în Florenţa, ce le-a lăsat fraţilor săi Fra Angelico?

Picturi minunate care să le aducă permanent aminte de suferinţele Domnului nostru. A scris câteva rânduri şi apoi a continuat: Fra Angelico nu a dorit niciodată să încânte ochiul, să ne umple vederea cu toate culorile pe care Dumnezeu ne-a dat puterea să le vedem; Dumnezeu ne-a dat doi ochi ca să privim cu ei, Amadeo, nu ca să îi închidem în pământul întunecat.

Am reflectat la vorbele sale timp îndelungat. Să ştii aceste lucruri teoretic era una. Dar să treci pe furiş prin camerele adormite ale mănăstirii şi să vezi acolo principiile Stăpânului meu înnobilate de un călugăr, asta era cu totul altceva.

— Acesta este un moment important, a spus Marius blând.

Cel care a fost bun printre cei vechi este acum redescoperit şi i se dă o nouă formă. M-ai întrebat dacă Hristos este Dumnezeu, îţi spun, Amadeo, că poate fi, pentru că nu a propovăduit decât iubire şi la fel au făcut şi apostolii săi, chiar dacă ştiau asta sau nu; ne-au făcut să credem că...

Am aşteptat, pentru că ştiam că nu terminase. Încăperea era caldă, curată şi luminoasă. O să păstrez mereu în suflet imaginea sa din acest moment; Marius cel înalt şi blond, cu pelerina roşie dată pe spate, ca să-şi elibereze mâinile pentru a ţine pana, cu faţa liniştită şi gânditoare, cu ochii albaştri căutând adevărul, dincolo de timp şi de vremurile în care trăise. Cartea grea se sprijinea pe un pupitru portabil, într-un unghi favorabil. Călimara cu cerneală era pusă într-un suport de argint, bogat împodobit. Candelabrul greu din spatele lui, cu cele opt lumânări groase, era făcut din heruvimi nenumăraţi încrustaţi în argintul lucrat, cu aripile zbătându-se probabil pentru zbor şi

cu feţe mici rotunde, întoarse în diferite direcţii, cu ochi mulţumiţi sub părul creţ.

Părea un public de îngeraşi care-l priveau şi-l ascultau pe Marius vorbind; numeroase feţe mici se iveau din argint, imune la râuleţele de ceară pură, topită, care se scurgeau.

— Nu pot trăi fără această frumuseţe, am spus deodată, deşi voiam să aştept. Nu pot supravieţui fără ea. O, Doamne, mi-ai arătat iadul şi el este acum în spatele meu, cu siguranţă în pământul unde m-am născut.

El îmi auzea rugăciunea, confesiunea, chemarea disperată.

— Dacă Hristos este Dumnezeu, a spus revenind la ideea pe care o lăsase neterminată mai devreme, şi revenind amândoi la lecţia noastră, dacă Hristos este Dumnezeu, atunci ce miracol frumos este misterul creştinătăţii!

Ochii i s-au împăienjenit de lacrimi.

— Acela conform căruia Dumnezeu însuşi va veni pe pământ şi Se va întrupa pentru a ne cunoaşte mai bine şi a ne înţelege. O, care Dumnezeu creat vreodată de mintea omenească este mai bun decât unul care se va întrupa? Da, îţi spun, da, Dumnezeul tău, Dumnezeul lor, chiar şi Dumnezeul călugărilor din Kiev, El este Domnul! Trebuie doar să remarci minciunile pe care ei le spun în numele Lui, şi faptele lor.

Savonarola îl invoca atunci când lăuda un duşman străin care se năpustea asupra Florenţei, iar cei care l-au ars pe Savonarola pentru că îl considerau un profet mincinos şi aprindeau şi ei vreascuri sub trupul său spânzurat, îl numeau şi ei pe Hristos Dumnezeu.

Lacrimile mă podidiseră.

El stătea tăcut, poate din respect pentru mine sau poate pentru a-şi aduna gândurile. Apoi şi-a înmuiat pana din nou şi a scris mai mult timp, mai repede decât scriu oamenii, dar cu abilitate şi cu graţie, nerostind nici un cuvânt.

În cele din urmă, a pus pana jos. S-a uitat la mine şi a zâmbit.

— Intenţionez să-ţi arăt tot felul de lucruri, dar niciodată nu iese aşa cum am plănuit. În seara asta am vrut să vezi pericolele acestei puteri de a zbura cu ajutorul căreia ne deplasăm uşor în alte locuri şi să înţelegi că acest sentiment că putem să ne strecurăm înăuntru şi afară aşa de uşor este o iluzie de care trebuie să fim conştienţi. Dar uite cât de diferit au evoluat lucrurile. Nu i-am răspuns.

— Am vrut, a continuat, să te înfricoşez puţin.

— Stăpâne, am spus, ştergându-mi nasul cu dosul mâinii, fii sigur că mă voi înfricoşa atunci când va veni timpul. O să am această putere, sunt convins. Acum o simt. Iar pentru moment, cred că este ceva măreţ şi, din cauza acestei puteri, un văl întunecat îmi acoperă inima.

— Despre ce este vorba? a întrebat foarte blând. Cred că faţa ta angelică nu este mai potrivită pentru lucruri triste decât acele feţe pictate de Fra Angelico. Ce este această umbră pe care o văd? Ce gând negru este acesta?

— Du-mă înapoi acolo, Stăpâne.

Tremuram şi, cu toate astea, am spus-o.

— Haide să folosim puterea ta şi să călătorim prin toată

Europa. Hai să mergem în nord. Du-mă înapoi să mai văd acele locuri crude care au devenit un Purgatoriu în imaginaţia mea. Du-mă înapoi la Kiev.

Nu mi-a răspuns imediat.

Se apropia dimineaţa. Şi-a adunat pelerina şi roba, s-a ridicat de pe scaun şi m-a dus pe acoperiş.

Vedeam în depărtare apele Adriaticii, sclipind sub lună şi sub stele, dincolo de pădurile cunoscute de catarge ale corăbiilor. Lumini micuţe pâlpâiau pe insulele din depărtare. Vântul era blând şi aducea mirosul de sare şi prospeţimea mării, precum şi o anume senzaţie plăcută care se simte doar atunci când nu mai ai nici un pic de teamă de mare.

— Cererea ta este una îndrăzneaţă, Amadeo. Dacă tu chiar îţi doreşti acest lucru, ne vom începe călătoria mâine-seară.

— Ai călătorit vreodată atât de departe?

— Da, de multe ori, mulţi kilometri în spaţiu. Dar nu la cererea cuiva de a înţelege. Niciodată până acum.

M-a îmbrăţişat şi m-a dus la palatul unde era ascunsă cripta noastră. Îmi era frig când am ajuns la scara de piatră unsuroasă, unde dormeau mulţi săraci. Ne-am făcut loc printre ei până am ajuns la intrarea în pivniţă.

— Aprinde-mi torţa, sir, am spus. Tremur. Vreau să văd aurul din jurul nostru, dacă îmi dai voie.

— Poftim.

Stăteam în picioare în cameră, cu cele două sarcofage în faţa noastră. Am pus mâna pe capacul de la al meu şi, dintr-odată,

am avut un alt presentiment: că tot ce iubeam va avea de suferit în scurtă vreme.

Marius văzuse, probabil, această ezitare. Şi-a trecut mâna chiar prin focul torţei şi mi-a atins obrajii cu degetele-i încălzite. Apoi m-a sărutat, iar sărutul său era fierbinte.

Ne-a luat cinci nopţi să ajungem la Kiev.

Am reuşit să vânăm abia înainte de venirea zorilor.

Ne-am ales criptele în morminte propriu-zise, cavouri subterane ale vechilor castele părăsite şi în cele de sub bisericile abandonate şi ruinate, unde profanii obişnuiau să-şi ascundă vitele şi fânul.

Sunt multe povestiri pe care aş putea să le spun despre această călătorie, despre fortăreţele arătoase pe lângă care am hoinărit în apropierea dimineţii, despre satele de munte, unde l-am găsit pe răufăcător în bârlogul lui.

Bineînţeles că Marius vedea toate acestea ca pe nişte lecţii din care să învăţ cât de uşor este să găseşti ascunzişuri şi să te mişti repede prin pădurea deasă; nu mă temeam deloc de aşezările primitive pe care le-am vizitat din cauza setei mele. M-a lăudat că nu-mi era silă de cuiburile de oase, întunecate şi prăfuite, în care zăceam până dimineaţa şi îmi amintea că era puţin probabil ca aceste gropi, deja prădate, să fie vizitate de oameni chiar şi ziua în amiaza mare.

Hainele noastre veneţiene s-au murdărit, dar aveam haine de blană pentru drum, şi acestea acopereau tot. Chiar şi în asta a văzut Marius o lecţie: trebuie să ne amintim mereu ce protecţie neînsemnată ne asigură hainele. Muritorii uită cum să-şi poarte hainele şi că ele sunt un simplu acoperământ al trupului şi nimic mai mult. Vampirii nu trebuie să uite asta niciodată, pentru că noi depindem mult mai puţin de lucrurile care rămân în urmă după moarte.

înainte de dimineaţa dinaintea sosirii noastre la Kiev, începusem să cunosc foarte bine munţii şi pădurile din nord. Iarna aspră a nordului ne înconjura. Şi atunci mi-am reamintit cel mai straniu lucru: prezenţa zăpezii.

— Nu mă mai doare să o ţin în mână, am spus, adunând zăpada rece în palmă şi atingându-mi faţa cu ea. Nu mi se mai face frig când o văd. Şi este chiar frumoasă, aşa cum acoperă sărăcia târgurilor şi a cocioabelor, ca o pătură albă. Stăpâne,

priveşte cum reflectă lumina, chiar şi pe cea a stelelor celor mai puţin strălucitoare.

Eram la marginea teritoriului numit de oameni al Hoardei de Aurstepele sudice ale Rusiei, care, de două sute de ani, de la cucerirea lui Genghis-Han, erau prea periculoase pentru ţărani şi au dus adesea la moartea soldaţilor şi a cavalerilor.

Din Rusia kieveană făcuse cândva parte şi această regiune fertilă şi frumoasă, care se întindea departe spre est, până aproape de Europa, precum şi spre sud de oraşul Kiev, unde mă născusem.

— Ultima porţiune de drum va fi o nimica toată, mi-a spus

Stăpânul. O vom face mâine-seară pentru ca tu să fii odihnit şi proaspăt când îţi vei revedea locurile natale.

Şi cum stăteam aşa pe un pisc stâncos, privind iarba sălbatică legănându-se în bătaia vântului, pentru prima dată în nopţile de când devenisem vampir, am simţit un dor teribil de soare. Voiam să văd acest teritoriu în lumina soarelui. Nu am îndrăznit să mă confesez Stăpânului. Până la urmă, câte binecuvântări îşi poate dori o fiinţă?

în ultima noapte m-am trezit imediat după apus. Găsisem un ascunziş sub podeaua unei biserici dintr-un sat în care nu mai locuia nimeni acum. Hoardele mongole, care îmi distruseseră ţinuturile natale în mai multe rânduri, arseseră până la temelii acest sat cu multă vreme în urmă, parcă aşa îmi povestise Marius, iar această biserică nu mai avea acoperiş. Nu mai rămăsese nimeni care să îndepărteze pietrele podelei ca să le folosească la ceva, aşa că am coborât pe o scară părăsită ce ducea la locul de îngropăciune al unor călugări de acum câteva sute de ani.

Ridicându-mă din mormânt, am văzut un petic de cer prin locul de unde Stăpânul îndepărtase un bloc de marmură din podea, o piatră de mormânt inscripţionată, pentru ca eu să mă pot sui. M-am împins în sus. Adică mi-am îndoit genunchii cu toată puterea şi mi-am făcut vânt înainte, de parcă aş fi putut zbura, şi am trecut prin această deschizătură.

Marius, care ieşea mereu înaintea mea, stătea alături. Imediat a râs în semn de apreciere a reuşitei mele.

— Ai păstrat această şmecherie pentru un astfel de moment?

a spus.

Eram zăpăcit din cauza zăpezii din jur. Îmi era frică doar când priveam pinii îngheţaţi care se iviseră pretutindeni peste ruinele satului. Abia puteam vorbi.

— Nu, am reuşit să spun. Nu am ştiut că o pot face. Nu ştiu cât de sus pot să sar sau câtă putere am. Eşti mulţumit, chiar şi aşa?

— Da, de ce să nu fiu? Vreau să fii suficient de puternic pentru ca nimeni să nu te poată răni vreodată.

— Cine ar face-o, Stăpâne? Noi călătorim prin lume, dar cine ştie când plecăm şi când ne întoarcem?

— Mai sunt şi alţii, Amadeo. Şi mai sunt unii şi aici. Îi pot auzi dacă vreau, dar există motive întemeiate să nu o fac.

Am înţeles.

— Îţi deschizi mintea ca să îi auzi, dar ei ştiu că eşti acolo?

— Bravo. Eşti gata acum să mergi acasă?

Am închis ochii. Mi-am făcut semnul crucii în felul nostru de demult, ducând mâna mai întâi la umărul drept şi apoi la cel stâng. M-am gândit la tata. Şi mi se părea că suntem acum pe câmpul sălbatic, iar el se ridicase în scări, cu arcul său uriaş, pe care numai el putea să-l încordeze, ca miticul Ulise, trăgând săgeată după săgeată în călăreţii care se prăbuşeau în jurul nostru; parcă ar fi fost unul dintre turci sau dintre tătari, aşa de iscusit era. Săgeată după săgeată, ieşeau cu un pocnet rapid din tolba de la spate, erau puse în arc şi aruncate peste iarba înaltă ce se unduia. Barba roşie îi flutura în bătaia vântului, iar cerul era atât de albastru, încât...

Mi-am întrerupt rugăciunea şi era să cad. M-a ţinut Stăpânul.

— Roagă-te, vei termina cu toate astea foarte repede.

— Sărută-mă, am spus, dă-mi dragostea ta, braţele tale, aşa cum ai făcut mereu, am nevoie de ele. Îndrumă-mă. Dar îmbrăţişează-mă, da. Lasă-mă să-mi sprijin capul pe tine. Am nevoie de tine, da. Da, vreau să se termine repede cu tot ce am de învăţat de aici şi apoi să mă întorc acasă.

A zâmbit.

— Acum Veneţia este acasă? Ai luat hotărârea atât de repede?

— Da, sunt sigur deja. Ceea ce se întinde în urmă este pământul natal, dar asta nu mai înseamnă că sunt acasă aici. Mergem?

M-a luat în braţe şi ne-am înălţat în aer. Am închis ochii, bucurându-mă la vederea stelelor nemişcate. Păream să dorm lipit de el, fără vise, fără teamă.

Apoi am coborât şi m-a lăsat pe propriile picioare.

Deodată am recunoscut dealul acela înalt şi întunecat, pădurea de stejari fără frunze cu trunchiurile îngheţate şi ramurile scheletice. Vedeam dedesubt firul scânteietor al Niprului. Inima mi-o lua razna. Am privit în jur căutând turnurile întunecate ale oraşului înalt pe care îl numeam Oraşul lui Vladimir, vechiul Kiev.

La câţiva metri de locul în care stăteam erau nişte grămezi de moloz, rămăşiţe din zidul oraşului.

Mi-am croit drum, căţărându-mă uşor pe ele şi păşind printre bisericile ruinate, care cunoscuseră o splendoare legendară până când Batu-Han incendiase oraşul în anul 1240.

Crescusem în jungla asta de biserici vechi şi mănăstiri dărâmate, grăbindu-mă adesea să particip la Sfânta Liturghie în catedrala noastră, Sfânta Sofia, unul dintre puţinele monumente care scăpaseră de furia mongolilor. La vremea ei, fusese un spectacol de turnuri aurite, care le dominau pe cele ale celorlalte biserici, şi se spunea despre ele că sunt mai înalte decât ale surorii ei cu acelaşi nume din Constantinopol. A noastră era mai spaţioasă şi, cu siguranţă, avea mai multe comori.

Ceea ce ştiam eu era acum o rămăşiţă grandioasă, o scoică rănită.

Nu voiam să intru în biserică. Era suficient să o văd de afară, pentru că acum ştiam, din anii fericiţi petrecuţi în Veneţia, care fusese odinioară splendoarea acestui loc. Ştiam din mozaicurile şi picturile bizantine din San Marco, din vechea biserică bizantină de pe insula veneţiană Torcello. Dacă mă gândeam la mulţimile pline de viaţă din Veneţia, la elevii ei, la învăţaţi, avocaţi, neguţători, puteam picta ceva plin de vitalitate pe această scenă întunecată şi pustiită.

Zăpada era înaltă şi groasă; doar câţiva ruşi erau pe afară în această seară înfiorător de rece. Noi păşeam uşor prin zăpadă, nicidecum asemenea unor muritori.

Am ajuns astfel la un şir lung de ruine, îngropate acum în zăpadă. De acolo am privit în jos, spre oraşul Podii, tot ce mai rămăsese din Kiev. Aici, într-o casă din lemne şi pământ, la

numai câţiva metri de rău, crescusem eu. Am privit acoperişurile negre, cu paiele acoperite de zăpada primenitoare, cu coşurile fumegânde, şi străzile înguste, cu multe cotituri, acoperite de zăpadă. O reţea întreagă de case şi alte clădiri apăruse de mult lângă râu şi reuşise cumva să rămână în picioare după incendiu şi după cele mai rele raiduri ale tătarilor.

Era un oraş de comercianţi, de neguţători şi meşteşugari, toţi legaţi de râu şi de comorile aduse de el din Orient, iar banii pe care îi plăteau unii pentru mărfuri erau duşi în sud, în Europa.

Tata, vânător înverşunat, făcea comerţ cu blănuri de urs, pe care le aducea singur din uriaşul codru care se întindea la nord. Piei de vulpe, de castor, de oaie, de toate se ocupase, astfel încât nimeni din familia noastră nu a trebuit să vândă lucruri făcute de mână pentru a cumpăra mâncare. Dacă eram înfometaţi, şi s-a întâmplat să fim, era pentru că iarna dispărea mâncarea şi nu mai aveam carne, iar cu aurul lui tata nu se mai putea cumpăra nimic.

Am simţit mirosul greu al Podilului în timp ce stăteam pe parapetul Oraşului lui Vladimir. I-am simţit mirosul de peşte stricat, de vite, de carne şi de noroi din râu.

Mi-am tras pelerina de blană în jurul meu, scuturând zăpada de pe ea când mi-a ajuns la buze şi am privit înapoi la turnurile catedralei proiectate pe cer.

— Hai să mergem mai departe, să trecem de castelul cnejilor, am spus. Vezi clădirea aceea din lemn? Nimeni nu i-ar spune palat sau castel în Italia. Aici este un castel.

Marius a dat din cap. M-a mângâiat uşor. Nu îi datoram nici o explicaţie despre acest loc ciudat din care veneam.

Cneazul era conducătorul nostru, iar pe vremea mea acesta fusese prinţul Mihail al Lituaniei. Nu mai ştiam cine domnea acum.

Eram eu însumi surprins că foloseam cuvântul potrivit pentru el. În viziunile mele nu aveam conştiinţa unei limbi, iar cuvântul acesta ciudat pentru conducător, „cneaz”, nu-mi venise niciodată pe buze. Dar atunci l-am văzut clar, cu pălăria sa rotundă, de blană neagră, cu tunica de catifea groasă, întunecată la culoare, şi cu cizmele de pâslă.

Mergeam înainte.

Ne-am apropiat de clădirea care părea mai degrabă o fortăreaţă, fiindcă era construită din buşteni enormi. Zidurile se curbau graţios pe măsură ce se înălţau, iar turnurile ei numeroase aveau acoperişuri în patru rânduri. Vedeam acoperişul central, un fel de turn din lemn cu cinci feţe, care contrasta, prin goliciunea sa, cu cerul înstelat. La uşile ei şi pe pereţii exteriori ardeau torţe. Toate ferestrele erau bine închise şi astupate, ca să le ferească de furia iernii şi a vântului.

Era o vreme în care credeam că era cea mai mare clădire rămasă întreagă în toată lumea creştină.

N-a fost greu să ameţim gărzile cu câteva cuvinte rostite cu blândeţe, şi, cu mişcări iuţi, am trecut de ele şi am pătruns în castel.

Am intrat printr-o cămară din spate şi ne-am croit drum în linişte până într-un loc ce ne permitea să spionăm mulţimea de nobili şi lorzi îmbrăcaţi în blănuri, adunaţi în Marea Sală, sub tavanul de lemn, în jurul focului.

Pe jos erau împrăştiate covoare turceşti, iar ei stăteau pe nişte scaune ruseşti, mari, ale căror sculpturi geometrice nu îmi erau necunoscute. Beau din cupe de aur vinul servit de doi băieţi în haine de piele; robele lor lungi, prinse la mijloc cu curele, erau albastre, roşii şi aurite, la fel de luminoase ca desenele covoarelor.

Tapiserii europene acopereau pereţii tencuiţi grosolan. Aceleaşi scene de vânătoare din pădurile nesfârşite ale Franţei, Angliei sau Toscanei. Pe nişte scânduri lungi, luminate de lumânări, era aşezată masa: carne de pasăre şi bucăţi mari de carne de porc.

Era atât de frig în încăpere, încât aceşti nobili aveau pe cap căciuli de blană.

Toate acestea îmi păreau foarte exotice când eram copil şi am fost dus de tata la prinţul Mihail, care îi era recunoscător pentru curajul de care dădea dovadă la vânătoare şi pentru că le furniza lucruri de valoare aliaţilor săi din forturile lituaniene din vest

Dar aceştia erau europeni. Nu-i respectasem niciodată.

Tata mă învăţase că nu erau decât lachei ai hanului, care plăteau pentru a ne putea conduce.

— Nimeni nu se ridică împotriva acelor hoţi, îmi spusese tata. Aşa că lasă-i să-şi cânte cântecele de vitejie. Nu au nici o importanţă. Tu ascultă cântecele pe care le cânt eu.

Şi tata chiar ştia multe cântece!

Cu toată robusteţea sa din şa, cu toată dexteritatea pe care o arăta în mânuirea arcului şi a săgeţilor şi cu toată forţa brutală cu care mânuia sabia, avea şi talentul de a mângâia coardele unei harpe cu degetele-i lungi, de a cânta epopei din timpurile vechi, de pe vremea când Kievul era o mare capitală, când bisericile lui rivalizau cu cele ale Bizanţului, iar bogăţia lui era una dintre minunile lumii.

Eram gata de plecare. Le-am aruncat o ultimă privire acestor bărbaţi, îngrămădiţi cum erau peste cupele de vin aurite, cu cizmele lor mari din blană aşezate pe covoare turceşti, cu umerii căzuţi şi cu umbrele lor proiectate pe pereţi. Apoi ne-am furişat afară, fără ca ei să ştie măcar că fusesem acolo.

Era vremea să mergem în celălalt oraş din vârful dealului, Pecersk, sub care se întindeau multe dintre catacombele Lavrei Pecerska.

Numai gândindu-mă, tremuram. Mi se părea că gura mănăstirii mă va înghiţi şi voi începe să scormonesc prin sânul jilav al Mamei Glii, căutând pentru totdeauna lumina stelelor, pe care nu o voi mai găsi vreodată.

Dar am mers şi acolo, târându-mi picioarele prin noroi şi zăpadă, cu uşurinţa unui vampir; am avut acces, de data aceasta deschizând eu drumul, rupând încuietorile în linişte, cu forţa mea superioară; am ridicat uşile atunci când le deschideam, ca să nu scârţâie sub propria greutate; ne-am grăbit să traversăm încăperile, pentru ca ochii muritorilor să nu observe decât nişte umbre reci, dacă ar fi să vadă ceva.

Aerul era cald şi totul era în nemişcare, o binecuvântare, dar amintirile mi-au spus că pentru un băiat muritor nu era prea cald. În scriptorium, la lumina produsă de un ulei ieftin care emana şi fum în acelaşi timp, câţiva fraţi erau aplecaţi deasupra pupitrelor înclinate, copiind de zor, de parcă tipăriturile nu însennau nimic pentru ei şi cu siguranţă aşa şi era.

Vedeam textele la care lucrau şi îmi erau cunoscute – *Patericul Mănăstirii Peşterilor din Kiev,* cu povestirile lui

minunate despre fondatorii mănăstirii şi cu sfinţii frumos coloraţi.

În această cameră, lucrând la acel text, învăţasem şi eu să scriu şi să citesc. Acum m-am strecurat pe lângă perete până când ochii mi-au putut cădea pe pagina pe care o copia călugărul, cu mâna stângă aşezată cuminte pe modelul zdrenţuit după care lucra.

Ştiam pe dinafară această parte din *Pateric.* Era povestea lui Isaac. Diavolii îl păcăliseră pe Isaac; veniseră la el cu înfăţişare de îngeri, pretinzând chiar că sunt Hristos însuşi. Când Isaac a căzut în plasa lor, au dansat de bucurie şi l-au batjocorit. După mult post, rugăciune şi după ce s-a pocăit pentru greşeala lui, Isaac s-a ridicat împotriva acestor demoni.

Călugărul tocmai îşi înmuia pana, iar acum scria cuvintele cu care a vorbit Isaac:

Când m-aţi înşelat luând chipul lui Iisus Hristos şi al îngerilor, nu eraţi demni de acel rang. Dar acum apăreţi în culorile voastre adevărate...

Nu am mai privit. Nu am mai citit şi restul. Aş fi putut sta acolo, lipit de perete, pentru totdeauna, fără să fiu văzut. Încet, am privit celelalte pagini pe care le copiase călugărul şi le lăsase la uscat. Am găsit un pasaj anterior pe care nu-l uitasem niciodată, în care era descris Isaac care a zăcut doi ani, retras de lume, nemişcat, fără mâncare:

Pentru că Isaac era slăbit la minte şi la trup şi nu se putea întoarce pe cealaltă parte, nu se putea ridica sau aşeza; doar zăcea acolo, pe o parte şi adesea se adunau viermi sub coapsele lui, din cauza excrementelor şi a urinei.

Diavolii îl aduseseră pe Isaac în această stare, înşelându-l. Atunci când am intrat aici, copil fiind, am sperat să trăiesc şi eu asemenea tentaţii şi viziuni, aceeaşi confuzie şi aceeaşi pocăinţă.

Ascultam cum pana de scris scârţâia pe hârtie. M-am retras, nevăzut, de parcă n-aş fi fost vreodată pe acolo.

M-am uitat iar la învăţaţii mei fraţi.

Erau cu toţii vlăguiţi, îmbrăcaţi în haine de lână ieftină, neagră, care miroseau a transpiraţie veche şi a mizerie, cu părul mare. Bărbiile lor lungi erau subţiri şi încâlcite.

Mi s-a părut că îl cunosc pe unul dintre ei, că, într-o oarecare măsură, chiar îl iubisem, dar acest lucru părea să se fi petrecut cu mult timp în urmă şi nu mai merita să fie luat în seamă.

I-am mărturisit lui Marius, care stătea lângă mine, ca o umbră, că nu aş fi rezistat în acele condiţii, dar amândoi ştiam că era o minciună. Cu siguranţă, aş fi rezistat şi aş fi murit fără să cunosc vreo altă lume.

Ne-am dus în primul dintre tunelurile lungi în care erau îngropaţi călugării şi, închizând ochii şi lipindu-mă de peretele murdar, am ascultat visele şi rugăciunile celor care zăceau îngropaţi de vii din dragoste pentru Dumnezeu.

Era aşa cum îmi închipuisem şi exact cum îmi aminteam. Am auzit cuvintele cunoscute, care nu mai reprezentau un mister pentru mine, şoptite în slavona bisericească. Am văzut imaginile prescrise. Am simţit flacăra credinţei şi a adevăratului misticism, aprinsă din focul slab al celor care renunţaseră complet la viaţă.

Stăteam cu capul plecat. Mi-am sprijinit fruntea de pământ. Aş fi vrut să-l găsesc pe băiatul cu sufletul curat, care deschisese uşile acestor chilii pentru a le aduce pustnicilor atâta mâncare şi băutură cât să rămână în viaţă. Dar nu l-am mai putut găsi pe acel băiat. Simţeam doar o milă plină de furie pentru el, pentru că suferise cândva aici, slab şi nefericit, disperat, ignorant, o, atât de ignorant, neavând nici o plăcere în viaţă, în afară de a privi culorile aprinse ale unor icoane.

Respiram cu greutate. Am întors capul şi am căzut în braţele lui Marius.

— Nu plânge, Amadeo, mi-a spus el cu blândeţe la ureche.

Mi-a dat la o parte părul de pe ochi şi mi-a şters lacrimile cu degetele sale delicate.

— Acum ia-ţi rămas-bun de la tot ce-i aici, fiule!

Am dat din cap, aprobându-l.

într-o clipită am fost afară. Nu i-am vorbit. Mă urma. Mergeam înainte, luând-o la vale către oraşul de pe malul apei.

Mirosul râului devenea din ce în ce mai pătrunzător, duhoarea oamenilor – din ce în ce mai puternică; în cele din urmă, am ajuns la casa care ştiam că fusese a mea. Dintr-odată mi s-a părut că era o nebunie. Ce căutam? Să măsor toate acestea cu noul meu sistem de valori? Să-mi confirm că nu avusesem nici o şansă ca prunc muritor?

Doamne, nu există nici o justificare pentru ce eram: un băutor de sânge lipsit de pietate, hrănindu-mă pe săturate din păcătoşii Veneţiei, ştiam asta. Era acesta, oare, un exerciţiu de autojustificare? Nu, altceva mă împingea spre casa dreptunghiulară, lungă, care semăna cu multe alte case, cu pereţii groşi, de lut, separaţi de bârne aspre, cu acoperişul ţuguiat de care atârnau ţurţuri de gheaţă; această casă mare şi simplă era casa mea.

Cum am ajuns, m-am apropiat pe furiş de ea. Zăpada se topise aici, iar apa râului se scurgea pe străzi, peste tot, ca atunci când eram copil. Intrase şi în cizmele mele veneţiene, frumos cusute. Dar nu-mi mai paraliza picioarele, aşa cum se întâmpla cândva, pentru că acum îmi trăgeam forţa din zei necunoscuţi aici şi din creaturi care pentru aceşti ţărani murdari (fusesem şi eu unul dintre ei) nu aveau nici un nume.

Mi-am sprijinit capul de peretele tencuit, aşa cum făcusem în mănăstire, lipindu-mă de el, de parcă masivitatea lui m-ar fi putut proteja şi mi-ar fi putut transmite tot ce voiam să ştiu. Printr-o gaură mică din pereţii şubrezi, făcuţi din bulgări de pământ, puteam să văd înăuntru şi am zărit lumina familiară a lumânărilor, pe aceea mai intensă a lămpilor, o familie adunată în jurul sobei mari din cărămidă.

îi cunoşteam pe toţi cei de acolo, deşi multora le uitasem numele. Ştiam că unii sunt rude, iar sentimentele îmi erau, şi ele, cunoscute.

Dar trebuia să văd dincolo de adunarea lor. Trebuia să ştiu dacă sunt sănătoşi. Trebuia să aflu dacă, după ziua aceea fatală, în care eu fusesem răpit, iar tata, fără îndoială, ucis în pustietate, ei au continuat să-şi trăiască vieţile cu aceeaşi hotărâre. Poate că trebuia să aflu ce spuneau atunci când se rugau pentru Andrei, băiatul care avea darul de a face icoane atât de minunate, icoane nefăcute de mână omenească.

Am auzit sunetul harpei înăuntru, am auzit că se cântă. Era vocea unuia dintre unchii mei, unul foarte tânăr, care ar fi putut să-mi fie frate. Îl chema Boris şi cântase bine de mic, memora cu uşurinţă versurile despre cavaleri şi eroi; intra în pielea personajelor şi intona foarte ritmic şi tragic. Harpa era mică, veche, a tatei, fără îndoială, iar Boris se acompania singur, când recita povestea unei bătălii crâncene şi fatale pentru vechiul şi marele Kiev.

Auzeam ritmurile familiare care fuseseră transmise de cântăreţii noştri din generaţie în generaţie, de sute de ani. Am lărgit puţin cu degetele spărtura din tencuială. Prin gaura mică am zărit colţul cu icoane – în partea opusă faţă de locul unde era adunată familia, în jurul focului din soba deschisă.

O, ce spectacol! La lumina a zeci de mucuri de lumânări şi a unor lămpi de pământ umplute cu grăsime se vedeau douăzeci şi ceva de icoane, unele foarte vechi şi înnegrite în ramele lor de aur, altele strălucitoare, de parcă ieri ar fi fost pictate cu har dumnezeiesc. Printre ele erau şi ouă pictate, frumos decorate şi colorate cu modele pe care mi le aminteam destul de bine, deşi chiar şi cu ochii mei de vampir nu puteam vedea prea bine de la distanţa la care eram. Privisem de multe ori femeile încondeind aceste ouă sacre pentru Paşte, aplicând pe ele ceara fierbinte, topită, cu o peniţă de lemn, pentru a marca brâul, stelele, crucile sau liniile care reprezentau coarnele berbecilor sau simbolul pentru fluture sau barză. Odată ceara aplicată, oul putea fi înmuiat în vopseaua rece de culoare intensă. Părea să existe o varietate nesfârşită de modele şi de semne şi nenumărate posibilităţi de-a le interpreta.

Aceste ouă fragile şi frumoase erau păstrate pentru vindecarea bolilor sau pentru a apăra de furtuni. Ascundeam astfel de ouă în livadă pentru a ne aduce noroc la următoarea recoltă. Odată am pus unul deasupra uşii casei în care sora mea s-a mutat ca tânără nevastă.

Exista o poveste frumoasă despre aceste ouă încondeiate: atâta vreme cât tradiţia era păstrată, atâta vreme cât aceste ouă existau, lumea va fi ferită de monştrii care ameninţau mereu să vină şi să devoreze tot ce exista.

Era plăcut să văd, ca întotdeauna, aceste ouă puse în colţul acela minunat al icoanelor, printre Feţele Sfinte. Faptul că uitasem acest obicei mi se părea o ruşine şi o avertizare în legătură cu tragedia ce urma să vină.

Dar Sfinţii mi-au captat imediat atenţia şi am uitat de toate celelalte. Am văzut faţa lui Hristos strălucind în lumina focului, un Hristos încruntat, aşa cum îl pictasem de multe ori. Multe dintre aceste icoane fuseseră făcute de mine. Una dintre ele arăta exact ca aceea pe care o pierdusem în acea zi în ierburile înalte din stepă.

Era imposibil. Recuperase cineva icoana care îmi căzuse atunci când fusesem luat prizonier de călăreţi? Nu, cu siguranţă era alta, pentru că făcusem foarte multe înainte ca părinţii mei să aibă curajul să mă ducă la călugări. De ce erau icoanele mele prin tot oraşul? Chiar tata le dusese prinţului Mihail ca daruri de care era mândru, iar prinţul fusese cel care spusese că ar trebui ca îndemânarea mea să le fie făcută cunoscută şi călugărilor.

Cât de sever părea acum Domnul nostru în comparaţie cu imaginile Hristoşilor meditativi şi blânzi ai lui Fra Angelico sau cu Domnul îndurerat şi nobil al lui Bellini! Şi totuşi dragostea mea îl făcea binevoitor! Era Hristos cel zugrăvit în stilul nostru, un stil vechi, Hristos cel iubitor, în ciuda trăsăturilor sale severe, iubitor, în ciuda culorilor sumbre, iubitor, în ciuda felului de-a fi al celor din ţara mea. Şi fierbinte era dragostea pe care credeam că mi-o poartă!

Mi s-a făcut rău. Am simţit mâinile Stăpânului pe umerii mei. Nu m-a tras îndărăt, aşa cum credeam. Doar mă ţinea şi şi-a rezemat obrazul de părul meu.

Eram gata să plec. Îmi ajunsese. Dar muzica s-a întrerupt. Acolo era o femeie, mama, nu-i aşa? Nu, mai tânără, sora mea, Ania, devenită femeie, vorbea obosită despre cum tata ar putea cânta din nou, dacă i s-ar scoate toată băutura din el şi ar fi iar el însuşi.

Unchiul Boris a luat-o în râs. Ivan era irecuperabil, spunea Boris. Ivan nu va mai vedea treaz o altă zi sau noapte şi va muri curând. Avea trupul otrăvit de băutură, atât cu alcoolul lui procurat de la negustori după ce vânduse ceea ce furase din propria casă, cât şi cu berea ţărănească pe care o obţinea de la oamenii din oraş pe care îi bătea şi îi ameninţa.

M-am zbârlit tot. Ivan, tatăl meu, era viu? Ivan, viu ca să moară iar în dezonoare? Nu fusese, aşadar, omorât în stepă?

Dar în capetele lor mari au încetat deodată gândurile şi cuvintele despre el. Unchiul a cântat un alt cântec, unul de dans. Nimeni nu dansa în această casă, în care toţi erau obosiţi de cât trudiseră, iar femeile aproape oarbe de-atâta cârpit hainele care le stăteau grămadă în poală. Dar muzica i-a înveselit şi unul dintre ei, un băiat mai mic decât fusesem eu când murisem pentru ei, fratele meu mai mic, a şoptit o rugăciune

pentru tata, ca să nu îngheţe diseară, aşa cum păţise de mai multe ori, deoarece căzuse beat în zăpadă.

— Te rog, adu-l acasă, s-a auzit şoapta copilului.

Apoi, în spatele meu, l-am auzit pe Marius spunând, căutând să pună lucrurile în ordine şi să mă calmeze:

— Da, se pare că este adevărat, fără nici o îndoială. Tatăl tău este în viaţă.

înainte ca el să apuce să mă avertizeze, am mers şi am deschis uşa. Făcusem un lucru nestăpânit, nechibzuit şi ar fi trebuit să-i cer voie lui Marius, dar, după cum v-am spus, eram un elev neascultător. Trebuia să fac asta!

Vântul a pătruns în casă. Oamenii înghesuiţi au început să tremure şi şi-au tras hainele groase în jurul umerilor. Focul adânc din gura sobei de cărămidă pâlpâia frumos.

Ştiam că trebuia să îmi dau jos căciula, în cazul acesta, gluga, şi să stau cu faţa spre colţul cu icoane şi să îmi fac cruce, dar nu puteam face asta.

De fapt, pentru a mă ascunde, mi-am tras gluga pe cap când am închis uşa. Stăteam singur lângă ea. Îmi ţineam pelerina de blană peste gură, astfel încât să nu mi se vadă nici o parte din faţă, cu excepţia ochilor şi, probabil, a unei şuviţe de păr roşcat.

— De ce s-a apucat Ivan de beţie? am şoptit, amintindu-mi cuvintele în ruseşte. Ivan era cel mai puternic bărbat din acest oraş. Unde este acum?

Erau prudenţi şi supăraţi că pătrunsesem aşa în casa lor. Focul din sobă trosnea şi dansa, aţâţat de aerul proaspăt. Colţul cu icoane părea el însuşi un grup perfect de flăcări, cu imaginile lor strălucitoare înconjurate de lumânări, un alt fel de foc, etern. Faţa lui Hristos era clară în lumina pâlpâitoare, iar ochii păreau să se holbeze la mine, cum stăteam aşa lângă uşă.

Unchiul s-a ridicat şi a pus harpa în braţele băiatului mai mic, pe care nu-l ştiam. I-am văzut în umbră pe copii stând bine înveliţi pe paturi. Le-am văzut ochii strălucitori privindu-mă prin întuneric. Ceilalţi se îngrămădiseră în jurul focului cu faţa spre mine.

Am văzut-o pe mama, îmbătrânită şi tristă, de parcă ar fi trecut secole de când o părăsisem, o bătrânică aşezată în colţ, ţinând preşul care îi acoperea poala. Am studiat-o atent, încercând să descopăr cauza prăbuşirii ei. Ştirbă, slabă, cu încheie-

turile umflate, roase şi lucioase de la atâta muncă, o femeie care îşi croia prea repede drumul spre groapă.

M-au izbit multe gânduri şi vorbe, de parcă aş fi fost bombardat cu săgeţi. Înger, drac, vizitator nocturn, teroare a întunericului, ce eşti tu? Am văzut mâini ridicate, făcând în grabă semnul crucii. Dar gândurile veneau repede să-mi răspundă la întrebare.

Cine nu ştie că Ivan Vânătorul a devenit Ivan Pocăitul, Ivan Beţivanul, Ivan Nebunul, din cauza zilei aceleia când nu i-a putut opri pe tătari să-i răpească pe fiul iubit, pe Andrei?

Am închis ochii. Ceea ce i se întâmplase era mai rău decât moartea! Nu îndrăznisem niciodată să mă gândesc că e viu, nu sperasem asta, nu mă gândisem care ar fi putut fi soarta lui, dacă n-ar fi murit. Peste tot în Veneţia erau prăvălii la care mă puteam opri să-i trimit o scrisoare, pe care negustorii veneţieni ar fi dus-o în vreun port din care ar fi fost expediată pe faimoasele drumuri de poştă ale hanului.

Ştiam toate acestea. Egoistul Andrei ştia toate astea, detaliile care ar fi pecetluit pentru el trecutul, astfel încât ar fi putut să-l uite. Aş fi putut scrie:

Dragii mei, trăiesc şi sunt fericit, deşi nu mă voi mai putea întoarce acasă vreodată. Primiţi aceşti bani pe care vi-i trimit pentru fraţii şi surorile mele şi pentru mama…

Dar atunci nu ştiusem. Trecutul însemnase nefericire şi haos.

Ori de câte ori cea mai trivială pictură prindea viaţă, se înstăpânea suferinţa.

Unchiul stătea în picioare în faţa mea. Era la fel de mare ca tata şi era bine îmbrăcat: purta o tunică de piele cu curea şi cizme de pâslă. Şi-a plecat ochii spre mine calm, dar cu severitate.

— Cine eşti tu de intri astfel în casa noastră? a întrebat. Cine este acest prinţ care stă în faţa noastră? Aduci un mesaj pentru noi? Vorbeşte, în cazul acesta, şi te vom ierta că ne-ai spart încuietoarea de la uşă.

Mi-am ţinut respiraţia. Nu mai aveam întrebări. Ştiam că îl puteam găsi pe Ivan Beţivanul. Că era într-o tavernă cu pescarii şi negustorii, pentru că acesta era singurul loc cu acoperiş în care îi plăcea să stea, cu excepţia casei sale.

Am întins mâna stângă şi am ajuns la punga pe care o purtam întotdeauna, legată, aşa cum trebuia să fie, la cureaua

mea. Am slăbit-o şi i-am dat-o acestui bărbat. Nici nu s-a uitat la ea. S-a retras, ofensat.

Părea un detaliu desprins dintr-o pictură a casei. Vedeam casa Vedeam mobila cioplită manual, mândria familiei care o făcuse, crucile sculptate de mână şi sfeşnicele care susţineau numeroasele lumânări. Vedeam simbolurile pictate ce decorau cercevelele de lemn ale ferestrelor şi rafturile pe care erau expuse oale, vase, străchinile făcute în casă.

Le-am văzut în toată frumuseţea lor, apoi, întreaga familie, femeile care brodau şi cele care cârpeau, şi mi-am amintit cu toată duioşia de stabilitatea şi căldura din vieţile lor de demult.

Şi totuşi era trist, o, tare trist, în comparaţie cu lumea pe care o cunoscusem eu!

Am păşit înainte şi i-am întins iar punga, spunând cu vocea înăbuşită şi cu faţa tot ascunsă:

— Te rog să o iei în semn de amabilitate faţă de mine şi ca să îmi pot salva sufletul. Este de la nepotul tău, Andrei. El este departe, foarte departe, pe tărâmul în care l-au dus negustorii de sclavi, şi nu se va mai întoarce niciodată acasă. Dar este bine şi trebuie să împartă ceva din ceea ce are cu familia sa. M-a rugat să-i spun care dintre voi mai trăieşte şi care a murit. Dacă nu vă dau aceşti bani şi dacă voi nu-i luaţi, va fi sortit iadului.

Nu am primit un răspuns în cuvinte de la ei. Dar l-am primit de la minţile lor. L-am primit în întregime. Da, Ivan era viu, iar acum eu, acest bărbat ciudat, spuneam că şi Andrei este în viaţă. Ivan jelise un fiu care nu doar că nu murise, dar o mai ducea şi bine. Viaţa este o năpastă, într-un fel sau altul. Singura certitudine este moartea.

— Te rog, am spus.

Unchiul a luat punga pe care i-o ofeream, dar cu îndoială. Era plină de ducaţi de aur, cu care se putea cumpăra oriunde.

Mi-am lăsat pelerina să cadă şi mi-am scos mănuşa stângă, apoi inelele de pe fiecare deget de la mâna stângă. Opal, onix, ametist, topaz, turcoaz. Am trecut pe lângă bărbat şi pe lângă copii până de cealaltă parte a focului şi le-am depus respectuos în poala bătrânei care fusese mama mea, în timp ce ea privea în sus.

Am văzut cum, imediat, şi-a dat seama cine eram. Mi-am acoperit iar faţa, dar cu mâna stângă am scos pumnalul de la

centură. Era un pumnal mic, pe care un luptător îl ia la luptă pentru a-şi trimite victimele pe lumea cealaltă, dacă nu mai pot fi salvate şi n-au murit încă. Era un obiect de podoabă mai degrabă decât o armă, iar teaca sa placată cu aur era decorată cu perle perfecte.

— Pentru tine, am spus. Pentru mama lui Andrei, care a iubit mereu colierul ei cu perle de râu. Iar asta este pentru sufletul lui Andrei.

Am depus pumnalul la picioarele mamei.

Apoi am făcut o plecăciune adâncă, aproape atingând podeaua cu capul, şi am plecat, fără să încui la loc, închizând doar uşa în urma mea şi rămânând aproape, ca să-i aud cum sar repede în picioare şi cum se reped să vadă inelele şi pumnalul, iar alţii să se uite la încuietoare.

Pentru o clipă, m-am simţit slăbit de emoţie. Dar nimic nu mă putea opri să făptuiesc ceea ce intenţionam. Nu m-am întors la Marius, deoarece ar fi fost o laşitate din partea mea să-i cer sprijinul sau consimţământul. Am mers mai departe pe strada înzăpezită, prin mocirlă, către taverna cea mai apropiată de râu, unde credeam că puteam să-l găsesc pe tata.

De puţine ori intrasem în acest loc când fusesem copil şi atunci doar ca să-l iau pe tata acasă. Nu mi-l aminteam decât ca pe un loc în care bărbaţi necunoscuţi beau şi înjurau.

Era o clădire lungă, făcută din aceleaşi bârne grosolane ca şi casa mea, cu acelaşi pământ în loc de mortar, cu aceleaşi reparaţii şi cu aceleaşi fisuri inevitabile. Avea acoperişul foarte înalt, ca să permită alunecarea zăpezii, iar streşinile franjurate cu ţurţuri, precum cele ale casei mele.

Mă minunam că bărbaţii pot trăi în felul ăsta, că frigul nu-i îndemna să facă ceva mai solid, un adăpost mai bun, dar aici lucrurile se întâmplau aşa dintotdeauna, mi se părea, cu cei săraci şi bolnavi, cu cei înfometaţi şi năpăstuiţi; iarna grea le lua multe, iar primăvara şi vara, scurte, le dădea puţine, iar acea resemnare a devenit cea mai mare virtute a lor, în cele din urmă.

Dar poate că atunci nu aveam dreptate în legătură cu nici una dintre toate acestea şi poate că nici acum nu am. Important este următorul lucru: era un loc al lipsei de speranţă şi, deşi nu era urât, fiindcă lemnul, noroiul, zăpada şi tristeţea nu sunt urâte, era un loc lipsit de frumuseţe; cu excepţia icoanelor şi,

poate, al conturului depărtat al turnurilor graţioase ale Sfintei Sofia, sus pe deal, proiectate pe cerul înstelat. Dar asta nu era destul.

Când am intrat în tavernă, am numărat douăzeci de oameni dintr-o privire; beau şi vorbeau unul cu celălalt, cu o înţelegere care mă surprindea, având în vedere stilul spartan al acestui loc, care nu era mai mult decât un adăpost pentru noapte, ce-i ţinea în siguranţă în jurul focului mare. Nu era nici o icoană care să-i liniştească. Unii dintre ei cântau şi nu lipsea nici cântăreţul la harpă care îşi ciupea instrumentul cu coarde, în timp ce altul sufla într-un fluier mic.

Erau multe mese, unele acoperite cu feţe de masă, iar altele goale, la care se adunaseră aceşti bărbaţi; unii dintre ei erau străini, aşa cum îmi aminteam; trei erau italieni, am auzit imediat asta şi am dedus că sunt genovezi. De fapt, erau mai mulţi străini decât mă aşteptasem. Erau bărbaţi adunaţi datorită comerţului de pe râu, şi probabil, Kievul nu o mai ducea atât de rău acum.

Erau multe butoiaşe de bere şi de vin în spatele tejghelei, la care barmanul îşi vindea marfa la cană. Am văzut multe sticle de vin italian, fără îndoială extrem de scump, şi lăzi de vin alb sec din Spania.

Ca să nu atrag atenţia, am mers înainte şi spre stânga prin întuneric, pe unde un călător european îmbrăcat cu o blană bogată nu ar fi fost băgat în seamă, pentru că, la urma urmei, blănurile erau unul dintre lucrurile pe care se părea că le aveau din belşug.

Aceşti oameni erau mult prea beţi ca să le mai pese cine eram. Proprietarul a încercat să se arate încântat de un nou client, dar apoi s-a întors să moţăie cu capul sprijinit în palmă. Muzica a continuat, de data aceasta mai puţin veselă decât ceea ce cânta unchiul meu acasă, deoarece cred că muzicantul era foarte obosit.

L-am văzut pe tata.

Era întins pe spate pe o bancă slinoasă, lată, îmbrăcat în vesta lui de piele şi cu cea mai mare şi mai grea pelerină de blană strânsă în jurul lui, de parcă ceilalţi i-ar fi făcut onorurile cu ea după ce el murise. Era o blană de urs, semn că era un bărbat destul de bogat.

Sforăia în somnul său de beţiv, iar aburii băuturii se ridicau din el; nu s-a clintit când am îngenuncheat lângă el şi i-am privit faţa.

Obrajii săi, mai scofâlciţi, erau tot rumeni, dar avea ochii înfundaţi în orbite şi smocuri cenuşii mai ales în mustaţă şi în barba lungă. Mi se părea că-i mai căzuse din părul de la tâmple şi că fruntea lui frumoasă era mai ridată, dar poate că doar mi se părea Pielea din jurul ochilor era delicată şi întunecată. Mâinile, strânse împreună sub haină, nu erau la vedere, dar am observat că încă mai era puternic şi robust; iubirea de băutură nu-l distrusese încă.

Am avut deodată sentimentul vitalităţii sale; îi puteam mirosi sângele şi viaţa din el, ca pe cele ale unei victime care se împleticeşte în calea mea. Mi-am alungat toate acestea din minte şi l-am privit, iubindu-l şi gândindu-mă doar că eram foarte bucuros că trăia! Se întorsese din stepă. Scăpase de gloata aceea de călăreţi, care păruseră atunci chiar vestitorii morţii.

Am tras un scaun ca să mă aşez în linişte lângă tata, să-i privesc atent faţa.

Nu-mi pusesem mănuşa stângă.

Am pus mâna rece pe fruntea lui, încet, nevrând să risc; a deschis ochii încet. Deşi de nepătruns, erau încă frumoşi, strălucitori, în ciuda vaselor de sânge sparte şi a umezelii, iar el m-a privit blând şi fără să vorbească o vreme, de parcă nu avea nici un motiv să se mişte, de parcă eram doar o închipuire din visele sale.

Am simţit gluga căzându-mi de pe cap şi nu am făcut nimic să o împiedic. Nu puteam vedea ce vedea el, dar ştiam ce era – fiul său, cu o faţă fără barbă şi mustaţă, aşa cum era pe vremea când îl cunoştea el, şi părul lung, roşcat, moale, în valuri.

în spatele lor, la lumina focului, cu trupurile doar nişte contururi mătăhăloase, ceilalţi cântau şi vorbeau. Şi vinul curgea.

Nu a intervenit nimic între mine şi acest moment, între mine şi acest bărbat care încercase din greu să-i doboare pe tătari, trimiţând săgeata după săgeată spre duşmanii lui, chiar şi după ce săgeţile acestora se năpustiseră zadarnic asupra lui.

— Nu te-au rănit niciodată, am şoptit. Te iubesc şi abia acum ştiu cât de puternic ai fost.

Oare putuse să-mi audă vocea?

A clipit când s-a uitat la mine, apoi l-am văzut trecându-şi limba peste buze. Buzele-i luceau precum mărgeanul, printre firele roşcovane ale mustăţii şi ale bărbii.

— M-au rănit, a spus el cu vocea scăzută, dar nu slăbită. De două ori m-au nimerit: în umăr şi în braţ. Dar nu m-au omorât.

Am căzut de pe cal. M-am ridicat. Nu m-au nimerit deloc în picioare. Am alergat după ei. Alergam şi trăgeam în ei. Aveam o săgeată înfiptă chiar în umărul drept, aici. A scos mâna de sub blană şi a pus-o pe curba întunecată a umărului său drept.

Trăgeam fără încetare. Nici măcar nu o simţeam. I-am văzut plecând călare. L-au luat. Nici măcar nu ştiu dacă mai trăia. Nu ştiu. Dar s-ar mai fi obosit să-l ia dacă n-ar mai fi fost în viaţă?

Erau săgeţi pretutindeni. Din cer ploua cu săgeţi! Trebuie să fi fost vreo cincizeci. I-au omorât pe toţi ceilalţi! Le spusesem celorlalţi: „Trebuie să trageţi în continuare, să nu vă opriţi nici o clipă, nu vă faceţi mici de frică, trageţi întruna, iar când rămâneţi fără săgeţi, scoateţi sabia şi mergeţi după ei, daţi peste ei cu calul”. Poate că aşa au făcut. Nu ştiu.

Şi-a plecat pleoapele. A privit în jur. Voia să se ridice şi apoi s-a uitat la mine.

— Dă-mi ceva de băut. Cumpără-mi ceva bun. Are vin alb sec spaniol. Ia-mi din ăla, o sticlă. La naiba, pe vremuri stăteam şi-i aşteptam pe negustori acolo, pe râu, şi nu eram nevoit să cumpăr de la nici un alt om. Dă-mi o sticlă de vin. Văd că eşti bogat.

— Ştii cine sunt? am întrebat.

M-a privit încurcat. Nici nu-i trecuse prin cap să-mi pună această întrebare.

— Vii de la castel. Vorbeşti cu accent lituanian. Nu-mi pasă cine eşti. Cumpără-mi nişte vin!

— Cu accent lituanian? am întrebat blând. Ce lucru groaznic! Cred că este accent veneţian şi îmi este ruşine.

— Veneţian? Ei, să nu-ţi fie ruşine. Dumnezeu ştie că ei au încercat să salveze Constantinopolul, da, au încercat. Totul s-a dus naibii. Lumea va sfârşi în flăcări. Ia-mi nişte vin înainte să se termine, vrei?

M-am ridicat în picioare. Aveam bani? Mă întrebam acest lucru când silueta întunecată şi tăcută a Stăpânului s-a ivit deasupra mea şi mi-a întins sticla de vin spaniol, desfăcută şi numai bună să fie băută de tata.

Am oftat. Mirosul vinului nu mai însemna nimic pentru mine acum, dar ştiam că este marfă bună şi, în plus, era ceea ce-şi dorea el.

între timp se aşezase pe bancă şi privea sticla din mâna mea. A întins mâna după ea, a luat-o şi a băut-o cu setea cu care eu beau sânge.

— Ia uită-te bine la mine, am spus.

— E prea întuneric aici, idiotule, a spus. Cum să mă uit bine la ceva? Hm, dar e bun! Mulţumesc.

Deodată, s-a oprit cu sticla la buze. Era ceva ciudat în felul în care se oprise. Era ca şi cum ar fi fost în pădure şi tocmai ar fi simţit apropierea unui urs sau a altei fiare periculoase. A îngheţat cu sticla în mână şi doar ochii i se mai mişcau în timp ce mă privea.

— Andrei! a şoptit.

— Trăiesc, tată, am spus cu blândeţe. Nu m-au omorât. M-au luat drept pradă şi m-au vândut ca să scoată bani. Un vapor m-a dus spre sud şi iar spre nord, până în Veneţia şi acolo locuiesc acum.

Ochii îi erau liniştiţi. Într-adevăr, peste el s-a lăsat o seninătate frumoasă. Era prea beat ca să se revolte sau să fie impresionat de nişte surprize ieftine. Dimpotrivă, adevărul plutea peste el ca un curent, subjugându-l, iar el a înţeles toate implicaţiile sale: că nu suferisem, că eram bogat, că eram bine.

— Am fost pierdut, am spus cu aceeaşi şoaptă blândă, pe care o auzea numai el. Am fost pierdut, dar m-a găsit altul, un bărbat amabil, mi-am revenit şi de atunci n-am mai suferit.

Am făcut drum lung ca să îţi spun toate astea, tată. Nu ştiam că mai trăieşti! Nu am visat niciodată acest lucru. Vreau să spun că eu am crezut că ai murit în acea zi în care pentru mine a murit întreaga lume. Acum am venit să-ţi spun că nu mai trebuie să mă jeleşti.

— Andrei, a şoptit, dar fără să i se mişte nici un muşchi de pe faţă.

Era doar mirare liniştită. Stătea nemişcat, cu ambele mâini pe sticla pe care o lăsase în poală, cu umerii săi mari foarte drepţi, iar părul roşu, înspicat, la fel de lung cum fusese întotdeauna, se amesteca în blana pelerinei.

Era un bărbat frumos. Aveam nevoie de ochii unui monstru ca să văd acest lucru. Aveam nevoie de vederea unui demon ca

să văd puterea din ochii săi, dublată de o forţă titanică. Numai privirile pe care le arunca îi trădau slăbiciunea.

— Uită-mă acum, tată, am spus. Uită-mă, ca şi cum călugării m-ar fi izgonit. Dar ţine minte un lucru: nu voi fi niciodată îngropat în găurile noroioase din Lavra. Nu, mi se pot întâmpla alte lucruri. Dar acesta, nu. Şi asta datorită ţie, care nu ai acceptat acest lucru şi ai venit în acea zi şi ai cerut să plec cu tine călare, ca să redevin fiul tău.

M-am întors să plec. A sărit de unde stătea, strângând sticla la gât cu mâna stângă şi punând-o pe cea dreaptă pe mijlocul meu, cu tărie. M-a tras spre el, de parcă aş fi fost un muritor, cu vechea lui forţă şi şi-a lipit buzele de capul meu plecat.

O, Doamne, nu-l lăsa să afle! Nu-l lăsa să simtă vreo schimbare în mine! Eram disperat. Am închis ochii.

Dar eram tânăr şi nu la fel de tare şi rece ca Stăpânul meu, nu, nu aveam nici măcar jumătate din jumătatea jumătăţii tăriei şi răcelii lui. A simţit doar delicateţea părului meu şi, poate, şi delicateţea rece ca gheaţa a pielii mele.

— Andrei, îngerul meu, fiul meu talentat şi minunat!

M-am întors şi l-am strâns puternic cu braţul stâng. I-am umplut capul de sărutări, aşa cum nu făcusem niciodată când fusesem copil. L-am strâns la pieptul meu.

— Tată, nu mai bea, i-am spus la ureche. Ridică-te şi fii iar vânător. Fii tu însuţi, tată!

— Andrei, nu o să mă creadă nimeni niciodată.

— Dar cine sunt ei să-ţi spună ţie asta, dacă vei fi tu însuţi din nou?

Ne-am privit în ochi. Ţineam buzele închise, ca să nu îmi vadă dinţii ascuţiţi pe care mi-i dăduse sângele de vampir, colţi pe care un vânător atât de iscusit ca el i-ar fi văzut, cu siguranţă.

Dar el nu căuta aşa ceva aici. Voia doar dragoste şi asta ne dăruiam unul altuia.

— Trebuie să plec, nu am de ales, am spus. Am furat acest timp ca să vin la tine. Tată, spune-i mamei că eu am fost cel care a venit acasă mai devreme şi că eu i-am dat ei inelele, iar fratelui tău, punga.

M-am dat înapoi. M-am aşezat pe bancă lângă el, fiindcă îşi pusese picioarele pe podea. Mi-am scos mănuşa dreaptă şi m-am uitat la cele şapte sau opt inele pe care le purtam, toate din

aur sau argint, bogate în pietre preţioase; le-am scos unul câte unul în cuvintele sale de protest şi i le-am pus în mână. Ce fină şi caldă era, ce roşie şi plină de viaţă!

— Ia-le, pentru că am foarte multe. Am să-ţi scriu şi am să-ţi mai trimit şi altele, ca să nu mai fii nevoit să faci altceva decât ceea ce îţi place – să călăreşti şi să vânezi, să spui poveşti despre timpurile trecute, lângă foc. Cumpără o harpă bună cu acesta, cărţi, dacă vrei, pentru cei mici, cumpără ce vrei.

— Nu vreau astea; te vreau pe tine, fiule.

— Da, iar eu te vreau pe tine, tată, dar această mică putere este tot ce ne este permis să avem.

I-am luat capul în ambele mâini lăsându-l să-mi simtă puterea, poate că într-un mod cam lipsit de înţelepciune, dar făcându-l să stea nemişcat cât l-am sărutat şi apoi, cu o îmbrăţişare lungă, m-am ridicat să plec.

Am ieşit atât de repede din tavernă, că nu a văzut decât uşa închizându-se în urmă.

Zăpada continua să cadă. L-am văzut pe Stăpânul meu la câţiva metri mai în faţă şi am plecat să îl întâlnesc şi să urcăm împreună pe deal. Nu voiam ca tata să iasă afară. Voiam să plec cât de repede puteam.

Tocmai voiam să-i cer să ne folosim de puterea de vampir ca să părăsim Kievul, când am văzut o siluetă care se grăbea spre noi. Era o femeie micuţă, cu o haină de blană lungă şi grea, pe care o târa prin zăpadă. Avea ceva strălucitor în braţe.

Stăteam nemişcat, iar Stăpânul mă aştepta. Cea care venise să mă vadă era mama. Îşi croia drum către tavernă, ducând în braţe, cu faţa către mine, o icoană a lui Hristos încruntat, cea la care mă uitasem prin gaura din peretele casei.

Mi-am ţinut răsuflarea. Ea a ridicat icoana şi mi-a întins-o.

— Andrei, a şoptit.

— Mamă! Păstreaz-o pentru cei mici, te rog.

Am îmbrăţişat-o şi am sărutat-o. Părea mult mai bătrână şi mai nefericită. Sarcinile o făcuseră aşa, secătuind-o de puteri, chiar şi numai bebeluşii pe care a trebuit să-i îngroape. M-am gândit la câţi copii pierduse în timpul tinereţii mele şi la câţi înainte de a mă naşte pe mine. Îi numea îngerii ei, pruncuşorii ei, care nu fuseseră suficient de mari ca să trăiască.

— Păstreaz-o. Păstreaz-o aici, pentru familie.

— Bine, Andrei.

M-a privit cu ochi palizi, plini de suferinţă. Vedeam că era pe moarte. Am înţeles imediat că nu era numai din cauza vârstei şi a vitregiei sorţii copiilor ei. Boala o măcina pe dinăuntru şi curând avea să moară. Privind-o, am simţit o asemenea groază cât să înfioare o întreagă lume muritoare. Era doar o boală obişnuită, inevitabilă şi chinuitoare.

— La revedere, înger drag, am spus.

— La revedere şi ţie, îngerule, mi-a răspuns. Inima şi sufletul meu sunt fericite că eşti un prinţ mândru. Dar arată-mi, îţi faci semnul crucii aşa cum trebuie?

Cât de disperată suna vocea ei! Era sinceră. Ceea ce voia să spună era: „Toată această bunăstare aparentă era rezultatul convertirii la Biserica de Apus?” Asta voia să spună.

— Mamă, mă pui la încercare.

Mi-am făcut cruce pentru ea, ca ortodocşii, de la umărul drept la cel stâng şi am zâmbit.

A dat din cap aprobator, apoi a scos ceva, cu grijă, din haină şi mi l-a dat, dându-i drumul doar când am făcut un căuş pentru el din mâinile mele. Era un ou de Paşti vopsit în roşu-închis.

Un ou atât de minunat încondeiat! Era legat cu panglici lungi, galbene, iar în centru era pictat un trandafir perfect sau o stea cu opt colţuri.

L-am privit şi am dat din cap către ea.

Am scos o batistă fină şi am înfăşurat oul în ea, apoi l-am pus în tunică, sub jachetă şi pelerină.

M-am aplecat şi i-am sărutat iarăşi obrazul rece şi delicat.

— Mamă, am spus, bucurie printre toate necazurile, asta eşti tu pentru mine!

— Dragul meu Andrei, a răspuns ea. Mergi cu Dumnezeu, dacă trebuie să pleci.

S-a uitat la icoană. Voia să o văd. A întors-o astfel încât să pot vedea faţa strălucitoare a Domnului, la fel de ceruită şi de minunată ca în ziua în care o pictasem pentru ea. Numai că nu eu o pictasem pentru ea. Nu, era chiar icoana pe care o luasem în acea zi în călătoria noastră prin stepă.

O, ce minune că tata o adusese înapoi cu el, tot drumul de la locul în care o pierdusem. Şi totuşi, de ce nu? De ce să nu facă un astfel de bărbat asemenea lucruri?

Zăpada cădea pe icoana pictată. Cădea pe faţa severă a Mântuitorului nostru, care se îmbujorase sub pensula mea ca

prin farmec, o faţă care, cu buzele sale severe şi fine şi cu sprâncenele uşor încruntate, transmitea iubire. Hristos, Domnul meu, arăta chiar mai sever în mozaicurile din San Marco. Hristos, Domnul meu, putea arăta aşa de sever în multe din picturile vechi. Dar Hristos, Domnul meu, în oricare stil, era plin de neţărmurită iubire.

Zăpada cădea în rafale şi părea să se topească atunci când atingea Faţa Lui.

îmi era teamă pentru ea, această bucată fragilă de lemn, şi pentru această imagine strălucitoare, lăcuită, menită să rămână aşa pentru totdeauna. Şi ea se gândise la acest lucru, pentru că a ferit cu pelerina ei icoana de umezeala produsă de zăpada topită.

Nu am mai văzut-o de atunci.

Este cineva care să mă întrebe ce înseamnă o icoană pentru mine? Este cineva care să mă întrebe de ce, atunci când am văzut faţa lui Hristos înaintea mea pe Năframa Sfintei Veronica, atunci când Dora o ţinea ridicată, acest văl, adus de la Ierusalim din momentul agoniei lui Hristos, de către Lestat însuşi, am căzut în genunchi şi am strigat:

— Este Domnul?

Călătoria de la Kiev înapoi mi s-a părut o călătorie înainte în timp, către locul căruia îi aparţineam cu adevărat.

La întoarcere, întreaga Veneţie părea să aibă ceva din strălucirea camerei aurite în care îmi aveam cripta. Năuc, mi-am petrecut nopţile hoinărind, cu sau fără Marius, respirând aerul proaspăt al Adriaticii şi studiind casele minunate şi palatele guvernatorilor cu care mă obişnuisem în ultimii cinci ani.

Serviciile religioase de seara mă atrăgeau aşa cum mierea atrage muştele. Mă îmbătam cu muzica interpretată de cor, cu cântecele preoţilor şi, mai presus de toate, cu atitudinea de bucurie a credincioşilor, de parcă tot ce se întâmpla acolo era un balsam pentru toate acele părţi din mine care erau schilodite şi asemenea unor răni deschise încă de la întoarcerea mea de la Lavra Pecerska.

Dar, în adâncul inimii, păstram o flacără aprinsă pentru călugării ruşi de acolo, de la Lavra Pecerska. Prinzând câteva cuvinte ale preasfinţitului frate Isaac, trăiam în amintirea învăţăturilor sale – fratele Isaac, care fusese unul dintre ne-

bunii în Hristos[3], un pustnic, un spirit clarvăzător, victima diavolului şi apoi Biruitor asupra potrivnicului în numele lui Hristos.

Eram credincios, nu era nici un dubiu în privinţa asta, şi fusesem expus la două tipuri de gândire religioasă, iar acum, în înfruntarea dintre ele, eram în război cu mine însumi, deoarece, deşi nu voiam să renunţ la confortul şi la bogăţia oferite de Veneţia, frumuseţea nepieritoare a lecţiilor lui Fra Angelico şi realizările uluitoare ale celor care l-au urmat, creând Frumuseţea pentru Hristos, îl canonizam în secret pe cel care pierdea în bătălia mea, binecuvântatul Isaac, despre care îmi imaginasem în copilărie că urmase drumul cel drept către Domnul.

Marius ştia de lupta din interiorul meu, ştia că sunt încă sub influenţa Kievului şi mai ştia cât de importante erau toate acestea pentru mine. Înţelegea mai bine decât oricine că fiecare fiinţă se războieşte cu propriii îngeri şi demoni, fiecare fiinţă cedează în faţa unui anumit ,set de valori, unei teme ce pare inseparabilă de o viaţă reală.

Noi duceam o viaţă de vampir. Dar era viaţă în toate privinţele, era o viaţă atât senzorială, cât şi carnală. Nu puteam scăpa de imboldurile şi obsesiile pe care le simţisem ca muritor. Dimpotrivă, acum ele se amplificaseră.

La mai puţin de o lună de la întoarcerea mea, ştiam că începusem să înţeleg lumea din jur. Mă cufundam în frumuseţea seducătoare a picturii, a muzicii şi a arhitecturii italiene, dar o făceam cu fervoarea unui sfânt rus. Transformam toate experienţele senzoriale în bunătate şi puritate. Învăţam, înţelegeam mai mult, aveam mai multă compasiune pentru muritorii din jurul meu şi tot timpul îmi obligam sufletul să fie ceea ce eu consideram că era bine.

Binele era mai presus de toate. Însemna să nu se risipească nimic. Pictam, citeam, studiam, ascultam, mă rugam chiar, deşi nu eram sigur cui mă rugam, şi nu pierdeam nici o ocazie de a fi generos faţă de muritorii pe care nu îi omoram.

În ceea ce-i priveşte pe cei pe care îi omoram, îi ucideam repede şi cu milă; devenisem un maestru al milei, nu provocam

3 Nebun în Hristos – formă de asceză specifică Rusiei, în care un pustnic se comporta astfel încât să fie considerat nebun de către oameni, pentru a cunoaşte smerenia, (n.red.)

niciodată durere, prinzându-mi victimele în cursă prin farmece produse cu ajutorul vocii blânde sau cu privirea oferită celor care se uitau în adâncul ochilor mei, sau prin altă putere pe care o aveam şi eram în stare să o folosesc, puterea de a mă pune în locul muritorului lipsit de apărare şi de a-l ajuta să creeze imagini reconfortante, care să-i facă moartea mai uşoară, iar tăcerea mai dulce.

Mă bucuram de sânge, trecând dincolo de necesitatea impusă de sete, gustam fluidul vital de care îmi deposedam victima, savuram din plin ultima înghiţitură cu care sorbeam şi viaţa din ea, punând capăt unui trai de muritor.

Lecţiile mele cu Marius au încetat pentru o vreme. Dar, în cele din urmă, a venit la mine cu blândeţe şi mi-a spus că era vremea să le reluăm serios şi că erau lucruri pe care trebuia să le facem.

— Studiez pe cont propriu, am spus. Ştii foarte bine asta! Ştii că nu am fost leneş în peregrinările mele şi ştii că mintea îmi este la fel de lacomă ca şi trupul. O ştii foarte bine. Aşa că lasă-mă în pace.

— Asta este foarte bine, tinere domn, mi-a spus amabil, dar trebuie să studiem din nou împreună. Am să-ţi transmit lucruri pe care trebuie să le ştii.

Timp de cinci nopţi l-am tot amânat. Apoi, cum moţăiam după miezul nopţii în patul lui, după ce prima parte a nopţii o petrecusem în Piazza San Marco la un mare festival, ascultându-i pe muzicanţi şi privindu-i pe jongleri, am fost surprins să simt nuiaua lui lovindu-mă pe partea din spate a picioarelor.

— Trezeşte-te, copile, a spus.

M-am întors şi m-am uitat în sus. Eram uimit. Stătea în picioare, ţinând în mână nuiaua lungă, şi avea braţele încrucişate. Purta o tunică lungă, din catifea purpurie, cu curea, iar părul şi-l legase la spate, la baza gâtului.

M-am întors cu spatele la el. Mi-am închipuit că juca teatru cu mine şi că va renunţa. Dar m-a plesnit iar cu băţul, şi de data aceasta a urmat o ploaie de lovituri.

Am simţit loviturile într-un fel în care nu le-am simţit niciodată ca muritor. Eram mai puternic, mai rezistent la ele, dar, pentru o clipă, fiecare pătrundea prin platoşa mea supraomenească şi provoca o mică explozie de durere.

Eram furios. Am încercat să mă ridic din pat şi probabil că l-aş fi lovit, aşa eram de mânios că mă tratase astfel. Dar şi-a pus genunchii pe spatele meu şi a continuat să mă lovească, până când am început să strig.

Atunci s-a oprit şi m-a tras în sus de guler. Tremuram de furie şi nu înţelegeam ce se întâmplă.

— Mai vrei? a întrebat.

— Nu mai vreau, am spus îndepărtându-i braţele de pe mine, lucru pe care mi l-a permis zâmbind. Aşa, deci! Acum eşti cât se poate de interesat de mine, iar un minut mai târziu sunt doar un şcolar pentru tine. Aşa este?

— Ai avut destul timp ca să te văicăreşti şi să te smiorcăi, a spus, şi să reevaluezi ce ţi-a fost dat. Acum e vremea să lucrezi. Du-te la birou şi pregăteşte-te să scrii. Sau voi continua să te lovesc.

Am izbucnit într-o tiradă:

— Nu permit să fiu tratat astfel; nu este nevoie de asta. Ce să scriu? Am scris volume întregi în sufletul meu. Crezi că poţi să mă transformi într-un elev docil, crezi că asta se potriveşte cu gândurile catastrofale care îmi trec prin cap, aşa crezi?

M-a pocnit peste faţă. Eram buimăcit. Când privirea mi s-a limpezit, m-am uitat în ochii lui.

— Fii atent din nou la mine. Vreau să ieşi din starea asta de meditaţie. Mergi la birou şi scrie pentru mine un rezumat despre ce a însemnat pentru tine călătoria în Rusia şi despre ce poţi vedea acum aici şi nu fuseseşi capabil să vezi înainte. Să fie concis, să foloseşti comparaţiile şi metaforele cele mai fine şi să scrii curat şi repede.

— Ce tactică dură! am mormăit.

Dar trupul îmi zvâcnea de la lovituri. Erau cu totul diferite de cele pe care le primisem ca muritor, dar erau dureroase şi le uram.

M-am aşezat la birou. Urma să scriu ceva foarte grosolan, precum: „Am învăţat că sunt sclavul unui tiran”. Dar când am privit în sus şi l-am văzut stând acolo, cu băţul în mână, m-am răzgândit.

Ştia că era cel mai bun moment să vină la mine şi să mă sărute. Şi chiar asta a făcut; mi-am dat seama că îmi ridicasem capul să primesc sărutul înainte ca el să şi-l încline pe al lui. Acest lucru nu l-a oprit.

Simţeam o fericire copleşitoare să cedez în faţa lui. Mi-am ridicat braţul şi l-am pus în jurul umerilor săi.

Mi-a dat drumul după un moment lung de plăcere şi apoi am scris multe propoziţii, descriind în mare ce am povestit mai sus. Am scris despre lupta din mine, aceea dintre carnal şi ascetic; am scris despre sufletul meu rusesc în căutarea celui mai înalt grad de exaltare. Îl descoperisem în pictarea icoanei, dar icoana satisfăcuse setea de senzorial, pentru că era frumoasă. Pe măsură ce scriam, mi-am dat seama pentru prima dată că vechiul stil rusesc, străvechiul stil bizantin, reunea chiar această luptă între senzorial şi ascetic; siluetele erau reprimate, aplatizate, disciplinate în mijlocul culorilor bogate, iar întregul răspândea o plăcere pură pentru ochi, în timp ce continua să reprezinte tocmai refuzul oricărei plăceri.

Pe când eu scriam, Stăpânul a plecat. Eram adâncit în scrisul meu şi, încet, am alunecat de la analiza lucrurilor şi am început să spun o poveste veche:

în vremurile de demult, pe când ruşii nu-l cunoşteau pe Isus Hristos, marele prinţ Vladimir al Kievului – în acele vremuri Kievul era un oraş magnific – şi-a trimis solii să studieze cele trei religii ale lui Dumnezeu: cea musulmană, pe care aceştia au considerat-o nebună şi spurcată; religia Papei de la Roma, în care nu au găsit nici o frumuseţe şi, în sfârşit, creştinismul Bizanţului. La Constantinopol, ruşii au fost conduşi să vadă bisericile magnifice în care ortodocşii se închinau Dumnezeului lor, iar ei au găsit aceste clădiri atât de frumoase, că nu ştiau dacă erau în rai sau încă pe pământ. Nu mai văzuseră niciodată ceva atât de splendid; atunci au fost siguri că Dumnezeu locuia printre oamenii care aveau religia celor din Constantinopol, şi astfel a fost îmbrăţişat creştinismul de către ruşi. Frumuseţea a fost deci aceea care a dat naştere Bisericii Ruse.

În Kiev, cândva, oamenii au găsit ceea ce Vladimir a încercat să recreeze, dar acum, când Kievul este o ruină, iar turcii au pus stăpânire pe Sfânta Sofia din Constantinopol, oamenii trebuie să vină la Veneţia să o vadă pe Preaînalta, *Theotokos,* Fecioara care poartă Pruncul, şi pe Fiul Ei care devine Pantocrator, Creatorul Divin al tuturor lucrurilor. În Veneţia am descoperit, în mozaicul de aur strălucitor şi în imaginile care înfăţişau o nouă vârstă, acel miracol care a dus Lumina Domnului nostru Isus Hristos în pământurile în care m-am

născut, Lumina Domnului nostru Isus Hristos care încă mai arde în lumânările din Lavra Pecerska, Mănăstirea Peşterilor.

Am pus pana jos. Am împins pagina deoparte şi mi-am aşezat capul pe mâini; am plâns încet în liniştea dormitorului întunecat. Nu-mi păsa dacă eram bătut, lovit cu piciorul sau ignorat.

În cele din urmă, Marius a venit să mă ducă în cripta noastră; acum, câteva secole mai târziu, privind în urmă, îmi dau seama că faptul că m-a forţat să scriu în acea noapte m-a făcut să ţin minte învăţăturile acelor timpuri.

Seara următoare, după ce a citit ce scrisesem, avea remuşcări că mă lovise şi a spus că îi fusese greu să mă trateze ca pe un copil, şi că ştia că nu mai eram astfel. Eram, mai degrabă, un spirit ca al unui copil – naiv şi maniac în căutarea anumitor subiecte. Nu se aşteptase să mă iubească atât de mult.

Voiam să fiu rece şi distant, din cauza loviturilor primite, dar nu puteam. Mă minunam că atingerile, sărutările, îmbrăţişările lui însemnau mai mult pentru mine acum decât atunci când fusesem muritor.

Aş vrea să las deoparte acum imaginea mea şi a lui Marius în Veneţia şi să reiau povestirea în America, în vremurile moderne. Vreau să vorbesc despre momentele în care, în camera din New York City, Dora ţinea Năframa Sfintei Veronica, relicva adusă înapoi de Lestat din călătoria sa în Infern, pentru că astfel aş avea o povestire spusă în două jumătăţi perfecte – una despre copilul care fusesem şi despre evlaviosul care devenisem, iar alta despre creatura care sunt acum.

Dar nu mă pot păcăli singur atât de uşor. Ştiu că ceea ce ni s-a întâmplat mie şi lui Marius în lunile care au urmat călătoriei noastre în Rusia este parte din viaţa mea.

Nu este nimic altceva de făcut decât de trecut Puntea Suspinelor în viaţa mea, puntea lungă şi întunecată care traversează secole întregi din existenţa mea zbuciumată ce mă leagă de vremurile moderne. Faptul că Lestat a descris atât de bine această perioadă din viaţa mea nu înseamnă că pot trece peste ea fără să adaug câteva cuvinte şi, mai ales, fără să recunosc singur că am fost nebun în Hristos timp de trei sute de ani.

Mi-aş fi dorit să fi putut scăpa de această soartă. Aş fi vrut ca Marius să fi putut scăpa de ceea ce ni s-a întâmplat. Acum este clar că el a supravieţuit despărţirii noastre cu mai multă înţelegere şi tărie decât mine. Dar atunci el avea deja câteva secole de experienţă şi era o fiinţă înţeleaptă, pe când eu eram doar un copil.

Ultimele noastre luni în Veneţia nu au fost marcate de nici o premoniţie a ceea ce urma să vină. M-a învăţat lecţiile cele mai importante.

Una dintre cele mai semnificative dintre ele a fost cum să trec drept om când mă aflam în mijlocul muritorilor. În toată vremea care se scursese de la transformarea mea nu fusesem o companie bună pentru ceilalţi ucenici şi o evitasem şi pe Bianca mea dragă, căreia îi eram dator nu doar pentru vechea noastră prietenie, ci şi pentru că mă îngrijise când fusesem atât de bolnav.

Acum trebuia să mă întâlnesc cu Bianca, aşa hotărâse Stăpânul meu. Eu eram cel care trebuia să-i scrie o scrisoare politicoasă în care să explice faptul că, din cauza bolii, nu putusem să merg la ea până atunci.

Apoi, într-o seară, după o vânătoare scurtă în care am băut sângele a două victime, am decis să-i facem o vizită, încărcaţi cu cadouri pentru ea; am găsit-o înconjurată de prietenii ei englezi şi italieni.

Marius se îmbrăcase pentru această ocazie în haine de catifea elegante, de culoare albastru-închis, şi cu o pelerină de aceeaşi culoare, ceea ce era destul de neobişnuit pentru el; m-a îndemnat şi pe mine să mă îmbrac în veştminte de culoarea cerului, culoarea pe care lui îi plăcea cel mai mult să o port. Şi am adus împreună smochine şi tarte pentru ea într-un coş.

I-am găsit uşa larg deschisă, cum era de obicei, şi am intrat fără să întâmpinăm vreo dificultate; ea ne-a zărit imediat.

Când am văzut-o, am simţit o nevoie sfâşietoare de intimitate, adică voiam să-i povestesc tot ce se întâmplase. Bineînţeles că acest lucru era interzis şi că o puteam iubi doar, fără să am încredere în ea – acesta era un lucru asupra căruia Marius insistase foarte mult să-l învăţ.

Ea s-a ridicat şi a venit la mine, şi-a pus braţele în jurul meu, acceptând sărutările obişnuite, înflăcărate. Mi-am dat seama

imediat de ce Marius insistase să am două victime în acea seară. Sângele mă încălzise şi mă îmbujora.

Bianca nu a simţit nimic care să o înspăimânte. Şi-a lăsat mâinile mătăsoase să alunece în jurul gâtului meu. Radia în rochia ei dintr-o mătase galbenă peste care purta o haină din catifea de un verde-închis. Rochia galbenă era brodată pe alocuri cu trandafiri; sânii ei albi abia de-i erau acoperiţi, aşa cum numai o curtezană îndrăzneşte.

Când am început să o sărut, atent să îmi ascund colţii micuţi, nu am mai simţit foame, pentru că sângele victimelor mele fusese mai mult decât suficient. Am sărutat-o doar cu dragoste, iar mintea mi-a zburat repede la amintiri erotice fierbinţi, la îndărătnicia cu care îi căutasem trupul în trecut. Voiam să o ating peste tot, aşa cum un orb atinge o sculptură pentru a „vedea" mai bine fiecare linie cu mâinile sale.

— O, nu doar te-ai însănătoşit; dar eşti splendid, a spus Bianca. Intraţi, şi tu şi Marius, hai să mergem în cealaltă încăpere.

Le-a făcut un gest indiferent oaspeţilor săi, care, oricum, erau cu toţii ocupaţi să discute, certându-se sau jucând cărţi în grupuri mici. Ne-a tras după ea în salonul de alături, mai intim, cu scaune şi canapele din damasc, şi mi-a spus să iau loc.

Am fost atent la lumânări, de care nu trebuia să mă apropii prea mult, şi trebuia să mă folosesc de umbre, pentru a nu oferi muritorilor şansa de a observa schimbarea ce se petrecuse cu mine şi tenul meu perfect acum.

Asta nu era prea greu, pentru că ea, în ciuda faptului că iubea lumina şi manifesta înclinaţie pentru lux, îndepărtase candelabrele pentru a crea o anume atmosferă.

Lipsa luminii îmi făcea şi sclipirea din ochi mai puţin evidentă; ştiam şi asta. Cu cât vorbeam mai mult, cu atât mă însufleţeam mai tare şi, prin urmare, cu atât păream mai uman.

Nemişcarea era periculoasă pentru noi când eram printre muritori, aşa mă învăţase Marius, deoarece nemişcarea ne făcea să părem fără păcat, nepământeşti, înfiorători pentru muritori, care simţeau că nu eram ceea ce păream.

Am respectat toate aceste reguli. Dar eram copleşit de neliniştea că nu-i voi putea spune niciodată ce se întâmplase cu mine. Am început să vorbesc. I-am explicat că boala se vindecase complet, dar Marius hotărâse să rămân izolat şi să mă

odihnesc. Atunci când nu eram în pat, eram singur, chinuindumă să-mi recapăt puterea.

„Fii cât poţi de aproape de adevăr, pentru a face o minciună cât mai credibilă”, mă învăţase Marius.

Acum îi urmam sfaturile.

— O, am crezut că o să te pierd, a spus ea. Când mi-ai trimis vorbă, Marius, că se însănătoşeşte, la început nu am crezut.

Mi-am imaginat că voiai să faci mai uşor adevărul inevitabil.

Era minunată, o floare perfectă. Părul ei blond avea cărare pe mijloc şi câte o buclă groasă de fiecare parte a capului era legată cu perle şi apoi se prindeau la spate cu o clamă încrustată tot cu perle. Restul părului cădea ca în picturile lui Botticelli, în râuri galbene, strălucitoare, peste umeri.

— L-ai vindecat cât ai putut de bine, i-a spus Marius. Rolul meu a fost să-i administrez nişte leacuri vechi, pe care numai eu le ştiu. Şi apoi să le las să-şi facă efectul.

A vorbit normal, dar mie mi s-a părut trist.

O tristeţe cumplită m-a pătruns. Nu-i puteam spune ei ce eram sau cât de diferită părea ea acum, cât de opacă părea faţă de noi, din cauza sângelui ei omenesc, ce timbru uman avea glasul ei şi cât de plăcut îmi atingea simţurile atunci când vorbea.

— Ei bine, sunteţi amândoi aici şi trebuie să veniţi mai des, a spus ea. Să nu mai permiteţi să se întâmple o astfel de separare vreodată. Marius, aş fi venit la tine, dar Riccardo mi-a zis că voiai să fii lăsat în pace şi în linişte. L-aş fi îngrijit pe Amadeo în orice stare ar fi fost.

— Ştiu că ai fi făcut-o, draga mea, a spus Marius. Dar, cum am mai zis, el avea nevoie să fie singur, iar frumuseţea ta este ameţitoare; cuvintele sunt un stimul mai mare decât îţi imaginezi.

Nu era nici urmă de flatare, ci suna mai degrabă ca o confesiune sinceră.

Ea a dat din cap puţin tristă.

— Am descoperit că Veneţia nu este casa mea dacă tu nu eşti aici. S-a uitat cu grijă spre salonul din faţă şi apoi a şoptit: Marius, tu m-ai eliberat de cei care mă aveau la mână.

— Nu a fost greu deloc, a spus el. De fapt, mi-a făcut chiar plăcere. Bărbaţii aceia se dădeau aşa mari! Parcă îţi erau verişori, dacă nu greşesc; erau nerăbdători să te folosească pe tine

şi să se folosească de reputaţia ta de femeie frumoasă în afacerile lor financiare tenebroase.

Ea a roşit, iar eu am ridicat mâna ca să-l rog să fie atent la ce spune. Ştiam că în timpul masacrului din sala de banchet bizantină el citise în minţile victimelor tot felul de lucruri care mie îmi erau necunoscute.

— Verişori? Poate, a spus ea. Am uitat asta, pentru binele meu. Pot spune însă, fără nici o îndoială, că i-au terorizat pe cei pe care i-au ademenit în împrumuturi periculoase. Marius, s-au petrecut lucruri dintre cele mai ciudate, lucruri la care nu mă aşteptasem.

îmi plăcea nespus de mult seriozitatea ce se citea în trăsăturile ei delicate. Părea prea frumoasă ca să mai aibă minte.

— Mă simt mai bogată, a spus ea, de vreme ce pot păstra cea mai mare parte a venitului meu, iar alţii – asta este partea cea mai ciudată – alţii, mulţumiţi că bancherul şi cămătarul nostru nu mai este, au cheltuit mulţi bani cu cadouri pentru mine, aur şi bijuterii, da, chiar şi acest colier, uite, şi tu ştii că acestea sunt perle veritabile şi toate de aceeaşi mărime, toate acestea mi se oferă mie, deşi am afirmat de sute de ori că nu eu făcusem asta.

— Dar de ce să fii învinovăţită? am întrebat. Există pericolul unei acuzări publice?

— Ei nu au pe nimeni să-i apere sau să-i plângă, a spus ea repede. A mai depus câteva sărutări pe obrazul meu. Astăzi, ceva mai devreme, prietenii mei din Marele Consiliu au fost aici, ca de obicei, să-mi citească nişte poezii noi şi s-au aşezat liniştiţi aici, unde pot sta nederanjaţi de clienţii lor şi de cererile numeroase ale familiilor lor. Nu, nu cred că mă va acuza cineva de ceva, şi, aşa cum ştie toată lumea, în noaptea crimelor eram aici, împreună cu acel englez groaznic, Amadeo, chiar acela care a încercat să te omoare, care desigur că a...

— Da, ce? am întrebat.

Marius şi-a micşorat ochii când m-a privit. S-a bătut uşor cu degetul înmănuşat pe o parte a capului. Voia să-mi spună să-i citesc Biancăi gândurile. Dar nu mă puteam concentra la aşa ceva. Faţa ei era prea drăguţă.

— Englezul, a spus ea, care a dispărut. Bănuiesc că zace înecat pe undeva, că, împleticindu-se beat prin oraş, a căzut în vreun canal sau, şi mai rău, într-o lagună.

Desigur, Stăpânul îmi povestise că avusese el grijă de toate problemele în legătură cu englezul, dar nu-l întrebasem niciodată cum făcuse asta.

— Aşa că ei cred că tu ai angajat ucigaşi ca să scapi de florentini? a întrebat Marius.

— Aşa se pare, a spus ea. Şi mai sunt şi cei care cred că tot eu l-am trimis şi pe englez pe lumea cealaltă. Am devenit o femeie destul de puternică, Marius.

Au râs amândoi; râsul lui era râsul adânc, metalic, al unei fiinţe supraomeneşti, iar al ei avea o tonalitate mai înaltă, dar era ceva mai îngroşat de sângele omenesc.

Voiam să pătrund în mintea ei. Am încercat, dar am renunţat la idee imediat. Eram inhibat, ca şi în cazul lui Riccardo şi al băieţilor foarte apropiaţi mie. De fapt, mi se părea că invadam intimitatea unei persoane aşa cum o făceam atunci când vânam pentru a-i descoperi pe cei răi pe care urma să-i omor.

— Amadeo, roşeşti, ce este? a întrebat Bianca. Obrajii îţi sunt de un roşu stacojiu. Lasă-mă să-i sărut. O, eşti fierbinte de parcă febra ţi-ar reveni!

— Uită-te în ochii lui, îngeraş, a spus Marius. Sunt limpezi.

— Ai dreptate, a răspuns ea, privind în ochii mei cu o curiozitate aşa de sinceră, că era irezistibilă pentru mine.

Am dat la o parte pânza galbenă a rochiei ei şi catifeaua grea a hainei fără mâneci, verde-închis, pe care o purta pe deasupra, şi i-am sărutat umărul gol.

— Da, eşti bine, a gângurit în urechea mea, iar buzele i s-au umezit.

Roşeam, trăgându-mă îndărăt.

Am privit-o pe ea şi am pătruns în mintea ei şi se pare că i-am slăbit încheietoarea de aur de sub sâni şi că i-am dat la o parte fustele bogate, de culoare verde-închis. Priveam fix adâncitura dintre sânii ei. Sânge sau nu, îmi aminteam pasiunea fierbinte pentru ea, iar acum o simţeam într-un mod ciudat, peste tot, nelocalizată în organul uitat, aşa cum fusese înainte. Voiam să îi iau sânii în mâinile mele, s-o stârnesc, umezind-o pentru mine şi făcându-i capul să cadă pe spate. Da, roşeam. Un leşin dulce m-a cuprins.

„Vă vreau, vă vreau acum, pe tine şi pe Marius, amândoi în patul meu, un bărbat şi un băiat, un zeu şi un heruvim.” Asta îmi spunea mintea ei, iar ea îşi aducea aminte de mine. Parcă

mă vedeam într-o oglindă fumurie, un băiat gol, purtând doar o cămaşă descheiată, cu mâneci lungi, aşezat pe perne lângă ea, cu organul în erecţie la vedere, gata să fie complet aţâţat de buzele ei tandre sau de mâinile-i albe, lungi, graţioase.

Am alungat toate astea. M-am concentrat asupra frumoşilor ei ochi alungiţi. M-a privit cu atenţie, nu suspicioasă, ci fascinată. Buzele nu îi erau rujate vulgar, ci aveau un roz natural, iar genele lungi şi negre păreau nişte colţuri de stele în jurul ochilor ei radioşi.

„Vă vreau, vă vreau acum." Astea erau gândurile ei. Îmi izbeau urechile. Mi-am înclinat capul şi am ridicat mâinile.

— Înger drag, a spus ea. Amândoi! a şoptit către Marius. Mi-a luat mâinile. Haideţi înăuntru cu mine.

Eram sigur că el va opri asta. Mă avertizase să evit o cercetare de aproape. Dar el s-a ridicat doar de pe scaun şi s-a îndreptat spre dormitorul ei, împingând la o parte cele două uşi pictate.

Din saloanele îndepărtate venea sunetul constant al conversaţiilor şi al râsetelor. I s-a adăugat şi cântarul. Cineva cânta la virginal. Toate acestea continuau.

Noi ne-am strecurat în patul ei. Tremuram tot. Am văzut că Stăpânul meu se gătise cu o tunică groasă şi cu o vestă frumoasă de culoare albastru-închis, pe care n-o observasem până atunci. Purta mănuşi moi, de aceeaşi culoare, care se mulau perfect pe degetele sale, iar picioarele îi erau acoperite de şosete groase şi moi de caşmir, până la pantofii ascuţiţi. M-am gândit că îşi acoperise toată duritatea.

Aşezat la căpătâiul patului, nu a avut nici o remuşcare că a tras-o pe Bianca chiar lângă el. M-am uitat chiorâş la el, aşezându-mă şi eu lângă ea. Când ea s-a întors spre mine şi şi-a pus mâinile pe faţa mea, sărutându-mă iar cu nerăbdare, l-am văzut făcând ceva ce nu-l mai văzusem făcând până atunci.

Ridicându-i părul, părea să o sărute pe ceafă. Ea nu a simţit asta. Când el s-a dat înapoi, buzele îi erau însângerate. Ridicând degetul mâinii sale înmănuşate, şi-a şters sângele, sângele ei, dar câteva picături, din rana superficială, fără îndoială, erau pe faţa lui. Mi s-a părut că strălucesc viu, dar ea n-a remarcat nimic.

Acest lucru i-a deschis porii de pe piele, care-i deveniseră cu timpul invizibili, şi îi adâncise câteva linii din jurul ochilor şi al

gurii, care altminteri nu se observau. I-a dat o înfăţişare mai umană şi a servit drept barieră pentru privirea ei, care era acum atât de aproape.

— Îi am pe cei doi ai mei, aşa cum am visat întotdeauna, a spus ea încet.

Marius a venit în faţa ei, punându-şi mâna pe spatele ei şi a început să o sărute la fel de lacom cum făcusem şi eu întotdeauna. O clipă am fost uimit şi gelos, dar apoi mâna ei liberă m-a găsit şi m-a tras în jos spre ea şi s-a întors de la Marius, zăpăcită de dorinţă, şi m-a sărutat şi pe mine.

Marius s-a întins şi m-a adus mai aproape de ea, astfel încât eram lângă curbele ei moi, simţind toată căldura ce se ridica din coapsele ei voluptoase.

El se întinsese peste ea, dar uşor, nelăsându-şi greutatea s-o strivească, iar cu braţul drept i-a ridicat fusta şi şi-a lăsat degetele să-i alunece printre picioarele ei.

Era atât de îndrăzneţ! Eu eram întins lângă umărul ei, privindu-i umflătura sânilor şi, dincolo de ei, ridicătura acoperită a sexului ei, pe care el i-l strângea în palmă.

Ea era acum complet ruptă de ce era în jur. El o săruta pe gât şi pe sâni, în timp ce îi îmbrăţişa partea de jos cu degetele, iar ea a început să se zvârcolească, cu evidentă dorinţă, gura-i era deschisă, pleoapele îi tremurau, iar trupul i s-a umezit în întregime de la căldura care o cuprinsese.

Mi-am dat seama că acesta era miracolul: un muritor putea fi adus la această temperatură şi putea să emane toate aceste miresme, şi chiar o strălucire invizibilă de emoţie; era ca alimentarea unui foc până devenea flacără.

Sângele victimelor mele mă hrănea când le sărutam. Părea să devină iar sânge viu, să-mi încălzească pasiunea, care nu era demonică. Mi-am lăsat gura pe pielea gâtului ei, acoperind locul unde artera se arăta ca un râu albastru coborând din capul ei. Dar nu voiam să o rănesc. Nu simţeam nevoia să o rănesc, într-adevăr, simţeam doar plăcere când o îmbrăţişam, când îmi strecuram mâna între ea şi Marius, în vreme ce el continua să se joace cu ea, cu degetele care urcau şi coborau pe ridicătura tandră a sexului ei.

— Mă tachinezi, Marius, a şoptit ea, clătinându-şi capul.

Perna era umedă sub ea şi îmbibată de parfumul părului ei. I-am sărutat buzele. S-au fixat pe gura mea. Pentru a-i împiedica

limba să-mi simtă colţii de vampir, i-am băgat eu limba în gură. Gura ei de jos nu putea fi mai dulce, mai îngustă, mai umedă.

— O, şi apoi asta, draga mea, a spus Marius tandru, pătrunzând-o cu degetele.

Ea şi-a ridicat şoldurile, de parcă degetele ar fi săltat-o, în timp ce o atingeau.

— O, Cerule, ajută-mă, a şoptit ea, şi apoi a venit momentul culminant al pasiunii ei, faţa i s-a întunecat de sânge, iar sânii trandafirii i-au fost cuprinşi de flăcări.

Am dat la o parte pânza şi am văzut roşeaţa invadându-i pieptul, cu sfârcurile tari, ridicate ca nişte boabe de struguri.

Am închis ochii şi m-am întins lângă ea. M-am lăsat să simt pasiunea care o făcea să vibreze, apoi căldura s-a mai domolit în ea şi părea să devină somnoroasă. Şi-a întors capul. Faţa îi era nemişcată. Pleoapele îi erau frumos dăltuite parcă peste ochii ei închişi. A suspinat, iar buzele-i drăguţe s-au deschis.

Marius i-a dat la o parte părul de pe faţă, aşezându-i buclele rebele, umezite, şi apoi a sărutat-o pe frunte.

— Dormi acum, ştii că eşti în siguranţă, i-a spus. Am să am mereu grijă de tine. Tu l-ai salvat pe Amadeo, a şoptit. L-ai ţinut în viaţă până am sosit eu.

Visătoare, s-a întors să se uite în sus, spre el, cu ochi înceţoşaţi.

— Nu sunt suficient de frumoasă să mă iubeşti doar pentru asta? a întrebat.

Mi-am dat seama deodată că vorbele ei erau amare, că ea i se încredinţa lui. Îi simţeam gândurile!

— Te iubesc, indiferent dacă eşti sau nu îmbrăcată în aur sau în perle, dacă vorbeşti sau nu înţelept şi repede, dacă îmi pregăteşti sau nu un loc bine luminat şi elegant în care să mă odihnesc, te iubesc pentru inima pe care o ai în piept. Te iubesc pentru că ai venit la Amadeo, deşi ştiai că exista pericolul ca toţi cei care l-au cunoscut sau l-au iubit pe englez să-ţi facă rău, te iubesc pentru curajul tău de a fi singură şi pentru ceea ce ştii că înseamnă acest lucru.

Ochii ei s-au deschis pentru o clipă.

— Pentru ceea ce ştiu despre a fi singură? O, ştiu foarte bine ce înseamnă să fii de-a dreptul singură.

— Da, curajoaso, şi acum ştii că te iubesc, a şoptit. Întotdeauna ai ştiut că Amadeo te-a iubit.

— Da, te iubesc, am şoptit întinzându-mă lângă ea, luând-o în braţe.

— Ei bine, acum ştii că şi eu te iubesc.

Ea l-a studiat cât de bine putea în starea în care era.

— Am atât de multe întrebări! a spus ea.

— Ele nu contează, a răspuns Marius. A sărutat-o şi cred că şi-a lăsat colţii să-i atingă limba. Am să-ţi iau aceste întrebări şi am să le arunc. Dormi acum, inimă preacurată, a spus el. Iubeşte pe cine vrei tu, în siguranţa pe care ţi-o oferă dragostea noastră.

Era semnalul pentru retragere.

Stăteam la piciorul patului, iar el a acoperit-o cu o pătură brodată, cu grijă să îndoaie aşternuturile la marginea păturii, apoi a sărutat-o încă o dată, dar ea era o fetiţă, delicată, în siguranţă şi adormită.

Afară, când stăteam pe marginea canalului, el şi-a ridicat mâna înmănuşată la nas şi a adulmecat mireasma rămasă acolo de la ea.

— Ai învăţat multe azi, nu-i aşa? Nu-i poţi spune ei nimic despre ceea ce eşti. Dar vezi acum cât de aproape poţi ajunge?

— Da, am spus. Dar numai dacă nu vreau nimic în schimb.

— Nimic? a întrebat el. M-a privit, dojenindu-mă. Ţi-a dat în schimb loialitate, afecţiune, intimitate; ce altceva ţi-ai mai dori?

— Acum, nimic, am spus. M-ai învăţat bine. Dar ceea ce aveam înainte era înţelegerea ei, ca o oglindă în care îmi puteam studia reflecţia şi mă puteam judeca. Acum ea nu mai poate fi acea oglindă, nu-i aşa?

— Ba da, în multe privinţe poate. Arată-i prin gesturi şi prin cuvinte simple ce eşti. Nu e nevoie să-i spui poveşti despre băutorii de sânge, care nu ar avea alt efect decât să o înnebunească. Te poate mângâia foarte bine fără să ştie ce te răneşte. Iar tu trebuie să ţii minte că, dacă îi spui ei totul, înseamnă să o distrugi. Imaginează-ţi asta.

Am tăcut o vreme.

— Ceva s-a întâmplat cu tine, a spus. Ai acea privire gravă. Vorbeşte!

— Poate să devină şi ea ceea ce suntem noi?

— Amadeo, mă duci la o altă lecţie. Răspunsul este nu.

— Dar va îmbătrâni şi va muri, şi…

— Bineînţeles că asta se va întâmpla. Amadeo, câţi putem fi şi noi? Şi ce motive avem s-o aducem în lumea noastră? Vrea oare să ne fie tovarăşă pentru totdeauna? O dorim ca elevă a noastră? Vrem să auzim strigătele ei dacă sângele magic ar înnebuni-o? Acest sânge nu este pentru orice suflet, Amadeo. Cere o putere mare şi o pregătire pe măsură; toate astea le-am găsit în tine. Dar nu le văd în ea.

Am dat din cap. Ştiam ce vrea să spună. Nu trebuia să meditez la tot ce mi se întâmpla, nici să mă mai gândesc la Rusia în care fusesem adus pe lume. Avea dreptate.

— Vei vrea să împarţi puterea asta cu toţi, a spus. Învaţă că nu poţi face acest lucru. Ţine minte: cu fiecare vampir pe care-l creezi apare o mare obligaţie şi un pericol teribil. Copiii se vor ridica împotriva părinţilor şi cu fiecare băutor de sânge făcut de tine faci, de fapt, un copil care va creşte iubindu-te sau urându-te. Da, urându-te.

— Nu mai e nevoie să mai spui nimic, am şoptit Ştiu. Înţeleg.

Ne-am întors împreună acasă, în camerele puternic luminate ale palatului.

Atunci ştiam ce voia de la mine: să mă amestec cu vechiul meu prieten printre băieţi, să fiu amabil mai ales cu Riccardo, care se învinovăţea, după cum mi-am dat seama curând, de moartea celor câţiva lipsiţi de apărare pe care englezul îi ucisese în acea zi nefastă.

— Prefă-te şi vei deveni mai puternic cu fiecare gest înşelător, mi-a şoptit în ureche. Este mai bine să te apropii, să fii iubitor şi să iubeşti, fără să-ţi asumi luxul sincerităţii totale.

Pentru că iubirea poate rezolva toate lucrurile.

în lunile care au urmat am învăţat mai mult decât pot povesti aici. Am studiat mult şi am acordat atenţie chiar şi guvernării oraşului, pe care o găseam obositoare, ca pe orice altă guvernare, am devorat opera marilor învăţaţi creştini, umplându-mi timpul cu Abelard, Duns Scotus şi alţi gânditori pe care Marius îi aprecia.

Marius a mai găsit pentru mine literatură rusă, astfel că era pentru prima dată când puteam studia în scrieri ceea ce ştiam doar din cântecele din trecut ale unchilor mei şi ale tatălui meu. La început, o socoteam prea dificilă pentru o cercetare atentă, dar Marius mi-a explicat clar. Curând, valoarea inerenta

a subiectului a absorbit amintirile mele dureroase, iar rezultatul a fost o înţelegere şi o cunoaştere mai aprofundate.

Toate aceste documente erau scrise în slavona bisericească, limba în care se scria pe vremea copilăriei mele, şi am ajuns foarte repede să citesc cu multă uşurinţă. *Cântecul oastei lui Igor* m-a încântat, dar am fost mişcat şi de traducerile din greacă după Sfântul Ioan Gură-de-Aur. În poveştile fantastice ale Regelui Solomon şi în *Călătoria în iad a Fecioarei* am descoperit opere care nu făceau parte din Noul Testament recunoscut, dar care relevau spiritul rus. Am citit şi marea noastră cronică, *Povestea anilor apuşi.* Am mai citit apoi *Rugăciune la căderea Rusiei şiPovestea distrugerii lui Riazan.*

Acest exerciţiu, al citirii povestirilor din ţara mea natală, m-a ajutat să le privesc din perspectiva cunoştinţelor acumulate până atunci. Într-un cuvânt, le-a ridicat din tărâmul viselor, în cel al cunoaşterii.

încet, am găsit în ele înţelepciunea. Compoziţiile pe care i le făceam lui Marius erau mai entuziaste. Am cerut mai multe manuscrise în slavona bisericească şi am primit repede *Povestea prinţului evlavios Dovmont şi a curajului său* şi *Faptele eroice ale lui Mercurius din Smolensk. În* cele din urmă, am ajuns să consider operele în slavona bisericească drept o adevărată plăcere şi le păstram pentru orele care urmau studiului oficial, când puteam cerceta cu atenţie povestirile vechi şi puteam crea din ele propriile cântece de jale.

Le cântam uneori altor ucenici, atunci când aceştia mergeau la culcare. Ei găseau această limbă foarte exotică şi, câteodată, puritatea muzicii şi inflexiunea mea tristă îi făceau să plângă.

între timp, eu şi Riccardo am redevenit prieteni apropiaţi. Nu m-a întrebat niciodată de ce devenisem o creatură a nopţii, ca Stăpânul. Nu i-am ascultat niciodată gândurile. Desigur că aş fi făcut-o dacă ar fi fost necesar pentru siguranţa mea sau a lui Marius, dar mi-am folosit inteligenţa de vampir pentru a-l înţelege altfel şi întotdeauna l-am găsit devotat, nesuspicios şi loial.

Odată l-am întrebat pe Marius ce credea Riccardo despre noi.

— Riccardo îmi datorează prea mult ca să se întrebe ce fac, a răspuns Marius fără pic de aroganţă şi mândrie.

— Atunci el este mult mai bine educat decât mine, nu-i aşa? Pentru că eu îţi datorez la fel de mult ca el şi totuşi pun întrebări referitoare la tot ce spui.

— Tu eşti un drăcuşor deştept, cu limba ascuţită, a recunoscut Marius, zâmbind. Riccardo a fost câştigat la cărţi de la beţivul de taică-său de către un negustor hain care îl muncea zi şi noapte. Riccardo şi-a detestat tatăl, ceea ce tu nu ai făcut niciodată. Avea opt ani când l-am cumpărat cu preţul unui colier de aur. Văzuse tot ce era mai rău în bărbaţii în care copiii nu stârnesc pic de milă. Tu ai văzut ce fac bărbaţii cu carnea copiilor pentru plăcere. Nu este la fel de rău. Riccardo, neputând crede că o fiinţă mică şi tandră poate provoca în cineva compasiune, nu a crezut în nimic până când nu l-am înconjurat de siguranţă şi l-am învăţat, i-am spus, în cuvinte pe care se putea baza, că era prinţul meu. Dar, ca să îţi răspund în stilul în care ai întrebat tu, Riccardo crede că sunt un magician şi că am ales să-mi împart vrăjile cu tine. Ştie că erai pe patul morţii când ţi-am împărtăşit secretele mele şi că nu-l învrednicesc pe el sau pe alţii cu această onoare, dar o priveşte ca pe ceva cu consecinţe groaznice. El nu caută cunoaşterea noastră. Şi ne va apăra cu preţul vieţii sale.

Am acceptat asta. Nu simţeam nevoia să mă destăinui lui Riccardo aşa cum simţeam în cazul Biancăi.

— Simt nevoia să-l protejez, i-am spus Stăpânului. Roagă-te să nu fie vreodată nevoie să mă apere el pe mine.

— Aşa simt şi eu, a spus Marius. Simt acest lucru pentru ei toţi. Dumnezeu a arătat mare milă pentru englezul tău, nemaiţinându-l în viaţă când m-am întors şi i-am găsit pe micuţii mei înjunghiaţi de el. Nu ştiu ce aş fi făcut. Era suficient de rău că te rănise pe tine. Că sacrificase doi copii la uşa mea, din mândria şi amărăciunea care-l stăpâneau, era încă şi mai condamnabil. Tu făcuseşi dragoste cu el şi puteai să te lupţi cu el. Dar cei care stătuseră în calea lui erau nevinovaţi.

Am dat din cap aprobator.

— Ce s-a întâmplat cu rămăşiţele lui? am întrebat.

— Foarte simplu, a zis ridicând din umeri. De ce vrei să ştii? Şi eu pot fi superstiţios. L-am rupt în bucăţi mici, pe care le-am împrăştiat în vânt. Dacă poveştile vechi sunt adevărate şi umbra sa va dori să-i reînvie trupul, atunci sufletul său va rătăci pe aripile vântului.

— Stăpâne, ce se va întâmpla cu umbrele noastre, dacă trupul ne va fi distrus?

— Numai Dumnezeu ştie, Amadeo. Nu vreau să ştiu. Am trăit prea mult ca să mă gândesc la autodistrugere. Poate că soarta mea este aceeaşi cu a lumii fizice. Poate că venim din nimic şi ne vom întoarce în nimic. Dar hai să ne bucurăm de iluziile noastre despre nemurire, aşa cum muritorii se îmbată cu ale lor.

Asta era o explicaţie suficient de bună pentru mine.

Stăpânul a lipsit de două ori din *palazzo,* când a plecat în acele călătorii misterioase despre care nu-mi putea vorbi mai mult decât o făcuse până atunci.

Uram aceste absenţe, dar ştiam că îmi puneau la încercare noile mele puteri. Trebuia să domnesc în casă, blând şi discret, şi mai trebuia să vânez singur, iar la întoarcerea lui trebuia să dau socoteală de ce făcusem în timpul meu liber.

După cea de-a doua călătorie, s-a întors acasă obosit şi neobişnuit de trist. A spus, aşa cum mai spusese şi înainte, că „Cei-Care-Trebuie-Păstraţi" păreau să fie liniştiţi.

— Urăsc ceea ce sunt aceste creaturi! am zis.

— Nu, niciodată să nu-mi mai spui aşa ceva, Amadeo! a izbucnit.

într-o secundă l-am văzut mai mânios şi mai neliniştit decât fusese vreodată în vieţile noastre. Nu sunt sigur dacă îl văzusem vreodată cu adevărat mânios.

S-a apropiat de mine şi m-am dat îndărăt, înspăimântat. Dar, până să mă lovească puternic peste faţă, îşi revenise deja, şi mi-a dat doar lovitura obişnuită care îmi zguduia creierii.

Am acceptat-o şi apoi i-am aruncat o privire extrem de arzătoare.

— Te porţi ca un copil, am spus, un copil care face pe

Stăpânul, aşa că trebuie să-mi stăpânesc sentimentele şi să mă împac cu situaţia.

Bineînţeles că a fost nevoie să mă adun ca să spun acest lucru, mai ales că îmi vâjâia capul. Mi-am luat o mască de dispreţ care l-a făcut să izbucnească în râs.

Am început şi eu să râd.

— Dar chiar aşa, Marius, am spus, simţindu-mă foarte obraznic, ce sunt aceste creaturi despre care vorbeşti?

înţelepciunea mea era amabilă şi politicoasă. Până la urmă, întrebarea mea era sinceră.

— Te-ai întors acasă nefericit, sir. Ştii că aşa este. Ce sunt ele şi de ce trebuie păstrate?

— Amadeo, nu mai pune întrebări. Uneori, înainte de venirea dimineţii, când temerile mele sunt foarte mari, îmi imaginez că avem duşmani printre băutorii de sânge şi că ei sunt aproape.

— Alţii? La fel de puternici ca tine?

— Nu, cei care au venit în ultimi ani nu sunt la fel de puternici ca mine şi de aceea au plecat.

Eram fermecat. Mai amintise şi altă dată de acest lucru, că păstra teritoriul nostru neatins de alţii, dar nu dezvolta subiectul, iar acum părea îmblânzit de nefericire şi dornic să vorbească.

— Dar imaginează-ţi că mai există şi alţii şi că vor veni să ne tulbure liniştea. Nu vor avea un motiv întemeiat pentru asta. Niciodată nu vor avea. Vor voi să-i vâneze pe veneţieni sau vor forma un batalion şi vor încerca să ne distrugă. Îmi imaginez... dar ideea este, copilul meu – şi tu eşti copilul meu deştept! – nu-ţi spun nimic mai mult despre aceste mistere antice decât ai nevoie să ştii. În felul acesta, nimeni nu poate culege din mintea ta de ucenic cele mai mari secrete, nici cu acordul tău, nici fără el sau împotriva voinţei tale.

— Dacă avem o istorie care merită ştiută, sir, atunci trebuie să mi-o spui. Ce mistere antice? Mă îngropi în cărţi despre istoria omenirii. M-ai făcut să învăţ greacă, chiar şi această scriere egipteană pe care nu o mai cunoaşte nimeni, mă întrebi mereu despre soarta Romei şi a Atenei antice, despre bătăliile din fiecare cruciadă plecată vreodată de pe ţărmul nostru spre Pământul Sfânt. Dar despre noi?

— Întotdeauna aici, ţi-am spus. Vechi ca omenirea însăşi, întotdeauna aici şi mereu puţini, permanent în luptă, cei mai buni când sunt singuri şi fiecare dorind iubirea unuia sau cel mult a doi. Aceasta este istoria noastră spusă simplu. Vreau să o scrii în cele cinci limbi pe care le ştii.

S-a aşezat pe pat, nemulţumit, punându-şi cizmele murdare de noroi pe aşternuturile de satin. S-a lăsat pe pernă. Era ciudat, rece şi, după înfăţişare, tânăr.

— Marius, haide acum, am încercat să-l conving. Ce mistere antice? Ce sunt Cei-Care-Trebuie-Păstraţi?

— Du-te şi sapă în închisoarea noastră, copile, a spus sarcastic. Acolo vei găsi statuile pe care le am din aşa-numitele vremuri păgâne. Vei găsi lucruri la fel de utile precum Cei-Care-Trebuie-Păstraţi. Şi mai lasă-mă în pace! O să-ţi spun în altă noapte, dar acum îţi dau doar ceea ce trebuie. În lipsa mea tu trebuia să studiezi. Acum spune-mi ce ai învăţat.

De fapt, îmi ceruse să învăţ tot din Aristotel, şi nu din manuscrisele care se găseau peste tot, ci dintr-un text vechi al lui despre care spunea că este într-o greacă mai pură. O citisem în întregime.

— Aristotel, am spus. Şi Sfântul Toma d'Aquino. Ah, marile sisteme oferă alinare, iar atunci când simţim că ne ajunge disperarea, ar trebui să născocim scheme măreţe ale neantului care ne înconjoară; atunci nu vom mai cădea, ci vom atârna pe eşafodul creaţiei noastre, la fel de insignifianţi precum nimicul din care le-am creat, dar mult prea aproape de desăvârşire pentru a fi uşor de îndepărtat.

— Foarte bine, a spus, cu un suspin elocvent. Poate că într-una din nopţile din viitorul îndepărtat, vei avea parte de o abordare mult mai optimistă, dar, de vreme ce pari cât se poate de vioi şi de fericit, de ce să mă plâng?

— Trebuie să venim de undeva, am spus referindu-mă la cealaltă temă a discuţiei noastre.

Era prea abătut ca să răspundă.

în cele din urmă, s-a adunat, s-a ridicat de pe perne şi a venit spre mine.

— Hai să mergem. Hai să o găsim pe Bianca şi să o îmbrăcăm în haine bărbăteşti o vreme. Adu veştmintele tale cele mai alese. Are nevoie să fie eliberată din acele camere pentru o vreme.

— Sir, poate că va fi o veste brutală pentru tine, dar Bianca, precum alte mii de femei, are deja acest obicei. Deghizată ca băiat, se strecoară afară ca să facă tururi ale oraşului.

— Da, dar nu în compania noastră. Îi vom arăta locurile cele mai rele! A luat o înfăţişare dramatică, dar era comic. Haide, a spus el.

Eram emoţionat.

Cum i-am spus Biancăi ce plan aveam, a devenit şi ea nerăbdătoare.

Am ajuns la ea cu braţele pline de haine frumoase, iar ea s-a dus imediat să se îmbrace.

— Ce mi-aţi dus? O, urmează să fiu Amadeo în seara asta, splendid!

Le-a închis uşa în nas oaspeţilor ei, care, ca de obicei, se întreţineau fără ea, câţiva bărbaţi cântau la virginal şi alţii se certau aprins, jucând zaruri.

A dat jos hainele pe care le purta, rămânând goală precum Venus ieşită din mare. Am îmbrăcat-o amândoi cu ciorapi, tunică şi vestă albastre. I-am strâns cureaua, iar Marius i-a prins părul sus, sub pălăria de catifea moale.

— Eşti cel mai drăguţ băiat din Veneţia, i-a spus el, dându-se puţin în spate. Ceva îmi spune că va trebui să te protejăm cu preţul vieţilor noastre.

— Chiar ai de gând să mă duci în cele mai rele locuri? Vreau să văd locuri periculoase! Şi-a întins braţele. Dă-mi stiletul. Doar nu te aştepţi să plec neînarmată.

— Am cele mai potrivite arme pentru tine, a spus Marius.

Adusese o sabie frumoasă, cu o curea diagonală bătută în diamante, pe care i-a prins-o la brâu.

— Încearcă să tragi asta. Nu este o sabie de bal. Este una de război. Haide!

Ea a luat mânerul cu ambele mâini şi a scos sabia, cu stăpânire de sine.

— Aş vrea să am un duşman, a strigat, care să fie gata să moară.

M-am uitat la Marius. El la mine. Nu, ea nu putea fi ca noi.

— Asta ar fi prea egoist, mi-a şoptit el la ureche.

Nu m-am putut abţine să nu mă mir: dacă nu aş fi fost pe moarte după lupta cu englezul, dacă nu m-ar fi cuprins boala, atunci m-ar mai fi făcut el vreodată vampir?

Ne-am grăbit toţi trei pe scări, în jos, spre chei. Acolo ne aştepta gondola noastră acoperită. Marius a dat adresa.

— Sunteţi sigur că vreţi să mergeţi acolo, Stăpâne? a întrebat gondolierul, uimit pentru că ştia că acel cartier era foarte rău famat, cu marinari străini beţi şi bătăuşi.

— Mai sigur nici că se poate, a spus el.

Pe măsură ce ne îndepărtam pe apele negre, mi-am pus braţul în jurul drăgăstoasei Bianca. Rezemat de peme, mă simţeam invulnerabil, nemuritor, sigur că nimic nu ne va învinge

vreodată, pe Marius şi pe mine, iar în grija noastră, Bianca va fi în siguranţă.

Cât de mult mă înşelam!

După călătoria la Kiev am mai petrecut împreună nouă luni. Nouă sau poate zece, nu pot marca momentul cu un eveniment extern major. Voi spune doar, înainte de a trece la dezastrul sângeros, că Bianca a fost mereu cu noi în acele ultime luni. Când nu-i spionam pe cheflii, eram la noi acasă, unde Marius îi făcea portretul, înfăţişând-o când ca pe o zeiţă, când ca pe alta, când ca pe Iudita din Biblie cu capul florentinului pentru Holofern al ei, când ca pe Fecioara Maria privindu-l pe Hristos copil, la fel de minunat ca orice altă imagine pe care el o picta.

Acele picturi – sau poate doar unele dintre ele – vor mai fi existând, poate, şi azi.

într-o noapte, când toată lumea dormea, mai puţin noi trei, Bianca, gata să aţipească pe o canapea, în timp ce Marius o picta, a suspinat şi a spus:

— Îmi place foarte mult compania voastră. Nu vreau să mă mai întorc acasă.

Ce bine ar fi fost dacă ne-ar fi iubit mai puţin! Dacă n-ar fi fost acolo în acea noapte fatală din 1499, chiar înainte de schimbarea secolului, când Renaşterea era în floare, sărbătorită de artişti şi de istorici, dacă ea ar fi fost în siguranţă când lumea noastră a izbucnit în flăcări!

Dacă aţi citit *Vampirul Lestat,* ştiţi ce s-a întâmplat, pentru că i-am arătat tot lui Lestat în viziunile sale de acum două sute de ani. Lestat s-a apucat să scrie, povestind imaginile pe care i le făceam cunoscute, durerea pe care am împărţit-o cu el. Şi, deşi acum propun reînvierea acelor orori, ca să îmi însângerez povestirea cu propriile cuvinte, sunt locuri în care el a povestit mult mai bine şi, din când în când, voi face apel la el.

Totul a început brusc. Când m-am trezit, Marius dăduse deja la o parte capacul aurit al sarcofagului. O torţa ardea în spatele lui pe perete.

— Grăbeşte-te, Amadeo, sunt aici. Vor să ne incendieze casa.

— Cine, Stăpâne? Şi de ce?

Am ieşit din coşciugul meu strălucitor şi m-am repezit după el, în sus pe scările dărăpănate, către etajul întâi al clădirii.

Purta pelerina lui roşie şi gluga şi se mişca atât de repede, că am fost nevoit să-mi folosesc toată puterea ca să ţin pasul cu el.

— Sunt Cei-Care-Trebuie-Păstraţi? am întrebat.

Şi-a aruncat braţul în jurul meu şi am zburat până pe acoperişul palatului nostru.

— Nu, copile, este o haită de băutori de sânge nebuni, hotărâţi să distrugă tot ce am creat. Bianca este acolo, la discreţia lor, şi băieţii la fel.

Am intrat pe uşa de pe acoperiş şi am coborât pe scara de marmură. De la etajele inferioare se ridica fum.

— Stăpâne, băieţii ţipă! am strigat.

Bianca a venit fugind până la baza scării de jos.

— Marius! Marius, sunt nişte demoni. Foloseşte-ţi vrăjile! a strigat ea, cu părul căzându-i răvăşit din coci, cu podoabele în dezordine. Marius!

Strigătul ei îşi primea ecoul pe toate cele trei etaje ale palatului.

— Doamne, toate camerele ard! am strigat. Ne trebuie apă să le stingem. Stăpâne, picturile!

Stăpânul şi-a dat drumul în jos pe balustradă şi a apărut dintr-odată lângă ea Pe când alergam ca să ajung la el, am văzut mulţimea de siluete cu pelerine negre înconjurându-l şi încercând să dea foc hainelor lui cu torţele pe care le roteau, în timp ce scoteau ţipete înfiorătoare şi blesteme de sub glugile lor.

Aceşti demoni veneau de pretutindeni. Strigătele ucenicilor pe moarte erau groaznice.

Marius i-a îndepărtat pe atacatorii săi, făcând un arc enorm cu braţul, iar torţele s-au rostogolit pe podeaua de marmură. A luat-o pe Bianca sub pelerina sa.

— Vor să ne omoare! a strigat ea Vor să ne ardă, Marius, i-au masacrat pe băieţi, iar pe alţii i-au luat prizonieri!

Deodată, şi mai multe siluete în negru au venit în fugă, înainte ca primii să se ridice în picioare. Am văzut ce erau. Aveau cu toţii aceleaşi feţe şi mâini albe, ca şi noi; aveau toţi sânge magic.

Erau creaturi asemănătoare nouă!

Marius era atacat din nou, dar s-a descotorosit de ei. Tapiseria din hol ardea Un fum întunecat, urât mirositor, se revărsa din camerele celelalte. Umpluse şi scara, în sus. O lumină tremurătoare, infernală a făcut dintr-odată locul la fel de luminos ca în timpul zilei.

M-am repezit în lupta cu demonii, găsindu-i incredibil de slabi. Am apucat una dintre torţele lor şi m-am repezit cu ea spre ei, dându-i înapoi, departe de mine, aşa cum făcuse Stăpânul.

— Blasfemiatorule, ereticule! a şuierat unul.

— Demon idolatru, păgânule! a înjurat altul.

Veneau asupra mea şi îi respingeam iar, dându-le foc robelor, ca să strige şi să se repeadă la apa din canal care le oferea siguranţă.

Dar erau prea mulţi. Şi alţii noi se scurgeau în hol pe măsură ce ne luptam.

Deodată, spre spaima mea, Marius a împins-o pe Bianca de la el spre uşile deschise din faţa palatului.

— Fugi, draga mea, fugi! Părăseşte casa!

El lupta sălbatic cu cei care alergau după ea şi îi dobora pe rând când încercau să o oprească, până a văzut-o dispărând pe uşile deschise.

Nu mai era vreme să se asigure că a ajuns cu bine. Mulţi s-au năpustit asupra mea. Tapiseriile în flăcări cădeau din vergelele care le susţineau. Statuile erau răsturnate şi se făceau ţăndări pe marmura podelei. Aproape am fost târât jos de doi dintre demonii care se încleştaseră de braţul meu stâng, până când am întors torţa către faţa lor şi le-am dat foc.

— Spre acoperiş, Amadeo, haide! a strigat Marius.

— Stăpâne, picturile din cămară!

— Lasă picturile. Este prea târziu. Băieţi, fugiţi de aici, ieşiţi acum, salvaţi-vă de foc!

Lovindu-i în spate pe atacatori, s-a repezit pe scară şi m-a strigat de pe balustrada cea mai de sus.

— Vino, Amadeo, luptă-te cu ei, ai încredere în forţele tale, copile, luptă!

Când am ajuns la al doilea etaj, eram deja înconjurat din toate părţile, şi nu îi dădeam bine foc unuia, că altul era deja asupra mea; fără să încerce să mă ardă, ei mă apucau de mâini şi de picioare. Aveam toate membrele prinse de ei, iar, în cele din urmă, torţa mi-a fost smulsă din mână.

— Stăpâne, lasă-mă, scapă! am strigat.

M-am întors, lovind cu picioarele şi zvârcolindu-mă, m-am uitat în sus ca să-l văd, şi el a fost din nou înconjurat, dar de data aceasta sute de torţe erau întinse spre pelerina lui roşie,

umflată ca un balon, o sută de tăciuni groaznici se îndreptau spre părul său de aur şi spre faţa sa albă, pe care se citea furia. Erau ca un roi de insecte de foc, care l-au imobilizat prin numărul şi strategia lor; apoi trupul său a luat foc în întregime, producând o bufnitură foarte puternică.

— Marius! am strigat de mai multe ori, incapabil să-mi dezlipesc privirea de el, luptându-mă cu cei care mă prinseseră, smucindu-mi picioarele şi slăbindu-le din strânsoare, doar pentru ca o clipă mai târziu să-mi fie prinse iar de degetele reci, care mă răneau, dând din mâini doar pentru a-mi fi legate încă o dată.

— Marius!

Acest strigăt a ieşit din mine însoţit de cea mai înfiorătoare suferinţă şi groază.

Părea că nimic din cele de care mă temusem până atunci nu fuseseră atât de abominabile, atât de imposibil de îndurat ca vederea lui, sus, pe stâlpul de piatră, înghiţit complet de flăcări. Forma sa lungă şi zveltă devenise un contur negru şi mi se părea că i-am văzut profilul, cu capul dat pe spate şi degetele ca nişte păianjeni negri care se întindeau să iasă din foc.

— Marius! am strigat.

Cu această siluetă neagră care ardea şi de care ochii mei nu se mai puteau dezlipi, pierea toată liniştea mea, toată bunătatea, toată speranţa.

Marius! Şi voinţa mea a pierit atunci.

A rămas doar o părticică, iar aceasta, ca şi cum ar fi urmat îndemnurile unui al doilea suflet făcut din sânge magic şi din putere, a continuat să lupte fără să ţină cont de nimic.

O plasă a fost aruncată peste mine, una din oţel, atât de grea şi de fină, că dintr-odată nu am mai văzut nimic, doar m-am simţit legat în ea, rostogolit de mâini potrivnice. Eram cărat afară din casă. Auzeam strigăte peste tot în jurul meu. Auzeam zgomotul picioarelor celor care mă cărau şi, când vântul a început să bată, am ştiut că am ajuns la ţărm.

M-au dus jos, în pântecele unei corăbii, iar în urechi încă îmi mai răsunau strigătele muritorilor. Ucenicii fuseseră luaţi prizonieri, alături de mine. Am fost aruncat jos, lângă ei, iar trupurile lor frenetice s-au îngrămădit lângă mine; legat cum

eram în plasă, nu puteam să vorbesc, să le spun vorbe de alinare.

Am simţit vâslele ridicându-se şi coborând, le-am auzit lovind apa, iar galera de lemn s-a legănat înaintând spre largul mării. A prins viteză, de parcă nu ar fi fost noapte, iar vâslaşii trăgeau încontinuu cu puterea pe care nu o poate avea nici un muritor: ne îndreptam spre sud.

— Blasfemiatorule, mi-a şoptit cineva în ureche.

Băieţii suspinau şi se rugau:

— Încetaţi cu rugăciunile voastre lipsite de pioşenie, a spus o voce supraomenească, voi, ucenici ai lui Marius cel păgân!

O să muriţi cu toţii pentru păcatele Stăpânului vostru.

Era un râs sinistru, ca un tunet printre sunetele slabe ale chinurilor şi suferinţelor lor. Am auzit un râs lung, sec şi crud.

Am închis ochii şi m-am cufundat în gânduri. Zăceam în pământ, la Lavra Pecerska, şi nu mai eram decât o fantomă a mea, adâncindu-mă în cele mai teribile şi mai sigure amintiri ale mele.

— Doamne, am şoptit fără să-mi mişc buzele, salvează-i şi îţi jur că mă voi îngropa de viu printre călugări pentru totdeauna, voi renunţa la toate plăcerile, nu voi face nimic altceva în fiecare oră a zilei, decât să preamăresc Numele Tău.

Doamne, mântuieşte-mă. Doamne…

Dar, pe măsură ce panica mă copleşea, pe măsură ce pierdeam noţiunea spaţiului şi a timpului, l-am strigat pe Marius:

— Marius, pentru numele lui Dumnezeu, Marius!

Cineva m-a lovit. Un picior încălţat în piele m-a lovit în cap. Un altul, în coaste, iar altul mi-a strivit mâna Eram înconjurat de aceste picioare răuvoitoare, care mă loveau. M-am înmuiat. Şocul loviturilor mă făcea să văd atât de multe culori şi mă gândeam: „O, ce culori frumoase, da, culori!” Apoi am auzit strigătele fraţilor mei. Probabil că şi ei îndurau aceleaşi chinuri şi oare ce refugiu mintal aveau ei, aceşti tineri şi fragili şcolari, fiecare iubit şi pregătit pentru lumea cea mare, regăsindu-se acum la cheremul acestor demoni al căror scop îmi era necunoscut şi se afla dincolo de ce puteam eu concepe.

— De ce ne faceţi asta? am şoptit.

— Ca să vă pedepsim! mi s-a răspuns în şoaptă. Ca să vă pedepsim pentru faptele voastre eretice, pentru viaţa lumească

şi fără Dumnezeu pe care aţi trăit-o. Ce este iadul pe lângă aceasta, tinere?

„O, asta au spus călăii din lumea muritorilor de mii de ori când i-au condus pe eretici la rug."

— Ce este focul iadului pe lângă aceste scurte suferinţe?

„O, ce minciuni arogante!"

— Crezi? s-a auzit şoapta. Fii atent ce gândeşti, tinere, căci sunt mulţi cei care îţi pot citi gândurile. Poate că pentru tine nu există iad, copile, dar va exista suferinţă veşnică. Nopţile tale de lux şi lascivitate au luat sfârşit. Te aşteaptă adevărul acum.

încă o dată, m-am retras în locul cel mai ascuns al minţii mele. Nu mai aveam trup. Zăceam în Lavra, în pământ, fără să-mi mai simt trupul. Mi-am pus mintea la lucru, concentrându-mă asupra vocilor de lângă mine. I-am identificat pe băieţi după nume şi i-am numărat încet. Mai mult de jumătate din compania noastră mică, din compania noastră de heruvimi, eram în această închisoare îngrozitoare.

Nu îl auzeam pe Riccardo. Dar, când cei care ne luaseră prizonieri şi-au încetat pentru o vreme urletele, l-am auzit.

Intona o litanie în latină, şoptind cu disperare:

— Slăvit este Numele Domnului! Ceilalţi au răspuns imediat:

— Binecuvântat fie Numele Lui!

Şi au ţinut-o tot aşa, cu rugăciunile lor; vocea devenea din ce în ce mai slabă până se stinse şi doar Riccardo se mai ruga.

Eu nu îi răspundeam.

Cu toate acestea, el continua şi acum când acuzatorii lui dormeau; se ruga pentru propria alinare sau, poate, doar pentru a-L preamări pe Dumnezeu. A trecut de la litanie la *Pater Noster* şi de aici la cuvintele vechi şi pline de mângâiere ale lui *Ave Maria,* pe care l-a spus de mai multe ori, de parcă ar fi spus un rozariu, singur, aşa cum zăcea, prizonier pe fundul unui vas.

Nu i-am vorbit. Nici măcar nu l-am lăsat să afle că eram acolo. Nu-l puteam salva. Nu-l puteam alina. Nici măcar nu-i puteam explica această soartă teribilă care se năpustise asupra noastră. Mai presus de toate, nu-i puteam dezvălui ce văzusem: pieirea Stăpânului în simpla şi eterna agonie a focului.

Alunecasem aproape în disperare. Mi-am lăsat mintea să-şi revină de la imaginea lui Marius arzând ca o torţă vie, întorcându-se şi răsucindu-se în foc, cu degetele-i fine

ridicându-se spre cer ca nişte păianjeni în flacăra portocalie. Marius murise; Marius arsese. Trecuse prin multe. Ştiam ce ar fi spus, dacă s-ar fi întors la mine ca o fantomă ca să mă mângâie: „Pur şi simplu ei au fost mai numeroşi, Amadeo, prea mulţi. Nu i-am putut opri, deşi am încercat”.

Am alunecat în vise pline de suferinţă. Vasul plutea mai departe prin noapte, ducându-mă departe de Veneţia, departe de ruinele celor în care crezusem, departe de ce îmi era drag.

M-am trezit la auzul cântecelor şi la mirosul pământului, dar nu eram pe pământ rusesc.

Nu mai eram pe mare. Eram prizonieri pe pământ.

încă legat în plasă, ascultam vocile supraomeneşti cântând abominabil imnul groaznic *Dies liae* sau *Ziua Judecăţii.*

O tobă însufleţea ritmul de parcă ar fi fost un cântec de dans, mai degrabă decât un bocet al zilelor de pe urmă. Cuvintele latineşti continuau la nesfârşit să vorbească despre ziua în care întreaga lume va deveni cenuşă, când marile trâmbiţe ale lui Dumnezeu vor da semnalul deschiderii mormintelor. Moartea însăşi şi natura se vor cutremura. Toate sufletele vor fi adunate şi nici unul nu va putea ascunde nimic în faţa lui Dumnezeu. Se va citi cu glas tare fiecare păcat din cartea Sa. Răzbunarea va cădea asupra tuturor. Nu era nimeni acolo să ne apere, doar Judecătorul însuşi, Marele nostru Domn. Singura noastră speranţă era mila Lui, a Dumnezeului Care a suferit pe cruce pentru noi, Care nu va îngădui ca sacrificiul Său să fie zadarnic.

Da, cuvinte vechi şi frumoase, dar ieşeau dintr-o gură haină, o gură care nici măcar nu le cunoştea sensul.

Trecuse o noapte. Fuseserăm îngropaţi, iar acum erau eliberaţi din închisoarea noastră, pe măsură ce vocea înspăimântătoare cânta în continuare.

Am auzit şoaptele băieţilor mai mari, căutând să-i încurajeze pe cei tineri, şi vocea fermă a lui Riccardo asigurându-i pe toţi că vor descoperi în curând ce voiau acele creaturi şi că, poate, vor fi eliberaţi.

Numai eu auzeam râsul energic, diavolesc, peste tot. Numai eu ştiam câţi monştri supranaturali ne păndeau, în timp ce eram duşi la lumina unui foc monstruos.

Pânza de pe mine a fost ruptă. M-am rostogolit, agăţându-mă de iarbă. Am privit în sus şi am văzut că ne aflam într-un luminiş, sub stelele strălucitoare şi indiferente. Eram încon-

juraţi de aerul de vară, de copacii verzi, înalţi ca nişte turnuri. Dar sunetul focului deforma totul. Băieţii, adunaţi grămadă, cu hainele sfâşiate, cu feţele zgâriate şi murdare de sânge, au urlat frenetic atunci când m-au văzut, deşi mă aflam departe de ei şi eram ţinut de un grup de diavoli acoperiţi cu glugi.

— Nu vă pot ajuta! le-am strigat.

Era un lucru egoist şi teribil. Venea din mândria mea. Şi crea doar panică printre ei.

L-am văzut pe Riccardo, la fel de rău bătut ca şi ceilalţi, dat dintr-o parte în alta, încercând să-i liniştească; avea ambele mâini legate în faţă, iar vesta îi era sfâşiată aproape complet la spate.

Şi-a întors privirea către mine, apoi ne-am uitat amândoi în jur, la mulţimea de siluete îmbrăcate în negru care ne înconjurau. Oare el vedea albul feţelor şi mâinilor lor? Oare ştia, intuitiv, ce erau ei?

— Dacă vreţi să ne omorâţi, faceţi-o repede! a strigat. Noi nu am făcut nimic. Nu ştim cine sunteţi sau de ce ne-aţi luat.

Suntem toţi, până la ultimul, inocenţi.

Am fost impresionat de curajul lui şi mi-am adunat gândurile. Trebuie să încetez să mai fiu îngrozit de moartea Stăpânului, trebuie să mi-l imaginez viu şi să mă gândesc la ce mi-ar spune el să fac.

Eram depăşiţi numeric, asta era clar, şi nu puteam zări nici un zâmbet pe feţele celor acoperiţi cu glugi, care, deşi îşi ascunseseră ochii în umbră, lăsaseră să li se vadă gurile mari.

— Cine este şeful aici? am întrebat, ridicându-mi vocea mai sus de puterea omenească. Observi, cu siguranţă, că aceşti băieţi sunt nişte bieţi muritori. Lupta ta trebuie să se desfăşoare cu mine!

La auzul vorbelor mele, siluetele în negru au încetat să mai şoptească între ele. Cei adunaţi în jurul băieţilor puşi în lanţuri au strâns rândurile. În timp ce creaturile pe care abia le vedeam aruncau mai multe lemne şi smoală în focul cel mare, părea că duşmanul se pregăteşte de acţiune.

Două cupluri s-au aşezat în faţa ucenicilor care nu păreau să înţeleagă ce însemnau toate acestea.

Mi-am dat seama imediat.

— Nu, trebuie să vorbiţi cu mine, să ne lămurim! am strigat smucindu-mă să scap de cei care mă ţineau.

Spre groaza mea, ei doar au râs.

Deodată, au reînceput tobele, unele de o sută de ori mai tare ca înainte, de parcă toboşarii ne-ar fi înconjurat şi ar fi suflat flăcări spre noi.

Au început ritmul constant al imnului *Dies Irae* şi imediat siluetele în negru s-au adunat şi s-au prins de mâini. Au început să cânte versurile latineşti despre groaznica zi a suferinţei. Fiecare siluetă a început să se mişte, ridicându-şi genunchii în marş, în timp ce sute de voci rosteau cuvintele în ritmul dansului, îşi băteau, pur şi simplu, joc de cuvintele pioase.

Tobele erau acompaniate de sunetele stridente ale fluierelor şi de zgomotul repetat al tamburinelor; dintr-odată, grupul de dansatori, ţinându-se încă de mâini, s-a mişcat, cu trupurile legănându-se unul lângă altul, cu capetele pendulând, cu gurile rânjind.

Am intrat în panică. Dar nu puteam să scap din strânsoarea în care eram ţinut. Am urlat.

Primul cuplu de fiinţe îmbrăcate în robe din faţa băieţilor s-a năpustit asupra primului care trebuia să sufere şi l-a azvârlit în aer. Al doilea cuplu l-a prins, şi, cu mişcări supraomeneşti. l-a aruncat pe bietul copil, cu o traiectorie arcuită, în focul cel mare.

Strigând vrednic de milă, băiatul a căzut în flăcări şi a dispărut, iar ceilalţi ucenici, siguri acum de soarta lor, au început să urle sălbatic, să suspine şi să ţipe, dar fără nici un folos.

Unul după altul, băieţii erau luaţi dintre fraţii lor şi aruncaţi în flăcări.

Mă zvârcoleam în toate părţile, lovind cu picioarele în pământ şi în duşmanii mei. Când reuşeam să-mi eliberez un braţ, eram imediat înşfăcat de alte trei siluete cu degete care strângeau puternic. Am rostit printre suspine:

— Nu faceţi asta, ei sunt nevinovaţi. Nu-i omorâţi. Nu!

Indiferent cât de tare strigam, tot auzeam ţipetele celor care mureau, ale băieţilor care erau arşi: „Amadeo, salvează-ne!” în cele din urmă, toţi cei în viaţă au început să scandeze: „Amadeo, salvează-ne!” dar grupul lor era înjumătăţit şi curând a mai rămas doar un sfert, care se agitau şi se luptau, fiindcă erau duşi spre o moarte îngrozitoare.

Tobele cântau mai departe, acompaniate de sunetele sfidătoare ale tamburinelor şi de melodia cornilor. Vocile alcătuiau

un cor teribil; pe măsură ce imnul era intonat, fiecare silabă era ascuţită de venin.

— Toate acestea pentru cohortele tale, a şuierat silueta de lângă mine. Aşadar, suspini pentru ei, nu-i aşa? Ar fi trebuit să-i găteşti şi să-i mănânci, pe rând, din dragoste pentru Dumnezeu!

— Iubirea pentru Dumnezeu! am strigat. Cum îndrăzneşti să vorbeşti despre iubirea lui Dumnezeu! Tu măcelăreşti copii!

Am reuşit să mă întorc şi să-l lovesc, rănindu-l mai rău decât se aşteptase, dar, ca de obicei, alte trei gărzi i-au luat locul.

în cele din urmă, au mai rămas doar trei copii în focul aprins; erau cei mai tineri şi nici unul nu a scos un sunet. Tăcerea lor era sinistră, feţele lor erau ude şi tremurau, cu ochii goi şi neîncrezători, în timp ce se lăsau pradă focului.

I-am strigat pe nume. Am strigat din toţi răunchii:

— În rai, fraţilor, în rai, mergeţi în braţele lui Dumnezeu!

Dar cum ar fi putut urechile lor de muritori să audă prin cântecul asurzitor al cântăreţilor?

Deodată, mi-am dat seama că Riccardo nu fusese printre ei. Fie scăpase, fie fusese păstrat pentru ceva cu mult mai rău. M-am încruntat ca să las deoparte astfel de gânduri şi ca să nu le aduc aminte acestor bestii de prietenul meu.

Dar am fost distras de la gândurile mele şi târât spre rug.

— Acum e rândul tău, curajosule, Ganymede al ereticilor, heruvim încăpăţânat şi neruşinat!

— Nu!

Mi-am înfipt călcâiele în pământ. Era de neimaginat. Nu puteam muri în felul acesta; nu puteam fi aruncat în flăcări. Vorbeam cu mine însumi: „Dar tocmai i-ai văzut pe fraţii tăi murind, tu de ce nu?”

Şi totuşi nu puteam accepta acest lucru ca posibil, nu, eu nu, eram nemuritor, nu!

— Da, tu, te vei prăji în foc, aşa cum s-a întâmplat şi cu fraţii tăi. Simţi mirosul cărnii lor prăjite? Al oaselor arse?

Mâinile lor puternice m-au aruncat sus, în aer, suficient de sus ca să simt dogoarea cuprinzându-mi părul, iar apoi să scrutez focul al cărui suflu distrugător îmi lovea faţa, gâtul, braţele întinse.

Jos, jos, tot mai jos spre focul ucigător, în trosnetul lemnelor care ardeau şi al dansului flăcărilor portocalii. *Iată-mă murind!*

Mă întrebam dacă mă mai pot gândi la ceva, dar cred că nu cunoşteam decât panica în acele momente şi cedam, mă dădeam bătut, capitulam în faţa durerii de nedescris.

Am fost prins de nişte mâini, lemnul care ardea a căzut şi a bubuit sub mine. Eram tras afară din foc. Eram târât pe pământ. Peste hainele mele în flăcări călcau nişte tălpi. Mi-a fost smulsă tunica în flăcări. Mă sufocam. Simţeam durerea în tot trupul, durerea crâncenă a cărnii arse şi, intenţionat, mi-am dat ochii pe spate, ca să caut uitarea. „Vino, Stăpâne, vino dacă există un paradis pentru noi, vino la mine!” Mi l-am imaginat, un schelet ars, negru, dar care şi-a întins braţele să mă primească.

O siluetă stătea peste mine. Eu zăceam la sânul jilav al Mamei Glii, slavă Domnului, iar fumul încă se mai ridica din mâinile mele scorojite, din faţă şi din păr. Silueta avea umerii laţi, era înaltă şi avea părul negru.

A ridicat două mâini albe, puternice, cu încheieturi groase, şi şi-a dat gluga pe spate, dezvăluindu-şi părul bogat, de un negru strălucitor. Avea ochii mari, cu un alb sidefat şi cu pupile scăpărătoare, iar sprâncenele, deşi foarte groase, erau frumos arcuite peste ochi. Era vampir, ca şi ceilalţi, dar avea o frumuseţe unică şi o prezenţă maiestuoasă, privindu-mă de parcă ar fi fost mai interesat de mine decât de sine, deşi se aştepta ca el să fie centrul atenţiei tuturor.

Un fior de mulţumire m-a străbătut; el părea, datorită ochilor săi şi gurii în formă de arc al lui Cupidon, a fi stăpânit de ceva asemănător raţiunii umane.

— Îl vei sluji pe Dumnezeu? m-a întrebat.

Vocea sa era a unei persoane educate, blânde, iar ochii nu exprimau deloc ironie.

— Răspunde-mi, îl vei sluji pe Dumnezeu, căci, dacă nu, vei fi aruncat înapoi în foc.

Simţeam durere în tot corpul. Nu mi-a venit nimic în cap, decât că vorbele lui erau neinteligibile, nu aveau nici o noimă şi, de aceea, nu-i puteam da nici un răspuns.

Deodată, ajutoarele sale m-au ridicat iar, râzând şi cântând în acelaşi timp imnul care nu încetase nici o clipă: „în foc, în foc!”

— Nu! a strigat conducătorul lor. Văd în el dragostea pură a Mântuitorului nostru.

Şi-a ridicat mâna. Ceilalţi şi-au domolit avântul, deşi încă mă mai ţineau suspendat, cu braţele şi picioarele desfăcute, în aer.

— Eşti bun? am şoptit disperat spre el. Cum se poate acest lucru?

Am plâns.

El s-a apropiat de mine. S-a aplecat spre mine. Cât de frumos era! Gura plină era reprezentarea perfectă a arcului lui Cupidon, aşa cum am mai spus, dar abia acum am văzut ce culoare intensă avea, naturală, şi chiar şi o umbră de barbă, rasă ultima dată în viaţa de muritor, fără îndoială, care îi acoperea partea de jos a feţei, conferindu-i un aer masculin. Fruntea lată părea făcută dintr-un os de un alb pur, cu tâmple rotunjite, cu o linie foarte subţire, ascuţită, din care cădeau cârlionţi negri, alcătuind un contur care contrasta cu faţa sa.

Dar ceea ce mă fascina erau, ca întotdeauna, ochii, ochi mari, ovali, strălucitori.

— Copile, a şoptit. Aş tolera asemenea orori, dacă nu ar fi pentru Dumnezeu?

Am plâns şi mai tare.

Nu-mi mai era frică. Nu-mi păsa că simţeam atâta durere. Durerea era roşie şi aurie, cum fuseseră şi flăcările, şi alerga prin mine de parcă ar fi fost un fluid, dar, deşi o simţeam, nu îmi mai făcea rău, şi nu-mi mai păsa.

Am fost transportat fără să opun rezistenţă, cu ochii închişi, printr-un pasaj în care se auzea ecoul paşilor celor care mă duceau.

Mi s-a dat drumul să mă rostogolesc pe pământ şi m-am întors cu faţa în jos, trist, pentru că stăteam întins pe un culcuş făcut din covoare vechi şi nu simţeam sânul moale al Mamei Glii, când aveam nevoie de el; dar nici acest lucru nu era important şi mi-am pus obrazul pe hainele murdare şi m-am lăsat dus, de parcă aş fi fost lăsat să dorm.

Pielea mea arsă era parte din mine, nu parte a mea. Am suspinat lung, ştiind, deşi nu formam cuvinte în minte, că, în mod cert, toţi băieţii muriseră. Nu se putea ca focul să-i fi torturat multă vreme, nu. Căldura sa era prea mare şi, cu siguranţă, sufletele lor au luat drumul raiului, ca privighetorile care dispăreau în ceaţă.

Băieţii mei nu mai erau pe Pământ şi nimeni nu le mai putea face rău. Toate lucrurile bune pe care le făcuse Marius pentru

ei – profesorii, talentele pe care le deprinseseră, dansul lor, râsul, cântarul, operele pe care le pictaseră – toate acestea nu mai erau, iar sufletele lor luaseră calea raiului pe aripi albe, moi.

Urmam eu, oare? Ar fi primit Dumnezeu sufletul unui băutor de sânge în raiul Său? Aş fi părăsit sunetul groaznic al acestor demoni care cântă în latină pentru tărâmul cântecelor îngereşti?

De ce permiteau cei din jurul meu ca astfel de gânduri să îmi dea târcoale? Cu siguranţă, ei puteau să-mi citească gândurile. Simţeam prezenţa liderului, cel cu ochii negri, cel puternic. Poate că mă lăsaseră singur cu el. Dacă el putea să îmi explice ce se întâmpla, dacă putea asocia un sens celor petrecute, cu siguranţă, era un sfânt al lui Dumnezeu. Am văzut călugări murdari şi înfometaţi în peşteri.

M-am întors pe spate, savurând stropii roşii şi galbeni de durere care mă scăldau şi mi-am deschis ochii.

O voce suavă şi liniştitoare mi-a vorbit direct:

— Toate lucrările de prisos ale Stăpânului tău au fost arse;

din tablourile sale nu a mai rămas decât cenuşă. Dumnezeu să-l ierte pentru că nu şi-a folosit puterile în slujba Lui, ci în cea a lumii, a cărnii şi a diavolului, da, chiar aşa cum auzi, a diavolului, deşi diavolul este susţinătorul nostru, fiindcă Cel Rău este mândru de noi şi mulţumit de durerea noastră; dar Marius i-a servit diavolului fără să ţină seama de voinţa lui Dumnezeu, de milostenia pe care ne-o acordă El, pentru ca, în loc să ardem în focul iadului, să domnim în umbrele Pământului.

— O, am şoptit. Înţeleg filozofia ta cam încurcată.

Nu am fost certat pentru vorbele mele.

încet, deşi preferam să aud doar vocea aceea, ochii mei au început să cerceteze încăperea. Cranii umane, curăţate şi acoperite de praf, erau fixate în pământul îngrămădit deasupra capului meu cu mortar, astfel încât formau întregul acoperiş, ca nişte scoici albe, curate, din mare. „Coji pentru creier, pentru ce mai rămâne din el”, mi-am zis, privindu-le cum ieşeau în afară din mortarul din spatele lor, calota care acoperise creierul şi găurile negre, rotunde, în care fuseseră cândva ochii moi, ageri ca nişte dansatori, vigilenţi, pentru a comunica minţii ascunse în carapace splendorile lumii.

Peste tot numai cranii, un morman de cranii, iar acolo unde mormanul se întâlnea cu pereţii era un cordon de femururi, iar sub el erau diverse oase de muritori, care nu formau nici un model, aşa cum nu formează pietrele puse la întâmplare în mortar pentru a alcătui un zid.

Peste tot numai oase în acest loc, luminate de lumânări. Da, miroseam lumânările, din cea mai pură ceară de albine, aşa cum numai cei bogaţi îşi permit.

— Nu, a spus prudent o voce, mai degrabă cum există în biserici, deoarece aceasta este biserica lui Dumnezeu, deşi diavolul este generalul nostru suprem, sfântul fondator al ordinului nostru, aşa că de ce să nu fie ceară de albine? După tine, un veneţian frivol, acesta este un lux, îl confunzi cu bunăstarea în care te-ai bălăcit, ca porcul în cocină.

Am râs încet.

— Mai serveşte-mi exemple din logica ta generoasă şi imbecilă, am spus. Fii d'Aquino al diavolului. Vorbeşte mai departe.

— Nu-ţi bate joc de mine, m-a implorat sincer. Te-am salvat din foc.

— Dacă n-ai fi făcut-o, acum aş fi fost mort.

— Vrei să arzi?

— Nu, nu vreau să sufăr astfel. Nu suport nici măcar gândul că eu sau oricine altcineva poate suferi astfel. Dar să mor, da.

— Şi care crezi că va fi destinaţia ta, dacă mori? Nu sunt flăcările iadului de cincizeci de ori mai puternice decât focul pe care l-am aprins pentru tine şi prietenii tăi? Eşti copilul iadului; din primul moment în care Marius ţi-a dat din sângele nostru. Nimeni nu poate schimba această sentinţă. Te menţii în viaţă cu sângele blestemat, nefiresc şi plăcut Satanei, plăcut şi lui Dumnezeu în măsura în care El are nevoie de Satana pentru a-şi arăta bunătatea şi pentru a le da oamenilor şansa de a fi buni sau răi.

Am râs iar, cât de respectuos am putut.

— Sunt mulţi ca tine, am spus.

Am întors capul. Numărul mare de lumânări mă orbea, dar nu era neplăcut. Era ca şi cum un alt fel de flăcări ar fi dansat în fitile, nu cele care îi arseseră pe fraţii mei.

— Aceşti muritori răsfăţaţi au fost fraţii tăi? m-a întrebat, fără să-şi modifice vocea.

— Tu crezi tot ce vorbim noi aici? l-am întrebat, imitându-i tonul.

De data aceasta a râs el şi era un râs pios, sobru, de parcă am fi vorbit despre absurditatea unei predici. Dar Sfânta împărtăşanie nu era aici, aşa cum se întâmplă în bisericile sfinţite, aşa că de ce trebuia să şoptim?

— Dragule, a spus, ar fi atât de simplu să te torturez, să-ţi întorc pe dos mintea aia arogantă şi să te transform, pur şi simplu, într-un instrument care scoate ţipete răguşite. Ar fi o nimica toată să te înconjur cu un zid, astfel încât ţipetele tale să nu fie prea puternice pentru noi, ci doar un acompaniament plăcut pentru meditaţia noastră nocturnă. Dar nu-mi plac astfel de lucruri. De aceea îi slujesc atât de bine diavolului; nu am ajuns niciodată să-mi placă răutatea sau cruzimea. Le dispreţuiesc şi, dacă aş putea privi un crucifix, aş face-o şi aş plânge, aşa cum făceam când eram muritor.

Am închis ochii, părăsind flăcările care dansau şi confereau sclipire întunericului. Mi-am trimis puterea cea mai mare şi mai tainică spre mintea lui, dar ea s-a izbit de o uşă încuiată.

— Da, aceasta este imaginea cu care te încui afară – dureros de poetică pentru un necredincios educat. Dar consacrarea ta lui Hristos Domnul a fost nutrită printre cei educaţi şi naivi, nu-i aşa? Dar iată că cineva vine să-ţi aducă un dar care îţi va grăbi în mare măsură învoiala.

— Învoială, *sir,* şi ce învoială va fi aceasta? am întrebat.

L-am auzit şi eu pe celălalt. Un miros puternic, teribil, mi-a pătruns în nări. Nu m-am mişcat şi nici nu am deschis ochii. L-am auzit pe celălalt râzând în acel fel hodorogit, aşa cum râseseră cei care cântaseră *Dies Irae* cu aşa de puţină pricepere. Mirosul era nociv, era cel al cărnii de om arse sau ceva asemănător, îl detestam. Am început să întorc capul şi am încercat să mă opresc. Puteam îndura sunete şi durere, dar nu şi acest miros groaznic, înfiorător de groaznic.

— Un dar pentru tine, Amadeo, a spus celălalt.

Am privit în sus. Am privit lung în ochii unui vampir cu chip tânăr, cu păr blond albinos şi cu alura unui viking. Ţinea în mâinile ridicate o urnă mare. Apoi a întors-o.

— A, nu, încetează!

Mi-am zvârlit mâinile în sus. Ştiam ce era. Dar era prea târziu!

Cenuşa se revărsa asupra mea ca un torent. M-am sufocat şi am plâns, apoi m-am răsucit. Îmi intrase în gură şi în ochi şi nu o mai puteam scoate.

— Cenuşa fraţilor tăi, Amadeo, a spus vampirul scandinav.

Şi a început să râdă sălbatic.

Eram lipsit de ajutor, stăteam întins cu faţa în jos, cu mâinile în sus de o parte şi de alta a feţei; m-am scuturat tot, simţind greutatea fierbinte a cenuşii. În cele din urmă, m-am întors pe o parte şi pe cealaltă, apoi am sărit în genunchi şi, în final, în picioare. M-am retras către perete. Un sfeşnic mare de fier cu lumânări s-a răsturnat, flăcările s-au arcuit sub privirea mea înceţoşată, iar lumina lor s-a stins în noroi. Am auzit zdrăngănitul oaselor. Mi-am întins mâinile în faţă.

— Ce s-a întâmplat cu liniştea noastră? a întrebat vampirul scandinav. Suntem nişte heruvimi care plâng, nu-i aşa? Aşa îţi spunea Stăpânul tău, heruvim, nu? Stai aşa!

M-a tras de braţ, iar cu cealaltă mână a încercat să întindă cenuşa pe mine.

— Diavol ce eşti! am strigat.

M-am înfuriat. Eram indignat. L-am apucat de cap cu ambele mâini şi, folosindu-mi întreaga forţă, i l-am sucit în jurul gâtului, trosnindu-i oasele, apoi l-am lovit puternic cu piciorul drept. A căzut în genunchi, gemând, cu gâtul rupt, dar i-am jurat că nu va mai trăi nici o părticică din el; l-am lovit iar cu toată forţa cu piciorul drept, i-am zburat capul de pe umeri, sfâşiindu-i pielea, iar sângele a început să curgă din trupu-i deschis, după ce îi smulsesem capul.

— A, uită-te la tine acum, am spus, privind în ochii săi frenetici. Pupilele încă mai dansau.

— Haide, mori, pentru binele tău.

Mi-am îngropat adânc degetele de la mâna stângă în părul lui şi, trăgându-l într-o parte şi în cealaltă, am găsit cu dreapta o lumânare, am smuls-o din suportul de fier care o susţinea şi i-am băgat-o în fiecare ochi, pe rând, până când l-am orbit.

— A, apoi se poate face şi aşa, am spus privind în sus şi clipind în lumina lumânărilor.

încet, i-am desluşit silueta. Părul său negru, cârlionţat era desfăcut şi încâlcit; stătea într-un colţ, cu faldurile negre ale robei căzând în jurul lui, întors uşor într-o parte, dar reuşeam

să-i desluşesc uşor în lumină trăsăturile feţei. O faţă nobilă şi frumoasă, cu buze arcuite, ca şi ochii mari.

— Nu mi-a plăcut niciodată de el, a spus încet, ridicând din sprâncene, deşi, trebuie s-o spun, mă impresionezi şi nu mă aşteptam să piară atât de repede.

M-am înfiorat. O răceală teribilă m-a cuprins, o furie urâtă, fără suflet – regret, nebunie, speranţă.

Uram capul pe care îl ţineam în mână şi voiam să-i dau drumul jos, dar era încă în viaţă. Ochii însângeraţi tremurau, iar limba zvâcnea dintr-o parte în alta a gurii.

— O, acesta este un lucru revoltător! am strigat.

— El spunea mereu astfel de lucruri neobişnuite, a zis brunetul. A fost păgân, înţelegi? Tu nu ai fost niciodată. Vreau să spun că el credea în zeii pădurilor nordice, în Thor care roteşte lumea cu ciocanul său...

— Ai de gând să taci? am întrebat. Tot trebuie să ard chestia asta, nu-i aşa?

Mi-a aruncat zâmbetul cel mai încântător şi mai inocent.

— Eşti nebun că te afli aici, am şoptit. Mâinile îmi tremurau incontrolabil.

Fără să aştept vreun răspuns, m-am întors, am luat o altă lumânare, pentru că cealaltă se consumase, şi am dat foc părului fiinţei moarte. Mi s-a făcut rău de la miros. Parcă eram un băiat neajutorat.

Am dat drumul capului cuprins de flăcări peste trupul în robă, decapitat. Am aruncat lumânarea în flăcări, astfel încât ceara să le alimenteze. Am adunat celelalte lumânări care îmi căzuseră şi le-am aruncat şi pe ele în foc. M-am tras înapoi, fiindcă din cel mort se ridica o căldură mare.

Capul părea să se rostogolească în flăcări, mai mult decât ar fi trebuit, aşa că am apucat sfeşnicul de fier pe care îl răsturnasem şi, folosindu-l drept vătrai, l-am vârât în masa care ardea ca să strivesc şi să zdrobesc ceea ce era sub foc.

În final, mâinile sale întinse s-au îndoit, degetele pătrunzându-i în palme. A, să mai ai viaţă şi în această stare, mă gândeam obosit, şi am lovit braţele peste corp cu vătraiul. Focul puţea a zdrenţe şi a sânge omenesc, sânge pe care îl băuse, cu siguranţă, dar nu mai avea nici un alt miros omenesc; am văzut, cu disperare, cum făcusem din el un foc chiar în mijlocul cenuşii prietenilor mei.

Părea potrivit.

— Sunteţi răzbunaţi prin unul dintre ei, am spus, învins.

Am aruncat jos sfeşnicul ce-mi servise drept vătrai. L-am lăsat acolo. Camera era spaţioasă. Mergeam demoralizat, cu picioarele goale căci focul îmi arsese papucii din pâslă; mă îndreptam spre un spaţiu mai mare printre sfeşnice de fier, unde pământul umed era negru şi părea curat; acolo m-am întins iar, ca înainte, fără să-mi pese că brunetul mă vedea foarte bine acolo, căci eram chiar în faţa lui.

— Cunoşti acel cult vechi, scandinav? m-a întrebat de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic groaznic. O, Thor acela roteşte mereu ciocanul, iar cercul se face din ce în ce mai mic, iar dincolo se întinde haosul; noi suntem aici, blestemaţi, în interiorul cercului de căldură. Ai auzit vreodată de acest lucru? El era păgân, creat de vracii renegaţi care îl foloseau ca să le omoare duşmanii. Mă bucur că am scăpat de el, dar tu de ce plângi?

Eu nu am răspuns. Era lipsit de orice speranţă: încăperea aceasta de coşmar, împodobită cu cupola de cranii, cu lumânările nenumărate care mai luminau doar rămăşiţele morţii, fiinţa aceasta frumoasă, puternică, cu părul negru, care domnea în mijlocul tuturor acestor orori şi care nu simţea nimic la moartea unuia care îi slujise şi care era acum doar o grămadă mocnită de oase urât mirositoare.

Mi-am imaginat că sunt acasă. Eram în siguranţă, în dormitorul Stăpânului. Stăteam împreună. El citea dintr-un text latinesc. Nu contau cuvintele. În jurul nostru erau amprentele civilizaţiei, lucruri plăcute, iar obiectele din cameră fuseseră toate lucrate de mâini omeneşti.

— Lucruri deşarte, a spus brunetul. Deşarte şi prosteşti, dar o să ajungi şi tu să înţelegi asta. Eşti mai puternic decât credeam. Dar el avea secole bune în spate, Stăpânul tău, nimeni nu poate vorbi de vremea în care el nu era Marius, lupul singuratic, care nu accepta pe nimeni pe teritoriul său, Marius, distrugătorul celor tineri.

— Ştiu că nu i-a distrus decât pe cei care erau răi, am spus în şoaptă.

— Noi suntem răi, nu-i aşa? Toţi suntem răi. Aşa că ne-a distrus pe toţi fără pic de remuşcare. Credea că nu suntem un pericol pentru el. Ne-a întors spatele! Nu ne-a considerat

demni să ne acorde atenţie şi uite cum şi-a irosit toată puterea cu un băiat! Dar trebuie să spun că eşti un băiat foarte frumos.

Am auzit un zgomot, un murmur răutăcios, nu tocmai necunoscut. Mi-a mirosit a şobolani.

— O, da, copiii mei, şobolanii, a spus. Vin la mine. Vrei să vezi? Întoarce-te şi uită-te la mine, dacă vrei. Nu te mai gândi la Sfântul Francis din Assissi, cu păsările, veveriţele şi lupul de partea sa. Gândeşte-te la Santino, cu şobolanii lui.

M-am uitat. Mi-am ţinut respiraţia. M-am ridicat în capul oaselor, în praf, şi m-am uitat la el. Un şoarece mare stătea pe umărul lui, sărutându-i urechea cu botul cu mustăţi, iar coada i se răsucise în spatele capului. Altul venise şi stătea liniştit, ca vrăjit, în poala lui. Alţii i se adunaseră la picioare.

Nevrând să se mişte ca să nu-i sperie, şi-a vârât uşor mâna dreaptă într-un bol cu firimituri de pâine uscată. Abia acum a ajuns mirosul la mine, amestecat cu cel al şobolanilor. I-a dat o mână de firimituri celui de pe umăr, care le-a mâncat recunoscător şi cu o delicateţe neobişnuită, apoi a pus câteva firimituri în poală, unde au venit imediat trei şobolani să se ospăteze.

— Crezi că îmi plac asemenea lucruri? a întrebat.

M-a privit atent, cu ochii măriţi, accentuând cuvintele. Părul negru i se revărsa în dezordine pe umeri, fruntea îi era foarte netedă şi strălucea în lumina lumânării.

— Crezi că îmi place să locuiesc aici, în pântecele lumii, a întrebat trist, sub măreaţa Romă, unde se scurge murdăria întregii gloate de deasupra şi unde, de aceea, tovarăşi îmi sunt doar viermii? Crezi că nu am fost niciodată carne şi sânge sau că, transformându-mă de dragul lui Dumnezeu cel Atotputernic şi Milostiv şi al Planului Său Divin, nu mai tânjesc după viaţa pe care ai dus-o tu cu Stăpânul tău cel lacom? Am şi eu ochi să văd culorile minunate pe care Stăpânul tău le-a pus pe pânzele sale. Crezi că nu-mi place muzica nereligioasă?

A suspinat de parcă ar fi fost în agonie.

— Ce a făcut sau a acceptat Dumnezeu să fie făcut şi este neplăcut? a continuat. Păcatul în sine nu stârneşte repulsie; cât de absurd să crezi aşa ceva! Nimănui nu-i place durerea. Doar sperăm să o putem îndura.

— Cum se explică toate astea? am întrebat.

îmi venea să vomit, dar m-am abţinut. Am respirat adânc, atât cât am putut, ca să las toate mirosurile din încăperea asta de coşmar să-mi pătrundă în plămâni, ca să nu mă mai chinuie.

M-am lăsat pe spate, încrucişându-mi picioarele, ca să îl pot analiza. Mi-am şters cenuşa din ochi.

— Cum? Subiectele astea de discuţie îmi sunt foarte familiare, dar spune-mi mai bine ce este acest tărâm al vampirilor în robe negre de călugări?

— Suntem Apărătorii Adevărului, a spus el cu sinceritate în glas.

— O, cine nu este apărătorul adevărului, din dragoste pentru Ceruri! am exclamat cu amărăciune în glas. Uite, sângele fratelui tău întru Hristos pe mâinile mele! Iar tu stai aici ca o invitaţie bizară a unei fiinţe omeneşti îndopată cu sânge, holbându-te la toate acestea de parcă ar fi doar fleacuri!

— A, tu ai o limbă prea ascuţită pentru faţa asta dulce! replică el cu răceală. Pari atât de docil, cu ochii tăi căprui blânzi şi cu părul arămiu, dar eşti isteţ.

— Isteţ? Mi-ai ars Stăpânul! L-ai distrus. I-ai nimicit copiii! Eu îţi sunt prizonier aici, nu-i aşa? Pentru ce? Iar tu vorbeşti cu mine despre Domnul Isus Hristos? Tu? Tu? Răspunde-mi, ce este mlaştina asta stranie plină de zoaie, plămădită din lut şi lumânări sfinţite?

A râs. Ochii i s-au încreţit la colţuri, iar faţa îi era veselă şi plăcută. Părul, deşi murdar şi încâlcit, îşi păstra strălucirea supraomenească. Cât de minunat ar fi putut fi dacă nu ar fi făcut parte din acest coşmar!

— Amadeo, noi suntem Copiii întunericului, mi-a explicat răbdător. Noi, vampirii, suntem făcuţi ca să-i pedepsim pe oameni, aşa cum face ciuma. Suntem parte din durerile şi năpastele acestei lumi; bem sânge şi ucidem pentru gloria lui Dumnezeu care îşi pune la încercare creaturile umane.

— Nu vorbi asemenea grozăvii.

Mi-am pus mâinile pe urechi şi m-am dat înapoi, cuprins de frică.

— O, dar ştii că este adevărat, a insistat fără să ridice tonul.

Ştii prea bine acest lucru. Mă supun lui Dumnezeului Celui Viu, aşa cum se supuneau călugării din vechime înainte să înveţe să-şi picteze pereţii cu tablouri erotice.

— Vorbeşti prostii şi nu ştiu de ce faci acest lucru.

Nu voiam să îmi amintesc de Lavra Pecerska!

— Îl fac pentru că aici am găsit scopul meu şi pe cel al lui Dumnezeu şi nu există nimic mai presus de el. Ai vrea să fii blestemat, singur, egoist şi fără menire? Ai întoarce spatele unui plan atât de minunat, în care nici un copil, oricât de mic ar fi, nu este uitat? Ai crezut că poţi trăi de-a pururi fără măreţia acestui plan, străduindu-te să negi lucrarea lui Dumnezeu vizibilă în fiecare obiect pe care l-ai râvnit şi pe care ţi l-ai însuşit?

Am rămas mut. „Nu te mai gândi la sfinţii ruşi!" mi-am spus. În mod înţelept pentru el, nu a mai insistat. Dimpotrivă, foarte blând, fără cadenţa diavolească, a început să cânte imnul latinesc:

Dies irae, dies illa Solvet saeclum in favilla Teste David cum Sibylla Quantus tremor est futurus...

Ziua aceea a mâniei, ziua aceea va preface pământul în cenuşă.

Aşa cum au prezis atât David, cât şi Sibila

Ce groază mare va fi atunci...

— Şi în acea zi, acea zi de pe urmă, vom avea sarcini de îndeplinit pentru El, noi, îngerii Lui întunecaţi, vom lua sufletele cele rele şi le vom duce în infern, după cum va fi dorinţa Lui divină.

L-am privit.

— Şi apoi pledoaria finală a acestui imn – ca El să aibă milă de noi – nu şi-a găsit răspunsul în iubirea Lui pentru noi?

Am cântat încet în latină:

Recordare, Jesu pie, Quod sum causa tuae viae...

Adu-ţi aminte, Isuse, îndurătorule, Că eu am fost unealta ta...

Am continuat grăbit, cu toate că nu aveam dorinţa să o fac, să-mi mărturisesc pe deplin groaza:

— Ce călugăr din mănăstirea copilăriei mele nu spera că într-o bună zi va fi cu Dumnezeu? De ce îmi spui acum că noi,

Fiii întunericului, îl slujim fără *speranţa de a fi cu El într-o zi?*

Deodată a căpătat înfăţişarea unui om distrus.

— Roagă-te să existe un secret pe care noi nu îl ştim, a şoptit

Părea că se roagă De ce nu-l iubeşte pe Satana dacă acesta a procedat corect? Cum să nu ne iubească pe noi? Nu înţeleg, dar sunt ceea ce sunt, asta e, iar tu eşti în aceeaşi situaţie.

M-a privit ridicând uşor din sprâncene pentru a sublinia cât e de uimit.

— Şi trebuie să-L slujim. Altminteri suntem pierduţi.

S-a dat jos de pe scaun, s-a îndreptat către mine, aşezându-se pe podea în faţa mea, cu picioarele încrucişate şi şi-a întins braţul pentru a putea pune mâna pe umărul meu.

— Splendidă fiinţă, am spus, şi când te gândeşti că Dumnezeu te-a creat, aşa cum i-a creat şi pe băieţii pe care i-ai distrus în seara asta, trupurile perfecte pe care le-ai aruncat în flăcări.

Era într-o mare suferinţă:

— Amadeo, ia-ţi alt nume şi vino cu noi, fii unul de-ai noştri! Avem nevoie de tine. Ce vei face tu singur?

— Spune-mi de ce l-ai ucis pe Stăpânul meu.

A luat mâna de pe mine şi a lăsat-o să-i cadă în poala robei negre, strânse pe genunchi.

— Ne este interzis să ne folosim puterile pentru a-i orbi pe muritori. Ne este interzis să-i păcălim cu abilităţile noastre. Ne este interzis să căutăm compania lor. Ne este interzis să mergem prin locurile luminate.

Nimic din ceea ce mi-a spus nu m-a surprins.

— Suntem călugări la fel de puri la suflet ca şi benedictinii din Abaţia Cluny, a continuat. Ne facem mănăstirile aspre şi sfinte, vânăm şi ucidem pentru a perfecţiona Grădina Domnului nostru, ca pe o Vale a Plângerii.

A făcut o pauză şi apoi, cu o voce blajină şi mirată, a continuat:

— Suntem albinele care înţeapă şi şobolanii care fură grânele; suntem ca Moartea Neagră care vine şi îi ia pe cei tineri şi pe cei bătrâni, pe cei frumoşi şi pe cei urâţi, iar bărbaţii şi femeile vor trebui să tremure în faţa puterii lui Dumnezeu.

M-a privit, implorându-mă să-l înţeleg.

— Catedralele se ridică din praf pentru a-i arăta omului minunea. Şi în piatră oamenii sculptează Dansul Macabru pentru a aminti că viaţa este scurtă. Noi suntem cei care duc coasele în armata scheletului înveşmântat în mantie care este sculptat pe mii de uşi, pe mii de pereţi. Suntem discipolii Morţii, a cărei faţă crudă este desenată în milioane de cărticele pe care le ţin în mână cei bogaţi şi cei săraci, deopotrivă.

Avea ochii mari şi visători. A privit în jurul nostru, la celula cumplită în care stăteam. Vedeam lumânările reflectându-i-se în pupilele negre. A închis ochii pentru o clipă şi i-a deschis apoi mai curaţi, mai strălucitori.

— Stăpânul tău ştia aceste lucruri, a spus cu regret în glas. Ştia. Dar el venea din vremuri păgâne, îndărătnic şi mânios, şi a refuzat mereu harul lui Dumnezeu. El a văzut harul lui Dumnezeu în tine, deoarece sufletul tău este pur. Eşti tânăr şi blând, deschis ca regina-nopţii, pentru a primi lumina lunii. Ne urăşti acum, dar vei ajunge să înţelegi.

— Nu ştiu dacă voi mai înţelege ceva vreodată. Sunt rece, mic şi nu pot înţelege acum sentimente, năzuinţe, ură. Nu vă urăsc, deşi ar trebui. Sunt gol. Şi vreau să mor.

— Dumnezeu hotărăşte, Amadeo, când trebuie să mori. Nu tu.

M-a privit adânc şi am ştiut că nu îmi mai puteam ascunde amintirile de el – călugării din Kiev, înfometându-se încet în chiliile lor din pământ, spunând că trebuie să-şi asigure subzistenţa pentru că era voinţa lui Dumnezeu când vor muri.

Am încercat să ascund a”ceste lucruri, am retras aceste imagini mărunte în interiorul meu şi le-am încuiat. Nu mă gândeam la nimic. Îmi venea un singur cuvânt pe limbă: groaza. Şi apoi gândul că înainte fusesem un prost.

A intrat cineva în încăpere. Era o femeie vampir. A intrat printr-o uşă de lemn, pe care a închis-o cu grijă în urma ei, aşa cum ar face o bună călugăriţă, pentru a nu produce un zgomot inutil. A venit până la el şi a rămas în picioare în spatele lui.

Părul ei des, grizonant, era încurcat şi murdar, ca al lui, şi îi cădea pe umeri ca un văl bogat şi greu. Hainele ei erau nişte zdrenţe vechi. Purta o curea lăsată pe talie, precum femeile din timpuri străvechi, înfrumuseţând o rochie care lăsa să i se vadă mijlocul şi şoldurile plăcut conturate, veşmântul de curte care se poate vedea sculptat pe siluetele de piatră ale sarcofagelor bogate. Ochii ei, ca ai lui, erau uriaşi, de parcă ar fi adunat fiecare particulă de lumină din semiîntunericul camerei. Avea o gură fermă, iar oasele delicate ale obrajilor străluceau de la stratul subţire de praf argintiu care îi acoperea. Gâtul şi pieptul îi erau aproape dezgolite.

— Va fi şi el unul de-ai noştri? a întrebat. Avea o voce încântătoare, atât de mângâietoare, că o simţeam atingându-

mă parcă. M-am rugat pentru el. L-am auzit plângând înăuntru, deşi nu scotea nici un sunet.

Mi-am luat privirea de la ea, hotărât să mă simt dezgustat de ea, duşmanul meu, care îi ucisese pe cei pe care i-am iubit.

— Da, a spus Santino, brunetul. Va fi unul de-ai noştri şi poate fi chiar un conducător. Are puterea necesară. L-a ucis pe

Alfredo acolo, vezi? O, era minunat să-l vezi cum a făcut-o, cu câtă furie şi cu câtă mânie pe chip.

Ea se uita dincolo de mine, la ce mai rămăsese din acel vampir, lucru pe care eu nu-l ştiam. Nu mă întorsesem să mă uit la el.

Regretul i se citea acum pe chip. Ce frumoasă trebuie să fi fost în viaţă; şi cât de frumoasă ar mai fi fost şi acum dacă şi-ar fi îndepărtat praful de pe ea!

Ochii ei m-au ţintuit imediat, acuzatori, şi apoi s-au domolit.

— Gânduri zadarnice, copile, a spus ea. Eu nu trăiesc pentru oglinzi, cum a zis Stăpânul tău. Nu am nevoie de catifea şi mătăsuri pentru a-i servi Domnului meu. Ah, Santino, uite ce ingenuu e, priveşte-l!

La mine se referea.

— În secolele care au trecut aş fi putut să cinstesc în poezii asemenea frumuseţe, pentru ca ea să se reverse asupra noastră ca un acoperământ al lui Dumnezeu, un crin în întuneric, un copil de basm stând în lumina lunii, în găleata unei mulgătoare, pentru a robi lumea cu privirea sa de fetiţă şi cu şoapta-i bărbătească.

Complimentele ei m-au înfuriat, dar nu suportam ca în acest iad să pierd frumuseţea pură a vocii sale, dulceaţa ei adâncă. Nu-mi păsa ce spusese. Privindu-i faţa albă, împietrită, ştiam că este mult prea bătrână pentru violenţa mea impetuoasă. Dar să ucid, da, să decapitez, da, să rănesc cu lumânări, da. Mă gândeam la aceste lucruri cu dinţii încleştaţi, şi la el, la cum l-aş trimite pe lumea cealaltă, pentru că nu era prea bătrân, dar toate aceste impulsuri au pierit din mintea mea ca seminţele împrăştiate de un vânt nordic, vântul rece al dorinţei care murea în mine.

A, dar sunt atât de frumoşi!

— Nu vei renunţa la toată frumuseţea, a spus ea blând, citindu-mi gândurile, probabil, în ciuda eforturilor mele de a le ascunde. Vei vedea o altă formă de frumuseţe – una aspră şi

variată – când vei ucide şi vei vedea cum trupul fizic minunat devine o pânză în flăcări, pe măsură ce sugi tot sângele din el, iar gândurile morţii cad asupra ta ca un văl pentru a-ţi acoperi ochii şi pentru a face din tine doar învăţăcelul acelor suflete sărmane cărora te-ai grăbit să le dai viaţă veşnică sau să le duci la pierzanie – da, frumuseţe. Vei vedea frumuseţea în stelele care-ţi pot oferi mereu alinare. Şi în pământ, da, în pământul însuşi, vei găsi sute de umbre întunecate. Aceasta va fi frumuseţea ta. Tu nu vei face altceva decât să te lepezi de culorile omenirii şi de lumina sfidătoare a celor bogaţi şi a celor vicleni.

— Nu mă lepăd de nimic, am răspuns.

Ea a zâmbit, iar faţa i s-a umplut de o căldură irezistibilă, cu părul lung, alb, încreţit pe alocuri, strălucind în flăcările jucăuşe ale lumânărilor.

L-a privit pe Santino.

— Cât de bine înţelege lucrurile pe care le spunem. Şi totuşi pare un băiat neascultător care ia în derâdere toate lucrurile, din ignoranţă.

— Ştie, ştie, a răspuns celălalt cu o amărăciune surprinzătoare, îşi hrănea şoarecii. S-a uitat la mine şi la ea. Părea să mediteze şi chiar să fredoneze iarăşi vechiul cântec gregorian.

I-am auzit şi pe alţii în întuneric. În depărtare încă mai băteau tobele, dar locul aceasta era de neîndurat. M-am uitat la tavan, la craniile fără gură şi cu orbitele goale, care priveau totul cu o răbdare nesfârşită.

M-am uitat la ei, la Santino care stătea jos, meditativ sau doar pierdut în gânduri, şi, în spatele lui, în picioare, la forma statuară a femeii, la zdrenţele care o acopereau, la părul grizonant despărţit de o cărare pe mijloc, la faţa ei prăfuită.

— Cei-Care-Trebuie-Păstraţi, copile, cine sunt? a întrebat ea deodată.

Santino a ridicat mâna dreaptă şi a făcut un gest plictisit.

— Alessandra, e ceva ce nu ştie. Ceva ce sigur nu ştie. Marius a fost prea deştept ca să-i spună. Ce zici despre legenda pe care noi am vânat-o ani nenumăraţi? Cei-Care-Trebuie-Păstraţi.

Dacă ei sunt astfel încât trebuie păstraţi, atunci ei nu mai sunt, deoarece Marius nu mai este ca să îi păstreze.

M-a trecut un fior, de spaimă că aş fi putut izbucni într-un plâns incontrolabil, ca să-i las să vadă cât de cumplit era acest lucru. Marius nu mai...

Santino s-a grăbit să continue, de parcă s-ar fi temut de mine:

— Dumnezeu a vrut-o. Dumnezeu a vrut ca toate construcţiile să se prefacă în ruine, ca toate textele să fie furate sau arse, ca toţi martorii acestui mister să fie distruşi. Gândeşte-te la asta, Alessandra. Gândeşte-te! Timpul a trecut peste toate cele scrise de Matei, Marcu, Luca, Ioan şi Pavel. A rămas vreun pergament care să poarte semnătura lui Aristotel? Şi Platon, am mai fi avut noi vreo fărâmă din opera lui, dacă ar fi aruncat-o în foc atunci când lucra febril?

— Ce sunt acele lucruri pentru noi, Santino? a întrebat ea cu reproş, dar mâna ei i-a atins blând capul, privindu-l de sus. I-a netezit părul, de parcă ar fi fost mama lui.

— Am vrut să spun că este voinţa lui Dumnezeu, a spus Santino, creaţia sa. Chiar şi ce este scris în piatră este şters de timp, iar sub focul şi cenuşa munţilor se întind oraşe întregi. Vreau să spun că Pământul devorează totul, iar acum l-a luat pe el, pe această legendă, pe acest Marius, care este mai bătrân decât oricine cunoaştem noi pe nume, iar cu el pier şi secretele preţioase pe care le deţinea.

Mi-am strâns mâinile pentru a le opri din tremurat. Nu am spus nimic.

— A existat un oraş în care am trăit, a continuat el, ca un murmur.

Ţinea în braţe un şobolan negru, gras, şi îi mângâia blana, de parcă ar fi fost cea mai drăguţă dintre pisici; avea ochii mici, părea incapabil să se mişte, iar coada îi era curbată în jos, ca o coasă.

— Era un oraş minunat, cu ziduri groase, înalte, şi se organiza un târg în fiecare an; nu se poate descrie în cuvinte locul în care neguţătorii îşi expuneau marfa, iar satele, fie mai apropiate sau mai depărtate, îi trimiteau pe cei tineri şi pe cei mai puţin tineri să cumpere, să vândă, să danseze, să petreacă...

părea locul perfect! Şi totuşi ni l-a luat ciuma. A venit fără să-i pese de nici un zid sau turn, invizibilă pentru oamenii Domnului, pentru tatăl care lucra pe câmp şi pentru mama care

robotea în bucătărie. Ciuma a luat totul, cu excepţia celor mai netrebnici. În casa mea m-au înconjurat cadavrele umflate ale fraţilor şi ale surorilor mele. M-a găsit un vampir, pentru că, umblând pe acolo, nu a găsit alt sânge să bea decât pe al meu. Şi fuseseră atât de mulţi!

— Nu renunţăm la trecutul nostru de muritori din dragoste pentru Dumnezeu? a întrebat Alessandra cu mare grijă.

Mâna ei se juca în părul lui, dându-i-l la o parte de pe frunte.

Ochii lui erau mari, goliţi de gânduri şi de amintiri, şi, pe măsură ce a început să vorbească iar, s-a uitat la mine, poate chiar fără să mă vadă.

— Acum nu mai sunt ziduri acolo. S-au transformat în copaci, în iarbă, în grămezi de moloz. Iar în castelele de la mari depărtări pot fi găsite pietrele din care era format cândva drumul seniorului nostru, străzile noastre frumos pavate, casele noastre mândre. Este în firea lucrurilor din această lume ca toate să fie devorate, iar timpul este o gură la fel de sângeroasă ca oricare alta.

S-a lăsat tăcerea. Eram înfiorat. Trupul meu se cutremura. Un geamăt mi-a scăpat de pe buze. Am privit de la stânga la dreapta şi mi-am plecat capul, mi-am strâns mâinile în jurul gâtului, ca să nu strig.

Când am ridicat iar privirea, am vorbit:

— Nu vă voi sluji! înţeleg jocul vostru. Vă cunosc scripturile, pioşenia, iubirea pentru resemnare! Sunteţi păianjeni cu pânze întunecate şi încâlcite, nimic mai mult, şi tot ce ştiţi este să vă înmulţiţi prin sânge şi pentru asta vă ţeseţi capcanele nesuferite, la fel de jalnici precum păsările care îşi fac cuiburile pe pervazurile murdare ale ferestrelor din zidurile de marmură.

Aşa se ţes minciunile voastre. Vă urăsc. Nu vă voi sluji.

Cu câtă iubire m-au privit amândoi!

— O, sărmane copil, a spus Alessandra cu un oftat. Tu de-abia ai început să suferi. De ce trebuie să fie de dragul mândriei, şi nu pentru Dumnezeu?

— Te blestem!

Santino a pocnit din degete. Era un gest neînsemnat. Dar din umbre, prin uşile ca nişte guri mute, secrete, în pereţii de pământ, au venit servitorii lui, cu capetele acoperite, cu robe, ca înainte. M-au prins, mi-au fixat membrele, dar nu m-am mai luptat.

M-au târât într-o celulă din bare de fier şi pereţi de pământ. Şi când am încercat să-mi sap un canal de evadare, degetele mele cu gheare au dat de pietre prinse cu fier şi nu am putut săpa mai departe.

M-am întins pe jos. Am plâns. Am plâns după Stăpânul meu. Nu-mi păsa dacă mă aude cineva sau dacă îşi bate joc de mine. Nu-mi mai păsa. Am cunoscut doar pierderea, iar în acea pierdere am recunoscut însăşi măsura iubirii mele şi, doar cunoscând dimensiunile iubirii, poţi simţi splendoarea ei. Am plâns întruna. M-am întors şi m-am târât pe pământ. M-am agăţat de el, l-am sfâşiat, apoi m-am întins nemişcat, doar lacrimile curgându-mi în linişte.

Alessandra stătea în picioare, cu mâinile pe barele de fier.

— Sărman copil! a şoptit. Voi fi cu tine, întotdeauna voi fi cu tine. Trebuie doar să mă chemi.

— De ce să fac asta? De ce? am strigat, iar vocea mea şi-a găsit ecou în zidurile de piatră. Răspunde-mi!

— În adâncurile iadului, a spus ea, oare demonii nu se iubesc unul pe altul?

A trecut o oră. Noaptea era pe trecute.

îmi era sete.

Ardeam de sete. Iar ea ştia asta! M-am făcut ghemotoc pe podea, cu capul plecat, stând pe călcâie. Mai degrabă muream decât să mai beau sânge. Dar era tot ce puteam înţelege, singurul lucru la care mă puteam gândi, tot ce puteam dori. Sânge!

După prima noapte am crezut că voi muri de sete.

După cea de-a doua, am crezut că voi pieri urlând.

După a treia mai visam doar la el, plângând disperat, lingându-mi lacrimile de sânge de pe vârfurile degetelor.

După şase astfel de nopţi, când nu am mai putut îndura setea, mi-au adus o victimă care se zbătea.

Am mirosit sângele prin tunelul întunecat. L-am mirosit înainte să văd torţele lor.

Un tânăr bine făcut, puţind a murdărie, era târât spre celula mea. Îi lovea cu picioarele şi îi înjura, mormăind şi scuipând ca un nebun, ţipând doar la vederea torţei cu care îl chinuiau, forţându-l să vină spre mine.

M-am ridicat în picioare, prea slab pentru acest efort, şi am căzut peste el, peste carnea lui fierbinte şi suculentă, i-am sfâ-

şiat gâtul, râzând şi plângând în timp ce făceam asta, în timp ce gura mea se îneca cu sânge.

Urlând şi zbătându-se, a căzut sub mine. Sângele clocotea din arteră pe buzele şi pe degetele mele subţiri, care arătau ca nişte oase. Am băut până când nu am mai putut şi toată durerea a dispărut din mine, toată disperarea a pierit prin satisfacerea setei, prin devorarea lacomă, plină de ură şi de egoism a sângelui binecuvântat.

M-au lăsat să mă bucur de acest festin vorace, sălbatic şi iraţional.

Apoi, prăbuşindu-mă, mi-am recăpătat vederea ascuţită în întuneric. Pereţii din jurul meu sclipeau iar, ca nişte bucăţele de aur pe un firmament. M-am uitat şi am văzut că victima pe care o primisem era Riccardo, iubitul meu Riccardo, dragul şi bunul meu Riccardo – gol, murdar, un prizonier pus la îngrăşat, ţinut în tot acest timp în vreo celulă împuţită de pământ tocmai cu acest scop.

Am urlat.

Am bătut în gratii şi m-am lovit cu capul de ele. Temnicerii mei, albi la faţă, s-au repezit la gratii, apoi s-au retras, de teamă, şi se uitau la mine din coridorul întunecat. Am căzut în genunchi plângând. Am apucat cadavrul.

— Riccardo, bea!

Mi-am muşcat limba şi am scuipat sângele pe faţa lui unsuroasă.

— Riccardo!

Dar el era mort şi gol, iar ei plecaseră, lăsându-l acolo, ca să putrezească cu mine în acest loc, să putrezească lângă mine.

Am început să cânt *Dies irae, dies illa* şi să râd în timp ce cântam.

Trei nopţi mai târziu, ţipând şi înjurând, am sfâşiat corpul lui Riccardo, membru cu membru, pentru a putea azvârli bucăţile afară din celulă. Nu mai puteam suporta! Am aruncat în gratii de câteva ori trupul umflat şi am căzut, plângând în hohote, incapabil să dau cu pumnul sau cu piciorul în el pentru a-l zdrobi. M-am ghemuit în colţul cel mai îndepărtat al celulei ca să mă îndepărtez de el.

A venit Alessandra.

— Copile, ce aş putea spune pentru a te alina?

O şoaptă fără trup în întuneric.

Dar mai era o siluetă acolo, Santino. Întorcându-mă, am văzut la o lumină pribeagă pe care numai ochii vampirilor o pot zări, că el şi-a dus degetul la buze şi a clătinat din cap, corectând-o cu blândeţe.

— Trebuie să fie singur acum.

— Sânge! am ţipat.

Am alergat la gratii şi mi-am întins mâinile printre ele, speriindu-i pe amândoi şi făcându-i să se îndepărteze.

La sfârşitul a încă şapte nopţi, când eram atât de înfometat, încât nici măcar mirosul de sânge nu mă mai trezea, au depus victima, un copil de pe străzi care cerşea îndurare, direct în braţele mele.

— O, nu-ţi fie teamă, am şoptit înfigându-mi dinţii în gâtul lui. Hm, ai încredere în mine, am continuat, savurând sângele, încercând să nu râd de plăcere, în timp ce lacrimile mele de sânge alunecau pe faţa lui mică. O, visează, visează lucruri plăcute! Vor veni sfinţii; îi vezi?

Apoi m-am lăsat pe spate, sătul, adunând de pe tavanul întunecat de deasupra capului meu acele mii de stele din piatră tare şi strălucitoare sau cremene pe care le amestecaseră în pământ. Mi-am lăsat capul să se rostogolească într-o parte, departe de corpul copilului, pe care l-am aranjat cu grijă, ca pentru somnul de veci, lângă peretele din spatele meu.

Am văzut o siluetă în celula mea, una mică. I-am văzut conturul subţire pe perete, stând şi uitându-se la mine. Alt copil? M-am ridicat înspăimântat. Nu venea nici un miros dinspre el. M-am întors şi m-am uitat la cadavru. Era întins ca şi mai devreme. Totuşi, acolo, lângă peretele opus, se afla chiar băiatul, mic, palid şi pierdut, privindu-mă.

— Cum se poate acest lucru? am şoptit.

Dar lucrul acela mic nu putea vorbi. Putea doar să privească. Era îmbrăcat în aceleaşi haine albe care erau şi pe cadavru, iar ochii îi erau mari, lipsiţi de culoare şi meditativi.

Mi-a ajuns la ureche un sunet de departe. O târşâire de picioare în lunga catacombă ce ducea spre închisoarea mea. Nu era pas de vampir. M-am apropiat, mişcându-mi uşor nările, în timp ce încercam să prind mirosul acestei fiinţe. Nimic nu se schimbase în aerul mucegăit şi umed. În celula mea se simţea doar mirosul morţii, al sărmanului trupşor neînsufleţit.

Mi-am fixat privirea pe fantoma mică şi perseverentă.

— Pe cine bântui aici? am întrebat disperat, în şoaptă. De ce te pot vedea?

Şi-a mişcat gura mică de parcă ar fi vrut să vorbească, însă a clătinat doar din cap foarte uşor, dar grăitor pentru tulburarea sa.

Paşii se apropiau. Am încercat iar să prind mirosul. Dar nu era nimic, nici măcar izul de murdărie al robelor pline de praf ale vampirilor, doar atât: apropierea acestui sunet de picioare târşâite. În cele din urmă, lângă gratii a apărut silueta înaltă a unei femei sălbatice.

Ştiam că este moartă. Ştiam! Ştiam că este moartă, ca şi cel mic care plutea pe perete.

— Vorbeşte cu mine, te rog, o, te rog, te implor, te rog, vorbeşte cu mine! am strigat.

Dar nici una din fantome nu-şi putea lua ochii de la cealaltă. Copilul, cu paşii uşori, s-a grăbit să ajungă în braţele femeii, iar ea, întorcându-se, după ce şi-a regăsit pruncul, a început să se facă nevăzută, în timp ce paşii ei scoteau din nou acelaşi sunet hârşâit pe podeaua tare, care îi anunţase venirea.

— Uită-te la mine! am implorat-o cu voce scăzută. Doar o privire.

S-a oprit. Nu mai rămăsese aproape nimic din ea. Dar a întors capul şi lumina slabă a ochilor ei s-a fixat asupra mea. Apoi, fără nici un zgomot, într-o linişte desăvârşită, a dispărut.

M-am lungit pe spate, cu mâinile întinse, într-un semn de disperare, şi am pipăit corpul copilului, care încă nu se răcise de tot.

Nu văd mereu fantomele lor.

Nu am încercat să stăpânesc mijlocul de a face acest lucru.

Aceste spirite care se adunau din când în când pe scena faptelor mele sângeroase nu-mi erau prieteni, ci erau un nou blestem. Nu citeam speranţa pe faţa lor atunci când treceau prin acele momente de nefericire a mea, când sângele era foarte cald în mine. Nu erau înconjurate de nici o lumină strălucitoare. Era oare foamea cea care îmi aducea această putere?

Nu am vorbit nimănui despre ele. În acea celulă nenorocită, în acel loc blestemat în care sufletul meu era distrus săptămână de săptămână, fără mângâierea unui coşciug, îmi era teamă de ele şi, cu timpul, am ajuns să le urăsc.

Numai viitorul îmi va arăta că restul vampirilor, în marea lor majoritate, nu le văd niciodată. Era oare un act de îndurare? Nu ştiam. Dar am început din nou să povestesc înainte.

Daţi-mi voie să revin la acel moment groaznic, la acea ordalie.

Petrecusem vreo douăzeci de săptămâni în această suferinţă.

Nici măcar nu mai credeam că lumea strălucitoare şi fantastică a Veneţiei existase vreodată. Şi ştiam că Stăpânul meu era mort. Ştiam acest lucru. Ştiam că tot ce iubisem murise.

Şi eram eu însumi mort. Uneori visam că eram acasă, în Kiev, în Lavra Pecerska, un sfânt Apoi mă trezeam la suferinţa mea.

Când Santino şi Alessandra cea căruntă au venit la mine, au fost blânzi, ca întotdeauna, iar Santino a lăcrimat văzându-mă cum ajunsesem şi mi-a spus:

— Vino la mine, vino acum, vino să înveţi de la mine cu adevărat, vino! Nici măcar cei nenorociţi, cum suntem noi, nu ar trebui să sufere în halul în care suferi tu. Vino la mine!

M-am încredinţat braţelor sale, mi-am deschis buzele pentru ale lui, mi-am plecat capul pentru a-mi lăsa faţa pe pieptul său şi, ascultându-i bătăile inimii, respiram adânc, de parcă şi aerul îmi fusese refuzat până în acel moment.

Alessandra şi-a lăsat mâinile reci, delicate, pe mine.

— Sărman copil orfan! Copil rătăcitor, o, ai făcut un drum atât de lung pentru a veni la noi!

Şi ce minune era faptul că tot ceea ce-mi făcuseră părea doar un lucru pe care-l suferiserăm împreună, o catastrofă comună şi inevitabilă.

CELULA LUI SANTINO

Stăteam întins pe podea, în braţele Alessandrei, care mă legăna şi îmi mângâia părul.

— Vreau să vânezi cu noi diseară, a spus Santino. Vino cu noi, cu mine şi cu Alessandra. Nu-i vom lăsa pe ceilalţi să te chinuie. Îţi este foame. Îţi este tare foame, nu-i aşa?

Şi astfel a început existenţa mea alături de Copiii întunericului.

Seară de seară vânam în linişte cu noii mei tovarăşi, noii-mei iubiţi – noul meu Stăpân şi noua mea Stăpână – şi după aceea am fost gata să-mi încep cu adevărat ucenicia, iar Santino, profesorul meu, având-o pe Alessandra drept ajutor din când în

când, m-a făcut elevul său, ceea ce era o mare onoare în clan, după cum se grăbeau să-mi spună ceilalţi, când aveau ocazia.

Am aflat ce a scris deja Lestat din ceea ce-i dezvăluisem, Marile Legi.

în primul rând, că noi eram organizaţi în clanuri în întreaga lume şi că fiecare clan îşi avea conducătorul său, iar mie îmi era menit să fiu unul dintre ei, o căpetenie de clan, şi că toată puterea avea să fie în mâinile mele. Eu şi numai eu eram cel care hotăra când să fie creat un nou vampir care să ni se alăture; eu şi numai eu trebuia să veghez ca transformarea să se facă în mod corespunzător.

În al doilea rând, Darul întunecat, pentru că aşa îi spunem noi, nu trebuie dat niciodată celor care nu erau frumoşi, deoarece înrobirea celui frumos cu Sângele întunecat era mai plăcută Domnului Celui Drept.

în al treilea rând, un vampir bătrân nu trebuia niciodată să-şi facă un nou ucenic, deoarece puterile noastre sporesc odată cu trecerea anilor, iar puterea celor bătrâni este prea mare pentru cei tineri. Tragedia suferită de mine, cel creat de ultimul dintre Copiii Mileniilor, Marius cel Mare, este o dovadă. Eu aveam forţa unui diavol în trupul unui copil.

în al patrulea rând, nici unul dintre noi nu-l poate distruge pe altul, cu excepţia conducătorului clanului, care trebuie să fie oricând pregătit să-i distrugă pe cei din turma sa care nu-i dau ascultare. Toţi vampirii vagabonzi, care nu aparţineau nici unui clan, trebuiau distruşi de conducătorul care îi vedea.

în al cincilea rând, nici un vampir nu trebuie să-şi dezvăluie vreodată identitatea sau puterile magice în faţa vreunui muritor şi apoi să-l lase să trăiască. Nici un vampir nu trebuie să scrie vreodată vreun cuvânt care să trădeze aceste secrete, într-adevăr, numele nici unui vampir nu a ajuns să fie cunoscut vreodată printre muritori şi fiecare dovadă a existenţei noastre care a scăpat vreodată în lumea lor trebuie, cu orice preţ, distrusă, la fel ca şi aceia care au permis o asemenea încălcare a voinţei lui Dumnezeu.

Mai erau şi alte lucruri. Existau ritualuri, incantaţii, un folclor de toate tipurile.

— Noi nu intrăm în biserici, pentru că Dumnezeu ne-ar ucide imediat, dacă am intra, m-a lămurit Santino. Nu ne uitam la crucifixe; doar prezenţa lor pe lanţul de la gâtul unei victime

este suficientă pentru a-i salva viaţa acelui muritor. Ne întoarcem ochii şi degetele de la medalioanele cu Sfânta Fecioară. Ne ferim de imaginile sfinţilor. Dar îi lovim cu un foc sfânt pe cei care merg neprotejaţi. Petrecem când şi unde vrem, cu cruzime, pe seama celor nevinovaţi şi a celor binecuvântaţi cu mai multă frumuseţe şi bogăţie. Dar nu ne lăudăm în lume cu ceea ce facem şi nici măcar unul faţă de altul. Marile castele şi curţi ale lumii ne sunt închise, pentru că absolut niciodată nu trebuie să ne amestecăm în destinul pe care Domnul nostru Isus Hristos l-a menit celor creaţi după chipul Său, mai mult decât viermii, focul arzător sau Moartea cea Neagră. Suntem un blestem al tenebrelor, suntem un secret. Suntem eterni. Şi atunci când lucrarea noastră se face pentru El, ne adunăm fără confortul oferit de bogăţie şi de lux, în acele locuri care ne-au fost menite în subteran pentru somn, şi acolo, având ca surse de lumină doar lumânări şi foc, ne spunem rugăciunile, ne cântăm cântecele, dansăm, da, dansăm în jurul focului, întărindu-ne astfel voinţa, bucurându-ne de forţa noastră cu surorile şi cu fraţii noştri.

Au trecut şase luni lungi, timp în care am studiat aceste lucruri, m-am aventurat pe aleile lăturalnice ale Romei pentru a vâna cu ceilalţi, pentru a mă ghiftui din cei părăsiţi de soartă, care îmi cădeau aşa de uşor în mână.

Nu-mi mai făceam probleme de conştiinţă pentru a-i găsi victimei o vină care să justifice festinul meu prădalnic. Nu mai practicam arta fină de a bea fără să provoc durere, nu-l mai apăram pe nenorocitul muritor de groaza de a-mi vedea faţa, mâinile mele disperate, colţii mei.

Într-o noapte, m-am trezit înconjurat de fraţii mei. Femeia cu părul grizonant m-a ajutat să mă ridic din sicriul de plumb şi mi-a spus că trebuia să merg cu ei.

Am plecat împreună afară, sub cerul înstelat. Făcuseră un foc foarte mare, ca în noaptea în care fraţii mei muritori îşi pierduseră vieţile.

Aerul era răcoros şi încărcat de mirosul florilor de primăvară. Auzeam privighetorile cântând. Iar în depărtare, şoaptele şi murmurele aglomeratei, măreţei Rome. M-am uitat spre oraş. I-am văzut cele şapte coline acoperite de lumini slabe, tremurătoare. Am văzut deasupra norii, coloraţi în auriu, îndreptându-se ameninţători spre aceste frumoase locuri.

Am văzut cercul format în jurul focului. Erau Copiii întunericului. Santino, într-o robă nouă, scumpă, de catifea neagră, o încălcare a regulilor noastre stricte, a înaintat ca să mă sărute pe fiecare obraz.

— Te trimitem departe, în nordul Europei, a spus, la Paris, unde a pierit conducătorul clanului, aşa cum vom pieri cu toţii mai devreme sau mai târziu, în foc. Copiii lui te aşteaptă. Au auzit poveşti despre tine, despre bunătatea ta, despre pioşenia şi frumuseţea ta. Vei fi conducătorul şi sfântul lor.

Unul după altul, fraţii au venit să mă sărute. Surorile, puţine la număr, m-au sărutat şi ele pe obraji.

Nu am spus nimic. Stăteam liniştit, ascultând cuminte cântecul păsărilor în pinii din apropiere, iar ochii îmi alunecau din când în când spre Cerurile care coborâseră, întrebându-mă dacă va ploua, dacă va cădea ploaia al cărei miros O simţeam, atât de curat şi de pur, singura apă purificatoare care îmi era permisă acum, ploaia dulce, romană, blândă şi caldă.

— Depui jurământul solemn că o să conduci clanul pe Căile întunericului, aşa cum va dori Satana şi Dumnezeu, stăpânul şi creatorul lui?

— Da.

— Juri să respecţi toate ordinele încredinţate ţie de Clanul Roman?

— Da.

Cuvinte, cuvinte şi iar cuvinte.

Au fost aruncate lemne în foc. Tobele dăduseră startul tonurilor celor solemne.

Am început să plâng.

Atunci Alessandra şi-a lăsat braţele delicate, părul ei grizonant, peste gâtul meu.

— Voi merge în nord cu tine, copile, a spus ea.

Eram copleşit de recunoştinţă. Am luat-o în braţe şi i-am ţinut trupul rece aproape de mine, cutremurându-mă de plâns.

— Da, dragule. Voi sta cu tine. Sunt bătrână şi voi sta cu tine până atunci când va veni vremea să merg la Judecata lui Dumnezeu, aşa cum trebuie să facem cu toţii.

— Atunci vom dansa de veselie! a strigat Santino. Satana şi Hristos, fraţi în Casa lui Dumnezeu, noi îţi dăm acest suflet perfect!

Şi-a ridicat braţele.

Alessandra s-a îndepărtat de mine, cu ochii sclipindu-i de lacrimi. Nu mă puteam gândi la nimic decât la mulţumirea provocată de faptul că ea va fi cu mine, că nu voi face singur această călătorie groaznică. Cu mine, Alessandra, cu mine. O, nebunul lui Satana şi al Dumnezeului care l-a făcut!

Stătea lângă Santino şi, cum acesta era înalt, îşi ridicase şi ea maiestuos braţele şi îşi flutura părul dintr-o parte în alta.

— Să înceapă dansul! a strigat ea.

Tobele au început un ropot, cornii urlau, iar bufniturile tamburinelor îmi umpleau urechile.

Un strigăt jos şi lung s-a auzit din cercul uriaş al vampirilor care, dintr-odată, unindu-şi mâinile, au început să danseze.

M-au tras în cercul pe care îl făcuseră în jurul focului dezlănţuit. Eram smucit ba la stânga, ba la dreapta, după cum se mişcau ei, după care m-au aruncat în sus, făcându-mă să mă învârtesc.

în timp ce mă răsuceam, am simţit vântul pe ceafă. Am ajuns cu bine jos, m-am lăsat prins de mâini, apoi m-am legănat iar la stânga şi la dreapta.

Deasupra, norii tăcuţi se îngroşau, încolăcindu-se şi traversând cerul întunecat. A venit ploaia, iar zgomotul ei surd se pierdea printre strigătele siluetelor care dansau nebuneşte, în trosnetul vreascurilor şi în răpăitul tobelor.

Am auzit-o. M-am întors şi am sărit în aer, am primit ploaia argintie care cădea peste mine ca o binecuvântare a Cerurilor întunecate, ca un botez cu apă al celor blestemaţi.

Muzica s-a înteţit. Un ritm barbar a izbucnit pretutindeni, iar lanţul ordonat de dansatori a fost uitat. În ploaie şi în lumina de nepotolit a focului uriaş, vampirii şi-au ridicat braţele, urlând, contorsionându-se, lăsându-se pe vine, cu spatele îndoit, lovind cu călcâiele în pământ, apoi aruncându-le în aer, cu braţele întinse, cu gurile deschise, cu şoldurile unduindu-li-se când se răsuceau şi săreau; şi ritmul revenea în gâtlejurile lor răguşite: *Dies irae, dies illa.* O, da, o, da, ziua suferinţei, o, ziua focului!

După aceea, când ploaia cădea solemn şi liniştit, când din foc nu mai rămăseseră decât nişte urme negre, când toţi plecaseră la vânătoare, când numai câţiva mai tocau pământul negru în dansul sabatic, intonându-şi rugăciunile într-un delir chinuit, m-am întins nemişcat, lăsând ploaia să mă spele, şi mi-am întors faţa spre pământ.

Mi se părea că acolo erau călugării din vechea mănăstire din Kiev. Râdeau de mine, dar blând. Spuneau:

— Andrei, ce te-a făcut să crezi că vei scăpa? Ştiai că Dumnezeu te chemase?

— Plecaţi de la mine, voi nu sunteţi aici, iar eu nu sunt nicăieri; sunt pierdut în întunericul unei ierni fără sfârşit.

Am încercat să mi-L imaginez pe El, Chipul Lui Sfânt. Dar acolo nu era decât Alessandra venită să mă ajute să mă ridic în picioare. Alessandra, care promisese să-mi vorbească despre timpurile întunecate, de dinainte de crearea lui Santino, când ea primise Darul întunecat în pădurile Franţei, spre care urma să plecăm împreună acum.

— O, Doamne, ascultă-mi rugăciunea, am şoptit.

Dacă aş fi putut măcar să-i văd Chipul Sfânt!

Dar astfel de lucruri ne erau interzise. Nu puteam să-I privim niciodată Chipul! Până la sfârşitul lumii trebuia să lucrăm fără această binecuvântare. Căci iadul este chiar absenţa lui Dumnezeu.

Ce pot spune în apărarea mea acum?

Ce pot spune?

Au spus alţii povestea despre cum, timp de secole, am fost conducătorul neclintit al Clanului din Paris, cum am trăit acei ani în ignoranţă şi în umbră, respectând legile, până când n-a mai fost Santino sau Clanul Roman care să mi le trimită, cum, în zdrenţe şi disperat, m-am agăţat de Vechea Credinţă şi de Vechile Drumuri, în timp ce alţii se aruncau în foc pentru a se distruge, sau, pur şi simplu, plecau în lumea largă.

Ce pot spune în apărarea transformării şi a sfântului care am devenit?

Timp de trei sute de ani am fost un îngeraş vagabond al lui Satana, am fost ucigaşul lui cu chip de copil, locotenentul său, nebunul său. Alessandra a fost întotdeauna cu mine; când alţii au pierit sau au dezertat, alături mi-a fost întotdeauna Alessandra, cea care a păstrat credinţa. Dar a fost păcatul meu, călătoria mea, prostia mea teribilă, şi eu singur trebuie să duc povara acestui lucru pentru tot restul vieţii mele.

în acea ultimă dimineaţă în Roma, înainte de plecarea spre nord, au hotărât că trebuia să îmi schimb numele.

Amadeo, care conţinea chiar numele lui Dumnezeu, era cel mai ruşinos nume pentru un Copil al întunericului, mai ales unul care urma să se afle în fruntea Clanului din Paris.

Din mulţimea de variante ce mi-au fost propuse, Alessandra a ales numele Armand.

Aşa că am devenit Vampirul Armand.

PARTEA A DOUA

Puntea suspinelor

Refuz să mai vorbesc despre trecut. Nu-mi place. Nu-mi pasă de el. Cum să vă povestesc despre ceva ce nu mă interesează? Să presupun că vă interesează pe voi?

Problema este că s-a scris deja prea mult despre trecutul meu. Dar dacă nu aţi citit acele cărţi? Dacă nu v-aţi adâncit în descrierile înflorite ale Vampirului Lestat despre mine şi despre pretinsele mele iluzii şi greşeli?

în regulă! încă puţin, dar numai ca să revin în New York, la momentul în care am văzut Năframa Sfintei Veronica, astfel încât să nu mai trebuiască să vă întoarceţi şi să citiţi acele cărţi, adică să fie suficientă lectura acesteia.

În regulă! Trebuie să continuăm traversarea Punţii Suspinelor.

Timp de trei sute de ani am fost credincios vechilor metode ale lui Santino, chiar şi după ce Santino însuşi a dispărut. Trebuie să înţelegeţi că acest vampir nu era mort. El a reapărut în epoca modernă, destul de sănătos, puternic, tăcut şi fără să mai facă apologia credinţelor pe care mi le băgase pe gât în anul 1500, înainte să fiu trimis la Paris.

Eram nebun în acele vremuri. Am condus clanul şi, din ceremoniile lui, din litaniile întunecate şi din botezul însângerat, am devenit arhitectul şi stăpânul. Forţa mea fizică a sporit cu fiecare an, aşa cum se întâmplă cu toţi vampirii; îmi hrăneam forţele vampirice bând cu lăcomie din victimele mele, aceasta fiind singura plăcere la care puteam visa.

Le puteam face vrăji celor pe care îi omoram. Alegându-i pe cei mai frumoşi, mai promiţători, mai cutezători şi mai minunaţi pentru festinul meu, le insuflam viziuni fantastice, care să le spulbere teama şi suferinţa.

Eram nebun. Refuzate fiindu-mi locurile luminate, confortul pe care îl oferea intrarea într-o biserică, înclinat spre perfecţiunea întru cele întunecate, hoinăream ca o fantomă

prăfuită pe aleile cele mai întunecoase ale Parisului, transformându-i muzica şi poezia cele mai nobile în zgomot, cu pietatea şi bigotismul care îmi astupase urechile, orb în faţa maiestuozităţii catedralelor şi palatelor.

Clanul îmi acapara toată dragostea, cu sporovăiala din întuneric despre cum am putea să fim sfinţii cei mai buni ai Satanei sau dacă unui otrăvitor frumos şi îndrăzneţ ar trebui să i se ofere pactul nostru demonic şi să devină unul de-al nostru.

Uneori însă treceam de la o nebunie acceptabilă la o stare ale cărei pericole le cunoşteam. În chilia mea de pământ din catacombele secrete de sub marele Cimitir al Inocenţilor din Paris, unde ne aveam vizuina, visam în fiecare noapte un lucru ciudat şi fără semnificaţie: ce se întâmplase cu acea comoară mică, fină, pe care mi-o dăduse mama? Ce se întâmplase cu acel artefact ciudat din Podii, pe care ea îl luase din colţul icoanelor şi mi-l pusese în mână, acel ou vopsit în roşu cu o stea foarte frumos pictată pe el? Unde putea fi acum? Ce se întâmplase cu el? Dacă nu l-aş fi lăsat, înfăşurat bine în blană, în sicriul de aur care-mi servise drept locuinţă cândva, oare s-ar mai fi întâmplat toate acestea? îmi aminteam de viaţa petrecută într-un oraş cu palate cu ţiglă albă şi cu canale strălucitoare, cu o mare cenuşie cu multe corăbii graţioase şi iuţi, plutind perfect, de parcă ar fi fost însufleţite, corăbii pictate frumos, adesea cu puntea împodobită de flori, cu pânzele cele mai albe, de parcă n-ar fi fost adevărate. Îmi aminteam de încăperea de aur cu un sicriu de aur în ea şi de această comoară, acel lucru fragil şi minunat, acest ou vopsit, acest ou fragil şi perfect, al cărui exterior pictat încuia în sine perfecţiunea, amestecul misterios de fluide vitale – o, ce imagine ciudată! Dar ce se întâmplase cu el? Cine îl găsise?

Cu siguranţă, îl găsise cineva.

Fie se întâmplase aşa, fie mai era încă acolo, ascuns în palatul îndepărtat din acel oraş plutitor, ascuns în carcera subterană, rezistentă la apă, construită adânc în pământul nămolos de sub apele lagunei. Nu, niciodată! Nu aşa, nu acolo! Nu te gândi la asta! Nu te gândi că l-au luat nişte mâini profane. Şi ştii, suflet mincinos şi trădător, că nu te-ai întors niciodată, dar niciodată, într-un astfel de loc, cum era oraşul cu apă îngheţată pe străzi, unde tatăl tău bea vin din mâinile tale şi te ierta că plecaseşi să te faci o pasăre întunecată, cu aripi puternice, o

pasăre de noapte care zbura mai sus de turnurile Oraşului lui Vladimir, de parcă cineva ar fi spart acel ou pictat atât de meticulos pe care mama ta îl preţuia când ţi l-a dat, l-ar fi spart cu un deget nelegiuit pe care l-ar fi apăsat direct în el şi din acel lichid stricat, din acel lichid împuţit, ai ieşit tu, pasărea nopţii, zburând peste coşurile fumegânde din Podii, peste turnurile Oraşului lui Vladimir, din ce în ce mai sus, mai departe, peste stepe, pe deasupra lumii, până în această pădure întunecată, adâncă şi nemărginită, din care nu vei scăpa niciodată, această sălbăticie rece şi neplăcută a lupilor înfometaţi, a şobolanilor, a viermilor care mişună şi a victimei care strigă.

A venit Alessandra.

— Trezeşte-te, Armand. Trezeşte-te! Visezi lucruri triste, sunt acele vise care precedă nebunia; nu mă părăsi, copile, nu; mă tem de moarte mai mult decât de acest lucru şi nu vreau să fiu singură. Nu te poţi duce în foc, nu te poţi duce şi să mă laşi aici.

Nu. Nu puteam. Nu aveam curajul să fac acest pas. Nu mai speram la nimic, deşi nu mai primisem nici o veste de la Clanul Roman de zeci de ani.

Dar iată că a venit şi sfârşitul secolelor lungi în care am fost în slujba Satanei.

A venit înveşmântat în haine roşii, chiar veşmintele care îi plăcuseră atât de mult Stăpânului meu, regele din vise, Marius. A venit mândru, oprindu-se pe străzile luminate ale Parisului, de parcă ar fi fost creaţia lui Dumnezeu.

Era un vampir-copil, la fel ca mine, fiu al secolului al şaptesprezecelea, după cum socoteau atunci că este vremea, un băutor de sânge rumen, obraznic, cu ifose, amuzant şi ironic, având înfăţişarea unui tânăr, venit să înăbuşe focul sacru care mai ardea în ţesutul cicatrizat al sufletului meu şi să împrăştie cenuşa.

Era Vampirul Lestat. Nu a fost vina lui. Dacă unul dintre noi ar fi reuşit să-l doboare într-o noapte, învingându-l cu sabia sa elegantă şi dându-i foc, am mai fi trăit câteva zeci de ani de deziluzii jalnice.

Dar nimeni nu a fost în stare. Era prea puternic pentru noi.

Creat de un renegat puternic şi bătrân, un vampir legendar pe nume Magnus, acest Lestat, în vârstă de douăzeci de ani de muritor, un aristocrat de ţară rătăcitor şi fără bani, din

ţinuturile sălbatice din Auvergne, care se lepădase de obiceiurile, respectabilitatea şi idealurile curteneşti pe care nu le avusese oricum niciodată, pentru că nu ştia nici măcar să scrie sau să citească, părându-i-se prea insultător să slujească un rege sau o regină, care devenise o celebritate blondă a teatrelor bulevardiere, un iubitor de femei şi de bărbaţi, un ambiţios egoist, acest Lestat, acest tânăr cu ochii albaştri, încrezător în sine, a fost lăsat orfan chiar în noaptea în care a fost creat de monstrul bătrân. Acesta i-a lăsat moştenire o avere într-o încăpere secretă dintr-un turn medieval ruinat şi apoi s-a îndreptat spre tihna eternă a flăcărilor mistuitoare.

Acest Lestat, care nu ştia nimic despre Clanurile Vechi şi despre Căile Vechi ale bandiţilor murdari de funingine, care se aciuau prin cimitire şi credeau că aveau dreptul să-l califice drept eretic, rebel şi bastard al Darului întunecat, a păşit ţanţoş prin Parisul modern, singur şi tulburat de puterile sale supranaturale, dar şi mândru de ele, dansând la Tuilleries cu cele mai frumoase şi mai bine îmbrăcate femei, delectându-se la balet şi la teatru. Cutreiera nu numai Locurile Luminii, cum le numeam noi, dar şi catedrala Notre Dame de Paris, ajungând chiar în faţa Altarului, fără ca fulgerul lui Dumnezeu să-l lovească acolo unde stătea.

El ne-a distrus. El m-a distrus.

Alessandra, nebună ca mulţi dintre cei bătrâni pe vremea aceea, a avut o discuţie jovială cu el după ce, aşa cum se cuvenea, l-am capturat şi l-am târât în sala noastră de judecată subterană; apoi ea s-a aruncat în flăcări, lăsându-mă să mă confrunt cu o absurditate evidentă: Căile Vechi nu mai existau, superstiţiile noastre erau demne de luat în râs, robele noastre negre şi prăfuite – ridicole, pedeapsa noastră şi negarea de sine – fără rost, credinţa noastră că i-am slujit pe Dumnezeu şi pe diavol – naivă şi stupidă, iar organizaţia noastră – la fel de absurdă în lumea pariziană atee din Epoca Raţionalismului pe cât i s-ar fi părut dragului meu veneţian, Marius, cu multe secole în urmă.

Lestat era distrugătorul, cel vesel, piratul care, neînchinându-se nimănui şi la nimic, a părăsit curând Europa pentru a-şi găsi siguranţa şi teritoriul propriu în colonia New Orleans din Lumea Nouă.

Nu avea să îmi ofere în schimb nici o filozofie consolatoare el, diaconul cu chip de copil care ieşise din închisoarea cea mai întunecată, golit de orice credinţă, pentru a îmbrăca hainele la modă, potrivite vârstei, şi a se plimba pe străzi, aşa cum făcusem şi eu cu trei sute de ani în urmă în Veneţia.

Adepţii mei, cei câţiva pe care nu îi puteam învinge şi nu îi puteam încredinţa flăcărilor, se învârteau neajutoraţi şi ameţiţi în această nouă libertate – liberi să culeagă aurul din buzunarele victimelor lor şi să le îmbrace mătăsurile şi perucile pudrate cu alb, să stea plini de uimire în faţa strălucirii scenei pictate, a armoniei sutelor de viori, a bufoneriilor actorilor care recitau.

Care urma să fie soarta noastră, atunci când, cu ochii înceţoşaţi, ne croiam drum pe bulevarde seara devreme, prin case opulente şi prin săli de bal grandios decorate?

Ne hrăneam în budoare căptuşite cu satin şi pe pernele de damasc ale trăsurilor aurite. Ne cumpăram singuri sicrie scumpe, sculptate frumos şi îmbrăcate în catifea, depozitate pentru noapte în beciuri cu lambriuri aurite de mahon.

Oare ce-avea să se aleagă de noi, cei dezbinaţi? Copiii mei se temeau de mine, iar eu eram nesigur de momentul în care frivolitatea şi frenezia Oraşului Luminilor i-ar fi făcut să se dedea la bufonerii pripite sau distructive?

Lestat a fost cel care mi-a oferit soluţia, mi-a dat locul în care să îmi odihnesc inima nebună, în care să îmi aduc adepţii la o oarecare împăcare cu lumea modernă.

înainte să mă lase pradă rămăşiţelor vechilor mele obiceiuri, mi-a lăsat moştenire chiar teatrul de bulevard în care jucase cândva rolul flăcăului din Commedia dele Arte. Toţi actorii lui umani din piesă plecaseră. Nu mai rămăsese decât clădirea elegantă şi îmbietoare, cu scena pictată vesel şi cu arcul aurit al avanscenei, cu cortina de catifea şi cu scaunele goale care mai aşteptau încă publicul zgomotos. Aici ne-am găsit refugiul cel mai sigur, atât de nerăbdători să ne ascundem în spatele măştilor vopsite în ulei şi al strălucirii care ne deghiza foarte bine pielea albă, lucioasă, graţia fantastică şi îndemânarea.

Am devenit actori, o companie obişnuită de nemuritori adunaţi pentru a interpreta pantomime decadente vesele pentru publicul muritor care nu a bănuit vreodată că noi, actorii cu

faţa albă, eram mai monstruoşi decât oricare dintre monştrii pe care îi interpretam în farsele şi în tragediile noastre.

Şi astfel a luat fiinţă Teatrul Vampirilor.

Şi, îmbrăcat ca un om, dar cu mai puţine pretenţii la acel titlu decât în toţi anii mei de eşec, am devenit mentorul lui.

Era cel mai puţin important lucru pe care îl puteam face pentru orfanii mei din Credinţa cea Veche, fluşturatici şi fericiţi cum erau într-o lume vulgară şi lipsită de Dumnezeu, în pragul revoluţiei politice.

De ce am condus atât de mult acest teatru, de ce am rămas an după an cu acest aşa-zis clan, nu ştiu. Singurul lucru pe care îl ştiu este că aveam nevoie de acest lucru, aşa cum avusesem nevoie de Marius şi de casa noastră din Veneţia sau de Alessandra şi de Clanul de sub Cimitirul Inocenţilor din Paris. Aveam nevoie de un loc în care să mă întorc înainte de răsăritul soarelui, un loc în care ştiam că alţii de felul meu se odihneau în siguranţă.

Şi pot afirma cu bună-credinţă: adepţii mei vampiri aveau nevoie de mine.

Aveau nevoie să creadă în calităţile mele de conducător şi, în clipele cele mai grele, nu i-am dezamăgit, impunând anumite restricţii asupra acelor nemuritori neglijenţi care ne puneau în primejdie din când în când prin etalarea publică a puterii supranaturale sau a cruzimii lor extreme, şi rezolvând, cu abilitatea matematică a unui savant idiot, afacerile noastre cu lumea.

M-am descurcat cu taxele, cu biletele, cu reclamele şi combustibilul pentru încălzire, cu iluminatul rampei, cu promovarea fabuliştilor talentaţi, într-un cuvânt, cu toate.

Şi, din când în când, simţeam o mare mândrie şi plăcere în acest lucru.

Creşteam cu fiecare sezon şi la fel se întâmpla cu publicul nostru: băncile tari au fost înlocuite cu scaune de catifea, iar pantomima ieftină cu producţii mai poetice.

În fiecare seară îmi ocupam locul din loja mea cu draperii de catifea, un gentilom cu venituri evidente, în pantaloni strâmţi, după moda vremii, cu jiletcă pe talie, din mătase imprimată, şi cu haină strâmtă din lână, cu părul pieptănat pe spate sub o panglică neagră sau aranjat deasupra gulerului alb, înalt, ţeapăn; mă gândeam la acele secole pierdute de ritualuri dez-

gustătoare şi de vise demonice, aşa cum cineva şi-ar aduce aminte de o boală lungă şi dureroasă într-o cameră lipsită de lumină, printre leacuri amare şi incantaţii fără noimă. Nu putea fi adevărat nimic din toate acelea: molima celor săraci şi prădalnici, cum fuseserăm noi, cântând despre Satana în întuneric.

Şi toate vieţile pe care le trăisem şi lumile pe care le cunoscusem păreau chiar mai lipsite de substanţă ca oricând.

Ce stătea ascuns sub zorzoanele mele, dincolo de ochii mei liniştiţi şi neiscoditori? Cine eram eu? Nu-mi mai aminteam oare de nici o flacără mai caldă decât cea care dădea strălucirea argintie zâmbetului meu palid? Nu îmi aminteam de nimeni care să fi trăit şi respirat vreodată în forma mea care se mişca acum. Un crucifix pictat cu sânge, o Fecioară desenată pe pagina unei cărţi de rugăciuni sau pictată în pastel, ce erau toate aceste lucruri decât nişte rămăşiţe vulgare ale unui timp aspru, insondabil, când puterile acum eliberate pluteau în potirul de aur sau ardeau înfricoşător pe un chip, deasupra unui altar strălucitor.

Nu ştiam nimic despre astfel de lucruri. Crucile smulse de la gâturile fecioarelor erau topite pentru a fi transformate în inele de aur pentru mine. Rozariile erau aruncate atunci când degetele mele de hoţ sfâşiau nasturii de diamant ai victimei.

În cei optzeci de ani petrecuţi la Teatrul Vampirilor – până la Revoluţia Franceză, în timpul căreia am rezistat cu o energie uimitoare, publicul fluierând spectacolele noastre aparent frivole şi morbide – şi mult timp după dispariţia teatrului, la sfârşitul secolului al douăzecilea, mi-am dezvoltat şi mi-am păstrat neschimbat felul ascuns şi tăcut de a fi, lăsând ca faţa mea de copil să-i păcălească pe adversari, pe potenţialii duşmani (rar i-am luat în serios) şi pe sclavii mei vampiri.

Eram cel mai rău dintre conducători, adică un conducător rece, indiferent, care inspiră frică în inimile tuturor, dar nu se deranjează să iubească pe nimeni. Mai păstram Teatrul Vampirilor, cum îl numeam noi în anul 1870, când fiul lui Lestat, Louis, a venit căutând răspunsurile pe care creatorul său înfumurat şi obraznic nu i le dăduse niciodată la întrebările lui, vechi de secole: de unde vin vampirii, cine ne-a creat şi de ce?

A, dar înainte să vă vorbesc despre venirea faimosului şi irezistibilului vampir Louis şi despre iubita lui splendidă,

Qaudia, daţi-mi voie să vă povestesc despre un incident minor, ce mi s-a întâmplat în primii ani ai secolului al nouăsprezecelea.

Poate că nu are nici o semnificaţie sau poate că trădează existenţa secretă a altcuiva. Nu ştiu. Îl relatez doar pentru că, probabil, dacă nu chiar sigur, are legătură cu cineva care a jucat un rol dramatic în povestea mea.

Nu pot preciza anul în care s-a petrecut acest mic eveniment. Daţi-mi voie să spun doar că muzica minunată, de vis, pentru pian a lui Chopin era în vogă la Paris, că romanele lui George Sand făceau furori şi că femeile renunţaseră deja la rochiile drepte şi lascive ale Imperiului şi purtau rochii de tafta, cu talia scurtă, cu poale grele şi ample, în care apăreau atât de des în daghereotipurile vechi.

Teatrul înflorea, după cum s-ar spune în ziua de azi, iar eu, obosit de spectacolele de aici, mă plimbam singur într-o seară pe terenul împădurit de dincolo de luminile Parisului, nu departe de o casă de ţară, din care răzbăteau voci fericite şi în care se vedeau candelabre aprinse.

Acolo am dat de un alt vampir.

Am recunoscut-o imediat după tăcerea ei, după lipsa de miros şi graţia aproape divină cu care îşi croia drum printre arbuştii sălbatici, aranjându-şi cum putea, cu mâinile albe şi mici, pelerina lungă, fâlfâitoare şi fusta bogată, având ca ţintă ferestrele minunat luminate din apropiere.

Mi-a simţit prezenţa aproape la fel de repede cum am simţit-o eu pe a ei, fiind destul de alarmantă de vârsta şi puterile mele. A îngheţat fără să se întoarcă şi să se uite.

Deşi vampirii vicioşi care jucau la teatru îşi păstraseră dreptul de a-i distruge pe rătăcitori şi pe intruşii din rândul celor nemuritori, eu, şeful lor, după anii în care fusesem un sfânt amăgit, nu dădeam un ban pe astfel de lucruri.

Nu voiam să-i fac nici un rău acestei creaturi şi, nepăsător, am rostit, cu o voce obişnuită şi blândă, în franceză, un avertisment:

— Teritoriu pustiit, draga mea. Nici nu e de tine aici. Îndreaptă-te spre un oraş mai sigur înainte de răsăritul soarelui.

Nici o ureche omenească nu putea auzi cuvintele pe care le rostisem.

Creatura nu a răspuns; gluga de tafta i-a căzut când şi-a plecat capul. Apoi, întorcându-se, mi s-a dezvăluit în razele lungi de lumină aurie care cădeau în spatele ei prin ferestre.

O cunoşteam pe această creatură. Îi cunoşteam faţa. O ştiam!

Şi într-o secundă înfiorătoare – o secundă hotărâtoare – am înţeles că ea, poate, nu mă recunoştea pe mine, aşa cum arătam acum, cu părul tăiat scurt, în pantaloni închişi la culoare, cu o haină ordinară, în acest moment tragic în care pozam în om, transformat în întregime din copilul bogat împodobit pe care îl ştia ea.

De ce nu am strigat? Bianca!

Dar nu înţelegeam, nu puteam crede, nu-mi puteam lăsa inima să salte de bucurie la ceea ce ochii îmi spuneau că este adevărat, că faţa ovală, splendidă, înconjurată de părul auriu şi de gluga de tafta era a ei, foarte sigur, cu aceleaşi trăsături din alte vremuri; era chiar ea, a cărei faţă fusese întipărită în sufletul meu aprins înainte şi după ce orice Dar întunecat mi-ar fi fost dat.

Bianca!

Dar dispăruse deja! Timp de mai puţin de o secundă i-am văzut ochii mari, prudenţi, plini de teamă vampirică, mai puternică şi mai ameninţătoare decât s-ar putea manifesta vreun muritor, apoi silueta ei a dispărut din pădure, din împrejurimi, din toate grădinile mari, întortocheate, pe care le-am scotocit, încet, dând din cap, mormăind singur, spunând: „Nu, nu se poate, nu, sigur că nu. Nu!”

Nu am mai văzut-o după aceea.

Acum nu ştiu dacă acea creatură fusese sau nu Bianca. Dar acum îmi cred sufletul, acum, când dictez această poveste, cred, cu un suflet vindecat şi căruia speranţa nu-i este străină, că a fost Bianca! Pot descrie foarte bine felul cum s-a întors către mine în grădina împădurită, iar în această imagine se mai află un detaliu care îmi confirmă că era ea: în acea seară, în afara Parisului, avea perle în părul ei blond. O, cât îi plăceau Biancăi perlele şi cât îi plăcea să şi le pună în păr! Şi le văzusem la lumina casei de ţară, sub umbra glugii ei, şiraguri de perle mici, răsucite în părul ei blond, iar în acel cadru era frumuseţea florentină pe care nu am uitat-o niciodată – la fel de

delicată în albul vampiric precum fusese înveşmântată de culorile lui Fra Filippo Lippi.

Nu m-a durut atunci. Nu m-a cutremurat. Aveam un suflet prea mic, prea amorţit, eram prea obişnuit să văd toate lucrurile doar ca pe nişte fragmente într-o serie de vise fără legătură între ele. Era foarte probabil că nu îmi permiteam să cred astfel de lucruri.

Numai că acum mă rog să fi fost ea, Bianca mea, şi cineva, puteţi ghici foarte bine cine ar putea fi acel cineva, să-mi spună dacă era sau nu curtezana mea dragă.

Oare vreun membru al Clanului Roman, plin de ură şi setos de sânge, vânând-o în noaptea din Veneţia, a căzut sub vraja ei, a părăsit Căile întunecate şi a făcut-o iubita lui pentru totdeauna? Sau oare Stăpânul meu, supravieţuind focului groaznic, după cum ştim că s-a întâmplat, a căutat-o pentru sângele de care avea nevoie şi i-a oferit nemurirea pentru a-i fi alături în timp ce se refăcea?

Nu mă pot pune în situaţia de a-l întreba pe Marius despre acest lucru. Poate o faceţi voi. Şi poate prefer să sper că era ea, nu să aud negări care mi-ar face speranţa lipsită de temei.

A trebuit să vă spun acest lucru. A trebuit Cred că era Bianca.

Acum daţi-mi voie să mă întorc la Parisul anului 1870 – câteva zeci de ani mai târziu – în momentul în care vampirul Lumii celei Noi, Louis, a venit la uşa mea în căutarea atât de tristă a răspunsurilor la întrebările sale înfricoşătoare: de ce suntem aici şi cu ce scop.

Cât de trist pentru Louis că trebuia să îmi pună toate acele întrebări! Cât de trist pentru mine!

Cine putea mai bine decât mine să ia în derâdere cu mai mult sânge rece întreaga idee a cadrului salvator pentru creaturile nopţii, care, fiind cândva oameni, nu pot fi absolvite vreodată de fratricid, de înfruptarea din sângele omenesc? Cunoscusem umanismul orbitor, înţelept, al Renaşterii, recrudescenţa întunecată a ascetismului în Clanul Roman şi cinismul sumbru al epocii Romantismului.

Ce altceva aveam eu să-i spun acestui vampir cu faţa blândă, Louis, această creaţie a mai puternicului şi mai neruşinatului Lestat, decât că va găsi în lume suficientă frumuseţe care să-l susţină şi că în sufletul său trebuie să afle curajul necesar

pentru a trăi, dacă, într-adevăr, era alegerea lui să continue să trăiască, fără să privească imagini ale lui Dumnezeu şi fără ca diavolul să-i dea o linişte artificială şi de scurtă durată.

Nu i-am împărtăşit niciodată lui Louis istoria mea amară; totuşi, i-am mărturisit secretul îngrozitor, că în jurul anului 1870, când existam deja de patru sute de ani printre cei nemuritori, nu cunoşteam un băutor de sânge mai bătrân decât mine.

Această mărturisire mi-a trezit un acut sentiment de singurătate şi, privind faţa chinuită a lui Louis, mergând în urma siluetei lui slabe, delicate, pe măsură ce îşi croia drum prin zarva Parisului secolului al nouăsprezecelea, am ştiut că acest gentleman cu părul negru şi înveşmântat în haine negre, atât de slab, atât de bine făcut, atât de sensibil în toate trăsăturile sale, era întruparea ademenitoare a suferinţei pe care o trăisem eu.

El jelea pierderea harului dintr-o singură viaţă omenească. Eu jeleam pierderea harului secolelor. Supus cum era stilurilor epocii care îl formase – dându-i redingota neagră, amplă şi vesta fină, din mătase albă, gulerul înalt, asemănător cu cel al preoţilor catolici, cu jabouri imaculate de olandă – m-am îndrăgostit nebuneşte de el; am lăsat în ruină Teatrul Vampirilor (l-a ars el din temelii, furios dintr-un motiv bine întemeiat) şi am călătorit cu el prin lume până foarte târziu în epoca modernă.

În cele din urmă, timpul a distrus dragostea noastră. Timpul a spulberat intimitatea noastră dulce. Timpul a devorat orice conversaţie sau plăcere de care ne bucuraserăm împreună.

A mai fost un lucru, inevitabil, oribil şi de neuitat, care a contribuit la distrugerea noastră. A, nu vreau să vorbesc despre el, dar care dintre noi îmi va permite să păstrez tăcerea în privinţa Claudiei, vampirul-copil pe care sunt acuzat că l-am distrus?

Claudia. Cine dintre noi, cei de astăzi, pentru care dictez această poveste, cine din publicul modern, care citeşte aceste poveşti ca pe o ficţiune plăcută nu are în cap o imagine vie a ei, copilul-vampir cu părul de aur, cârlionţat, creat de Louis şi de Lestat într-o noapte de nebunii din New Orleans, vampirul-copil ale cărui minte şi suflet au devenit la fel de mari ca ale unei femei nemuritoare, în timp ce trupul a rămas cel al unei păpuşi franceze perfect pictate?

Pentru a vă reaminti, a fost ucisă de trupa mea nebună de actori şi actriţe-demoni, deoarece, când a apărut la Teatrul Vampirilor cu Louis drept protectorul şi iubitul ei, a devenit clar pentru prea mulţi că ea încercase să-l ucidă pe creatorul ei principal, pe Lestat. Uciderea propriului creator sau încercarea de a-l ucide pe acesta era o crimă ce se pedepsea cu moartea, iar ea era printre condamnaţi din momentul în care a devenit cunoscută Clanului din Paris, deoarece era un lucru interzis, un copil nemuritor, prea mică, prea fragilă, cu tot farmecul ei, şi prea vicleană să supravieţuiască de una singură. A, sărmană creatură blasfematoare şi nurlie! Vocea ei blândă şi monotonă, ieşind de pe buze mici, ce ar fi fost sărutate neîntrerupt, mă va bântui mereu.

Dar nu eu am hotărât uciderea ei. A murit mai oribil decât şi-ar putea cineva imagina şi nu am acum tăria necesară să spun această poveste. Daţi-mi voie să spun doar că înainte de a fi vârâtă într-o fântână de cărămidă pentru a aştepta sentinţa la moarte a zeului Phoebus, am încercat să-i îndeplinesc dorinţa cea mai mare, aceea de a avea un trup de femeie, o formă potrivită dimensiunii tragice a sufletului ei.

Ei bine, cu alchimia mea lipsită de îndemânare, tăind capetele de pe trupuri şi împotmolindu-mă la transplantul lor de la unul la altul, am eşuat în încercarea mea. Într-o noapte, când voi fi băut sânge de la mai multe victime şi voi fi mai obişnuit cu confesiunea decât sunt acum, vă voi povesti operaţiile crude şi sinistre pe care le-am făcut, ajutat de încăpăţânarea unui magician şi de nepriceperea unui copil, şi vă voi povesti cu detalii groteşti şi înfiorătoare catastrofa care a ieşit din scalpelul, aţa şi acul meu chirurgical.

Daţi-mi voie să spun aici că era iar ea însăşi, hidos mutilată, o replică prost croită a copilului angelic care fusese înainte de încercarea mea, când a fost încuiată în dimineaţa aceea violentă pentru a-şi aştepta moartea cu mintea limpede. Focul cerului a distrus dovada groaznică a chirurgiei mele satanice, transformând-o într-un monument din cenuşă. Nu a rămas nici o urmă din ultimele ore pe care le-a petrecut în camera de tortură din laboratorul meu improvizat. Nu este nevoie să cunoască nimeni ceea ce spun eu acum.

M-a bântuit mulţi ani. Nu-mi puteam alunga din minte imaginea capului ei de fetiţă şi a cârlionţilor căzuţi, fixaţi ciudat

cu cusături negre, grosolane, de trupul chinuit, tremurător şi decăzut de vampir-femeie, al cărei cap îl aruncasem în foc.

A, ce dezastru mare a fost, femeia-monstru cu cap de copil, incapabilă să vorbească, dansând într-un cerc frenetic, cu sângele şiroindu-i pe gura înfiorătoare, cu ochii alunecând dintr-o parte în alta, cu braţele bălăngănindu-i-se ca oasele rupte ale unei aripi invizibile.

Era un adevăr pe care am jurat să-l ţin ascuns pentru totdeauna faţă de Louis de Pointe du Lac şi faţă de toţi care mă vor chestiona vreodată. Mai bine să îi las să creadă că am condamnat-o fără să încerc s-o salvez, atât de vampirii din teatru, cât şi de nefericita dilemă a formei sale angelice mici, ademenitoare, cu pieptul plat şi pielea mătăsoasă.

Nu mai putea fi vorba de salvare după ce am ratat operaţia, măcelărind-o; era ca un prizonier supus cruzimii celui care doar zâmbeşte amar şi visător, în timp ce ea este condusă, sfâşiată şi nefericită, spre groaza finală a rugului. Fusese un pacient lipsit de speranţă, în separeul urât mirositor al morţii antiseptice dintr-un spital modern, eliberată, în sfârşit, din mâinile doctorilor tineri şi zeloşi doar ca să-şi dea duhul pe o pernă albă.

Destul! Nu vreau să retrăiesc acele momente.

Nu vreau!

Nu am iubit-o niciodată. Nu am ştiut cum.

Mi-am realizat planurile cu o detaşare rece şi cu un pragmatism diabolic. Fiind condamnată şi, ca atare, nemaifiind nimic şi nimeni, era specimenul cel mai potrivit pentru fanteziile mele. Aceasta era oroarea a ceea ce s-a întâmplat, oroarea secretă care a eclipsat orice credinţă pe care am mai invocat-o ulterior, în favoarea curajului avut în experimentele mele. Aşa că secretul a rămas la mine, la Armand, care fusesem martorul a secole întregi de cruzimi nespuse, o poveste nepotrivită pentru urechile delicate ale lui Louis, care nu ar fi suportat astfel de descrieri ale degradării şi ale suferinţelor ei şi care nu a supravieţuit cu adevărat, în sufletul său, morţii ei pline de cruzime.

Cât despre ceilalţi, turma mea cinică şi proastă, care asculta pervers la uşa mea ţipetele, ghicind poate dimensiunea vrăjitoriei mele ratate, acei vampiri au murit de mâna lui Louis.

Într-adevăr, tot teatrul a plătit pentru durerea şi furia lui, şi poate că aşa a fost drept.

Eu nu pot judeca.

Nu i-am iubit pe cabotinii aceia francezi, decadenţi şi cinici. Cei pe care îi iubisem şi cei pe care îi puteam iubi erau cu toţii, în afară de Louis de Pointe du Lac, dincolo de stăpânirea mea.

Trebuia să îl am pe Louis, aceasta era decizia mea. Nu mai ştiam altceva. Aşa că nu am intervenit atunci când Louis a incinerat întregul Clan şi teatrul infam, lovind, cu riscul propriei vieţi, cu flăcări şi cu coasa chiar în zori.

De ce m-a însoţit apoi pe mine?

De ce nu l-a urât pe cel pe care l-a învinovăţit de moartea Claudiei?

— Tu ai fost conducătorul lor; ai fi putut să îi opreşti.

îmi tot spunea aceste cuvinte.

De ce hoinărisem atâţia ani împreună, alunecând ca nişte fantome elegante în giulgiurile noastre de catifea, cu panglici, în luminile electrice şi prin zgomotul electronic al vremurilor moderne?

A rămas cu mine pentru că trebuia să o facă. Era singura modalitate prin care putea continua să existe, pentru că nu a avut niciodată curajul necesar să înfrunte moartea şi nici nu-l va avea.

Şi astfel a suferit după moartea Claudiei, la fel cum suferisem eu secole de-a rândul şi în anii spectacolelor bulevardiere de prost-gust, dar, cu timpul, a învăţat să fie singur.

Louis, însoţitorul meu, se usca de bunăvoie ca un trandafir frumos, în mod intenţionat neudat, ca să-şi păstreze forma, ba, chiar mai mult, mirosul şi culoarea. Cu tot sângele pe care îl bea, se usca şi el, şi inima lui, devenind un străin faţă de el însuşi şi faţă de mine.

înţelegând prea bine limitele spiritului meu pervertit, m-a uitat cu mult înainte să mă alunge, dar şi eu învăţasem câte ceva de la el.

Pentru scurtă vreme, cu evlavie pentru lume şi tulburat de ea, şi eu am continuat singur, poate pentru prima oară cu adevărat singur.

Dar cât timp poate rezista vreunul dintre noi fără un seamăn? Pentru mine, în orele cele mai întunecate, fusese bătrâna

călugăriţă a Căilor Vechi, Alessandra, sau cel puţin murmurele celor care credeau că sunt un mic sfânt.

De ce în acest ultim deceniu al secolului XX fiecare dintre noi caută pe altul doar pentru câteva vorbe de convenienţă şi pentru schimburi de impresii? De ce ne-am adunat cu toţii aici, în această mănăstire veche şi prăfuită, cu atâtea camere goale cu pereţi din cărămidă, pentru a-l plânge pe Vampirul Lestat? De ce vin aici cei mai bătrâni dintre noi pentru a fi martori la această înfrângere, cea mai recentă şi cea mai îngrozitoare?

Pentru că nu suportăm să fim singuri. Nu îndurăm singurătatea, aşa cum nu o puteau îndura nici călugării din vechime, bărbaţii care credeau că au renunţat la toate de dragul lui Hristos şi, cu toate acestea, se adunau împreună în congregaţii pentru a fi împreună, chiar şi atunci când îşi impuneau să respecte regulile aspre ale chiliilor solitare şi ale tăcerii netulburate. Pentru că pur şi simplu nu puteau suporta să fie singuri.

Suntem prea mult bărbaţi şi femei; totuşi suntem făcuţi după chipul Creatorului şi ce putem spune cu siguranţă despre El este că El, oricine ar fi – Hristos, Yahweh, Allah – El ne-a făcut, deoarece chiar şi El, în infinita Lui perfecţiune, nu poate suporta singurătatea.

Cu timpul am cunoscut o altă iubire, o iubire pentru un băiat muritor, Daniel, căruia Louis îi spusese cu patimă povestea sa, publicată sub titlul absurd *Interviu cu un vampir,* pe care l-am transformat mai târziu în vampir, din aceleaşi motive pentru care Marius m-a făcut pe mine cu atâta vreme în urmă: pentru că băiatul, care fusese însoţitorul meu muritor, fidel şi doar uneori mi-a dat bătăi de cap, era în pragul morţii.

Crearea lui Daniel nu ascunde nici un mister în sine. Singurătatea ne va împinge întotdeauna la astfel de lucruri. Dar credeam cu tărie că aceia care ne fac pe noi ne dispreţuiesc mereu pentru că ne-au creat. Nu pot pretinde că nu l-am dispreţuit niciodată pe Marius, atât pentru că m-a creat, cât şi pentru faptul că nu s-a mai întors niciodată să mă asigure că supravieţuise focului groaznic provocat de Clanul Roman. Preferasem să îl caut pe Louis decât să creez alţi vampiri. La scurt timp după ce l-am creat pe Daniel, am văzut cum temerile mele s-au împlinit

Daniel, deşi viu şi plin de spirit, politicos şi amabil, nu mai poate suporta compania mea, aşa cum nici eu nu o suport pe a lui. Având în vene sângele meu puternic, poate rivaliza cu oricine este suficient de prost să îi strice planurile pentru o seară, o lună sau un an, dar nu poate lupta cu compania mea permanentă, şi nici eu cu a lui.

L-am transformat pe Daniel dintr-un romantic incurabil într-un ucigaş adevărat; am făcut reală, în celulele sângelui său, oroarea pe care îşi imagina că o înţelege la mine. I-am îndesat faţa în carnea primului tânăr inocent pe care a trebuit să îl ucidă pentru a-şi astâmpăra setea inevitabilă, şi astfel am căzut de pe piedestalul pe care mă pusese în mintea lui nebună, imaginativă, poetică, exuberantă.

Dar eram înconjurat de alţi vampiri când l-am pierdut pe Daniel sau, mai bine zis, făcându-mi-l pe Daniel ucenic, l-am pierdut ca iubit muritor şi, treptat, am început să-l las să se îndepărteze.

Nu eram singur, pentru că mai făcusem, din motive pe care nu mi le pot explica nici mie, nici altora, un clan – unul care să-l continue pe cel de sub Cimitirul Inocenţilor din Paris şi pe cel de la Teatrului Vampirilor, iar acesta era un refugiu modern şi pretenţios pentru cei mai bătrâni, cei mai învăţaţi, cei mai rezistenţi din tagma noastră. Era un fagure cu camere luxoase într-una dintre cele mai potrivite clădiri – un hotel modern aglomerat, un adevărat paradis comercial de pe o insulă de lângă coasta oraşului Miami, din Florida, o insulă pe care luminile nu se stingeau nicicând şi muzica nu înceta niciodată să cânte, o insulă pe care bărbaţii şi femeile veneau cu miile de pe ţărm în bărci mici pentru a colinda magazinele scumpe sau pentru a face dragoste în camere şi în apartamente de hotel opulente, decadente, impresionante şi mereu la modă.

Insula Nopţii – aceasta era creaţia mea, cu propriul port, cu cazinourile secrete, ilegale, cu sala de gimnastică ai cărei pereţi erau acoperiţi cu oglinzi, cu piscina cu apă foarte caldă, cu fântânile arteziene de cristal, cu scările rulante argintii, cu magazinele sale ameţitoare, cu barurile sale, tavernele, locurile de petrecere a timpului liber, teatrele în care eu însumi, în jachete de catifea elegante, pantaloni strâmţi din dril şi ochelari fumurii, cu părul tuns în fiecare seară (deoarece creşte zilnic la lungimea sa din vremea Renaşterii), puteam să

hoinăresc în liniște, anonim, înotând printre murmurele nepăsătoare, dar plăcute ale muritorilor din jurul meu, căutând momentul în care setea făcea să aleg un muritor care mă dorea cu adevărat, un individ care, sănătos fiind, sărac, normal sau nebun, voia să fie primit în brațele experimentate și distrugătoare ale morții și supt de tot de sânge și de viață.

Nu ajungea să mi se facă foame. Îmi aruncam victimele în apele curate, calde și adânci ale Mării Caraibilor. Îmi deschideam ușa pentru toți cei care se ștergeau pe picioare înainte să intre. Era ca și cum s-ar fi întors vremurile trecute, din Veneția, când palatul Biancăi le era deschis tuturor doamnelor și domnilor, tuturor artiștilor, poeților, visătorilor și intriganților care îndrăzneau să se arate.

Ei bine, acele vremuri încă nu se întorseseră.

Nu a fost nevoie de vagabonzi cu robe negre pentru a destrăma Clanul Insulei Nopții. Cei care se aciuaseră pentru o vreme, de obicei, hoinăreau solitari. Vampirilor nu le place compania altor vampiri. Ei doresc iubirea altor nemuritori, întotdeauna așa stau lucrurile, și au nevoie de ea, așa cum au nevoie de legăturile trainice ale loialității ce apare inevitabil printre cei care refuză să devină dușmani. Dar ei nu doresc companie.

Când splendidele mele saloane cu pereți de sticlă de pe Insula Nopții s-au golit, eu începusem cu mult înainte să hoinăresc singur săptămâni întregi, chiar luni de zile.

Insula Nopții încă mai există. Este acolo și, din când în când, mă întorc la ea și găsesc câte un nemuritor singuratic care s-a înregistrat, cum spunem azi, pentru a vedea cum o duc ceilalți din tagma noastră sau să-i întâlnească pe cei care se află în vizită. Am vândut marea afacere în schimbul unei averi de muritor, dar am păstrat dreptul de proprietate asupra vilei de patru etaje (un club privat numit // *Villagjd),* cu criptele sale subterane secrete, în care sunt bine-veniți toți cei asemenea nouă.

Toți cei ca noi.

Nu sunt mulți. Dar dați-mi voie acum să vă spun cine sunt ei. Permiteți-mi să vă spun cine a supraviețuit secolelor, cine a reapărut după sute de ani de absență misterioasă, cine s-a remarcat pentru a fi menționat în recensământul nescris al Morților Vii moderni.

Unul dintre ei este Lestat, primul şi cel mai important, autorul a patru cărţi despre viaţa şi aventurile sale, cuprinzând tot ce aţi vrea să ştiţi despre el, plus câteva lucruri despre unii dintre noi. Lestat a fost mereu un hoinar pus pe farse. Înalt de 1,80, era un tânăr de vreo douăzeci de ani atunci când a fost făcut vampir, avea ochii albaştri, mari şi calzi, părul blond şi des, maxilarele puternice, gura frumos desenată, iar pielea uşor bronzată în urma unui sejur petrecut la soare, care ar fi fost fatal pentru un vampir mai slab. Era un bărbat admirat de femei, ca o creaţie a lui Oscar Wilde, era oglinda modei, cel mai îndrăzneţ şi, uneori, nepoliticos vagabond, un singuratic, un rătăcitor, un sfâşietor de inimi şi un tip isteţ, poreclit „Prinţul Ştrengar" de către Stăpânul meu – da, imaginaţi-vă, Marius al meu, da, chiar el, care a supravieţuit torţelor Clanului Roman! „Prinţul Ştrengar"! deşi aş vrea să ştiu de la ce curte era şi ce drept divin şi sânge regal avea. Lestat, în venele căruia curgea sângele celei mai vechi dintre noi, da, chiar sângele Evei speciei noastre, cea care.a supravieţuit Edenului ei de acum cinci sau şapte mii de ani, groaza perfectă care, ridicându-se sub numele poetic şi înşelător de Regina Akasha a Celor-Care-Trebuie-Păstraţi, aproape a distrus lumea.

Lestat nu era un prieten de lepădat, ci unul pentru care aş fi renunţat bucuros la nemurirea mea, unul dintre cei a căror companie şi iubire am implorat-o uneori, unul dintre cei pe care îi găsesc exasperaţi, fascinanţi şi insuportabil de enervanţi, unul fără de care nu pot trăi.

Cam atât despre el.

Louis de Pointe du Lac, pe care vi l-am descris deja mai sus, dar la care îmi face mereu plăcere să mă gândesc: zvelt, puţin mai înalt decât Lestat, creatorul său, cu părul negru, uscăţiv, cu pielea albă, cu degete incredibil de lungi şi delicate, cu picioare care nu fac nici un zgomot când păşeşte. Louis, ai cărui ochi verzi însufleţiţi sunt oglinda însăşi a nefericirii îndurate, cu vocea blândă, foarte uman, slab, a trăit doar două sute de ani, fără să reuşească să citească în mintea altuia, nici să leviteze sau să fascineze pe cineva decât din neatenţie, ceea ce poate fi considerat un lucru hilar, el fiind un nemuritor de care se îndrăgosteau muritorii. Louis, un ucigaş fără discernământ pentru că nu-şi putea potoli setea decât ucigând, deşi este prea slab pentru a risca să-şi vadă victima murindu-i în

braţe, şi, pentru că nu are pic de mândrie sau de vanitate care să-l împingă la o ierarhizare a victimelor alese, îi ia pe cei al căror drum se intersectează cu al său, indiferent de vârstă, de înzestrări fizice, de binecuvântări ale naturii sau ale sorţii. Louis, un vampir înverşunat şi romantic, tipul de creatură a nopţii care bântuie prin umbrele adânci ale Operei pentru a o asculta pe Regina Nopţii a lui Mozart dând glas cântecului său irezistibil.

Louis – cel care nu a dispărut niciodată, cel care a fost mereu deosebit de ceilalţi, care este atât de uşor de urmărit şi de abandonat, Louis, care nu va mai crea alţi băutori de sânge după gafele sale cu copiii-vampir, Louis, care, în trecut, punea întrebări despre Dumnezeu, despre diavol, despre Adevăr şi Iubire.

Dragul de Louis, atât de plictisitor, citind Keats la lumina lumânării. Louis stând în ploaie, pe o stradă pustie, privind prin vitrinele magazinelor cum extraordinarul actor Leonado DiCaprio, interpretându-l pe Romeo al lui Shakespeare, o sărută pe Julieta lui iubită (Claire Danes) pe ecranul televizorului.

Gabrielle. Ea mai este încă printre noi. A fost şi pe Insula Nopţii. Toată lumea o urăşte. Este mama lui Lestat şi l-a abandonat de secole bune; nu este în stare să ia în seamă ţipetele după ajutor, regulate şi inevitabil înnebunite, ale acestuia; chiar dacă nu le poate auzi, fiind creaţia ei, ar putea afla despre ele de la alţi vampiri care, atunci când Lestat este în încurcătură, de-abia aşteaptă să răspândească vestea prin lume. Gabrielle seamănă cu el, doar că este femeie, o femeie adevărată, adică are trăsături mai ascuţite, mijlocul subţire, sâni mari, ochi dulci, şăgalnici întru totul lipsiţi de loialitate, şi arată superb în rochia neagră de bal, cu părul desfăcut, cel mai adesea pudrat, fără sex, înveşmântată în pantaloni de piele moale sau cu curea, un călător neobosit şi un vampir atât de viclean şi de crud, încât a uitat până şi ce înseamnă să fii uman sau să suferi. Cred că a uitat peste noapte, dacă a ştiut vreodată. În viaţa de muritor a fost una dintre acele fiinţe pe care le interesează mereu ce fac ceilalţi. Gabrielle, cu vocea joasă, răutăcioasă şi când nu vrea, glacială, neplăcută, o rătăcitoare prin pădurile înzăpezite ale Nordului îndepărtat, o ucigaşă de urşi albi uriaşi, precum şi de tigri albi, o legendă

rece a triburilor neîmblânzite, mai asemănătoare cu reptilele preistorice decât cu oamenii. Frumoasă, desigur, cu părul blond prins cu o panglică la spate, aproape regală în jacheta de safari de piele de culoarea ciocolatei şi cu o pălărie cu boruri mici, cu mers maiestuos, o ucigaşă rapidă, incapabilă de milă, în aparenţă chibzuită, dar un mister pentru totdeauna. Gabrielle, fără a fi în stare să-i fie cuiva de folos, decât ei înseşi. Poate că într-o noapte va spune ceva cuiva.

Pandora, copilă de peste două milenii, consoarta iubitului meu Marius, cu o mie de ani înainte de naşterea mea. O zeiţă, făcută din marmură însângerată, o frumuseţe puternică venită din sufletul cel mai profund al Romei antice, având ferocitatea dublată de moralitate a vechii clase senatoriale a celui mai marelui imperiu pe care l-a cunoscut Apusul. Nu o cunosc. Faţa ei ovală luceşte de sub mantia de păr castaniu ondulat. Pare prea frumoasă pentru a răni pe cineva. Are vocea blândă, ochii inocenţi, imploratori, chipul fără cusur, iar, din înţelegere faţă de ceilalţi, devine vulnerabilă şi caldă. Un mister. Când mătasea o descoperă pentru scurt timp, i se zăreşte braţul gol, împodobit cu o brăţară în formă de şarpe; este prea fermecătoare pentru bărbaţii muritori şi este invidiată de femei, învăluită în rochii lungi, se mişcă precum o fantomă prin camerele din jur, de parcă nu ar fi reale pentru ea, iar ea, fantoma unui dansator, caută un loc perfect pe care doar ea este în stare să-l găsească. Puterile ei rivalizează, desigur, cu cele ale lui Marius. A băut din izvorul Edenului, adică din sângele Reginei Akasha. Poate da foc obiectelor uscate, poate ucide băutorii tineri de sânge dacă aceştia o ameninţă, dar, cu toate acestea, pare inofensivă, mereu feminină, deşi fără sex, o femeie palidă şi melancolică, pe care aş vrea să o strâng în braţe.

Mai e apoi Santino, vechiul sfânt al Romei. A călătorit prin dezastrele erei moderne, păstrându-şi nealterată frumuseţea, având încă umerii laţi, pieptul puternic, pielea măslinie, mai palidă acum din cauza necruţătorului sânge magic, capul mare, cu păr negru, ondulat, adesea tăiat seara, la apus, poate pentru a-şi păstra anonimatul, modest, îmbrăcat perfect în negru. Nu spune nimic nimănui. Mă priveşte în tăcere, de parcă nu am fi discutat niciodată despre teologie şi misticism, de parcă nu mi-ar fi tulburat niciodată fericirea, nu mi-ar fi transformat

tinereţea în cenuşă, nu mi-ar fi adus Stăpânul într-o convalescenţă ce a durat un secol, nu mi-ar fi spulberat tot confortul. Poate îşi imaginează că suntem victimele unei moralităţi intelectuale puternice, a unei pasiuni tulburătoare pentru conceptul de finalitate, doi răniţi din acelaşi război.

Din când în când pare viclean şi chiar antipatic. Ştie multe lucruri. Nu subestimează puterile celor din vechime, care, spre deosebire de secolele trecute, se plimbă acum printre noi cu dezinvoltură. Când mă priveşte, ochii lui negri sunt neşovăielnici şi pasivi. Umbra bărbii sale, fixată pentru totdeauna în pielea lui, este la fel de frumoasă cum a fost întotdeauna. Are toate atributele virilităţii, poartă cămaşă albă apretată, descheiată la gât, lăsând să i se vadă părul negru, cârlionţat şi des de pe piept şi smocurile care îi acoperă pielea vizibilă de la încheietura mâinii. Preferă hainele negre, lucioase, cu rever din piele sau din blană, maşinile negre, joase, care se mişcă cu 200 de kilometri pe oră, şi are întotdeauna la el o brichetă de aur pe care o aprinde întruna doar pentru a privi flacăra. Nimeni nu va şti vreodată unde trăieşte el de fapt sau când îşi va face apariţia.

Santino! Nu ştiu mai multe despre el. Stăm la o distanţă respectabilă unul de celălalt. Bănuiesc că suferinţa lui a fost groaznică; nu încerc să sparg carapacea neagră, strălucitoare a atitudinii sale ca să descopăr vreo tragedie sângeroasă sub ea. Este întotdeauna timp pentru a-l cunoaşte pe Santino.

Acum daţi-mi voie să-l descriu pentru cei mai tineri cititori pe Stăpânul meu, Marius, aşa cum este acum. Atât de multe încercări şi atât de mult timp ne desparte acum, de parcă am avea un aisberg între noi şi ne-am uita unul la celălalt peste albul strălucitor al acelei întinderi de netrecut, putând doar să vorbim cu voci politicoase şi potolite, cu bun-simţ, eu, tânăra creatură, prea ingenuu pentru o credinţă obişnuită, iar el, mondenul rafinat, savantul zilei, filozoful secolului, moralistul mileniului, istoricul tuturor timpurilor.

Păşeşte drept, aşa cum a făcut întotdeauna, imperial încă, îmbrăcat după moda secolului XX, cu haine croite din catifea veche care amintesc vag de maiestuozitatea robelor sale nocturne de demult. Din când în când îşi taie părul blond, lung, pe care îl purta cu mândrie în vechea Veneţie. A fost întotdeauna ager la limbă şi la minte şi nerăbdător să găsească

soluţii înţelepte, a fost înzestrat cu multă răbdare şi cu o curiozitate greu de satisfăcut, refuzând să renunţe la propria soartă, la noi sau la această lume. Nici o cunoaştere nu-l poate înfrânge; domolit doar de foc şi de timp, este prea puternic pentru ororile tehnologiei sau pentru minunile ştiinţei. Nici microscoapele, nici computerele nu-i zdruncină credinţa în infinit, deşi responsabilităţile sale cândva solemne – Cei-Care-Trebuie-Păstraţi şi care promiteau mântuirea – au fost răsturnate demult din tronurile lor arhaice.

Mi-e teamă de el. Nu ştiu de ce. Poate că mi-e teamă de el deoarece l-aş putea iubi din nou şi, iubindu-l, aş ajunge să am din nou nevoie de el şi, având nevoie de el, aş ajunge să învăţ de la el şi, învăţând de la el, aş deveni iar elevul său credincios în toate, pentru ca, în cele din urmă, să descopăr că răbdarea pe care mi-o arată nu poate înlocui pasiunea care a strălucit cu mult timp în urmă în ochii săi.

Am nevoie de acea pasiune! Am nevoie de ea. Dar ajunge cât am vorbit despre el! Două mii de ani supravieţuise strecurându-se în şi afară din curentul principal al vieţii omeneşti fără remuşcare, un mare practician al artei de a fi om, dovedind întotdeauna graţia şi demnitatea liniştită a Epocii Augustiniene a Romei invincibile, în care a fost născut.

Mai sunt două femei-vampir care nu sunt acum aici cu mine, deşi au fost pe Insula Nopţii şi am să le revăd. Sunt gemenele străvechi, Mekare şi Maharet, care aveau în îngrijire fântâna primordială de sânge din care vine viaţa noastră, rădăcinile viţei, ca să spun aşa, pe care înflorim noi cu încăpăţânare şi atât de frumos. Ele sunt reginele celor damnaţi.

Apoi este Jesse Reeves, o ucenică din secolul XX, creată de Maharet, cea mai bătrână şi, de aceea, un monstru extraordinar, necunoscută mie, dar foarte admirată. Ea este necunoscuta, deşi aduce cu ea în lumea nemuritorilor o educaţie fără seamăn în istorie, paranormal, filozofie şi lingvistică. Oare focul o va consuma şi pe ea aşa cum s-a întâmplat şi cu alţii, care, împovăraţi de viaţă, nu pot accepta nemurirea? Sau inteligenţa ei adaptată la secolul XX îi va oferi un fel de armură unică şi indestructibilă în faţa schimbărilor despre care ştim că se vor ivi în calea noastră?

A, mai sunt şi alţii! Mai sunt rătăcitori. Le aud vocile noaptea, din când în când. Sunt cei de departe, care nu ne cunosc

tradiţiile şi şi-au îndreptat stiletul împotriva noastră, împotriva scrierilor noastre şi pentru a se amuza pe seama străbunilor noştri, Clanul Celor Diferiţi, fiinţe ciudate, „neînregimentate”, de diferite vârste, forţe, atitudini, care, atunci când văd pe un raft un exemplar din *Vampirul Lestat,* îl rup în bucăţi şi apoi îl fac praf cu mâinile lor puternice şi dispreţuitoare.

Poate că ne vor împrumuta învăţătura lor pentru o cronică viitoare, într-un timp greu de precizat acum. Cine ştie?

Pentru moment, mai este doar un jucător pe care trebuie să îl descriu înainte de a-mi continua povestirea.

Acela eşti tu, David Talbot, pe care abia de-l cunosc, tu, care scrii cu o viteză furioasă toate cuvintele care ies încet din mine atunci când te privesc, fascinat întru câtva de simplul fapt că aceste sentimente au ars atâta vreme în mine, iar acum sunt scrise pe hârtie, aparent pentru eternitate.

Ce eşti tu, David Talbot – cu peste şapte decenii de educaţie, un savant, un suflet profund şi iubitor? Oare cum se poate spune? Că tot ceea ce erai în viaţă, la care s-a adăugat înţelepciunea căpătată în ani, întărită de necazurile obişnuite şi de experienţa unei existenţe complete ca muritor a fost transpusă cu toate amintirile şi învăţătura intacte, în corpul unui tânăr. Apoi acel corp, un potir preţios pentru Graalul sufletului tău, care ştia atât de bine valoarea ambelor elemente, a fost apoi asaltat de cel mai apropiat dintre prietenii tăi, monstrul iubitor, vampirul care ar fi vrut să te aibă ca însoţitor în călătoriile sale în eternitate, chiar dacă tu îl acceptai sau nu, dragul nostru Lestat.

Nu-mi pot imagina o astfel de răpire. Stau prea departe de umanitatea întreagă, nefiind niciodată un om întreg. În faţa ta văd vigoarea şi frumuseţea unui anglo-hindus cu pielea aurie, de al cărui trup te bucuri, iar în ochii tăi văd sufletul calm şi periculos de bine stăpânit al bătrânului.

Părul îţi este negru, delicat, tăiat sub urechi. Te îmbraci fără să acorzi importanţă stilului. Mă priveşti de parcă ar trebui să fiu cu garda ridicată în faţa curiozităţii tale, pe când nimic de acest fel nu este adevărat.

Râneşte-mă şi te voi distruge. Nu-mi pasă cât eşti de puternic sau ce sânge ţi-a dat Lestat. Ştiu mai multe decât tine. Pentru că îţi arăt durerea mea nu înseamnă că te iubesc. Fac acest lucru pentru mine şi pentru alţii, doar pentru ideea de ceilalţi,

pentru oricine va şti şi pentru muritorii mei, cei pe care mi i-am adunat de curând, cele două fiinţe preţioase care au devenit ceasul care îmi dă puterea să continuu.

Simfonie pentru Sybelle. Acesta ar putea fi titlul acestei confesiuni. Aşa cum am făcut tot ce mi-a stat în putinţă pentru Sybelle, aşa voi face tot ce îmi stă în putinţă şi pentru voi.

Nu sunt acestea suficiente pentru trecut? Nu este un prolog suficient pentru timpul petrecut în New York, când am văzut Faţa lui Hristos pe Năframă? Acolo a început ultimul capitol al vieţii mele. Nu mai este altceva. Aveţi restul. Ceea ce urmează acum este doar un rezumat al celor care m-au adus aici.

Fii prietenul meu, David! Nu am vrut să-ţi spun astfel de lucruri groaznice. Mă doare sufletul. Am nevoie de tine doar ca să-mi spui că mă pot grăbi. Ajută-mă cu experienţa ta. Nu este suficient? Pot continua? Vreau să aud muzica lui Sybelle. Vreau să vorbesc despre salvatori dragi. Nu pot măsura proporţiile acestei poveşti. Ştiu doar că sunt gata... Am ajuns la celălalt capăt al Punţii Suspinelor.

A, dar este decizia mea, da, iar tu aştepţi să scrii ceea ce voi spune eu.

Ei bine, permite-mi să trec acum la Năframă.

Permite-mi să merg acum spre Faţa lui Hristos, de parcă aş urca dealul din Podii pe vreme de iarnă cu zăpadă, cu mult timp în urmă, sub turnurile distruse ale Oraşului lui Vladimir, căutând în Lavra Pecerska vopseaua şi lemnul pe care să văd că prinde formă sub ochii mei: Faţa Lui. Hristos, da, Mântuitorul, Domnul cel viu.

PARTEA A TREIA

Appassionata

Nu voiam să mă duc la el. Era iarnă şi eram mulţumit în Londra, bântuind teatrele ca să văd piesele lui Shakespeare şi citind dramaturgie şi sonete cât era noaptea de lungă. Numai Shakespeare era în mintea mea acum. Mi-l băgase Lestat. Când mă cuprindea disperarea, deschideam cărţile şi începeam să citesc.

Dar Lestat mă chema îi era frică sau, cel puţin, aşa pretindea.

A trebuit să plec. Ultima dată când avusese necazuri, nu fusesem liber să mă grăbesc să-l salvez. E şi aceasta o poveste,

dar nu la fel de importantă ca aceea pe care am să v-o spun acum.

Ştiam că liniştea mea spirituală, cu greu câştigată, putea fi tulburată de simplul contact cu el, dar voia să mă duc, aşa că am plecat.

Mai întâi l-am găsit în New York, deşi el nu ştia acest lucru şi nu ar fi putut să mă aducă într-o furtună de zăpadă mai mare, nici dacă ar fi încercat. În acea noapte ucisese un muritor de care se îndrăgostise, aşa cum îi era obiceiul în ultima vreme – să aleagă aceste celebrităţi ale crimei – şi să le urmărească înainte de noaptea ospăţului.

Mă întrebam ce voia de la mine. Tu erai acolo, David. L-ai fi putut ajuta. Sau aşa se părea. Fiindu-i novice, nu îi auziseşi strigătul direct, ci ajunsese în alt fel la tine, iar voi doi, ca nişte adevăraţi gentlemeni, v-aţi întâlnit ca să discutaţi în şoaptă despre ultimele temeri ale lui Lestat.

Când l-am ajuns din urmă a doua oară, era în New Orleans. Şi mi-a spus simplu. Ai fost acolo. Diavolul venise la el deghizat în om. Diavolul îşi putea schimba înfăţişarea, fiind ba groaznic, înspăimântător, cu aripi palmate şi picioare cu copite, ba un om obişnuit. Lestat era înnebunit după asemenea poveşti. Diavolul îi făcuse o propunere teribilă: ca el, Lestat, să devină ajutorul diavolului în serviciul lui Dumnezeu.

Vă amintiţi cât de calm i-am răspuns la povestea lui, la întrebările lui, la rugămintea lui de a-i da sfaturi? O, i-am spus cu hotărâre că era un lucru nebunesc să creadă că orice lucru imaterial era gata să-i spună lui adevărul.

Dar abia acum ştiţi ce răni a deschis cu această fabulă ciudată şi minunată. Aşadar l-ar face diavolul un ajutor al său şi, prin aceasta, un servitor al lui Dumnezeu? Aş fi putut să-i râd în faţă sau să plâng, spunându-i că mă considerasem şi eu cândva un sfânt al răului, tremurând în zdrenţe, pe când îmi urmăream victimele în iarna pariziană, întru cinstea şi gloria lui Dumnezeu.

Dar el ştia toate acestea. Nu mai era nevoie să învârt cuţitul în rană, să mă aşez eu în lumina reflectoarelor, în locul lui, care, fiind steaua strălucitoare, o merita pe deplin.

Vorbeam civilizat sub stejarii acoperiţi de muşchi. Eu şi voi l-am implorat să fie atent Bineînţeles că a ignorat tot ce am spus noi.

Totul avea legătură cu Dora, o fermecătoare muritoare, care locuia atunci chiar în această clădire, în această mănăstire veche din cărămidă, fiica bărbatului pe care Lestat îl urmărise şi-l ucisese.

Atunci când ne-a obligat să o pândim, am fost puţin supărat. Am fost adesea îndrăgostit de muritori. Am să vă spun şi acele poveşti. Acum sunt îndrăgostit de Sybelle şi de Benjamin, pe care îi numesc copiii mei, dar am fost trubadurul secret şi al altor muritori în trecutul înnegurat.

El era îndrăgostit de Dora, îşi pusese capul pe un sân de muritoare, voia sângele pântecelui ei, care nu-i mai era de folos, era bântuit, înnebunit de fantoma tatălui ei şi curtat de însuşi Prinţul Răului.

Ce să vă spun despre ea? Că poseda puterea unui Rasputin dincolo de chipul unei propovăduitoare a călugăriei, când, de fapt, ea este un teolog cu experienţă, nu un mistic, un lider demagog, nu o vizionară, având ambiţii ecleziastice care să le întreacă pe cele ale Sfinţilor Petru şi Pavel la un loc; ea este ca orice floare pe care Lestat a adunat-o din Grădina Sălbatică a acestei lumi: o creatură mică, foarte fină, un exemplar încântător al Creaţiei lui Dumnezeu – cu părul negru ca pana corbului, buze pline, obraji de porţelan şi braţe şi picioare de nimfă.

Bineînţeles că am ştiut imediat că el a părăsit această lume. Am simţit acest lucru. Eram deja în New York, foarte aproape de el şi eram conştient că şi tu erai acolo. Nici unul dintre noi nu voia să-l scape din vedere, pe cât era posibil. Atunci a venit momentul în care a dispărut în viscol, a fost sorbit din atmosfera terestră de parcă n-ar fi fost niciodată acolo.

Fiindu-i ucenic, tu nu puteai auzi tăcerea perfectă ce s-a lăsat la dispariţia lui. Nu puteai şti cât de complet fusese retras din toate lucrurile minuscule, materiale care reverberaseră odată cu bătăile inimii sale.

Ştiam, şi cred că, pentru a ne distrage la amândoi atenţia, am propus să mergem la muritoarea rănită care, cu siguranţă, era zdruncinată de faptul că tatăl ei fusese ucis de mâinile unui monstru băutor de sânge, chipeş, blond, care şi-o făcuse prietenă şi confidentă.

Nu era greu să o ajutăm în nopţile pline de evenimente care au urmat, când groaza urma altei groaze: descoperirea morţii

tatălui ei, viaţa lui sordidă devenită dintr-odată, ca printr-o magie, temă de conversaţie pentru întreaga lume.

Parcă ar fi acum un secol, nu cu aşa puţină vreme în urmă, când am mutat moştenirea de crucifixe şi de statui a tatălui ei, precum şi icoanele, pe care le-am tratat cu atâta răceală, de parcă nu aş fi iubit niciodată asemenea comori.

Parcă acum un secol m-am îmbrăcat frumos pentru ea; găsisem într-un magazin în vogă de pe Fifth Avenue o haină bine croită din catifea roşie veche, o cămaşă de poet, cum i se spune acum, din bumbac scrobit, cu şireturi, şi, în completare, pantaloni pe picior, din lână neagră, ghete lucioase, care se încheiau cu o cataramă la gleznă, toate acestea pentru a o însoţi în acţiunea de identificare a capului tăiat al tatălui ei, în lumina fluorescentă a unei morgi imense şi supraaglomerate.

Un lucru bun pentru acest ultim deceniu al secolului XX este acela că bărbaţii, indiferent de vârstă, îşi pot purta părul de orice lungime.

Pare să fi fost acum un secol când eu îmi pieptănam părul lung, creţ şi curat pentru ea.

Pare să fi fost cu un secol în urmă când noi stăteam neclintiţi lângă ea, chiar o ţineam pe această mică vrăjitoare cu gâtul lung, cu părul scurt, în braţele noastre, când deplângea moartea tatălui ei şi ne bombarda cu întrebări febrile, inteligente, la obiect despre natura noastră sinistră, de parcă o incursiune rapidă în anatomia vampirului ar fi putut să închidă cumva cercul groazei care îi ameninţa normalitatea, psihicul şi ar fi putut să-i aducă tatăl înapoi.

Nu, de fapt nu se ruga pentru întoarcerea lui Roger; credea prea mult în omniscienţa şi în mila lui Dumnezeu. Pe lângă asta, a vedea capul tăiat al unui om este un şoc destul de mare, chiar dacă acesta era îngheţat, iar un câine rosese puţin din Roger înainte să fie descoperit; şi chiar respectând regulile stricte ale criminaliştilor de azi care interzic atingerea probelor, capul era şi pentru mine neplăcut de privit. (îmi amintesc că asistenta coronerului mi-a spus emoţionată că eram prea tânăr să văd astfel de lucruri. A crezut că sunt fratele mai mic al Dorei. Ce femeie dulce era! Poate că merită să facem din când în când o incursiune în lumea oficială a celor morţi, pentru a fi numiţi „actori reali”, şi nu îngerii lui

Botticelli, etichetă care a devenit pentru mine o poantă amuzantă în poveştile despre Nemuritori.)

Dora visa la întoarcerea lui Lestat. Ce altceva i-ar fi permis să se elibereze de farmecele noastre decât binecuvântarea finală a însuşi prinţului încoronat?

Stăteam la fereastra cu sticlă fumurie a apartamentului, privind zăpada înaltă de pe Fifth Avenue, aşteptând-o şi rugându-mă cu Dora, dorind ca întinsul Pământ să nu fie atât de gol fără vechiul meu duşman şi crezând, în inima mea proastă, că, peste timp, acest mister al dispariţiei lui va fi rezolvat, aşa cum se întâmplă cu toate miracolele, cu tristeţe şi cu unele mici pierderi, cu mici revelaţii care îmi vor permite – aşa cum s-a întâmplat mereu, din acea noapte veneţiană în care eu şi Stăpânul am fost despărţiţi pentru totdeauna – să mă pricep un pic mai bine la a mă preface că încă sunt viu.

Nu-mi era teamă pentru Lestat. Nu speram la aventuri din partea lui, cu excepţia faptului că va apărea mai devreme sau mai târziu şi ne va spune vreo istorie fantastică. Ceva tipic pentru el, pentru că nimeni altcineva nu exagerează atât de mult aventurile absurde. Prin acest lucru nu vreau să spun că nu a făcut schimb de corpuri cu un muritor. Ştiu că a făcut acest lucru. Nu vreau să spun că nu a trezit-o pe zeiţa noastră de temut, Akasha; ştiu că a făcut şi acest lucru. Nu vreau să spun că nu mi-a spulberat vechile mele superstiţii despre Clan în anii de dinaintea Revoluţiei Franceze. V-am povestit deja despre asta.

Dar felul în care descrie lucrurile care i s-au întâmplat mă înnebuneşte, felul în care face legătura între un incident şi altul, de parcă toate aceste întâmplări aleatorii şi înfiorătoare se leagă într-un lanţ întreg de semnificaţii. Nu este aşa. Sunt prostii. Şi el ştie acest lucru. Dar trebuie să facă un teatru din asta.

James Bond al vampirilor, Sam Spade al propriilor pagini! Un cântăreţ rock care urlă pe scena muritorilor timp de două ore fără întrerupere şi, bazându-se pe această forţă, iese la pensie cu nenumărate discuri care îi aduc un profit neruşinat de la agenţiile muritorilor până în ziua de azi.

Are darul de a face tragedii din necazuri şi de a se ierta pentru orice în fiecare paragraf de confesiune care iese de sub peniţa lui.

Sincer, nu-l pot învinui. Nu pot să nu urăsc faptul că acum zace în comă pe podeaua acestei capele, privind pierdut, în linişte totală, în ciuda ucenicilor care îl înconjoară din exact acelaşi motiv pentru care şi eu fac acest lucru, ca să vadă singuri dacă sângele lui Hristos l-a transformat în vreun fel, iar el nu cumva prezintă vreo manifestare măreaţă a miracolului transsubstanţierii. Dar voi ajunge şi la asta imediat.

M-am retras într-un colţ. Ştiu de ce îl dispreţuiesc atât şi găsesc că este atât de liniştitor să-i distrug reputaţia, să lovesc în imensitatea lui cu ambii pumni.

M-a învăţat prea multe. El m-a adus în acest moment, aici, unde stau acum şi îţi dictez trecutul meu cu o coerenţă şi un calm care ar fi fost imposibile înainte să ajung să beneficiez de ajutorul pe care mi l-a dat prin preţiosul său Diavol Memnoch şi prin vulnerabila Dora.

Acum două sute de ani m-a despuiat de iluzii, minciuni, scuze şi m-a scos pe străzile din Paris, gol, pentru a-mi regăsi drumul spre măreţia din lumina stelelor, pe care o cunoscusem cândva şi pe care o pierdusem în mod prea dureros.

Dar, în timp ce aşteptam în apartamentul drăguţ de deasupra Catedralei St. Patrick, nu îmi imaginam de câte lucruri mă mai poate despuia şi îl urăsc doar pentru că nu-mi pot imagina acum sufletul fără el şi pentru că, datorându-i tot ce sunt şi ştiu, nu pot face nimic pentru a-l trezi din somnul rece.

Dar permiteţi-mi să iau lucrurile pe rând. La ce bun să mă duc acum la capela de aici şi să-mi pun iar mâinile pe el şi să-l implor să mă asculte, când el zace de parcă l-ar fi părăsit toate simţurile şi nu-i vor mai reveni vreodată.

Nu pot accepta asta. Nu pot! Mi-am pierdut toată răbdarea; am pierdut amorţeala cu care mă consolam. Găsesc acest moment intolerabil...

Dar mai am încă lucruri pe care trebuie să vi le povestesc!

Trebuie să vă spun ce s-a întâmplat când am văzut Năframa şi când soarele m-a izbit şi, lucrul cel mai greu de suportat pentru mine, ce am văzut în cele din urmă, când am ajuns la Lestat şi m-am apropiat atât de mult, încât aş fi putut să-i beau sângele.

Da, ascultaţi mai departe. Acum ştiu de ce făcea el diverse conexiuni. Nu este mândria, nu-i aşa? Este nevoia. Povestea nu poate fi spusă fără a lega faptele între ele, iar noi, bieţi orfani ai

timpului, nu cunoaştem alt mijloc de măsură decât succesiunea. Căzut într-un întuneric înzăpezit, într-o lume mai rea decât cea a vidului, m-am întins după lanţ, nu-i aşa? O, Doamne, ce n-aş fi dat în acea cădere groaznică să mă pot prinde de un lanţ de metal!

S-a întors atât de brusc – la tine, la Dora şi la mine!

S-a întâmplat a treia dimineaţă, nu cu mult timp înainte de ivirea zorilor. Am auzit uşile trântite departe, sub noi, în turnul de sticlă, apoi acel sunet care câştigă în volum cu fiecare an care trece – bătăile inimii lui.

Cine s-a ridicat primul de la masă? Mie îmi era încă teamă. A venit prea repede şi erau acele mirosuri neplăcute care pluteau în jurul lui, miros de lemn de pădure şi de pământ umed. A zdrobit toate barierele de parcă ar fi fost urmărit de cei care-l răpiseră; cu toate astea, nu era nimeni în urma lui. A intrat singur în apartament, trântind uşa şi apărând în faţa noastră, mai teribil decât mi-am imaginat vreodată, mai distrus decât l-am văzut vreodată în vreuna dintre micile sale înfrângeri.

Plină de dragoste, Dora a alergat la el; cu o dorinţă disperată, care era pur umană, el s-a agăţat de ea atât de puternic, încât am crezut că o va distruge.

— Acum eşti în siguranţă, dragule, a strigat ea, luptându-se să-l facă să înţeleagă.

Noi a trebuit doar să-l privim ca să ne dăm seama că lucrurile nu se terminau aici, deşi am murmurat cu toţii aceleaşi cuvinte goale în faţa a ceea ce vedeam.

Venise din vârtej. Îi rămăsese doar un pantof în picioare, celălalt picior era gol, avea haina sfâşiată, părul răvăşit şi cu spini prin el, cu frunze uscate şi petale de flori.

Strângea la piept un sul neted de pânză înfăşurată, de parcă ar fi cărat întreaga soartă a lumii brodată pe ea.

Dar cel mai rău, cea mai teribilă oroare dintre toate, era că îi fusese scos un ochi de pe faţa frumoasă, şi pleoapele sale vampirice erau zbârcite şi tremurau, încercând să se închidă, refuzând să accepte această desfigurare oribilă a corpului care fusese menit să fie perfect pentru totdeauna când fusese făcut nemuritor.

Am vrut să-l iau în braţe. Am vrut să-l alin, să-i spun că, indiferent unde fusese şi indiferent ce se întâmplase, acum era iar în siguranţă alături de noi, dar nimic nu-l putea linişti.

O oboseală adâncă ne-a salvat pe toţi de povestea inevitabilă. A trebuit să ne căutăm ungherele întunecate, departe de soarele curios, a trebuit să aşteptăm până noaptea următoare, când el urma să îşi revină şi să ne spună ce se întâmplase.

Încă agăţându-se de sul, refuzând orice ajutor, s-a închis în sine, cu rană cu tot. Nu am avut încotro şi a trebuit să-l las.

Când mă scufundam în acea dimineaţă în culcuşul meu, în siguranţa oferită de întunericul modern, curat, am plâns ca un copil. O, de ce venisem în ajutorul lui? De ce trebuie să-l văd înjosit în halul acesta, de vreme ce a durat zeci de ani dureroşi să-mi statornicesc iubirea pentru el?

Cândva, demult, cu o sută de ani în urmă, venise împleticindu-se în Teatrul Vampirilor, pe urma ucenicului pe care-l renegase, blândul Louis, şi a copilului damnat, şi atunci îmi fusese milă de el, aşa cum era, cu pielea plină de cicatrice după încercarea prostească şi neîndemânatică a Claudiei de a-l ucide.

îl iubeam atunci, da, dar acela fusese o distrugere a trupului, pe care sângele său rău o putea vindeca, şi ştiam, din cunoştinţele noastre vechi, că, prin vindecare, va căpăta forţe şi mai mari decât ar fi dobândit în timp.

Dar ceea ce văzusem acum pe faţa sa chinuită era un suflet devastat, iar ochiul albastru, strălucind aşa de viu pe faţa-i nenorocită, era de nesuportat.

Nu-mi amintesc să fi vorbit, David. Îmi amintesc doar că dimineaţa ne-a forţat să ne grăbim şi, dacă ai striga şi tu, nu te-aş auzi niciodată, nu m-aş gândi să te ascult. În ceea ce priveşte sulul pe care îl căra, ce putea fi? Nici măcar nu cred că m-am gândit la asta.

Noaptea următoare...

A intrat încet în salonul apartamentului, la lăsarea întunericului, înainte să înceapă să ningă. Era spălat şi îmbrăcat, iar piciorul sfâşiat şi însângerat i se vindecase, cu siguranţă. Purta pantofi noi.

Dar nimic nu putea şterge imaginea grotescă a feţei sale sfâşiate, pe care tăieturile de gheare sau de unghii îi înconjurau pleoapele zbârcite. S-a aşezat în linişte.

M-a privit şi un zâmbet încântător, slab, i-a luminat faţa.

— Nu-ţi fie teamă pentru mine, micuţule diavol Armand, a spus. Să-ţi fie teamă pentru noi toţi. Acum nu mai sunt nimic.

Nu sunt nimic.

I-am spus în şoaptă planul meu.

— Lasă-mă să merg pe străzi, lasă-mă să fur un ochi pentru tine de la muritori, de la vreo fiinţă rea care a irosit darurile fizice cu care a înzestrat-o Dumnezeu. Şi dă-mi voie să-l pun aici, în orbita goală. Sângele tău îl va năpădi şi-l va face să vadă. Ştii asta! Ai mai văzut această minune la bătrâna Maharet: o pereche de ochi de muritor scăldaţi în sângele ei aparte puteau vedea. Am să fac asta pentru tine. Nu-mi va lua decât o clipă şi apoi voi avea ochiul în mână şi voi face eu însumi pe doctorul şi ţi-l voi implanta aici. Te rog.

Doar a clătinat din cap. M-a sărutat repede pe obraz.

— De ce mă mai iubeşti după tot ce ţi-am făcut?

îşi păstrase frumuseţea pielii înnegrite de soare, netede, şi chiar şi gaura întunecată a orbitei goale părea să mă privească cu o putere tainică, pentru a-i transmite imaginea la inimă. Era chipeş şi strălucitor, iar chipul său emana o lumină roşiatică, de parcă ar fi înţeles un mare mister.

— Da, dar trebuie să îţi spun, a zis începând să plângă.

Trebuie să-ţi mărturisesc totul. Crede-mă, aşa cum ai crezut ce ai văzut noaptea trecută, florile sălbatice atârnându-mi în păr, tăieturile – uite, mâinile mele se vindecă, dar nu suficient de repede, – crede-mă.

Atunci ai intervenit tu, David:

— Spune-ne, Lestat. Te-am fi aşteptat aici pentru totdeauna.

Povesteşte-ne! Unde te-a dus acest diavol, Memnoch?

Cât de mângâietoare şi chibzuită suna vocea ta! Cred că ai fost făcut pentru asta, pentru chibzuinţă, şi ne-ai fost dat, dacă-mi permiţi să fac nişte speculaţii, pentru a ne obliga să vedem catastrofele noastre în lumina nouă a conştiinţei moderne. Dar putem vorbi despre acele lucruri multe nopţi de acum încolo.

Daţi-mi voie să mă întorc la scena în care eram adunaţi noi trei pe scaunele chinezeşti lăcuite în negru, din jurul mesei de sticlă groasă, iar Dora intra; a fost izbită imediat de prezenţa lui, despre care simţurile ei de muritoare nu o înştiinţaseră; arăta bine *cu* părul negru, *tăiat scurt, pentru a lăsa să i se vadă* ceafa delicată a gâtului ei de lebădă, trupul ei înalt şi suplu, înveşmântat într-o rochie largă, fără curea, dintr-o ţesătură de un roşu purpuriu, care se aduna în falduri pe sânii ei şi pe coapsele zvelte. Ah, ce înger al lui Dumnezeu, mă gândeam,

această moştenitoare a capului retezat al tatălui. E o ilustrare a doctrinelor cu fiecare pas pe care îl face, care i-ar determina pe zeii păgâni ai desfrâului să o sanctifice pe ea cu bucurie.

Purta în jurul gâtului un crucifix atât de mic, încât părea un ţânţar de aur agăţat de un lanţ uşor din zale minuscule, ţesute de zâne. Ce altceva sunt aceste obiecte sfinte acum, când cad pe sânii lăptoşi cu atâta uşurinţă, decât nişte podoabe lipsite de valoare luate de la piaţă? Gândurile mele erau nemiloase, dar eram doar unul care îi evalua indiferent frumuseţea. Sânii ei plini, cu şanţul dintre ei umbrit, vizibil prin croiala simplă a rochiei cu decolteu adânc, spuneau mai multe despre Dumnezeu şi despre Divinitate.

Dar cea mai de seamă podoabă era, în aceste momente, iubirea înlăcrimată şi nerăbdătoare pentru el, lipsa temerilor la vederea feţei lui mutilate, graţia braţelor albe când îl îmbrăţişa, atât de sigură pe sine şi atât de recunoscătoare pentru că trupul lui i se oferea. Eram atât de mulţumit că îl iubea!

— Aşadar, Prinţul Minciunilor are de spus o poveste, nu-i aşa? a întrebat ea.

Nu-şi putea reprima tremurul vocii.

— Vasăzică, te-a dus în iadul lui şi apoi te-a adus înapoi?

A luat faţa lui Lestat în mâinile ei şi a întors-o către ea. Atunci spune-ne ce a fost acest iad, spune-ne de ce trebuie să ne temem. Spune-ne de ce te temi tu, dar cred că este ceva mult mai rău decât teamă ce citesc eu în tine acum.

El a dat din cap aprobator. A împins în spate scaunul chinezesc şi, frângându-şi degetele, a început să măsoare camera din mers, preludiul inerent al spunerii poveştii.

— Ascultaţi tot ce am de spus, *înainte să judecaţi, a rostit* ferm, fixându-ne cu privirea pe noi, cei trei care eram adunaţi în jurul mesei, un public nerăbdător, gata să facem tot ce ne cerea el.

Ochii lui au zăbovit asupra ta, David, savantul englez, îmbrăcat în costum de tweed, tu care, în ciuda faptului că îl iubeai, îl priveai cu un ochi critic, gata să-i cântăreşti cuvintele cu înţelepciunea care te caracterizează.

A început să vorbească. A vorbit ore întregi. Ore de-a rândul cuvintele au ieşit din gura lui, înflăcărate şi grăbite, uneori învălmăşite unele peste altele, încât trebuia să se oprească, să-şi tragă sufletul, dar nu a făcut niciodată o pauză de-

adevăratelea, în timp ce a vorbit întreaga noapte şi ne-a spus povestea aventurii sale.

Da, Diavolul Memnoch îl luase în iad, dar era un iad inventat de Memnoch, un purgatoriu în care sufletele tuturor celor care trăiseră vreodată erau invitate să vină de bunăvoie, din vârtejul morţii care îi preluase. Şi în acel Purgatoriu, confruntaţi cu toate faptele pe care le-au făcut de-a lungul vieţii, învăţau lecţia cea mai macabră dintre toate, consecinţele fără sfârşit ale acţiunilor săvârşite. Ucigaşi şi mame deopotrivă, copii vagabonzi măcelăriţi într-o aparentă inocenţă, soldaţi scăldaţi în sânge pe câmpurile de bătălie, toţi erau primiţi în acest loc groaznic al fumului şi al focului diavolesc, însă doar pentru a vedea rănile adânci provocate altora de mânia sau de mâinile lor inocente, pentru a astupa abisurile altor suflete şi inimi pe care le răniseră.

Toată groaza era o iluzie în acest loc, dar cea mai mare grozăvie era persoana lui Dumnezeu întrupat, care permisese această Şcoală Finală pentru cei care ar merita să intre în Paradisul Lui. Iar Lestat o văzuse şi pe aceasta, raiul zărit de milioane de ori de sfinţi şi de victime pe patul morţii, raiul copacilor pururea înfloriţi şi al florilor mereu frumoase, al turnurilor nesfârşite de cristal, turnuri ale fericirii, al fiinţelor fericite, lipsite de substanţă fizică, şi al corurilor nenumărate de îngeri cântăreţi.

Era o poveste veche. Prea veche. Fusese spusă de prea multe ori această poveste – a raiului cu porţile sale deschise şi a lui Dumnezeu, Creatorul nostru, Care-şi trimite lumina nesfârşită asupra celor care au urcat scările mitice pentru a face parte pentru totdeauna din curtea cerească.

Sunt atâţia muritori care, trezindu-se dintr-un somn vecin cu moartea, s-au străduit să descrie aceleaşi minuni!

Câţi sfinţi au pretins că au zărit acest Eden etern, greu de descris în cuvinte?

Cât de inteligent îşi expusese Diavolul Memnoch cauza, pledând pentru obţinerea compasiunii muritorilor pentru păcatul său, căci el singur se opusese unui Dumnezeu neîndurător şi indiferent, pentru a implora acea Divinitate să privească cu ochi plini de milă trupurile fiinţelor care, prin iubirea lor altruistă, au reuşit să producă suflete demne de atenţia lui.

Aceasta, apoi, a fost căderea lui Lucifer din cer, ca Luceafăr de dimineaţă – un înger care implora ca Fiii şi Fiicele Oamenilor să aibă chipul şi inima îngerilor.

— Dă-le Paradisul, Doamne, dă-li-l, după ce vor învăţa în şcoala mea cum să preţuiască tot ce ai creat Tu.

O, o carte întreagă a fost scrisă despre această aventură. *Diavolul Memnoch* nu poate fi rezumată aici în doar câteva paragrafe.

Dar asta a fost ce mi-a ajuns la urechi cât am stat în acea cameră răcoroasă din New York, privind din când în când spre cerul alb din care cădea întruna zăpada, dincolo de silueta agitată a lui Lestat care se plimba fără astâmpăr şi a cărui povestire extraordinară acoperea freamătul oraşului de jos, şi luptându-mă cu teama grozavă că va trebui să-l dezamăgesc atunci când va ajunge la punctul culminant al aventurii sale. Că trebuia să-i reamintesc că nu făcuse altceva decât să prezinte călătoria mistică a miilor de sfinţi într-o manieră nouă şi plăcută.

Aşadar, există o şcoală care înlocuieşte acele cercuri de foc etern descrise de poetul Dante în aşa fel încât să-l dezguste pe cititor şi pe care Fra Angelico s-a simţit obligat să le picteze, unde muritorilor aruncaţi în flăcări le era menit să sufere pentru veşnicie.

O şcoală, un loc al speranţei, o promisiune a mântuirii suficient de mare pentru a beneficia de ea şi noi, Copiii Nopţii, care numărăm printre păcatele noastre atâtea crime câte au provocat vechii huni şi mongoli la un loc.

O, acest lucru era foarte plăcut, această imagine a vieţii de apoi, unde ororile lumii sunt prezentate în faţa unui Dumnezeu înţelept, dar rece, şi a prostiei diavolului, toate redate cu o inteligenţă vie!

Măcar de ar fi fost adevărată, dacă toate aceste poezii şi picturi ale lumii ar fi fost doar o oglindă a unei asemenea splendori pline de speranţă.

Poate că m-ar fi întristat; poate m-ar fi înfrânt, mi-aş fi plecat capul şi nu aş mai fi putut să-l privesc.

Dar un singur amănunt din povestea sa, unul care pentru el a fost o întâlnire trecătoare, mi s-a conturat întreg dincolo de toate celelalte şi mi s-a fixat în gânduri, astfel încât, în timp ce el îşi continua relatarea, nu mi-l puteam scoate din cap: că el,

Lestat, băuse chiar din sângele lui Hristos pe drumul Golgotei. Că el, Lestat vorbise cu acest Dumnezeu întrupat, Care, prin voinţa Sa, mersese spre Moartea teribilă de pe Golgota. Că el, Lestat, martor înfricoşat şi emoţionat, fusese făcut să stea pe străzile înguste şi prăfuite ale Ierusalimului pentru a-L vedea trecând pe Domnul Nostru şi că acest Dumnezeu, Dumnezeul Nostru Cel Viu, cu traversa crucifixului prinsă de umeri, îşi oferise gâtul lui Lestat, elevul cel ales.

Ah, ce fantezie, ce nebunie! Nu mă aşteptasem să fiu rănit de nimic din această poveste. Nu mă aşteptasem ca ea să-mi provoace o arsură în piept, dar ceva mă strângea de gât, făcându-mă să nu mai pot rosti nici un cuvânt. Nu voisem asta. Singura salvare pentru inima mea rănită era să mă gândesc cât de ciudat şi de absurd era că un astfel de tablou – Ierusalimul, strada prăfuită, mulţimile furioase, Dumnezeu sângerând, osândit şi şchiopătând sub greutatea lemnului – ar trebui să cuprindă legenda veche a unei femei cu un văl, o năframă întinsă pentru a şterge faţa însângerată a lui Hristos, oferindu-i mângâiere şi primind astfel Chipul Său pentru totdeauna.

Nu trebuie să fii un savant, David, pentru a şti că asemenea sfinţi au fost creaţi de alţi sfinţi de-a lungul secolelor, pentru a apărea ca actriţe şi actori aleşi pentru o piesă a patimilor într-un sat Veronica! Veronica, al cărei nume înseamnă Icoană Adevărată.

Şi eroul nostru, Lestat, Prometeul nostru, cu acel văl primit chiar din mâna lui Dumnezeu, fugise din această lume fantomatică a raiului şi a iadului şi din opririle pe Drumul Crucii strigând: „Nu!” şi „Nu vreau!” Şi se întorsese, gâfâind, alergând ca un nebun prin zăpezile din New York, căutând doar să fie cu noi, să întoarcă spatele la toate cele văzute.

îmi vâjâia capul. În mine se dădea un război. Nu îl puteam privi.

A continuat, trecând peste acest episod, vorbind iar despre raiul de safir şi despre cântecul îngerilor, se certa acum cu el însuşi, cu tine şi cu Dora, iar conversaţia părea incoerentă. Nu mai puteam suporta.

Sângele lui Hristos în el? Sângele lui Hristos trecând pe buzele lui murdare, care nu cunoscuseră moartea, sângele lui Hristos transformându-l într-un ciborium monstruos? Sângele lui Hristos?

— Lăsaţi-mă să beau! am strigat deodată. Lestat, lasă-mă să beau din tine, lasă-mă să beau sângele tău care-l are în el pe cel al lui Dumnezeu!

Nu puteam să-mi cred urechilor auzindu-mi sinceritatea, disperarea sălbatică.

— Lestat, lasă-mă să beau. Lasă-mă să caut sângele cu limba şi cu inima mea. Lasă-mă să beau, te rog; nu-mi poţi refuza această plăcere. Şi, daca a fost Hristos... dacă a fost...

Nu am putut să-mi duc gândul la bun sfârşit.

— O, copil nebun şi prost, a spus el. Tot ce vei afla dacă îţi înfigi dinţii în mine este ceea ce aflăm din ceea ce vedem la victimele noastre. Vei afla ce cred că am văzut. Vei afla ceea ce cred că mi-a fost revelat. Vei afla că sângele meu îmi curge prin vene, ceea ce ştii şi acum, de altfel. Vei afla că eu cred că a fost Hristos şi nimic mai mult.

A dat din cap privindu-mă dezamăgit.

— Nu, voi afla, am spus.

M-am ridicat de la masă, iar mâinile îmi tremurau.

— Lestat, acordă-mi această singură îmbrăţişare şi nu-ţi voi mai cere nimic niciodată. Lasă-mă să-mi pun buzele pe gâtul tău, Lestat, lasă-mă să verific povestea, lasă-mă să o fac!

— Îmi frângi inima, prostule! a spus cu lacrimi scurgându-i-se din ochi. Întotdeauna ai făcut asta.

— Nu mă judeca! am strigat.

A continuat să-mi vorbească numai mie, atât cu mintea, cât şi cu glas tare. N-aş putea spune dacă-l mai auzea cineva dintre cei de acolo. Dar eu îl auzeam. Nu voi uita un singur cuvânt din cele pe care mi le-a spus:

— Şi dacă vei afla că a fost Sângele lui Dumnezeu, Armand, şi nu o minciună sfruntată? Du-te la liturghia de dimineaţă şi înhaţă-ţi victima dintre cei veniţi la împărtăşanie! Ce joc drăguţ ar fi, Armand, să te hrăneşti pentru totdeauna din cei veniţi la Sfânta împărtăşanie! Poţi lua Sângele lui Dumnezeu din toţi aceştia. Ascultă-mă, nu cred aceste spirite, Dumnezeu, Memnoch, aceşti mincinoşi; ascultă-mă, refuz! Nu am stat, am fugit din şcoala lor blestemată, mi-am pierdut ochiul luptându-mă cu ei, ei mi l-au smuls, îngeri răi care au pus gheara pe mine când am fugit de acolo! Dacă vrei Sângele lui Hristos, atunci coboară acum în biserica întunecată a turmei pescarului şi dă-l la o parte pe preotul somnoros din Altar, dacă vrei, şi înşfacă

Potirul din mâinile lui sfinţite. Haide, fă-o! Sângele lui Hristos! a continuat, iar singurul ochi pe care-l mai avea mă fixa fără milă. Dacă acest sânge sfânt ar fi fost vreodată în mine, atunci trupul meu l-ar fi dizolvat şi l-ar fi ars, aşa cum ceara lumânării îi devorează fitilul. Ştii asta. Ce rămâne din Hristos în stomacul credincioşilor Săi, când aceştia părăsesc biserica?

— Nu. Nu, dar noi nu suntem oameni! am şoptit, încercând cumva să-i domolesc vehemenţa mânioasă cu blândeţea mea.

Lestat, voi afla. A fost Sângele Său, nu pâine şi vin transsubstanţiate! Sângele Lui, Lestat, şi voi şti dacă este în tine. O, lasă-mă să beau, te implor. Lasă-mă să beau pentru a uita fiecare lucru blestemat pe care ni l-ai spus, lasă-mă să beau!

Abia mă puteam abţine să nu pun mâna pe el, să nu-l supun cu forţa voinţei mele, fără să ţin cont de puterea sa legendară, de temperamentul său înspăimântător. L-aş fi prins şi l-aş fi făcut să mi se supună. I-aş fi sorbit sângele...

Dar aceste gânduri erau prosteşti şi zadarnice. Întreaga lui poveste era prostească şi absurdă şi totuşi m-am întors şi i-am aruncat cu furie cuvintele:

— De ce nu ai acceptat? De ce nu te-ai dus cu Memnoch dacă ar fi putut să te scoată din acest iad în care trăim cu toţii, de ce?

„Te-au lăsat să scapi”, i-ai spus tu, David.

Ai intervenit, liniştindu-mă cu un gest mărunt al mâinii tale stângi.

Dar nu aveam răbdarea necesară pentru analize sau pentru interpretări. Nu-mi puteam scoate din cap acea imagine, Domnul Nostru însângerat, Domnul Nostru cu Crucea prinsă de umeri, iar Veronica, această născocire plăcută, cu vălul în mâini. O, cum poate deveni o astfel de fantezie aşa de profundă?

— Pleacă de lângă mine, plecaţi cu toţii, a strigat el. Am năframa. V-am spus! Hristos mi-a dat-o. Veronica mi-a dat-o. Am luat-o cu mine când am plecat din iadul lui Memnoch, când toţi dracii săi au încercat să mi-o ia.

Abia mai auzeam. Năframa, adevărata Năframă, ce păcăleală mai este şi asta? Mă durea capul. Turma pescarului. Dacă exista aşa ceva în Catedrala St. Patrick, voiam să merg acolo.

Mă săturasem de camera din turnul său cu pereţi de sticlă, izolat de bătaia vântului şi de umezeala înviorătoare a zăpezii.

De ce s-a retras Lestat lângă perete? Ce a scos din haină? Năframa! O şmecherie ieftină pentru a completa această capodoperă a mutilării?

Mi-am ridicat privirea, cu ochii rătăcind prin noaptea înzăpezită de dincolo de sticlă şi găsind cu greu semnul căutat: pânza desfăcută pe care o ţinea în mâini, cu capul plecat, pânza pe care ne-o arăta cu tot atâta veneraţie cu câtă ar fi făcut-o şi Veronica.

— Doamne! am şoptit.

Lumea întreagă a dispărut în cercuri de lumină şi sunet lipsite de greutate. L-am văzut pe El acolo.

— Dumnezeul meu!

I-am văzut Faţa, nu pictată, întipărită sau altminteri elegant măsluită în fibrele micuţe ale pânzei albe, fine, ci arzând cu o flacără care nu consuma vehiculul ce purta căldura ei. Domnul meu, Dumnezeul meu, Hristosul meu, Omul cu coroana neagră de spini ascuţiţi, cu păr castaniu, lung, cu sânge închegat prin el, cu ochi mari, curioşi, care se uitau direct la mine, porţile vii ale Sufletului lui Dumnezeu, emanând o iubire nesfârşită, că întreaga poezie piere în faţa ei, şi o gură mătăsoasă, de o simplitate care nu interoghează şi nu judecă, deschisă pentru a respira încet, în agonie, chiar în acel moment în care venise Năframa să-i liniştească suferinţa îngrozitoare.

Am plâns. Mi-am dus mâinile la gură, dar nu-mi puteam stăvili cuvintele:

— O, Hristoase, Hristosul meu tragic! am şoptit. Cel nefăcut de mâini omeneşti! am strigat.

Cât de jalnice îmi erau cuvintele, cât de slabe, cât de pline de tristeţe!

— Faţa acestui Om, Faţa aceasta a lui Dumnezeu şi a Omului. Sângerează. Din dragoste pentru Dumnezeu cel Atotputernic, priviţi-o!

Dar nu ieşea nici un sunet din mine. Nu mă puteam mişca. Nu puteam respira. Căzusem în genunchi din cauza şocului şi a neputinţei. Nu mai voiam să-mi iau ochii de la el. Nu-mi mai doream nimic altceva. Voiam doar să-l privesc. Voiam doar să mă uit la El şi îl vedeam, aşa cum am văzut în urmă cu multe secole, Faţa Lui la lumina lămpii de lut care ardea în casa din Podii, Faţa Lui uitându-se la mine din icoana care-mi tremura între degete, din scriptoriul Mănăstirii Peşterilor, Faţa Lui, aşa

cum nu o văzusem niciodată pe acei pereţi din Veneţia sau din Florenţa, unde o căutasem atâta vreme şi cu atâta disperare.

Faţa Lui, faţa Lui umană însufleţită de divin, Domnul meu tragic uitându-se la mine din braţele mamei mele în noroiul îngheţat din Podii, Domnul meu iubitor în Mâreţia-i însângerată.

Nu-mi păsa ce spunea Dora.

Nu-mi păsa că îi striga Numele Sfânt. Nu-mi păsa. Ştiam.

În timp ce îşi mărturisea credinţa, smulgând Năframa din mâinile lui Lestat şi fugind cu ea afară din apartament, am urmat-o, pe ea şi Năframa Sfintei Veronica, deşi în sanctuarul inimii mele nu m-am mişcat niciodată.

Nu m-am clintit niciodată.

O mare nemişcare îmi cuprinsese mintea, iar membrele mele nu mai contau.

Nu avea nici o importanţă că Lestat se luptase cu ea şi o avertizase că nu trebuia să creadă acest lucru şi că noi trei stăteam pe treptele catedralei, iar zăpada cădea ca o binecuvântare din cerul invizibil.

Nu conta că soarele urma să răsară în curând, o minge aprinsă de argint, dincolo de bolta norilor care se destrămau.

Puteam muri.

îl văzusem, iar tot restul – cuvintele lui Memnoch şi ale Dumnezeului său închipuit, pledoariile lui Lestat ca să fugim, să ne ascundem înainte să ne devoreze dimineaţa – nu mai conta.

Puteam muri.

— Nefăcut de mâini omeneşti! am şoptit.

O mulţime s-a adunat în jurul nostru la uşi. Aerul cald a ieşit din biserică într-un val plăcut. Nu conta.

— Năframa, Năframa Sfintei Veronica! au strigat ei.

L-au văzut! I-au văzut Faţa.

Strigătele disperate şi imploratoare ale lui Lestat se stingeau.

S-a lăsat dimineaţa, cu nemaipomenita ei lumină alba, rostogolindu-se peste acoperişuri, alungând noaptea în miile de pereţi de sticlă ca să-şi poată elibera splendoarea monstruoasă.

— Martori, am spus.

Mi-am desfăcut braţele spre lumina orbitoare, moartea de argint topit.

— Acest păcătos moare pentru El! Acest păcătos merge la El.

Aruncă-mă în iad, Doamne, dacă asta este voinţa Ta! Mi-ai dăruit Cerul. Mi-ai arătat Faţa Ta. Şi Faţa Ta era omenească.

M-am aruncat în sus. Durerea pe care o simţeam era totală, arzându-mi întreaga voinţă şi putere. O explozie din interior m-a trimis spre cer, direct în lumina perlată a zăpezii care cădea aşa cum cade mereu, dintr-un ochi ameninţător o clipă, trimiţându-şi razele nesfârşite peste oraş, într-un val de lumină topită, lipsită de greutate, care se rostogolea peste toate lucrurile, mici şi mari deopotrivă.

Mă înălţam din ce în ce mai mult, rotindu-mă, de parcă forţa exploziei interioare nu şi-ar fi pierdut intensitatea; cu groază am văzut că hainele îmi arseseră şi în vânt se ridica fum din braţele şi picioarele mele.

Mi-am zărit conturul braţelor şi al picioarelor dezgolite şi întinse, pe fundalul luminii orbitoare. Carnea îmi era înnegrită deja, lucioasă, lipită de tendoane, căzută în încâlceala de muşchi care îmi îmbrăcau oasele.

Durerea a atins punctul maxim al rezistenţei mele, dar cum să explic faptul că acest lucru nu conta pentru mine; eram pe drumul spre moarte, iar această tortură ce părea fără sfârşit nu însemna nimic, absolut nimic. Puteam îndura toate astea, chiar şi arsura din ochi, având conştiinţa că se vor topi în curând şi vor exploda în acest furnal de lumină solară, şi că tot ce eram avea să treacă dincolo de trup.

Scena s-a schimbat brusc. Urletul vântului a pierit, ochii îmi erau liniştiţi şi concentraţi, iar în jur se înălţa un cor de imnuri cunoscute. Stăteam în picioare în faţa unui altar şi, privind în sus, am zărit în faţa mea o biserică plină de oameni, cu coloanele pictate ridicându-se ca nişte trunchiuri de copac împodobite din puzderia glasurilor care cântau şi a ochilor iscoditori. Pretutindeni, şi la stânga, şi la dreapta, am văzut această adunare nesfârşită. Biserica nu avea pereţi care să-i ţină la un loc şi chiar şi turnurile înalte, din aurul cel mai pur şi mai strălucitor, cu sfinţi răstigniţi şi cu îngeri, lăsau să se vadă cerul albastru, nesfârşit.

Tămâia mi-a inundat nările. În jurul meu sunau în cor clopotele de aur şi o secvenţă de melodie se suprapunea repede peste alta. Fumul îmi ardea ochii, dar atât de plăcut, în vreme ce mirosul tămâiei îmi inunda nările şi îmi umezea ochii, iar vederea îmi devenea una cu tot ce gustam, atingeam şi auzeam.

Mi-am desfăcut braţele şi am văzut că erau acoperite de mâneci albe, lungi, tivite cu aur, căzând peste încheieturile mâinilor, care erau acoperite cu un puf delicat de păr. Acestea erau mâinile mele, da, dar mâinile mele dinainte de-a mi se da viaţă de nemuritor. Erau mâinile unui om.

Din gură îmi ieşea un cântec, care răsuna puternic şi melodios deasupra adunării aceleia, apoi vocile lor s-au ridicat să-mi răspundă; cântând mi-am afirmat convingerea care mă cuprinsese până în măduva oaselor.

— Hristos a venit! întruparea a început în toate lucrurile şi în toţi bărbaţii şi în toate femeile şi va continua pentru vecie!

Părea un cântec de o asemenea perfecţiune, că mi-au dat lacrimile; în timp ce-mi plecam capul şi-mi strângeam mâinile, am privit în jos ca să văd pâinea şi vinul din faţa mea, pâinea rotundă ce aştepta să fie binecuvântată şi ruptă, şi vinul din potirul de aur, pentru a fi transsubstanţiate.

— Acesta este Trupul lui Hristos, iar acesta este Sângele vărsat pentru noi acum şi pururea şi în vecii vecilor!

Cântam. Mi-am pus mâinile pe pâine şi am ridicat-o; o lumină puternică s-a scurs din ea, iar adunarea a intonat cel mai frumos imn de laudă.

Ţineam în mâini potirul. Îl ţineam ridicat, în timp ce clopotele se revărsau din turnurile aglomerate, unele lângă altele, în această biserică ce se întindea pe kilometri întregi în toate direcţiile, lumea întreagă devenise o întindere mare de biserici, iar aici, lângă mine, băteau clopotele de aur.

A mai venit o dată mirosul de tămâie. Punând jos potirul, m-am uitat la marea de feţe ce se întindea înaintea mea. Mi-am întors capul de la stânga la dreapta şi apoi am privit în direcţia Cerului, la mozaicurile ce dispăreau, devenind una cu norii albi care se ridicau.

Am văzut turnuri de aur sub Cer.

Am văzut acoperişurile nesfârşite ale Podilului.

Ştiam că este Oraşul lui Vladimir în toată gloria lui şi că stăteam în marele sanctuar al Sfintei Sofia; toate paravanele fuseseră îndepărtate şi nu mă mai despărţea nimic de oameni; toate bisericile care fuseseră nişte ruine în copilăria mea erau acum restaurate în toată splendoarea lor, iar cupolele aurite ale Kievului sorbeau lumina soarelui şi o reflectau cu puterea a

milioane de planete care se încălzeau la focul a milioane de stele.

— Domnul meu şi Dumnezeul meu! am strigat.

Am privit în jos, spre veşmintele mele brodate, la satinul verde şi la firele sale de aur pur.

De fiecare parte a mea stăteau fraţii mei întru Hristos, cu bărbi, cu ochii strălucind în timp ce mă asistau, în timp ce cântau imnul pe care îl cântam şi eu, iar vocile noastre se împleteau, accentuând fiecare imn în note pe care abia le puteam vedea ridicându-se înaintea mea către firmamentul de deasupra.

— Dă-le-o lor! Dă-le-o lor, pentru că le este foame! am strigat

Am rupt pâinea în mâini. Am rupt-o în jumătăţi şi apoi în sferturi, iar pe acestea le-am transformat în fărâmiţe care se aglomerau pe farfuriile de aur strălucitoare.

împreună, toţi membrii adunării au urcat treptele, cu mâinile mici, roz, blânde, întinse după fărâmiţele pe care le împărţeam cât de repede puteam, fără să-mi cadă vreuna; pâinea era ruptă în zeci de bucăţi, în sute, în mii, pe măsură ce ei se împingeau tot mai în faţă, cei nou-veniţi nepermiţându-le celor care fuseseră deja hrăniţi să se mai retragă.

Veneau încontinuu. Dar imnurile nu încetau. Vocile, tăcute în faţa altarului, stinse pentru a devora pâinea, au reizbucnit curând, tare şi triumfător.

Pâinea era veşnică.

Am rupt iar coaja ei groasă şi moale şi am continuat să o pun în palmele întinse, în degetele strânse graţios.

— Luaţi-o, luaţi Trupul lui Hristos! am spus.

Forme întunecate se ridicau în jurul meu din podeaua strălucitoare de aur şi argint. Erau trunchiuri de copaci, iar ramurile le erau arcuite în sus şi coborau spre mine, iar frunzele şi fructele cădeau de pe aceste ramuri pe altar, pe farfuria de aur şi peste această pâine sacră transformată acum în mii de fărâme.

— Adunaţi-le! am strigat.

Am cules frunzele verzi, moi, şi ghindele mirositoare şi le-am dat tot mâinilor nerăbdătoare. Am privit în jos şi am văzut grâu curgându-mi printre degete, grâu pe care îl ofeream buzelor deschise, grâu pe care îl vărsam în gurile deschise.

Aerul se îndesise atât de mult din cauza căderii tăcute a frunzelor verzi, încât umbra strălucitor de verde, ce colorase totul în jur, a fost spartă deodată de zborul unor păsărele. Un milion de vrăbii s-au înălţat spre Cer. Un milion de cinteze s-au avântat şi ele, iar soarele scânteietor se oprea pe aripile lor micuţe, deschise.

— Pentru totdeauna, mereu, în fiecare celulă şi în fiecare atom, m-am rugat. Întruparea, am spus. Şi Domnul a locuit printre noi.

Cuvintele mele sunau de parcă ar fi fost un acoperiş deasupra noastră, un acoperiş în care cântecul meu să-şi găsească ecoul, deşi acum acoperişul nostru era doar cerul cel fără de acoperiş.

Mulţimea încă mai avansa. Înconjurase altarul. Fraţii mei plecaseră, iar mii de mâini se agăţau de veşmintele lor, trăgându-i de la masa lui Dumnezeu. Peste tot în jurul meu se înghesuiau aceşti înfometaţi care luau pâinea ce le era dată, luau grâul, ghindele, chiar şi frunzele verzi.

Lângă mine stătea mama, frumoasă şi tristă, cu o broboadă fină peste părul des, grizonant, cu ochii ei mici, ridaţi, fixaţi asupra mea, iar în mâinile care-i tremurau, între degetele uscate şi temătoare, ţinea cel mai frumos dintre daruri, ouăle pictate! Roşii şi albastre, galbene şi aurii, cu brâie de diamant şi cu şiraguri de flori de câmp, ouăle străluceau în splendoarea lor lăcuită, de parcă ar fi fost nestemate mari, şlefuite.

Şi în centrul darului ei, pe care îl ţinea cu braţele zbârcite şi tremurânde, se afla chiar oul pe care mi-l încredinţase cu mult timp în urmă, oul uşor, crud, atât de minunat încondeiat în roşu rubiniu, cu steaua de aur chiar în mijlocul ovalului, acest ou preţios, care, cu siguranţă, fusese creaţia ei cea mai fină, cea mai fină realizare a orelor petrecute cu ceara fierbinte şi cu vopseaua fiartă.

Nu era pierdut Nu fusese niciodată pierdut Era acolo. Dar se petrecea ceva Auzeam acest lucru. În ciuda cântecului mulţimilor puteam auzi sunetul slab din ou, sunetul scăzut, strigatul slab.

— Mamă, am spus.

L-am luat. L-am ţinut în ambele mâini şi mi-am pus degetele mari pe coaja fragilă.

— Nu, fiule! a strigat ea. Nu, nu, fiule, nu!

Dar era prea târziu. Coaja lăcuită fusese zdrobită sub degetele mele şi din bucăţile ei se ridicase o pasăre, una frumoasă şi matură, cu aripi albe ca zăpada cu un cioc mic, galben, şi cu ochi negri strălucitori, care semănau cu nişte cărbuni mici.

Am scos un oftat lung.

Pasărea s-a ridicat din ou, desfăcându-şi aripile albe, perfecte şi îmbrăcate în pene, cu ciocul mic deschis într-un strigăt ascuţit, neaşteptat. A zburat în sus, eliberată din coaja roşie, spartă, din ce în ce mai sus, peste capetele mulţimii, prin ploaia de frunze verzi şi printre vrăbii, prin sunetele clopotelor.

Clopotele turnurilor băteau atât de tare, încât scuturau frunzele în aer, atât de tare, încât coloanele se cutremurau, încât mulţimea s-a legănat şi cânta cu din ce în ce mai mult patos, pentru a fi la unison cu sunetele ce ieşeau din gâtlejul de aur. Pasărea era liberă.

— Hristos S-a născut, am şoptit. Hristos S-a înălţat. Hristos este în Ceruri şi pe Pământ. Hristos este cu noi.

Dar nu-mi auzea nimeni vocea. Ce mai conta, de vreme ce lumea întreagă cânta acelaşi cântec?

O mână m-a agăţat. Obraznică, mânată de răutate, mi-a sfâşiat mâneca albă. M-am întors. Mi s-a oprit respiraţia, am simţit nevoia să urlu şi am îngheţat de frică.

Un bărbat, apărut de nicăieri, stătea lângă mine, atât de aproape, încât feţele noastre parcă se atingeau. Se uita furios la mine. Îi cunoşteam părul roşu şi barba, ochii albaştri, înspăimântători şi lipsiţi de pietate. Ştiam că este tata, dar nu era el, ci o prezenţă puternică şi oribilă care luase chipul lui şi stătea acolo, fixată lângă mine, un uriaş, privindu-mă, bătându-şi joc de mine cu puterile şi înălţimea lui.

S-a întins şi a trântit cu dosul mâinii potirul de aur. Acesta s-a clătinat şi a căzut, iar vinul sfinţit a pătat fărâmele de pâine, pânza altarului, ţesută din aur.

— Dar nu poţi face aşa ceva! am strigat. Uite ce ai făcut!

Oare nu mă auzea nimeni prin cântecul din jur? Oare nu mă auzea nimeni prin bătaia clopotelor?

Eram singur.

Stăteam într-o cameră modernă. Stăteam sub un tavan de ipsos alb. Stăteam într-o cameră a unei case.

Eram eu însumi, un bărbat micuţ, cu cârlionţii lungi până la umeri şi cu haina de catifea roşie ca purpura, cu gulerul din

dantelă albă. Mă sprijineam de perete. Împietrit, stăteam sprijinit acolo, ştiind doar că fiecare părticică din acest loc, fiecare părticică din mine era la fel de tare şi de reală cum fusese cu câteva secunde înainte.

Covorul de sub picioarele mele era la fel de real ca frunzele care căzuseră precum fulgii de zăpadă prin Catedrala Sfânta Sofia, iar mâinile mele de băieţel, lipsite de păr, erau la fel de reale ca şi cele ale preotului care fusesem o clipă mai devreme, când împărţisem pâinea.

Un suspin teribil mi s-a ridicat în gât, un ţipăt teribil pe care eu însumi nu puteam suporta să-l ascult. Respiraţia mi s-ar opri dacă nu l^aş elibera, iar acest corp, blestemat sau sacru, muritor sau nemuritor, pur sau depravat, ar exploda, cu siguranţă.

Dar un cântec m-a mângâiat. O muzică se articula încet, curată şi delicată, complet diferită de marele cor pe care tocmai îl auzisem.

Din tăcere au izbucnit aceste note perfecte, această multitudine de sunete care păreau să vorbească direct, sfidând parcă avalanşa de sunete ce îmi plăcuseră atât de mult.

O, când te gândeşti că doar zece degete ar putea modela aceste sunete dintr-un instrument de lemn în care ciocănelele, cu o mişcare perseverentă, loveau o harpă de bronz cu coardele bine întinse!

Ştiam, cunoşteam acest cântec, ştiam sonata pentru pian şi îmi plăcuse foarte mult cândva, iar acum furia ei mă paraliza. *Appassionata.* Notele sunau sus şi jos, în arpegii superbe, coborând mult pentru a exploda în bubuit de tobe, pentru ca apoi să suie iar. Melodia vioaie continua, elocventă, sărbătorească şi pe deplin umană, impunând să fie şi simţită, nu doar ascultată, cerând să fie urmărită în fiecare răsucire complicată.

Appassionata.

În torentul furios al notelor am auzit ecoul care reverbera în lemnul pianului; am auzit cum vibrează harpa sa de bronz bine întinsă. Am auzit vibraţiile numeroaselor sale coarde. O, da, mereu, continuu, fără încetare, mai tare, mai grav, mai pur, cât mai aproape de perfecţiune, sunând şi frângându-se, de parcă notele ar putea plânge. Cum poate oare ieşi din mâinile omeneşti o astfel de încântare, cum pot scoate din aceste clape de fildeş acest noian de frumuseţe sonoră?

S-a oprit. Agonia mea fusese atât de mare, că mai puteam doar să închid ochii şi să gem pentru pierderea acelor note cristaline, să gem pentru pierderea acestei precizii fără cusur, a acestui sunet care mi-a vorbit, m-a implorat să-i fiu martor, să înţeleg furia intensă şi imperioasă.

Un ţipăt m-a făcut să tresar. Am deschis ochii. Camera în care mă aflam era spaţioasă şi ticsită cu tot felul de obiecte, cu tablouri înalte până la tavan, cu covoare înflorate sub picioarele arcuite ale scaunelor şi ale meselor moderne; acolo era şi pianul, marele pian din care ieşise acest sunet, strălucind chiar şi după ce încetase, cu clapele sale albe, un triumf al inimii, al sufletului şi al minţii.

În faţa mea, pe podea, a îngenuncheat să se roage un băiat, un arab cu cârlionţi bogaţi cu o *djellaba* ce i se potrivea perfect cu o robă de bumbac specifică celor din deşert. Avea ochii închişi, iar faţa mică, rotundă, era ridicată în sus, dar nu mă vedea, sprâncenele-i negre erau încruntate şi buzele i se mişcau frenetic, rostind cuvinte în arabă.

— O, să vină vreun demon, vreun înger, să-l oprească, o, să vină ceva din întuneric, nu-mi pasă ce, ceva puternic şi răzbunător, nu-mi pasă ce, să vină, să vină din lumină şi din voinţa zeilor care nu pot sta să privească nepăsători oprimarea răufăcătorilor. Opriţi-l înainte să o ucidă pe Sybelle a mea. Opriţi-l, acesta este Benjamin, fiul lui Abdulla, care te cheamă, ia-mi sufletul pierdut, ia-mi viaţa, dar vino, vino, tu care eşti mai puternic decât mine, şi salveaz-o pe Sybelle a mea!

— Linişte! am strigat.

Mi se tăiase respiraţia. Faţa mi-era udă. Buzele îmi tremurau incontrolabil.

— Ce vrei? Spune-mi!

El s-a uitat la mine. M-a văzut Faţa lui mică, rotundă, bizantină ar fi putut apărea din senin pe peretele bisericii, dar el era aici, real şi m-a văzut, iar eu eram ceea ce voia el să vadă.

— Ascultă, îngerule! a strigat el cu vocea ascuţită de accentul arab. Nu poţi să vezi cu ochii tăi mari?

Am văzut.

întreaga realitate s-a materializat deodată. Ea, tânăra femeie, Sybelle, se lupta să se prindă de pian, să nu fie smulsă de pe scaun, cu mâinile întinse, luptându-se să ajungă clapele, cu gura închisă, un geamăt teribil apăsându-i buzele strânse şi

părul galben îi flutura peste umeri. Bărbatul care o scutura, care trăgea de ea, care striga la ea, a lovit-o dintr-odată cu pumnul în spate, făcând-o să cadă de pe scaunul pianului şi să-i scape un strigăt în timp ce se prăbuşea grămadă pe covor.

— *Appassionata, Appassionata,* a urlat el la ea, o creatură enormă cu temperament megaloman. Nu voi asculta asta, nu-mi vei face asta mie, vieţii mele. Este viaţa mea! Urla ca un taur. Nu te voi lăsa să continui.

Băiatul a sărit în picioare şi s-a agăţat de mine. Mi-a prins încheieturile mâinilor şi, când am încercat să-l dau la o parte, privindu-l dezorientat, s-a apucat de manşetele mele de catifea.

— Opreşte-l, îngerule! Opreşte-l, diavole! Nu mai trebuie s-o bată. O va ucide. Opreşte-l, diavole, opreşte-l, ea este bună!

Ea a îngenuncheat, cu părul ca un văl sfâşiat ascunzându-i faţa. O mare pată de sânge uscat îi acoperea talia îngustă, într-o parte, o pată ce pătrunsese adânc în materialul înflorat. Mâniat, priveam cum bărbatul se retrăgea. Înalt, cu capul ras, cu ochii măriţi, şi-a pus mâinile la urechi şi a înjurat-o:

— Târfă proastă, târfă egoistă şi rea. Eu nu am viaţă? Eu nu am dreptate? Eu nu am vise?

Dar ea îşi întinsese din nou mâinile spre clape. Se grăbea spre partea a doua din *Appassionata,* de parcă nici nu ar fi fost întreruptă. Mâinile ei loveau claviatura. Un torent furios de note îi urma altuia, de parcă nu ar fi fost scrise cu alt scop decât pentru a-i răspunde lui, decât pentru a-l sfida, pentru a striga tare: „Nu mă voi opri, nu mă voi opri…”

Am văzut ce urma să se întâmple. El s-a întors şi a privit-o, dar numai pentru ca furia lui să atingă punctul maxim; avea ochii larg deschişi şi gura desfigurată de suferinţă. Un zâmbet sinistru a apărut pe buzele sale. Ea se legăna înainte şi înapoi pe scaunul pianului, cu părul fluturând, cu faţa ridicată, fără să fie nevoie să privească clapele pe care le atingea, să stabilească cursul mâinilor ei, care alergau de la stânga la dreapta şi nu pierdeau niciodată controlul torentului.

De pe buzele ei strânse a ieşit murmur jos, un murmur pe acelaşi ton cu melodiile care ieşeau în grabă de pe clape. Şi-a arcuit spatele şi şi-a plecat capul, iar părul i-a căzut pe mâinile grăbite. Ea continua, spre torent, spre certitudine, spre refuz, spre sfidare, spre afirmare, da, da, da, da, da.

Bărbatul s-a mişcat către ea.

Băiatul înnebunit m-a părăsit, disperat, şi s-a grăbit să ajungă între ei, dar bărbatul l-a împins deoparte cu atâta furie, încât a fost aruncat pe podea.

înainte ca mâinile bărbatului să ajungă la umerii ei, înainte ca el să o poată atinge – iar ea revenise acum la prima parte, ah, ah, aaaah! *Appassionata* de la început cu toată forţa ei – l-am apucat şi l-am întors cu faţa spre mine.

— Vrei să o omori? am şoptit. Ei bine, mai vedem!

— Da! a urlat el, cu faţa transpirată, cu ochii măriţi arun când scântei. O omor! M-a adus în pragul nebuniei, asta a făcut şi va muri.

Prea enervat ca să mă mai întrebe ce caut acolo, a încercat să mă împingă deoparte, cu privirile fixate din nou asupra ei.

— Fii blestemată, Sybelle, încetează cu muzica aia, încetează!

Melodia şi coardele ei erau iarăşi la fragmentul tunetului.

Legănându-şi părul dintr-o parte în alta, a continuat.

Pe el l-am tras îndărăt, apucându-l de umăr cu mâna stângă, iar cu cea dreaptă îi împingeam bărbia în sus, eliberându-mi astfel calea spre gâtul lui, l-am sfâşiat şi am lăsat sângele să-mi pătrundă în gură. Era fierbinte, bogat şi plin de ura lui, plin de amărăciune, de visele şi de fanteziile lui răzbunătoare.

O, căldura lui! Am luat-o în sorbituri adânci, înţelegând totul, cum o iubise, cum o hrănise pe ea, sora lui talentată, el, cel deştept, rău de gură, fratele fără ureche muzicală, ghidând-o către turnul universului său preţios şi rafinat, până când o tragedie obişnuită i-a întrerupt urcuşul şi a înnebunit-o, îndepărtându-l de el, de amintiri, de ambiţii, îndoliată pentru totdeauna în memoria victimelor acelei tragedii, a părinţilor iubitori şi care o încurajau, nenorociţi pe un drum cu meandre, printr-o vale întunecată, chiar în nopţile de dinaintea celui mai mare triumf al ei, debutul ca un geniu perfect pregătit al pianului, în întreaga lume.

Am văzut maşina lor prin întuneric. L-am auzit pe frate de pe locul din spate vorbind, în timp ce sora lui dormea adânc lângă el. Am văzut cum maşina s-a lovit de alta. Am văzut stelele de deasupra, martori tăcuţi şi cruzi. Am văzut trupurile rănite şi fără viaţă. Am văzut faţa ei înmărmurită în timp ce stătea fără să fi păţit nimic, cu hainele sfâşiate, pe marginea drumului. L-am auzit pe el ţipând îngrozit. L-am auzit blestemând,

nevenindu-i să creadă. Am văzut geamul spart. Bucăţele din el străluceau pretutindeni în lumina farurilor. Am văzut ochii ei albaştri, palizi. Am văzut cum şi-a închis inima.

Victima mea era moartă. A alunecat din braţele mele.

Era la fel de lipsit de viaţă, cum fuseseră părinţii lui în acel deşert fierbinte.

Era mort, distrus şi nu o mai putea răni vreodată, nu o mai putea trage de părul auriu, lung, nu o mai putea bate, nu o mai putea opri din cântat.

Nu era nici o mişcare în cameră. Se auzea numai ea cântând. Ajunsese la partea a treia şi interpreta începutul mai lent.

Băiatul dansa de bucurie. În *djellaba* lui mică, cu picioarele goale, cu capul rotund acoperit de bucle negre, era un înger arab care sărea în aer, dansa, striga:

— Este mort, este mort, este mort!

Bătea din palme şi le freca una de alta, bătea iar din palme şi apoi îşi arunca mâinile în sus.

— Este mort, este mort, este mort, nu o va mai răni niciodată, nu o va mai supăra, este mort, este mort.

Dar ea nu-l mai auzea. Cânta mai departe, croindu-şi drum printre notele joase, murmurând delicat şi desfăcându-şi buzele pentru un cântec monosilabic.

Eram plin de sângele lui. Îl simţeam scurgându-se prin mine. Mi-a plăcut, mi-a plăcut fiecare picătură din el. Mi-am recăpătat suflul după efortul de a-l fi băut atât de repede, apoi am păşit încet, cât de încet am putut, de parcă ea m-ar fi putut auzi, şi am rămas în picioare lângă pian, privind-o.

Ce faţă mică şi delicată avea, cu ochii albaştri, mari, adânci! Dar ia uite ce cicatrice are pe faţă. Uite ce zgârieturi însângerate are pe obraz! Uite ce răni sângerânde are pe tâmplă, în locul din care i-a fost smuls un smoc de păr din rădăcini.

Nu-i păsa. Nu lua în seamă vânătăile de pe braţele dezgolite. Cânta mai departe.

Ce gât delicat avea, chiar şi cu urmele umflate şi înnegrite ale degetelor lui şi ce umeri graţioşi avea, osoşi, mici, abia ţinând mânecile rochiei subţiri din bumbac înflorat! Sprâncenele cenuşii se întâlneau, de concentrare, în încruntarea cea mai dulce, când ea privea înainte, fără să vadă

nimic, doar muzica ritmică, doar degetele lungi şi curate, relevând puterea ei titanică, de neînvins.

Şi-a oprit privirea asupra mea şi a zâmbit, de parcă ar fi văzut ceva ce a mulţumit-o pe moment; şi-a înclinat capul o dată, de două ori, de trei ori, în ritmul rapid al muzicii, dar parcă mi-ar fi făcut mie semn.

— Sybelle, am şoptit.

Mi-am dus degetele la buze şi le-am sărutat, apoi i-am suflat sărutul, în timp ce degetele ei cântau în continuare.

Apoi ochii i s-au înceţoşat şi sa rupt din nou de tot ceea ce-o înconjura. Muzica trebuia interpretată cu rapiditate şi ea şi-a dat brusc capul pe spate din cauza efortului cu care lovea clapele. Şi sonata a izbucnit din nou.

Ceva mai puternic decât lumina soarelui s-a năpustit asupra mea. Era o putere atât de mare, că m-a înconjurat pe deplin şi m-a tras afară din cameră, afară din lume, afară din sunetul muzicii ei, afară din simţurile mele.

— Nuuuuu, nu mă lua acum! am strigat.

Dar un întuneric imens şi gol a înghiţit sunetul.

Zburam, fără greutate, cu membrele arse, negre, întinse, într-un iad al durerii chinuitoare. Acesta nu poate fi trupul meu, am suspinat, văzând carnea neagră, prinsă de muşchi ca pielea, văzând fiecare tendon al braţelor mele, unghiile îndoite şi înnegrite ca bucăţile de corn arse.,,Nu, nu este corpul meu, am strigat, o, mamă, ajută-mă, ajută-mă! Benjamin, ajută-mă…”

Am început să cad. O, nu era nimeni acolo care să mă ajute acum, cu excepţia unei singure Fiinţe.

— Doamne, dă-mi curaj! am strigat. Doamne, dacă a început, dă-mi curaj, Doamne, nu pot să renunţ la raţiune, Doamne, spune-mi unde sunt, Doamne, fă-mă să înţeleg ce se petrece,

Doamne, unde este biserica, Doamne, unde sunt pâinea şi vinul, Doamne, unde este ea, Doamne, ajută-mă, ajută-mă!

Cădeam din ce în ce mai jos, treceam peste turnul de sticlă, peste grilajele ferestrelor. Peste acoperişuri şi turnuri ascuţite. Cădeam prin bătaia aspră şi sălbatică a vântului. Cădeam prin torentul de zăpadă. Cădeam întruna. Cădeam peste fereastra unde stătea silueta inconfundabilă a lui Benjamin, cu mânuţa pe draperie, cu ochii negri fixaţi asupra mea pentru o fracţiune de secundă, cu gura deschisă, un îngeraş arab. Cădeam fără încetare, cu pielea atât de zbârcită şi de încreţită pe picioare,

încât nu mi le mai puteam îndoi, atât de strânsă pe faţă, încât nu mai puteam deschide gura, până când, cu o explozie de durere vie, agonizantă, m-am izbit de zăpadă.

Aveam ochii deschişi şi focul îi inunda.

Soarele se ridicase sus pe boltă.

— Am să mor acum. Am să mor! am şoptit.

Şi în acest ultim moment de paralizie, când întreaga lume a pierit şi nu a mai rămas nimic, auzeam muzica ei! O auzeam cântând ultimele note din *Appassionata!* O auzeam. Îi auzeam cântecul tumultuos.

Nu am murit. Sub nici un chip.

M-am trezit şi am auzit-o cântând, dar atât ea, cât şi pianul erau foarte departe. În primele câteva ore după asfinţit, când durerea devenise insuportabilă, am folosit sunetul muzicii ei, am folosit căutarea lui, pentru a mă abţine să nu strig înnebunit, deoarece nimic nu-mi putea face durerea să înceteze.

învelit în zăpadă, nu mă puteam mişca şi nu puteam vedea decât ceea ce mintea mea ar fi putut să vadă, dacă aş fi vrut să o folosesc, dar, cum eu voiam să mor, nu foloseam nimic. Doar o ascultam pe ea cântând *Appassionata* şi, uneori, cântam şi eu cu ea în visele mele.

Atât în prima noapte, cât şi în cea de-a doua, am ascultat-o de fiecare dată când avea chef să cânte. Uneori se oprea ore întregi, poate pentru a dormi. Nu puteam şti. Apoi reîncepea şi, odată cu ea, începeam şi eu.

Am urmărit-o în cele trei părţi până când am ajuns să le ştiu pe dinafară, aşa cum probabil le ştia şi ea. Cunoşteam variaţiunile pe care le făcea ea, ştiam că niciodată două bucăţi pe care le cânta nu erau la fel.

L-am auzit pe Benjamin strigându-mă. I-am auzit vocea delicată vorbind foarte repede şi foarte mult, în stilul din New York, spunând:

— Îngerule, nu ai terminat cu noi, ce să facem cu el? îngerule, întoarce-te! îngerule, îţi voi da ţigări. Îngerule, am o mulţime de ţigări bune. Întoarce-te! îngerule, asta este doar o glumă. Ştiu că poţi avea ţigări, dacă vrei. Dar asta este chiar enervant, să părăseşti trupul mort, îngerule. Întoarce-te!

Erau ore în care nu auzeam nimic de la nici unul din ei. Mintea mea nu avea puterea să ajungă la ei telepatic, măcar să-i vadă, unul prin ochii celuilalt. Nu. Acea putere pierise.

Zăceam într-o nemişcare mută, ars în aceeaşi măsură de tot ce văzusem şi simţisem, ca şi de lumina soarelui, rănit şi gol pe dinăuntru, ucis la minte şi la inimă; nerămânându-mi altceva în afară de iubirea pentru ei. Era destul de uşor, nu-i aşa, ca în cea mai cumplită nefericire să iubeşti doi străini drăguţi, o fată nebună şi un băiat ştrengar, căruia îi păsa de ea? Nu exista nici un motiv din trecutul meu pentru care să-i ucid fratele. Erau cinci sute de ani de istorie care se adunau în durere.

Erau ore în care numai oraşul îmi vorbea, marele oraş New York – flecar, agitat, zgomotos, cu traficul lui tot timpul aglomerat, chiar şi pe zăpada cea mai mare, cu voci care se suprapuneau unele peste altele şi cu vieţi care se ridicau până la platoul pe care mă aflam eu, apoi dincolo de el, în depărtare, în turnurile pe care lumea nu le-a văzut niciodată.

Recunoşteam lucrurile, dar nu mai ştiam ce să fac cu ele. Ştiam că zăpada care mă acoperea creştea tot mai mult, se întărea, şi nu înţelegeam cum un lucru precum gheaţa putea ţine departe de mine razele soarelui.

„Cu siguranţă trebuie să mor, m-am gândit. Dacă nu în ziua care vine, în următoarea.” Mă gândeam la Lestat ţinând ridicată Năframa. Mă părăsise toată speranţa.

„Voi muri, mă gândeam. Dimineaţă după dimineaţă, voi muri.”

Dar nu am murit.

În oraş, departe de mine, îi auzeam pe ceilalţi vampiri. Nu am încercat să-i ascult, aşa că nu gândurile lor ajungeau până la mine, ci, din când în când, cuvintele lor. Lestat şi David erau acolo şi credeau că sunt mort. Mă jeleau. Dar lucruri şi mai groaznice se abătuseră asupra lui Lestat, deoarece Dora şi lumea îi luaseră Năframa, iar oraşul se umpluse acum de credincioşi. Catedrala abia îi mai cuprindea.

Veneau şi alţi muritori, tineri, slabi, iar uneori, cel mai groaznic lucru, cei mai bătrâni nemuritori, care doreau să vadă acest miracol, se strecurau noaptea în biserică printre cei care se închinau şi priveau înnebuniţi Năframa Sfintei Veronica.

Uneori vorbeau despre sărmanul Armand sau despre viteazul Armand, chiar despre Sfântul Armand, care, prin devoţiunea sa faţă de Hristos cel răstignit, se jertfise chiar la uşa acestei biserici!

Uneori făceau şi ei la fel. Şi, chiar înainte de răsăritul soarelui, îi auzeam, auzeam rugăciunile lor disperate în aşteptarea razelor ucigaşe. Oare au călătorit mai bine decât mine? Şi-au găsit refugiul în braţele lui Dumnezeu? Sau urlau în agonie, în agonia pe care o simţeam şi eu, suferind de arsuri dincolo de limita suportabilităţii şi incapabili să scape de ea, ori s-au pierdut şi ei ca şi mine, pe alei sau pe acoperişuri? Nu, ei veneau şi plecau, oricare le-ar fi fost soarta.

Cât de vag era totul, cât de departe! Eram aşa de trist pentru Lestat, pentru că mă jelise, dar trebuia să mor aici. Mai devreme sau mai târziu, trebuia să mor. Orice aş fi văzut în momentul în care m-am ridicat spre soare nu mai conta. Trebuia să mor. Asta era tot.

Străbătând noaptea înzăpezită, voci electronice vorbeau despre miracol, că Faţa lui Hristos de pe o Năframă îi vindecase pe cei bolnavi şi că se imprimase şi pe alte pânze ce fuseseră puse peste ea. Apoi a urmat o ceartă între clerici şi sceptici, o zarvă grozavă.

Aveam sentimentul nimicniciei. Sufeream. Arsesem. Nu puteam deschide ochii şi, când am încercat, pleoapele mi-au zgâriat ochii, iar agonia era prea greu de îndurat. O aşteptam în întuneric.

Mai devreme sau mai târziu, fără greş, venea muzica ei splendidă, cu toate variaţiile noi şi minunate, şi atunci nimic nu mai conta pentru mine, nici măcar locul misterios în care fusesem sau ceea ce aş fi putut vedea acolo, sau ceea ce voiau să facă Lestat şi David.

Abia într-a şaptea noapte simţurile mele s-au refăcut complet şi am putut înţelege pe deplin în ce situaţie groaznică mă aflam.

Lestat plecase. La fel şi David. Biserica fusese închisă. Din murmurele muritorilor am înţeles curând că Năframa fusese furată.

Auzeam minţile întregului oraş, o gălăgie insuportabilă. M-am închis în mine ca să nu mai aud, temându-mă de nemuritorul rătăcitor care ar da peste mine, dacă ar prinde măcar o frântură din mintea mea telepatică. Nu puteam suporta gândul unei încercări a fi salvat de nişte străini nemuritori. Nu puteam suporta gândul la feţele lor, la întrebările lor, la posibila lor preocupare sau indiferenţă fără milă. M-am ascuns de ei,

făcându-mă colac în carnea mea plesnită şi scorojită. Totuşi, îi auzeam, aşa cum auzeam vocile muritorilor din jurul lor, vorbind despre miracole, mântuire şi iubirea lui Dumnezeu.

În plus, aveam timp suficient să mă gândesc la situaţia în care mă aflam şi la cum se întâmplase totul.

Zăceam pe un acoperiş. Acolo aterizasem din căzătură, dar nu sub cerul liber, aşa cum sperasem sau bănuisem. Dimpotrivă, trupul meu se rostogolise pe o pantă de tablă metalică şi se oprise sub o copertină ruptă şi ruginită şi aici fusese îngropat în mod repetat de zăpada spulberată de vânt.

Cum ajunsesem acolo? Puteam doar să presupun.

Punându-mi sângele în mişcare, în lumina soarelui de dimineaţă, m-am îndreptat, probabil, în sus, probabil cât de sus am putut. Secole întregi ştiusem cum să mă înalţ în aer şi cum să mă mişc acolo, dar nu împinsesem niciodată aceste cunoştinţe la limită, dar acum, în dorinţa mea arzătoare de a muri, m-am chinuit din toate puterile pe care le aveam ca să mă îndrept spre Cer. Căzusem de la cea mai mare înălţime.

Clădirea de sub mine era goală, abandonată, periculoasă, fără căldură şi lumină.

Nici un sunet nu se ridica din cuşca de metal a liftului sau din camerele dărăpănate. Vântul şuiera prin ea, de parcă ar fi fost o orgă enormă. Când Sybelle nu cânta la pian, aceasta era muzica pe care o ascultam, ca să nu mai aud zgomotul oraşului.

Din când în când se strecurau muritori la etajele inferioare. Mă cuprindea speranţa. Oare o fi vreunul suficient de prost să se aventureze până pe acoperiş, iar eu să pun mâna pe el şi să-i beau sângele de care aveam nevoie doar ca să mă eliberez de aici, unde eram protejat de copertina asta, şi, în felul acesta, să mă las în voia soarelui? Cum zăceam acum, soarele nu ajungea la mine. Doar o rază albă mă ardea prin giulgiul de zăpadă în care eram înfăşurat, şi, cu lungimea fiecărei nopţi, această nouă durere se topea în cealaltă.

Dar nimeni nu a urcat până la mine.

Moartea va fi lentă, foarte lentă. Poate că va trebui să aştept până la încălzirea vremii, când se va topi zăpada.

Şi tot aşa în fiecare dimineaţă, tânjind după moarte, am ajuns să mă obişnuiesc cu ideea că mă voi trezi, mai ars, poate, decât niciodată, dar din ce în ce mai bine ascuns de furtuna de

zăpadă, aşa cum fusesem tot timpul ascuns, de sutele de ferestre luminate care dădeau spre acest acoperiş.

Când era linişte perfectă, când Sybelle dormea şi Benji înceta să mi se mai roage şi să-mi vorbească de la fereastră, s-a petrecut ce era mai rău. Mă gândeam, oarecum nepăsător, la acele lucruri ciudate care mi se întâmplaseră când mă rostogolisem prin spaţiu, pentru că nu mă puteam gândi la altceva.

Cât de reale fuseseră altarul Sfintei Sofia şi pâinea pe care o rupsesem cu mâinile mele. Ştiusem multe lucruri, atât de multe lucruri, pe care nu mi le mai puteam aminti sau descrie în cuvinte, lucruri pe care nu le pot pomeni aici, în această povestire, chiar dacă încerc să retrăiesc întâmplările acelea.

Real. Tangibil. Simţisem pânza altarului şi văzusem cum se varsă vinul, iar înainte de asta, cum iese pasărea din ou. Auzisem cum crăpa coaja. Auzisem vocea mamei…

Dar mintea mea nu mai voia aceste lucruri. Nu le mai voia. Zelul evlavios se dovedise fragil. Trecuse, ca nopţile petrecute cu Stăpânul meu în Veneţia, ca anii de pribegie cu Louis, ca lunile de sărbătoare de pe Insula Nopţii, ca lungile secole ruşinoase alături de Copiii întunericului, când am fost un prost, un biet prost.

Mă puteam gândi la Năframa Sfintei Veronica, la Cer, la cum stătusem lângă Altar şi săvârşisem miracolul cu Trupul lui Hristos în mâinile mele. Da, mă puteam gândi la toate acestea. Dar ansamblul era prea înfricoşător şi nu eram mort, nu exista un Memnoch care să mă convingă să-i devin ajutor, şi nici un Hristos cu braţele întinse către lumina infinită a lui Dumnezeu.

Era mult mai plăcut să mă gândesc la Sybelle, să-mi amintesc că salonul ei cu covoare turceşti bogate, roşii şi albastre şi cu picturi întunecate, fusese la fel de real ca Sfânta Sofia din Kiev, să mă gândesc la faţa ei ovala, albă, când s-a întors să mă privească, să mă gândesc la strălucirea bruscă a ochilor ei umezi, pătrunzători.

într-o seară, când ochii mei chiar s-au deschis, pentru că pleoapele mi s-au retras cu adevărat de pe ochi şi am putut să văd prin stratul alb de zăpadă de deasupra mea, mi-am dat seama că mă vindecam.

Am încercat să-mi mişc braţele. Le puteam ridica atât de uşor, iar gheaţa s-a spart. Ce sunet extraordinar!

Soarele pur şi simplu nu putea ajunge până aici, la mine, sau nu ajungea suficient pentru a lucra împotriva furiei supranaturale a sângelui puternic din trupul meu. Ah, Doamne, când te gândeşti la o adică, de cinci sute de ani sunt din ce în ce mai puternic, născut din sângele lui Marius, un monstru care nu şi-a cunoscut niciodată adevărata forţă!

Pentru o clipă mi s-a părut că furia şi disperarea mea nu mai puteau creşte. Părea că durerea aprinsă din întregul meu trup nu putea fi mai mare.

Apoi Sybelle a început să cânte. A început să cânte *Appassionata* şi nimic altceva nu a mai contat.

Şi nu va mai conta până ce muzica nu se va opri. Noaptea era mai caldă decât de obicei; zăpada se topise uşor. Nu păreau să fie muritori prin preajmă. Ştiam că Năframa fusese furată şi dusă la Vatican. Şi oare nu mai exista nici un motiv ca muritorii să vină aici?

Sărmana Dora! Ştirile de noapte spuneau că îi fuseseră furat premiul. Roma trebuia să examineze acest văl. Poveştile ei despre îngeri blonzi, ciudaţi, umpleau coloanele ziarelor şi nici ea nu mai era aici.

într-un moment de îndrăzneală, mi-am fixat inima la muzica lui Sybelle şi, cu un efort supraomenesc, mi-am transmis viziunea telepatică, de parcă ar fi fost parte din carnea mea, o limbă ce necesita vitalitate, pentru a vedea prin ochii lui Benjamin camera care îi găzduia pe amândoi.

Am văzut-o într-o ceaţă aurie, plăcută, am văzut pereţii acoperiţi de picturi înrămate, grele, am văzut-o chiar pe frumoasa mea, într-un halat alb, de baie, cu papuci vechi, cu degetele la lucru. Ce măreţ era plânsul muzicii! Şi Benjamin, micul războinic, încruntat, pufăind dintr-o ţigară neagră, cu mâinile prinse la spate, păşind desculţ şi dând din cap, în timp ce murmura ca pentru sine:

— Îngerule, ţi-am spus să te întorci!

Am zâmbit. Cutele de pe obraji mă dureau de parcă mi-ar fi fost făcute de cineva cu vârful ascuţit al unui cuţit. Mi-am închis ochiul telepatic. M-am lăsat să adorm în crescendo-ul grăbit al pianului. În plus, Benjamin simţise ceva; mintea lui, nepervertită de gândirea occidentalilor, conştientizase cumva indiscreţia mea. Destul despre asta!

Apoi am avut o altă halucinaţie, foarte clară, foarte specială şi neobişnuită, ceva ce nu trebuie ignorat. Mi-am întors din nou capul, făcând gheaţa să trosnească. Ţineam ochii deschişi. Vedeam deasupra, ca prin ceaţă, nişte turnuri luminate.

Nişte nemuritori, acolo, jos, în oraş, se gândeau la mine, cineva care era prea departe, la multe blocuri de catedrala închisă. De fapt, am simţit imediat prezenţa îndepărtată a doi vampiri puternici, pe care îi ştiam şi care ştiau de moartea mea şi o deplângeau amarnic, în timp ce duceau la îndeplinire o sarcină importantă.

Acesta era un risc. Încearcă să-i vezi şi ei vor prinde mult mai mult decât o umbră din mine, aşa cum reuşise să prindă Benjamin. Dar în oraş nu mai erau alţi băutori de sânge în afara lor, din câte îmi puteam da seama, şi trebuia să ştiu ce îi făcuse să se mişte cu atâta prudenţă şi pe furiş.

Poate că a trecut o oră. Sybelle tăcea. Ei, vampirii puternici, erau încă la lucru. Am hotărât să-mi asum riscul.

M-am apropiat cu vederea mea şi mi-am dat repede seama că îl puteam vedea pe unul prin ochii celuilalt, dar că invers nu mergea.

Motivul era clar. Mi-am ascuţit vederea. Priveam prin ochii lui Santino, Stăpânul meu din Clanul Roman, iar celălalt pe care îl vedeam era Marius, Creatorul meu, a cărui minte era încuiată pentru mine pe vecie.

Era o clădire mare, importantă, în care înaintau cu atenţie, îmbrăcaţi amândoi ca doi gentlemeni la modă, în haine bleumarin, îngrijite, cu gulere albe, apretate, şi cravate de mătase subţire. Amândoi îşi tăiaseră părul, în conformitate cu moda business. Dar pe aici, pe unde umblau după pradă, ameninţând orice muritor care ar fi încercat să le apară în cale, nu era o firmă. Era un spital. Şi mi-am dat curând seama care era misiunea lor.

Laboratorul prin care umblau era cel de medicină legală al oraşului. Şi, deşi nu se grăbiseră să adune documentele pe care şi le puseseră în servietele grele, acum se grăbeau, agitaţi, trăgând din compartimentele îngheţate rămăşiţele vampirilor care, urmându-mi exemplul, se lăsaseră în voia soarelui.

Desigur, ei confiscau dovezile pe care lumea le avea acum despre noi. Adunau rămăşiţele. Puneau în saci de plastic obişnuiţi reziduurile luate din sertarele asemănătoare cu nişte

coşciuge şi din tăviţele de oţel strălucitor. Oase întregi, cenuşa, dinţi, a, da, chiar şi dinţi, puneau totul în sacii lor. Iar acum, dintr-o serie de dulapuri, sustrăgeau mostrele înfăşurate în plastic ale veşmintelor rămase.

Inima mi-a luat-o razna. M-am agitat în gheaţă, iar aceasta mi-a răspuns. O, inimă, stai liniştită! Lasă-mă să văd! Era şiretul meu, chiar el, gros, veneţian, ars pe margini, şi cu câteva zdrenţe de catifea de un roşu-stacojiu! Da, au luat din compartimentele etichetate ale sertarului, hainele mele ca vai de lume şi le-au strecurat în geanta lor.

Marius s-a oprit. Am întors capul şi m-am gândit la altceva. Să nu mă vadă. Dacă mă vede, vine aici, şi jur pe Dumnezeu că voi... că voi face ce? Nu am putere nici măcar să mă mişc. Nu am putere să scap. O, Sybelle, te rog, cântă pentru mine, trebuie să scap de asta!

Dar atunci, amintindu-mi că el fusese cândva Stăpânul meu, amintindu-mi că mă putea depista doar prin mintea mai slabă, mai confuză, a însoţitorului său, Santino, am simţit că inima mi se linişteşte.

Din banca plină cu amintiri recente, am luat muzica ei, am înconjurat-o cu numere, cifre şi date, toate rămăşiţele aduse cu mine de-a lungul secolelor, până la ea: că Beethoven scrisese capodopera ei, această Sonată 23 în Fa Minor, Opus 57. Mă gândeam la asta. Mă gândeam la Beethoven. Mă gândeam la o noapte imaginară în Viena, imaginară pentru că nu ştiam nimic despre ea, mă gândeam la el scriind muzică folosindu-se de o pană, care scârţâia şi zgâria, pe care el însuşi nu o auzea. Mă gândeam cum era răsplătit cu venituri derizorii. Şi mă gândeam zâmbind, da, cu un zâmbet dureros, care-mi făcea faţa să sângereze, la cum i-au adus pian după pian, aşa era de puternic, atât de tare, atât de furibund lovea clapele.

Şi ea, frumoasa Sybelle, ce urmaşă drăguţă îi era, cu degetele ei puternice, lovind clapele cu o forţă care i-ar fi provocat lui o mare încântare, dacă ar fi putut s-o vadă în viitorul îndepărtat, în mijlocul admiratorilor săi frenetici şi al discipolilor săi, pe această fată înnebunită după muzică.

Era o noapte mai caldă. Gheaţa se topea. Fără nici o îndoială. Mi-am strâns buzele şi am ridicat iar mâna dreaptă. Se crease o cavitate în care puteam acum să îmi mişc degetele de la mâna dreaptă.

Dar nu-i puteam uita, perechea nepotrivită, pe cel care mă crease şi pe cel care încercase să-l distrugă, Marius şi Santino. Trebuia să mă întorc. Cu grijă, mi-am trimis raza slabă a gândului. Instantaneu, i-am fixat.

Stăteau în faţa unui incinerator, în pântecele clădirii, şi aruncau într-o gură înspăimântătoare toate dovezile pe care le adunaseră, sac după sac, răsucindu-se şi trosnind în flăcări.

Ce ciudat! Oare nu voiseră ei înşişi să se uite la aceste fragmente sub microscop? Dar atunci cu siguranţă că alţii ca noi făcuseră asta; şi de ce să te uiţi la oasele şi la dinţii celor care fuseseră arşi în iad când poţi tăia o bucată de ţesut alb din propria mână şi o poţi pune pe lamela de sticlă, în vreme ce mâna ţi se vindecă singură, miraculos, aşa cum mă vindecam eu acum?

întârziam asupra acestei viziuni. Am văzut subsolul înceţoşat din jurul lor. Am văzut razele palide de deasupra capetelor lor. Adunându-mi întreaga putere în privirea proiectată, am văzut faţa lui Santino, atât de îngrijorată, de plăpândă, cea care ruinase unica tinereţe pe care o trăisem vreodată. Mi-am văzut vechiul Stăpân privind aproape nostalgic flăcările.

— Am terminat, i-a spus Marius celuilalt, cu vocea lui liniştită, poruncitoare, vorbind perfect italiana. Nu văd să mai avem altceva de făcut.

— Să distrugem Vaticanul şi să le furăm Năframa Sfintei

Veronica! a răspuns Santino. Ce drept au ei să revendice un asemenea lucru?

Am văzut reacţia lui Marius, şocul lui şi apoi zâmbetul politicos şi cumpătat.

— De ce? a întrebat el, de parcă nu ar fi deţinut nici un secret.

Ce este Năframa pentru noi, prietene? Crezi că îl va aduce din nou în simţiri? Iartă-mă, Santino, dar tu eşti prea tânăr.

În simţiri, să-l aducă înapoi în simţiri. Adică pe Lestat, cu siguranţă. Nu putea exista un alt sens. Mi-am încercat norocul. Am scanat mintea lui Santino, ca să aflu ce ştia, şi am tresărit îngrozit, dar captivat de ce am văzut.

Lestat, Lestat al meu – pentru că nu a fost niciodată al lor, nu-i aşa? – Lestat al meu înnebunise ca urmare a întâmplărilor prin care trecuse, fusese prins şi era ţinut prizonier de către cei mai vechi dintre noi, cu sentinţa finală că, dacă nu înceta să tul-

bure pacea, ceea ce însemna, desigur, taina noastră, va fi distrus, aşa cum numai cei mai vechi o puteau face, şi nimeni nu ar fi putut pleda în favoarea lui.

Nu, asta nu se putea întâmpla! M-am învârtit şi m-am răsucit. Durerea m-a săgetat, cu fulgere roşii, violete şi cu lumini portocalii. Nu mai văzusem asemenea culori de când căzusem, îmi reveneam, dar pentru ce? Să fie distrus Lestat! Lestat făcut prizonier, aşa cum fusesem şi eu cu multe secole în urmă, în catacombele din Roma ale lui Santino. O, Doamne, asta este mai rău decât focul soarelui, este mai rău decât să-l vezi pe acest frate ticălos lovind faţa mică, cu obrajii ca prunele, a lui Sybelle şi trântind-o de la pian! Ceea ce simt este furie ucigaşă!

Răul mai mic era deja făcut.

— Vino, trebuie să ieşim de aici, a spus Santino. Este ceva în neregulă, simt ceva ce nu pot explica. Este ca şi cum cineva ar fi lângă noi, dar nu chiar lângă noi; este ca şi cum cineva la fel de puternic ca mine a auzit paşii mei la kilometri distanţă.

Marius privea, amabil, curios, fără să se alarmeze.

— New Yorkul este al nostru în seara asta, a spus el simplu.

Apoi, cu o teamă slabă, a privit în gura furnalului pentru ultima dată. Doar dacă ceva cu suflet, plin de viaţă, nu atârnă încă de acest şiret şi de catifeaua pe care a purtat-o.

Am închis ochii. „O, Doamne, lasă-mă să-mi închid mintea. Lasă-mă să o încui bine!”

Vocea lui a continuat, pătrunzând prin carapacea conştiinţei mele:

— Nu am crezut niciodată astfel de lucruri, a spus. Suntem ca însăşi Euharistia, într-o anume măsură, nu crezi? Suntem trupul şi sângele unui zeu misterios doar atâta vreme cât ne păstrăm forma aleasă. Ce sunt acele smocuri de păr roşu şi şireturile scorojite şi zdrenţuite? A pierit.

— Nu te înţeleg, s-a confesat Santino. Dar dacă tu crezi că nu l-am iubit niciodată, te înşeli amarnic.

— Atunci să mergem, a spus Marius. Ne-am terminat treaba. Orice urmă a fiecăruia a fost ascunsă. Dar promite-mi cu vechiul tău suflet romanocatolic, promite-mi că nu vei pleca în căutarea Năframei. Un milion de perechi de ochi au privit-o, Santino, şi nimic nu s-a schimbat. Lumea este lume, iar copiii mor în fiecare loc de sub Ceruri, înfometaţi şi singuri.

Nu puteam risca mai mult.

M-am îndepărtat, scotocind prin noapte ca o rază, în căutarea unor muritori care ar putea să-i vadă părăsind clădirea în care îşi rezolvaseră treburile atât de importante, dar retragerea lor era prea secretă, prea rapidă pentru asta.

I-am simţit plecând. Am simţit absenţa bruscă a respiraţiei lor, a pulsului lor, şi am ştiut că vântul îi luase cu el.

în cele din urmă, după încă o oră, mi-am lăsat ochiul să colinde prin aceleaşi camere vechi prin care colindaseră ei.

Nu li se întâmplase nimic bieţilor laboranţi şi gardieni pe care spectre cu faţa albă, de pe alt tărâm, îi vrăjiseră uşor în timp ce se învârteau pe-acolo spre a-şi îndeplini misiunea lor cumplită.

Până dimineaţa avea să se descopere atât furtul, cât şi ceea ce lipsea, iar miracolul Dorei va suferi o altă insultă, îndepărtându-se încă şi mai repede din istoria zilelor noastre.

Eram necăjit; am plâns fără lacrimi, incapabil să produc lacrimi.

Cred că odată mi-am văzut mâna în gheaţa scânteietoare, o gheară grotescă, mai curând jupuită decât arsă, de un negru strălucitor din câte mi-aduc aminte.

Apoi a început să mă bântuie un mister. Cum de l-am putut ucide pe fratele cel rău al sărmanei mele iubite? Oare gestul acela justiţiar se poate să nu fi fost altceva decât o iluzie?

Şi dacă nu s-ar fi întâmplat, dacă nu l-aş fi ucis pe acel frate răzbunător, atunci erau amândoi doar un vis, atât Sybelle a mea, cât şi micul meu beduin? O, te rog, acesta era ultimul lucru pe care-l doream?

Noaptea se apropia de sfârşit, de ceasul ei rău. Ceasuri întunecate sunau în camerele văruite. Roţile amestecau zăpada care scârţâia. Am ridicat iar mâna. S-a auzit un trosnet. Gheaţa spartă cădea în jurul meu ca sticla pisată!

Am privit în sus, la stelele pure şi sclipitoare. Cât de încântătoare erau aceste spirale de sticlă cu tot fastul lor şi cu pătratele aurii de lumină tăiate în şiruri care traversau şi coborau prin întunecimea nopţii de iarnă; iată un vânt care fluieră prin canioanele cristaline, ajungând până la acest pătuţ părăsit, unde zace un demon uitat privind pe ascuns luminile oraşului de deasupra. O, steluţelor, cât de mult v-ani urât şi v-am invidiat pentru că vă puteţi urma drumul prin vidul fantomatic cu atâta hotărâre!

Acum nu mai uram nimic. Durerea era un purgativ pentru toate lucrurile lipsite de semnificaţie. Am privit cerul înnorat de deasupra, strălucitor, devenit pentru o clipă superbă un diamant, şi apoi iar luminile oraşului printre care cădeau cei mai fini şi mai uşori fulgi de zăpadă.

Îmi atingeau faţa. Îmi atingeau mâna întinsă. Fulgii magici se topeau de cum mă atingeau.

— Şi acum va apărea soarele, am şoptit, de parcă un înger păzitor ar fi fost pe aproape, şi chiar şi aici, sub aceste bucăţi de tablă îndoită, mă va găsi prin acest acoperiş spart şi îmi va lua sufletul şi mi-l va duce în adâncurile durerii.

O voce protesta. O voce implora să nu fie aşa. A mea, am crezut, desigur, de ce nu această autodezamăgire? Aş fi nebun să cred că pot suporta arsura pe care am suferit-o şi că o mai pot îndura încă o dată, de bunăvoie.

Dar nu era vocea mea. Era Benjamin, care se ruga. Cu ochii minţii, l-am văzut. Stătea în genunchi în cameră, în timp ce ea dormea ca o piersică coaptă şi zemoasă printre cearşafurile moi.

— O, îngerule, Dybbuk, ajută-ne! Dybbuk, ai venit o dată.

Mai vino! Mă faci nefericit când nu vii.

„Câte ore mai sunt până la răsăritul soarelui, omule?” i-am şoptit în scoica mică a urechii, de parcă nu aş fi ştiut.

— Dybbuk! a strigat. Tu eşti, tu-mi vorbeşti. Sybelle, trezeşte-te, Sybelle!

„A, dar gândeşte-te înainte să o scoli. Este o misiune groaznică. Nu sunt fiinţa splendidă pe care ai văzut-o, care sugea sângele din duşmanul tău şi care iubeşte nebuneşte frumuseţea ei şi bucuria ta. Este un monstru cel căruia vrei să-i plăteşti datoria, o insultă pentru ochii tăi nevinovaţi. Dar fii sigur, omuleţule, că voi fi al tău pentru totdeauna, dacă îmi faci acest serviciu, dacă vii la mine, dacă mă ajuţi, deoarece voinţa mă părăseşte, iar eu sunt singur şi voi fi refăcut acum şi nu mă pot abţine, iar anii mei nu mai înseamnă nimic, şi-mi este teamă.”

S-a ridicat în picioare. Stătea la fereastra depărtată, uitându-se în gol, fereastra prin care îl văzusem într-un crâmpei de vis, dar el nu putea să mă vadă, cum stăteam întins pe acoperiş, undeva, mult mai jos de apartamentul minunat pe care îl împărţea cu îngerul meu. Şi-a îndreptat umerii mici, iar acum, cu

sprâncenele negre încruntate, era chiar imaginea de pe peretele bizantin, un heruvim mai mic decât mine.

— Spune, Dybbuk, vin pentru tine! a spus hotărât şi şi-a strâns mâna dreaptă, mică, într-un pumn. Unde eşti, Dybbuk, ce ţi-e teamă că nu putem cuceri împreună? Sybelle, trezeşte-te, Sybelle! Dybbuk al nostru cel sfânt s-a întors şi are nevoie de noi.

Veneau după mine în clădirea de lângă a lor, o ruină abandonată. Benjamin o ştia. Îl implorasem cu câteva şoapte telepatice să aducă un ciocan şi o daltă ca să spargă gheaţa, precum şi pături moi în care să mă învelească.

Ştiam că sunt uşor. Cu braţele chircite de durere am mai spart puţin din învelişul transparent. Am simţit cu mâna ca o gheară că îmi crescuse la loc părul, bogat şi roşcat, ca întotdeauna. Mă apăram cu mâna de lumină, dar nu mai suportam durerea şi am lăsat-o jos, nemaiputându-mi mişca degetele uscate.

Trebuia să spun o vrajă, cel puţin când aveau să ajungă. Nu îi puteam lăsa să vadă cum arătam, un monstru cu pielea neagră. Nici un muritor nu ar fi rezistat, indiferent de ce aş fi spus. Trebuia să mă acopăr cumva.

Neavând oglindă, n-aveam cum să-mi dau seama de felul în care arăt sau ce anume trebuia să fac. Trebuia să visez la zilele veneţiene când îmi văzusem frumuseţea în oglinda croitorului şi să proiectez acea imagine în mintea lor, chiar dacă mi-ar seca toate puterile. Mai trebuia să le dau şi câteva instrucţiuni.

Zăceam nemişcat, privind fulgii de zăpadă, atât de diferiţi de viscolul teribil de mai devreme. Nu am cutezat să îmi folosesc forţele urmărindu-i.

Am auzit un zgomot puternic de sticlă spartă. O uşă s-a trântit undeva, jos. Le-am auzit paşii, urcând grăbiţi scara de metal.

Inima îmi bătea tare şi, cu fiecare bătaie, durerea îmi inunda corpul, ca şi cum propriul sânge mă opărea.

Deodată, uşa de oţel a acoperişului s-a deschis. I-am auzit alergând spre mine. Le-am văzut chipurile în lumina turnurilor din jur, ea – o femeie de vis, el – un copil de cel mult 12 ani.

Sybelle! Oh, a venit pe acoperiş fără haină, cu părul în vânt! Şi Benjamin într-o *djellaba* de lână, subţire. Dar avea o pătură de catifea pentru mine şi a trebuit să le arăt o viziune.

„Fă-mă băiatul care am fost, îmbracă-mă în cel mai fin satin cu strat peste strat de dantelă, dă-mi ciorapi şi cizme, fă-mi părul curat şi strălucitor.”

Am deschis încet ochii, uitându-mă la feţele lor palide şi supte.

— Oh, Dybbuk, eram atât de îngrijoraţi, dar uite ce bine arăţi, a spus Benjamin cu vioiciune.

— Nu, să nu te laşi păcălit de ceea ce vezi, Benjamin. Grăbeşte-te să spargi gheaţa şi acoperă-mă cu pătura!

Sybelle a luat ciocanul şi a lovit cu ambele mâini, spărgând stratul de gheaţă. Benjamin sfărâma gheaţa cu dalta ca un roboţel, lovind în stânga şi în dreapta, proiectând mici bucăţi de gheaţă în aer.

Vântul sufla părul în ochii lui Sybelle, iar fulgii de zăpadă se agăţau de genele ei.

Mi-am păstrat imaginea, un băiat neajutorat învelit în satin, întors pe-o parte şi neputincios să-i ajute.

— Nu plânge, Dybbuk, a spus Benjamin, apucând o bucată mare din gheaţa subţire cu ambele mâini. Te vom elibera, nu plânge, eşti cu noi. Avem noi grijă de tine.

A aruncat bucăţile de gheaţă şi, apoi, de uimire a îngheţat el.

— Dybbuk, îţi schimbi culoarea!

A încercat să-mi atingă faţa iluzorie.

— Nu face asta, Benji! a spus Sybelle.

A fost prima oară când i-am auzit vocea, i-am văzut calmul în expresia feţei, cu lacrimi în ochi din cauza vântului, dar hotărâtă să meargă până la capăt. Mi-a luat gheaţa din păr.

M-a cuprins un fior groaznic şi mi-au dat lacrimile. Le-am simţit căldura. Era oare sânge?

— Nu vă uitaţi la mine, am spus. Benji, Sybelle, uitaţi-vă în altă parte! Doar acoperiţi-mă cu pătura.

Ochii ei se micşorau când mă fixa cu privirea, neascultătoare, încremenită, în timp ce îşi încheia cu o mână gulerul cămăşii de noapte ca să se apere de vânt.

— Ce ţi s-a întâmplat de când ai fost la noi? a întrebat

Sybelle. Cine ţi-a făcut asta?

Am înghiţit cu greu şi am creat din nou viziunea. Am făcut-o prin toţi porii, de parcă aş fi respirat prin tot corpul.

— Nu, nu mai face asta, a spus Sybelle. Te slăbeşte şi suferi teribil.

— Mă pot vindeca, draga mea. Promit. Nu se va întâmpla asta mereu. Nici măcar în curând. Doar luaţi-mă de pe acest acoperiş. Luaţi-mă din frigul ăsta, duceţi-mă undeva unde soarele să nu mă atingă. El mi-a făcut asta. Numai Soarele. Luaţi-mă, vă rog! Nu pot să merg. Nu pot să mă târăsc. Sunt o creatură a nopţii. Ascundeţi-mă în noapte!

— Ajunge, nu spune mai mult, a strigat Benji.

Am deschis ochii şi am văzut un val de un albastru strălucitor învăluindu-mă, ca şi cum cerul verii ar fi coborât să mă învelească. Am simţit atingerea delicată a catifelei, chiar şi asta m-a durut, ca o arsură, dar era o durere suportabilă, pentru că mâinile lor aveau grijă de mine şi, pentru asta, pentru atingerea lor, pentru dragostea lor, eram gata să îndur orice.

Am simţit când m-au ridicat. Ştiam că sunt uşor, dar tot îmi displăcea să fiu aşa de neajutorat când ei mă înveleau.

— Nu sunt destul de uşor?

Capul îmi căzuse pe spate, vedeam din nou zăpada şi mă gândeam că, atunci când o să-mi revin, o să văd din nou stelele, sus, pe cer, trăind eternitatea peste sclipirea micii noastre planete.

— Nu te teme, a şoptit Sybelle.

Mirosul sângelui lor a devenit dintr-odată puternic şi bogat ca mierea.

Mă ţineau amândoi în braţele lor şi au fugit cu mine. Scăpasem de zăpadă şi de gheaţă, aproape pentru totdeauna. Nu era permis să mă gândesc la sângele lor. Nu era permis ca trupul acesta ars să-şi urmeze pofta. Era de neconceput!

Am coborât pe scara de metal, auzind zgomotul făcut de ei pe trepte, simţindu-mi trupul zdruncinat şi în agonie. Vedeam tavanul. Mirosul sângelui lor m-a doborât, am închis ochii, am stâns pumnii auzind cum îmi crapă pielea. Mi-am înfipt unghiile în carne.

Am auzit vocea lui Sybelle în urechea mea:

— Avem noi grijă de tine, te ţinem bine, nu îţi dăm drumul. Mai avem puţin. Oh, Doamne, uite cum arăţi, uite ce ţi-a făcut soarele!

— Nu te uita! a spus Benji. Doar grăbeşte-te! Crezi că Dybbuk, atât de puternic, nu ştie ce crezi tu? Fii înţeleaptă, grăbeşte-te!

Ajunseseră la parter, la geamul spart. Am simţit cum Sybelle m-a ridicat şi am auzit vocea lui Benji venind din spate fără ecou:

— Aşa, acum lasă-mi-l mie, pot să-l ţin.

Avea o voce furioasă şi nerăbdătoare, dar ea a trecut prin fereastră cu mine, mi-am dat seama, deşi mintea mea de Dybbuk era sleită de puteri. Nu ştiam nimic, simţeam doar durerea şi sângele, şi paşii lor grăbiţi pe o alee întunecoasă de unde nu puteam să văd raiul. Dar era atât de plăcut! Mişcarea de balansare, legănatul picioarelor mele arse şi atingerea delicată a degetelor ei prin pătură, toate erau extraordinar de dureroase. Nu mai era durere, era doar o senzaţie. Apoi, pătura mi-a acoperit faţa.

Auzeam paşii lor grăbiţi, strivind zăpada sub picioare, pe Benji alunecând şi înjurând cu voce tare şi pe Sybelle prinzându-l să nu cadă.

Ce greu era pentru ei în frig! Trebuia să se termine odată.

Am intrat în hotelul în care locuiau. Aerul cald dinăuntru ne-a învăluit chiar de când au deschis uşile şi, înainte să se închidă, pe hol răsunau deja paşii uşori ai lui Sybelle şi hârşâitul sandalelor lui Benji.

Deodată, cu o durere profundă, m-am simţit ridicat când am intrat în lift. Mi-am înghiţit un urlet de durere. Nimic nu mai conta. Liftul, mirosind a vechi şi a ulei, şi-a început călătoria zbuciumată.

— Suntem acasă, Dybbuk, a şoptit Benji, cu faţa apropiată de obrazul meu, încercând să mă ţină prin pătură. Suntem în siguranţă acum, te-am prins, te avem.

Am auzit încuietorile, apoi paşi pe duşumea, mirosea a esenţe şi a parfum de femeie, a poliţe pentru lucruri fine şi a tablouri vechi, cu vopseaua crăpată; şi mai era parfumul puternic de liliac alb.

Trupul meu a fost aşezat uşor pe un pat, acoperit doar cu pătura, ca să mă pot cufunda în mătase şi în catifea, cu perne atât de moi, încât se topeau sub mine.

Era chiar cuibuşorul neprihănit în care mi-o imaginasem de atâtea ori, blondă, dormind, în cămaşa ei aurie şi ea l-a cedat unui monstru ca mine!

— Nu mă dezveli, am spus.

Ştiam că micul meu prieten dorea asta.

Fără nici o ezitare, a tras uşor pătura. Am încercat să o prind, să o aduc înapoi, dar nu am reuşit decât să-mi mişc degetele.

Stăteau lângă pat, uitându-se la mine. Lumina îi învăluia, amestecată cu căldură, aceste două făpturi fragile, fata de porţelan, subţire, cu vânătăile vindecate de pe pielea albă ca laptele şi micul arab, băiatul beduin – pentru că mi-am dat seama că ăsta era el. S-au uitat fără frică la ceea ar trebui să fie de nesuportat pentru ochii oamenilor.

— Luceşti atât de tare! a spus Benji. Te doare?

— Ce putem face? a întrebat Sybelle atât de încet, de parcă sunetul vocii ei m-ar fi putut răni.

Şi-a acoperit buzele cu mâna. Părul ei întins se mişca în lumină, braţele i-se învineţiseră de la frigul de afară şi nu se putea opri din tremurat. Biata fiinţă, atât de delicată! Cămaşa de noapte era făcută din bumbac alb, subţire, cu un model cu floricele şi cu un şiret de mătase, ceva potrivit pentru o fecioară neprihănită. Privirea ei era plină de compătimire.

— Cunoaşte-mi sufletul, îngerul meu. Sunt un lucru diabolic. Dumnezeu nu m-a vrut. Şi nici Lucifer. Am stat în soare ca să-mi poată lua sufletul. A fost ceva făcut din dragoste, fără frică de focurile iadului sau de durere. Dar acest Pământ, chiar acest Pământ, a fost Purgatoriul meu. Nu ştiu cum am venit la tine. Nu ştiu ce putere mi-au dat acele secunde pe care le-am petrecut aici, în camera ta, şi a intervenit între tine şi moartea care plutea ca o umbră deasupra ta.

— Oh, nu, a şoptit Sybelle, cu ochii sticlind în lumina camerei. Nu m-ar fi ucis.

— Ba da, te-ar fi ucis! am spus în acelaşi timp cu Benjamin.

— Era beat şi nu îi păsa de ceea ce făcea, a spus Benji înfuriat, iar mâinile lui erau mari, neîndemânatice şi rele şi nu îi păsa ce făcea. Când te-a lovit ultima oară, ai zăcut două ore în patul ăsta fără să te mişti! Crezi că un Dybbuk îţi omoară fratele fără un motiv?

— Cred că spune adevărul, drăguţo, am zis.

Mi-era foarte greu să vorbesc. La fiecare cuvânt trebuia să îmi ridic pieptul. În disperarea mea aveam nevoie de o oglindă. M-am mişcat şi m-am întors în pat, dar am încremenit de durere.

Cei doi au intrat în panică.

— Nu te mişca, Dybbuk! m-a implorat Benji. Sybelle, mătasea, eşarfele de mătase, scoate-le şi înfăşoară-le în jurul lui!

— Nu! am şoptit. Acoperiţi-mă! Dacă trebuie să îmi vedeţi faţa, lăsaţi-o descoperită, dar înveliţi restul. Sau...

— Sau ce, Dybbuk? Spune-mi!

— Ridicaţi-mă să văd cum arăt. Ridicaţi-mă în faţa unei oglinzi înalte.

Au tăcut, uimiţi. Părul blond-deschis, lung, al lui Sybelle îi cobora pe sânii mari. Benjamin îşi muşca buza lui mică.

Toată camera se scălda în culori. Mi-am imaginat că aud clinchetul paharelor, când se atingeau aceste podoabe inestimabile, în mintea mea uşor tulburată, mi s-a părut că nu mai văzusem niciodată o splendoare atât de simplă, că uitasem de-a lungul timpului cât de strălucitoare şi de încântătoare era lumea.

Am închis ochii, păstrând în inimă imaginea camerei. Am respirat luptându-mă cu parfumul sângelui lor, cu mireasma dulce şi curată a crinilor.

— Mă lăsaţi să văd florile acelea? am şoptit.

Buzele mele erau pârlite? Puteau ei oare să-mi vadă colţii? îmi erau oare colţii îngălbeniţi de foc? Am plutit pe mătăsurile de sub mine. Am plutit. Am plutit şi mi se părea că puteam visa acum în siguranţă, cu adevărat. Crinii îşi închiseseră cupele. M-am întins din nou. Am pipăit petalele şi mi-au dat lacrimile. Erau ele sânge pur? Mă rog să nu fi fost aşa, dar am auzit respiraţia sacadată a lui Benji şi pe Sybelle, cu cel mai dulce glas, încercând să-l liniştească.

— Aveam 17 ani, cred, când s-a întâmplat, am spus. Acum sute de ani. Eram prea tânăr într-adevăr. Stăpânul meu era o fiinţă iubitoare; el nu credea că suntem nişte creaturi malefice.

El credea că noi ne putem hrăni din lucrurile rele. Dacă nu aş fi fost pe moarte, nu m-ar fi transformat atât de curând. Voia ca eu să cunosc lucrurile, să fiu pregătit.

Am deschis ochii. Erau fermecaţi! L-au văzut din nou pe băiatul care fusesem. N-o făcusem cu intenţie.

— O, atât de frumos, a spus Benji. Atât de plăcut, Dybbuk!

— Micuţule, am spus cu un oftat, simţind cum iluzia fragilă despre persoana mea se spulbera în aer, de acum înainte strigă-mă pe numele meu; nu sunt Dybbuk. Cred că l-ai ales pe acesta de la evreii din Palestina.

A râs. N-a tresărit când am dispărut în eul meu oribil.

— Atunci, spune-mi numele tău.

I l-am spus.

— Armand, a spus Sybelle. Spune-mi: ce putem face?

Dacă şaluri din mătase nu, atunci alifii, aloe, da, aloe! îţi va vindeca rănile.

Am râs, dar doar aşa, de formă, dorind să par drăguţ.

— Sângele meu este mai puternic decât orice aloe, copilă. Am nevoie de un om rău, un om care merită să moară. Cum îl găsesc acum?

— Ce va face sângele ăsta? a întrebat Benji.

El stătea jos, chiar lângă mine, aplecat asupra mea, ca şi cum aş fi fost cel mai fascinant specimen.

— Ştii, Armand, eşti negru ca smoala, eşti făcut din piele neagră, eşti precum oamenii aceia care pescuiesc în mlaştini, strălucitor pe dinăuntru şi cu tot ce e al tău închis. Privindu-te, aş putea să învăţ o lecţie despre muşchi.

— Benji, opreşte-te, a spus Sybelle, luptându-se cu dezaprobarea ei, cu teama ei. Trebuie să ne gândim cum să faci rost de un om rău.

— Vorbeşti serios? a întrebat el, uitându-se peste pat la ea, care stătea cu mâinile strânse ca într-o rugăciune. Sybelle, asta e o nimica toată. Mai greu e să scapi de el după aceea. El m-a privit. Ştii ce am făcut cu fratele ei?

Ea şi-a acoperit urechile cu mâinile şi şi-a plecat capul. De câte ori procedasem şi eu la fel când mi se păruse că un torent de cuvinte şi de imagini mă va distruge!

— Eşti atât de lucios, Armand! spuse Benji. Dar pot să-ţi fac rost de un om rău, uite aşa, nu e greu. Vrei un om rău? Hai să facem un plan.

S-a aplecat asupra mea, încercând parcă să-mi scormonească în creier. Mi-am dat seama imediat că el se uita la colţii mei.

— Benji, am spus, nu te apropia. Sybelle, ia-l de aici!

— Dar ce am făcut?

— Nimic, a spus ea. A coborât tonul şi a continuat disperată: E flămând.

— Vrei să ridici cuverturile din nou? am întrebat. Ridică-le, priveşte-mă şi lasă-mă să mă uit în ochii tăi, care vor fi oglinda mea. Vreau să văd cât de rău este.

— Hm, Armand, a replicat. Cred că eşti smintit, nebun sau cam aşa ceva.

Sybelle s-a aplecat şi a dat cuvertura la o parte cu mâinile ei grijulii, lăsându-mă dezvelit.

Am intrat în mintea ei.

Era mai rău decât îmi imaginasem vreodată.

Imaginea oribila a unui cadavru plin de noroi, aşa cum spusese Benji, era perfect adevărată, imaginea oribilă a unui cap mare, cu păr castaniu-roşcat, cu ochii imenşi, căprui, fără pleoape, cu dinţii albi înşiraţi perfect în jurul gurii zbârcite. În josul pielii negre, încreţite a feţei erau dungi de sânge, care fuseseră lacrimile mele.

Mi-am băgat repede capul în perna pufoasă. Am simţit cuverturile venind spre mine.

— Voi nu puteţi continua aşa, chiar dacă eu aş putea, am spus. Este ceva ce nu aş vrea să mai vedeţi, deoarece, cu cât veţi trăi cu asta, cu atât mai mult vă veţi obişnui cu orice. Nu. Nu poate continua!

— Orice, a zis Sybelle. S-a ghemuit lângă mine. Mâna mea e răcoroasă dacă o pun pe fruntea ta? Este plăcut când îţi ating părul?

Am privit-o cu ochii întredeschişi.

Gâtul lung, subţire, făcea parte din drăgălăşenia ei fragilă şi vlăguită. În spatele ei, în lumina plăcută a camerei, am văzut pianul. M-am gândit cum degetele ei lungi atingeau clapele. Ascultam cu ochii minţii ritmul din *Appassionata.*

Am auzit un sunet de frecare, o pocnitură şi apoi am simţit parfumul tare de tutun fin.

Benji umbla de colo până colo, cu ţigareta lui neagră în gură.

— Am un plan, a zis el ţinând ţigara între buzele pe jumătate deschise. Cobor pe străzi. Cât ai clipi întâlnesc un tip rău, rău. Îi spun că sunt singur în acest apartament, sus, aici în hotel, cu un bărbat beat, imbecil şi nebun şi că avem de vânzare cocaina asta şi nu ştiu ce să fac şi am nevoie de ajutor.

În ciuda durerii, am început să râd.

Micul beduin a dat din umeri şi şi-a arătat palmele, pufăind din ţigara neagră, în timp ce fumul se rotea în jurul lui ca un nor magic.

— Ce zici? încă funcţionează. Uită-te, sunt un bun judecător de caractere. Acum, tu, Sybelle, dă-te la o parte şi lasă-mă să

conduc acest sac mizerabil de gunoi, acest tip rău pe care îl voi ademeni în capcana mea, chiar spre pat. Îi pun piedică şi el cade exact în braţele tale, Armand, ce părere ai?

— Şi dacă nu merge? am întrebat.

— Atunci, frumoasa mea Sybelle îl pocneşte în cap cu ciocanul.

— Am o idee mai bună, am spus, deşi Dumnezeu ştie că ceea ce tocmai ai pus la cale este, fără doar şi poate, minunat. Tu îi spui că drogurile sunt sub plapumă, în saci mici de plastic, întinşi, dar, dacă nu muşcă momeala şi vine aici să se convingă, atunci să o lăsăm pe frumoasa noastră Sybelle să tragă plapuma şi când va vedea ce zace, de fapt, în acest pat, va ieşi de aici fără să se gândească să mai rănească pe cineva.

— Asta e! a strigat Sybelle.

A bătut din palme. Ochii ei palizi se umeziseră.

— E perfect, aprobă Benji.

— Dar fii atent să nu ai cu tine nici măcar un bănuţ de aramă. Ce bine dacă am avea puţin din pudra albă diavolească specială cu care să momim bestia.

— Dar avem, spuse Sybelle. Chiar avem, l-am găsit în buzunarele fratelui meu.

Ea s-a uitat la mine gânditoare, fără să mă vadă, dar urmărind în mintea-i supusă planul.

— Am scos tot, în aşa fel încât când va fi găsit, ei să nu descopere nimic asupra lui. Sunt foarte mulţi cei părăsiţi în felul ăsta în New York. Sigur că a fost un chin nemaipomenit să-l târâm afară.

— Dar avem acea pudră diavolească, da! zise Benji, strângând-o de umăr şi, apoi, zbughind-o din faţa mea, ca să se întoarcă cu un mic portţigaret.

— Pune-l aici, de unde pot mirosi ce e înăuntru, am zis.

Am văzut că nici unul din ei nu ştia sigur.

Benji a deschis capacul cutiei din argint. Acolo, ascunsă într-o punguţă din plastic, împăturită cu cea mai mare grijă, era pudra mirosind exact cum îmi doream. Nu era nevoie să o pun pe limbă, căci şi zahărul ar fi avut un gust ciudat.

— Este în regulă. Aruncă jumătate din ea acum, ca să mai rămână doar un pic, şi lasă cutia de argint aici, ca să nu dai peste vreun nebun care să te omoare pentru ea.

Sybelle s-a cutremurat de teamă.

— Benji, vin cu tine.

— Nu, asta ar fi complet greşit, am spus. El poate scăpa de oricine mult mai repede fără tine.

— Oh, câtă dreptate ai! zise Benji, trăgând un ultim fum din ţigaretă şi stingând-o apoi în scrumiera mare din sticlă de lângă pat, unde mai aştepta o duzină de alte mucuri de ţigară Şi de câte ori îi spun eu asta când ies după ţigări în mijlocul nopţii? însă ascultă ea?

A plecat fără să aştepte un răspuns. Am auzit apa ţâşnind dintr-un robinet. Arunca jumătate din cocaină. Mi-am lăsat privirea să rătăcească prin cameră, după îngerul păzitor plin de sânge.

— Există oameni buni din naştere, am spus, care vor să-i ajute pe alţii. Tu eşti unul dintre ei, Sybelle. Nu voi avea un moment de odihnă cât voi trăi. Voi fi lângă tine. Voi fi numai acolo, să te păzesc şi să te răsplătesc.

Ea a zâmbit.

Eram uimit

Pe faţa ei uscăţivă, cu buzele palide bine conturate, a apărut cel mai proaspăt şi mai sănătos zâmbet, de parcă grija şi durerea n-o măcinaseră nicicând.

— Vei fi un înger păzitor pentru mine, Armand? a întrebat ea

— Întotdeauna.

— Am terminat, a spus Benji solemn.

Cu un scăpărat de chibrit şi o pocnitură şi-a aprins altă ţigară. Plămânii lui trebuie să fi fost asemenea unor saci de cărbune.

— Am plecat. Dar, dacă acest ticălos este bolnav sau murdar sau...

— Nu înseamnă nimic pentru mine. Sângele este sânge. Doar să-l aduci aici. Nu încerca această lovitură fantezistă cu piciorul. Aşteaptă până îl vei avea aici, lângă pat şi când se va întinde să ridice cuvertura, tu, Sybelle, trage-o înapoi, iar tu, Benji, împinge-l cu toată puterea astfel încât să se împiedice înspre pat. Şi după asta, mă voi ocupa eu de el.

El s-a îndreptat către uşă.

— Aşteaptă, am şoptit.

Unde îmi era mintea în lăcomia mea? M-am uitat la faţa ei zâmbitoare, tăcută şi, apoi, la el, mica locomotivă care pufăia

din ţigareta lui neagră, nepurtând nimic pe el împotriva iernii teribile de afară, cu excepţia nenorocitei de *djellaba.*

— Nu, acest lucru trebuie făcut, a zis Sybelle. Şi Benjamin va alege un bărbat foarte rău, nu-i aşa, Benji? Un bărbat rău care vrea să te jefuiască şi să te omoare.

— Ştiu unde să mă duc, zise Benji cu un zâmbet strâmb. Doar să vă jucaţi rolurile, amândoi, când mă voi întoarce. Acoperă-l,

Sybelle! Nu te uita la ceas! Nu te îngrijora pentru mine!

A plecat trântind uşa, iar încuietoarea grea s-a închis automat în urma lui.

Aşadar, venea. Sânge, sânge roşu, gros. Venea. Venea şi era fierbinte şi delicios, şi era bărbătesc şi venea, venea în scurt timp.

Am închis şi am deschis ochii, am lăsat din nou camera să capete contur – cu draperiile albastre la fiecare fereastră, cu falduri bogate atârnând pe podea şi covorul cu un medalion de trandafiri. Şi ea, o minunăţie de fată care se uita la mine şi îmi zâmbea dulce, ca şi cum crima din noapte n-ar fi însemnat nimic pentru ea.

A venit în genunchi lângă mine, periculos de aproape şi mi-a atins din nou părul cu mâna ei delicată. Sânii ei frumoşi, neîncătuşaţi miau atins braţul. I-am citit gândurile ca în palmă, dând la o parte fiecare strat al conştiinţei ei, am văzut din nou drumul bătut de vânt, şerpuind de-a lungul Văii Iordanului, părinţii mergând cu maşina prea repede prin întunericul ca tăciunele şi curbele periculoase, şi i-am văzut pe şoferii arabi care veneau pe rând cu o viteză şi mai mare, astfel încât fiecare întâlnire de faruri să devină o întrecere extenuantă.

— Să mănânc peşte din Marea Galileii, a spus ea cu privirea aiurea. Eu am vrut. A fost ideea mea să mergem acolo. Mai aveam o zi de stat pe Pământul Sfânt şi ne-au informat că e drum lung de la Ierusalim la Nazaret şi eu am zis: „Dar El a mers pe apă”. A fost întotdeauna cea mai ciudată poveste pentru mine. O ştii?

— Da, am spus.

— Că El mergea chiar pe apă, de parcă ar fi uitat că Apostolii erau acolo sau că L-ar putea vedea cineva şi aceştia au strigat din barcă: „Doamne!” şi El a fost uimit. Un miracol atât de ciudat, ca şi cum totul ar fi fost... accidental. Eu am fost cea care a vrut să meargă. Eu am fost cea care a vrut să mănânce

peşte proaspăt chiar din mare, din aceeaşi apă din care Petre şi ceilalţi pescuiseră. A fost alegerea mea. Oh, nu spun că din vina mea au murit. Ne îndreptam cu toţii spre casă pentru marea mea noapte la Carnegie Hali, iar compania de înregistrări aranjase să înregistreze în direct. Făcusem o înregistrare înainte, ştii. Făcusem o treabă mult mai bună decât se aşteptase vreodată cineva. Dar în noaptea aceea, noaptea aceea care nu s-a petrecut niciodată, asta aveam de gând să fac – să cânt *Appassionata.* Era tot ce conta pentru mine. Iubesc şi celelalte sonate, *Sonata lunii, Patetica,* dar pentru mine conta doar... *Appassionata.* Tata şi mama mea erau atât de mândri! Dar fratele meu, el a fost cel care s-a zbătut întotdeauna, mi-a făcut rost mereu la timpul potrivit de spaţiul, de pianul cel mai bun, de profesorii de care aveam nevoie. El a fost cel care i-a făcut să înţeleagă, dar desigur că el nu avea o viaţă a lui şi noi toţi ne-am dat seama de ce avea să urmeze. Seara vorbeam despre asta în timpul mesei, că el trebuie să-şi facă o viaţă proprie, că nu era bine să lucreze pentru mine, dar el spunea că eu voi avea nevoie de el ani de zile, nici nu-mi puteam imagina. El se ocupa de înregistrări, de interpretări, de repertoriu şi de onorariile pe care le ceream. Agenţii nu erau de încredere. Şi nici nu ştiam, spunea el, cât de sus voi ajunge.

A tăcut, cu capul într-o parte, cu o expresie serioasă.

— Nu a fost decizia mea, înţelegi, a spus ea. Doar că nu am mai putut să fac nimic altceva. Muriseră. N-am mai ieşit din casă. N-am mai răspuns la telefon. N-am mai cântat nimic altceva. N-am mai ascultat ce îmi spunea el. Nu mi-am mai făcut planuri. Nu am mai mâncat. Nu m-am schimbat de haine. Am cântat doar *Appassionata.*

— Înţeleg, am zis cu căldură.

— El l-a adus pe Benji cu noi, ca să aibă grijă de mine. Întotdeauna m-am întrebat cum. Cred că Benji a fost cumpărat, ştii tu, cumpărat cu bani peşin.

— Ştiu.

— Cred că asta s-a întâmplat. El spunea că nu mă poate lăsa singură, nici măcar la King David, acesta era hotelul...

— Da.

— Pentru că, spunea el, voi sta la fereastră fără haine sau nu o voi lăsa pe servitoare să intre sau voi cânta la pian în toiul

nopţii şi el nu va putea să doarmă. Aşa că l-a adus pe Benji. II iubesc pe Benji.

— Ştiu.

— Aş face întotdeauna tot ce mi-ar spune Benji. El n-a îndrăznit niciodată să-l lovească pe Benji. Doar către sfârşit a început să-mi facă rău cu adevărat. Înainte de asta n-au fost decât palme, ştii, şi lovituri cu piciorul. Sau mă trăgea de păr. Mă apuca de păr cu o mână şi mă târa pe podea. Făcea adeseori treaba asta. Dar nu îndrăznea să-l lovească pe Benji. Ştia că, dacă o va face, voi ţipa întruna. Dar uneori, când Benji încerca să-l lovească... Dar nu sunt atât de sigură de asta, pentru că eram atât de ameţită. Mă durea capul.

— Înţeleg, am zis.

Cu siguranţă, îl lovise şi pe Benji.

Ea era gânditoare, calmă, cu ochii mari, liniştiţi şi atât de strălucitori, fără lacrimi sau cearcăne.

— Noi semănăm, tu şi cu mine, şopti ea, uitându-se la mine.

Ţinea mâna aproape de obrazul meu şi m-a apăsat încet cu partea de sus a arătătorului.

— Semănăm? am întrebat. La ce Dumnezeu te referi?

— Monştri, spuse ea. Copii. Am zâmbit. Dar ea nu. Era visătoare.

— Am fost atât de bucuroasă când ai venit! zise. Am ştiut că e mort. Am ştiut când tu stăteai lângă pian şi mă priveai. Am ştiut când stăteai acolo, ascultându-mă. Eram atât de fericită că s-a găsit cineva care să-l omoare.

— Fă asta pentru mine, am spus.

— Ce? a întrebat ea. Armand, voi face orice!

— Du-te la pian chiar acum. Cânt-o pentru mine. Cântă A*ppassionata.*

— Dar planul? m-a întrebat ea pe un ton stins. Vine bărbatul cel rău.

— Lasă asta în seama mea şi a lui Benji. Nu te întoarce să te uiţi. Tu cântă doar A*ppassionata.*

— Nu, te rog, mi-a cerut ea blând.

— Dar de ce nu? am zis. De ce trebuie să treci printr-un asemenea chin?

— Tu nu înţelegi, a zis pătrunzându-mă cu privirea. Vreau să văd asta.

—

Benji tocmai ajunsese jos, la intrarea în hotel. Sunetul îndepărtat al vocii lui, prea slab ca să fie auzit de Sybelle, făcea ca durerea să-mi revină imediat în tot corpul.

— Asta am vrut să spun, vezi, trăncănea el, totul se află sub cadavru, şi nu vrem să-l ridicăm, şi tu, fiind poliţist de la Narcotice, vei şti ce e de făcut.

Am început să râd. El chiar se depăşise pe sine! M-am uitat din nou la Sybelle, care se uita la mine cu o expresie hotărâtă, inteligentă şi gânditoare.

— Acoperă-mi faţa cu asta, am spus, şi îndepărtează-te. Ne aduce un adevărat prinţ al tâlharilor. Grăbeşte-te.

S-a executat. Simţeam deja mirosul acestei victime, deşi omul se afla încă în lift, vorbind precaut cu Benji.

— Şi asta s-a petrecut în acest apartament unde nu mai este nimeni altcineva în afară de tine şi de ea?

Oh, era o frumuseţe! Din vocea lui mi-am dat seama ce criminal se ascundea în el.

— Ţi-am spus tot, zise Benji pe cel mai natural ton posibil.

Tu doar mă ajuţi, nu pot să chem poliţia aici! şopti. Acesta este un hotel respectabil. De unde să ştiu că tipul ăsta avea să moară aici? Noi nu folosim droguri, tu le iei, doar să scoţi corpul de aici. Acum să-ţi spun ceva...

Liftul a ajuns la etajul nostru.

— Cadavrul arată destul de rău, aşa că să nu ţi se facă rău când ai să-l vezi.

— Să mi se facă rău? mormăi victima.

Paşii lor se auzeau grăbiţi pe covor.

Benji nu nimerea cheia în uşă, prefăcându-se zăpăcit.

— Sybelle! strigă el în semn de prevenire. Sybelle, deschide uşa!

— Nu face asta, am zis încet.

— Sigur că nu, răspunse ea cu vocea-i catifelată.

Cheia se răsuci în uşă.

— Şi, pur şi simplu, tipul ăsta a venit şi a murit aici, cu toată marfa asta?

— Păi, nu chiar, spuse Benji, dar ai făcut o înţelegere cu mine şi mă aştept să te ţii de cuvânt.

— Uite ce e, golănaşule, nu am făcut nici o înţelegere cu tine.

— Bine, atunci poate chiar o să chem poliţia. Te cunosc. Toate lumea din bar ştie cine eşti, eşti mereu prin preajmă. Ce ai de gând să faci, pistolarule? Să mă omori?

Uşa s-a închis în urma lor. Mirosul sângelui bărbatului a invadat tot apartamentul. Era ameţit de coniac şi avea injectată cocaină în vene, dar asta nu conta pentru setea mea. Abia mă puteam abţine. Mădularele mi se încordau şi încercam să le mişc sub cuvertură.

— Iată o adevărată prinţesă! zise el, când dădu cu ochii de Sybelle.

Ea nu l-a băgat în seamă.

— Las-o pe ea, priveşte acolo, sub cuverturi. Sybelle, vino aici lângă mine. Vino, Sybelle!

— Dedesubt unde? Vrei să-mi spui că trupul e acolo dedesubt, iar cocaina este sub el?

— De câte ori ţi-am zis? îl întrebă Benji dând din umeri în stilul său caracteristic. Ce anume nu înţelegi, aş vrea să ştiu? Nu vrei cocaina? O dau de pomană. Voi deveni cunoscut în barul tău favorit. Sybelle, omul ăsta zice că ne ajută şi apoi se răzgândeşte. Vorbe, vorbe, vorbe, gargară tipic guvernamentală.

— Pe cine faci tu neparolist, copile? îl întrebă bărbatul, luându-l în râs şi răspândind miros de coniac. Ai un vocabular dezvoltat pentru un ţânc! Câţi ani ai? Cum naiba ai ajuns în ţara asta? întotdeauna umbli pe străzi în cămaşa asta de noapte?

— Da, sigur, spune-mi Lawrence al Arabiei. Sybelle, vino aici!

Nu voiam ca ea să se ducă. Voiam s-o ţin cât mai departe posibil de situaţia asta. Ea nu s-a mişcat şi m-am bucurat.

— Îmi plac hainele mele, continuă să sporovăiască Benji, pufăind din ţigară. Presupun că ar trebui să mă îmbrac precum copiii de aici, în blugi? Poporul meu se îmbracă aşa de pe vremea lui Mohammed.

— Nici urmă de progres, spuse bărbatul râzând gutural.

Se apropie cu paşi repezi de pat. Mirosea atât de puternic a sânge, încât simţeam cum porii pielii mele arse se deschideau.

Ajutându-mă un pic de puterea mea, mi-am format prin ochii lor o imagine telepatică a sa – un bărbat înalt cu ochii căprui, faţă palidă, obraji supţi, păr castaniu, rar, îmbrăcat într-un costum italienesc din mătase neagră cu butoni strălucitori de

diamant. Era nervos, îşi mişca degetele, incapabil să stea într-un loc, plin de umor, cinism şi curiozitate nestăpânită. Avea ochi lacomi şi jucăuşi. Cruzimea îi domina firea, şi avea în el o doză puternică de nebunie indusă de droguri. Îşi purta crimele la fel de mândru cum îşi purta splendidul costum şi ghetele maro, lucioase.

Sybelle veni lângă pat, parfumul dulce pătrunzător al cărnii ei pure contopindu-se acum cu parfumul mai tare al bărbatului. Dar ceea ce savuram era sângele lui, sânge care mi-a făcut gura să saliveze. Cu greu m-am abţinut să nu oftez de unde eram. Am simţit cum corpul meu era gata să-şi revină din amorţeala dureroasă.

Şmecherul măsura locul, uitându-se în stânga şi în dreapta prin uşile deschise, ciulind urechile, întrebându-se dacă ar trebui să cerceteze apartamentul excentric şi dezordonat înainte de a face ceva. Îşi mişca încontinuu degetele. Într-o clipă, mi-am dat seama că el prizase cocaina pe care Benji i-o dăduse şi voia mai mult imediat.

— Vai, dar eşti o tânără frumoasă! îi spuse lui Sybelle.

— Vrei să ridic cuvertura? întrebă ea.

Am mirosit că are o armă mică vârâtă în cizmele lungi din piele şi una foarte modernă, în tocul de sub braţ. Am simţit şi mirosul de bani pe care îi avea asupra lui, mirosul acela stătut, inconfundabil, de bancnote murdare.

— Haide, eşti laş, bătrâne? întrebă Benji. Vrei să trag învelitoarea? Spune când. Vei fi foarte surprins, crede-mă!

— Nu este nici un cadavru acolo, replică bărbatul batjocoritor. De ce nu ne aşezăm să stăm un pic de vorbă? Nu stai aici, nu-i aşa? Cred că voi, copiii, aveţi nevoie de puţină îndrumare părintească.

— Corpul este ars în întregime, spuse Benji. Să nu ţi se facă rău acum.

— Ars! exclamă bărbatul.

Deodată, Sybelle trase cuvertura cu mâna ei lungă. Am simţit aerul răcoros. M-am holbat la acel individ, care s-a dat înapoi, cu gura căscată.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

Corpul meu a ţâşnit, atras de sânge ca o marionetă hidoasă trasă de sfori. M-am năpustit asupra lui, m-am agăţat de gâtul lui cu o mână şi cu cealaltă l-am încolăcit într-o îmbrăţişare

dureroasă, limba mi-a jubilat când sângele a început să curgă din rănile pe care le făcusem înfigându-mi ghearele şi, ignorând durerea blestemată pe care o simţeam în faţă, am deschis gura larg şi mi-am înfipt colţii.

Acum era al meu.

Statura, vigoarea, umerii, mâinile lui imense strângându-mi carnea rănită, nimic din toate astea nu-l putea ajuta. Era al meu. Am luat prima înghiţitură de sânge gros şi m-am gândit că o să leşin. Dar corpul meu a fost receptiv. De parcă aş fi avut nişte tentacule devoratoare.

Deodată, gândurile lui nebuneşti m-au tras într-un vârtej de imagini newyorkeze, de o cruzime neîndurătoare şi de o oroare grotescă, de o energie agresivă dată de drog şi de un umor sinistru. Am lăsat imaginile să mă inunde. Nu-l puteam lăsa să moară repede. Trebuia să am fiecare picătură de sânge din el şi, pentru asta inima trebuia să pompeze şi iar să pompeze; nu trebuia să renunţe.

Nu-mi aminteam să fi gustat vreodată un sânge atât de puternic, de dulce şi de sărat; n-a fost chip să-mi amintesc un asemenea deliciu – încântarea absolută provocată de potolirea setei, de astâmpărarea foamei, de dizolvarea singurătăţii în această îmbrăţişare fierbinte şi intimă, în care respiraţia mea clocotindă şi încordată m-ar fi îngrozit, dacă mi-ar fi păsat.

Am făcut atâta zgomot, un zgomot îngrozitor de desfătare. Degetele mele îi masau muşchii mari, nările mele îi simţeau pielea răsfăţată de miros de săpun.

— Hm, te iubesc, nu ţi-aş face rău pentru nimic în lume, îl simţi, e dulce, nu-i aşa? i-am şoptit peste şiroaiele de sânge abundent. Hm, da, atât de dulce, nici cel mai bun coniac nu-l întrece, hmmm...

În şocul şi neîncrederea lui, s-a lăsat complet pradă delirului pe care l-am creat cu fiecare cuvânt. I-am sfâşiat gâtul, mărind rana, spărgând şi mai mult artera. Sângele a ţâşnit din nou.

M-a trecut un fior violent pe spinare, mi-a cuprins capătul braţelor, şezutul şi picioarele. Era şi dureros, dar şi plăcut pentru că sângele fierbinte, plin de energie pătrundea prin microfibrele cărnii mele uscate; pentru că punea în mişcare muşchii de sub pielea prăjită; pentru că mi-a ajuns până în măduva oaselor. Mai mult, trebuie să obţin mai mult!

— Rămâi viu, nu vrei să mori, nu, rămâi în viaţă, am gângurit, trecându-mi degetul prin părul lui, simţind că acum aveam degete, nu degetele de pterodactil, aşa cum fuseseră cu câteva momente în urmă. Oh, erau fierbinţi; simţeam focul din nou, focul chinuitor în mădularele mele pârjolite; de data asta moartea trebuia să vină, nu mai puteam suporta, dar momentul culminant trecuse şi o durere plăcută m-a iradiat.

Faţa mea pompa şi trăgea, gura îmi era plină iar acum, gâtul înghiţea, fără efort.

— Ah, da, viu, eşti atât de puternic, extraordinar de puternic! am şoptit. Nu, nu pleca, nu încă, nu e timpul.

Genunchii i se îndoiră. Alunecă încet pe covor şi eu odată cu el, împingându-l cu blândeţe pe pat şi lăsându-l să cadă lângă mine, în aşa fel încât să stăm încolăciţi ca nişte îndrăgostiţi. Era mult, mult mai mult, mai mult decât aş fi putut bea vreodată în stare normală, mai mult decât aş fi vrut vreodată.

Chiar şi în rarele ocazii când eram la început şi eram lacom şi beam sângele a două sau trei victime pe noapte, n-o supsesem pe nici una atât de adânc. Acum, mă înfruptam din „drojdia" gustoasă, scoţând cheaguri de sânge dulci care se dizolvau pe limba mea.

— Oh, eşti straşnic, da, da.

Dar inima lui nu mai rezista. Încetinea către o pace iremediabilă. Mi-am înfipt dinţii în pielea capului, i-am sfâşiat fruntea, lipăind amestecul consistent de vase sângerânde care îi acopereau craniul. Era atât de mult sânge aici, atât de mult sânge în ţesuturile feţei! Am supt fibrele şi, apoi, le-am scuipat albe şi fără sânge, privindu-le cum cad pe podea ca nişte coji.

Voiam inima şi creierul. Îi văzusem pe bătrâni luând-o. Ştiam cum. O văzusem pe Pandora la Roma odată cum a pătruns direct în piept.

Am acţionat. Uimit de ce formă căpătase mâna mea în părul castaniu, mi-am încordat mâinile ca o lopată, rupându-i rufăria şi făcându-i osul pieptului să trosnească, ajungând la măruntaiele lui fine până când am găsit inima şi am luat-o aşa cum o văzusem pe Pandora. Am băut din ea. Oh, era plină de sânge. Era minunat! Am supt-o până la ultima picătură şi am aruncat-o.

Stăteam întins, liniştit, lângă el, cu mâna dreaptă pe grumazul lui, cu capul aplecat pe pieptul lui, răsuflând din greu.

Sângele dansa în mine. Îmi simţeam braţele şi picioarele tresărind. Trupul îmi era cuprins de spasme, şi trupul său mort îmi juca în faţa ochilor. Camera apărea şi dispărea.

— Oh, ce frate dulce, am şoptit. Frate, dulce frate!

M-am lăsat pe spate. Auzeam murmurul sângelui său în urechi, îl simţeam circulând prin pielea capului, furnicându-mi în obraji şi în palme. Oh, bun, prea bun, prea suculent!

— Băiat rău, hm?

Era vocea lui Benji, în depărtare, în lumea celor vii.

Departe, pe un alt tărâm, unde ar trebui să se audă cântece la pian şi băieţeii ar trebui să danseze, ei stăteau ca nişte figurine de piatră în lumina camerei şi se holbau pur şi simplu la mine. El, un mic şţrengar, pufăind din ţigara neagră, elegantă, plescăind şi ridicând din sprâncene; ea, părând să plutească, arăta la fel de hotărâtă şi de gânditoare ca înainte, neatinsă, neşocată, poate.

M-am ridicat în capul oaselor şi mi-am întins picioarele. M-am ridicat apoi, ajutându-mă un pic de marginea patului ca să mă echilibrez. Stăteam gol şi mă uitam la ea.

Privirea îi era plină de o lumină profundă, cenuşie şi, când s-a uitat la mine, mi-a zâmbit

— Oh, minunat! a şoptit.

— Minunat? am spus.

Mi-am ridicat mâinile şi mi-am dat părul de pe faţă.

— Arată-mi drumul spre oglindă. Grăbeşte-te! Mi-e sete.

Mi-e sete deja, din nou.

Aşa era, nu minţeam. Într-un moment de stupoare m-am uitat în oglindă. Mai văzusem nişte specimene atât de terminate, dar fiecare dintre noi este terminat în felul său, iar eu, din motive alchimice pe care nu le puteam înţelege, eram o creatură brună, exact de culoarea ciocolatei, cu ochi de opal, remarcabili, ale căror pupile erau cafeniu-roşcate. Sfârcurile îmi erau negre ca stafidele. Aveam obrajii supţi, coastele perfect definite sub pielea lucioasă şi venele, venele erau pline de viaţă, erau încordate ca nişte frânghii de-a lungul braţelor şi pulpelor. Părul meu nu fusese niciodată atât de lucitor, atât de plin, de tânăr şi de natural.

Am deschis gura. Mă durea de sete. Toată carnea trezită la viaţă cerea de băut sau mă blestema să-mi fie sete. De parcă o mie de celule zdrobite şi tăcute cântau acum sânge.

— Trebuie să am mai mult. Trebuie. Stai departe de mine. Am trecut repede pe lângă Benji, care dansa lângă mine.

— Ce vrei, cu ce te pot ajuta? îţi aduc altul.

— Nu, voi face singur asta.

M-am lăsat peste victimă şi i-am dezlegat cravata de mătase. L-am descheiat repede la cămaşă.

Imediat, Benji i-a desfăcut cureaua. În genunchi, Sybelle i-a tras ghetele.

— Fii atentă la armă, am zis, alarmat. Du-te de lângă el!

— Am văzut arma, spuse ea, dojenitor.

O puse de-o parte cu grijă, de parcă era un peşte proaspăt prins şi putea să-i sară din mână. L-a dezbrăcat de şosete.

— Armand, hainele astea sunt prea mari, zise.

— Benji, ai pantofi? am întrebat. Eu am picioare mici. M-am ridicat în picioare, mi-am pus repede cămaşa, încheindu-mă la nasturi cu o repeziciune care i-a uimit.

— Nu vă uitaţi la mine, luaţi pantofii, am spus.

Mi-am pus pe mine pantalonii, am tras fermoarul şi, cu ajutorul lui Sybelle, mi-am prins cureaua de piele. Am strâns-o cât am putut de tare. O să meargă.

Sybelle s-a ghemuit în faţa mea, să-mi răsucească manşetele pantalonilor deasupra gleznelor goale. În rochia ei largă, înflorată era de-a dreptul minunată.

Îmi strecurasem degetele prin manşetele cămăşii lui fără să desfac măcar butonii.

Benji mi-a aruncat pantofii de bal negri, pantofi Bally buni, pe care micul nenorocit nu îi purtase niciodată. Sybelle a luat o şosetă, iar Benji pe cealaltă.

Eram gata când mi-am pus haina. Furnicătura dulce din vene se oprise. Simţeam durerea din nou, începea să urle, de parcă eram cusut cu foc şi vrăjitoarea cu acul trăgea firul din greu ca să mă facă să tremur.

— Un prosop, dragii mei, ceva vechi, obişnuit. Nu, nu, nu acum, nici să nu vă gândiţi.

Plin de scârbă m-am uitat la carnea lui vânătă. Stătea întins holbându-se la tavan, cu firişoare de păr în nările foarte negre, pe pielea uscată şi îngrozitoare, cu dinţi galbeni şi buze fără culoare. Părul de pe piept era o încâlceală de fire în sudoarea provocată de moarte, şi, rostogolită pe jos, stătea bucata care

fusese cândva inima lui; ah, aceasta era dovada diavolească înfiorătoare care trebuia îndepărtată din ochii lumii.

M-am aplecat şi am strecurat rămăşiţele inimii lui înapoi în piept. Am scuipat pe rană şi am frecat cu mâinile mele.

Lui Benji i se tăie respiraţia.

— Uită-te, Sybelle, se vindecă, a strigat el.

— Nu prea, am spus. E prea rece, prea gol.

M-am uitat de jur împrejur. Pe jos erau portofelul bărbatului, actele, o geantă de piele şi o mulţime de hârtii verzi prinse cu o agrafă de argint. Le-am adunat pe toate. Am băgat banii mototoliţi într-un buzunar şi restul în celălalt. Ce mai avea? Ţigări, un briceag şi armele, ah, da, armele.

Am pus aceste obiecte în buzunarul de la haină.

înfrângându-mi greaţa, m-am aplecat şi l-am apucat, un bărbat alb, moale, oribil, cu lenjeria sa din mătase de doi bani şi cu ceasul lui de buzunar din aur. Îmi revenea, într-adevăr, puterea. Era greu, dar am putut să-l pun pe umăr cu uşurinţă.

— Ce vei face, unde te duci? strigă Sybelle. Armand, nu poţi să ne părăseşti!

— Te vei întoarce! spuse Benji. Dă-mi ceasul ăla, nu arunca ceasul omului.

— Şşşşşş! rosti Sybelle. Ştii al naibii de bine că ţi-am cumpărat cele mai bune ceasuri. Nu-l atinge. Armand, cu ce să te ajutăm?

S-a apropiat de mine.

— Priveşte! spuse ea, arătând către braţul care atârna sub cotul meu drept. Are manichiura făcută. Ce ciudat!

— Oh, da, întotdeauna a avut mare grijă de el, zise Benji. Ştii că ceasul valorează cinci mii de dolari?

— Nu mai vorbi despre ceas, zise ea. Nu vrem lucrurile lui. Ea s-a uitat din nou la mine. Armand, chiar şi acum te mai schimbi. Faţa ta se împlineşte.

— Da, şi doare, am spus. Aşteptaţi-mă. Pregătiţi-mi o cameră întunecată. Mă voi întoarce de îndată ce mă voi fi hrănit. Acum trebuie să mă hrănesc, din nou şi din nou, ca să vindec rănile care au rămas. Deschideţi uşa pentru mine.

— Hai să vedem dacă este cineva afară, rosti Benji, năpustindu-se la uşă.

Am ieşit pe hol, cărând cu uşurinţă bietul cadavru, cu braţele bălăgănindu-i-se uşor pe lângă mine.

Cum arătam în hainele acelea mari! Trebuie să fi semănat cu un şcolar melancolic, nebun care dăduse iarna prin magazinele ieftine după cele mai frumoase haine şi acum ieşea în oraş, în pantofii săi fistichii, să caute trupe de muzică rock.

— Nu este nimeni aici, micul meu prieten, am spus. Este ora trei şi hotelul doarme. Şi, dacă am dreptate, ăsta e drumul spre scara de incendiu, la capătul holului, corect? Nici pe scara de incendiu nu e nimeni.

— Oh, Armand, ce isteţ eşti! îmi faci o favoare? Ochii lui mici s-au micşorat; a ţopăit fără zgomot pe covorul holului. Dă-mi ceasul! şopti.

— Nu, am spus. Sybelle are dreptate. E bogată şi eu sunt bogat, şi tu eşti. Nu fi cerşetor!

— Te vom aştepta, Armand, zise Sybelle din tocul uşii. Vino înăuntru imediat, Benji!

— Oh, uită-te la ea acum, cum se înviorează! Cum vorbeşte! „Benji, vino înăuntru!” Hei, dragă, nu ai nimic de făcut acum, să cânţi la pian, de exemplu?

Fata izbucni în râs fără să vrea. Am zâmbit. Ce pereche ciudată erau! Nu le venea să creadă. Dar asta e tipic pentru secolul ăsta. M-am întrebat când vor începe să vadă şi, după ce vor fi văzut, să înceapă să strige.

— La revedere, dragilor, am spus. Pregătiţi-vă pentru mine.

— Armand, să te întorci. Avea ochii în lacrimi. Mi-ai promis.

Eram zăpăcit.

— Sybelle, am rostit. Care e lucrul acela pe care femeile îşi doresc să-l audă foarte des şi aşteaptă atât de mult să-l audă?

Te iubesc.

Am plecat, alergând pe scări, mutând cadavrul pe celălalt umăr, când greutatea lui mă apăsa dureros. Durerea mă îneca, în valuri. Aerul rece de afară mă frigea.

— Hrană, am şoptit.

Dar ce să fac cu el? Era mult prea gol ca să-l car pe Fifth Avenue.

I-am scos ceasul, pentru că era singurul obiect care îl identifica şi, îngreţoşat de rămăşiţele fetide, l-am tras după mine repede pe aleea din spate, apoi pe o străduţă şi apoi pe alta.

Am alergat prin vântul rece, fără să mă opresc să observ formele uriaşe care se mişcau în întunericul umed sau singura maşină care se târa pe asfaltul umed.

În câteva secunde parcursesem distanţa dintre două cvartale şi am găsit o alee cu o poartă mare unde stăteau cerşetorii pe timp de noapte; am ridicat repede drugii şi am azvârlit cadavrul la capătul aleii. A căzut în zăpada care se topea. Scăpasem de el!

Acum trebuia să fac rost de sânge. Nu era timp pentru vechiul joc, care consta în a-i descoperi pe cei care visau să moară, cei care râvneau cu adevărat după îmbrăţişarea mea, cei care erau deja îndrăgostiţi de tărâmul morţii despre care nu ştiau nimic.

A trebuit să mă moşmondesc şi să mă târăsc în jacheta moale, mătăsoasă, cu pantalonii suflecaţi, cu părul lung acoperindu-mi faţa, un biet tânăr confuz, ţinta perfectă pentru cuţitul tău, arma ta, pumnul tău.

N-a durat mult.

Primul a fost un beţiv, un ticălos hoinar care m-a atacat cu întrebări înainte să scoată la iveală lama lucioasă şi să vrea s-o înfigă în mine. L-am împins spre clădire şi m-am hrănit cu lăcomie.

Următorul a fost un tânăr disperat, plin de răni care supurau, care omorâse de două ori înainte pentru heroina de care avea nevoie la fel de tare cum eu aveam nevoie de sângele lui condamnat la moarte.

Am băut mai încet.

Rănile cele mai dureroase de pe corpul meu dispăreau încet. Dar setea, setea nu-mi dădea pace. Maţele îmi fremătau de parcă s-ar fi devorat singure. Ochii îmi pulsau de durere.

Dar oraşul umed, rece, cu zgomotele sale ameţitoare, se lumina înaintea mea. Auzeam voci la mai multe străzi depărtare şi mici difuzoare în clădirile înalte. Dincolo de norii care se răspândeau, vedeam stelele numeroase.

Aproape că eram eu însumi din nou.

Aşa că oricine va veni la mine acum, va fi bine-venit, m-am gândit, în acest moment dezolant înainte de revărsarea zorilor, când zăpada se topeşte în aerul mai cald, şi toate neoanele s-au închis, iar ziarele ude foşnesc precum frunzele dintr-o pădure dezgolită şi îngheţată.

Am luat toate lucrurile care aparţinuseră primei mele victime şi le-am aruncat ici şi colo prin pubele.

Încă un ucigaş, da, te rog, destinule, dă-mi asta, cât mai este timp şi, într-adevăr, a apărut, prost blestemat, ieşit dintr-o maşină în care aştepta şoferul cu motorul oprit.

— Ce naiba îţi ia atât de mult? a întrebat şoferul în cele din urmă.

— Nimic, am zis lăsându-l să cadă pe prietenul lui.

M-am înclinat ca să mă uit la el. Era la fel de depravat şi de prost ca şi amicul lui. Şi-a ridicat mâna, dar inutil şi prea târziu. L-am împins pe scaunul din piele şi am sorbit cu sete din plăcerea dulce, pură, nebunească.

Am mers încet în noapte, cu braţele întinse şi cu ochii spre Ceruri.

După zăbrelele negre ale gardului aleii care licărea parcă, se revărsa aburul pur al locurilor încălzite de jos. Gunoiul strâns în saci de plastic lucioşi părea expus într-o expoziţie modernă şi strălucitoare pe bordurile trotoarelor.

Copaci mici, cu frunzuliţe mereu verzi, ca nişte vârfuri de condei de un verde-deschis în noapte, îşi aplecau trunchiurile în bătaia vântului. Peste tot, uşile înalte din sticlă curată ale clădirilor din granit încadrau mirific splendoarea coridoarelor bogate. Ferestrele magazinelor îşi expuneau diamantele strălucitoare, blănurile lucioase şi hainele elegant croite, rochiile de vis pe manechinele din cositor.

Catedrala era cufundată în întuneric, cu turnuri ferecate în tăcere, iar trotuarul unde am stat în dimineaţa în care m-a prins soarele era curat.

Rătăcind pe acolo, am închis ochii, încercând poate să-mi aduc aminte de minune şi de zelul meu evlavios, de curajul şi de aşteptarea glorioasă.

În schimb, prin aerul curat s-au auzit doar notele cristaline din *Appassionata.* Rostogolindu-se, gonind, huruind, melodia fără pereche mă chema acasă. Am urmat-o.

Ceasul din foaierul hotelului bătea ora şase. Întunericul iernii dispărea rapid precum gheaţa care mă ţinuse cândva captiv. Biroul mare, lustruit era gol în luminile tăcute.

M-am privit într-o oglindă înrămată în aur, în stil rococo: eram palid ca ceara şi imaculat. Oh, ce s-au mai distrat soarele şi gheaţa pe seama mea, furia unuia fiind repede îngheţată de puterea nemiloasă a celuilalt. Nu mi-a rămas nici o cicatrice acolo unde pielea arsese până la muşchi. Eram refăcut, solid,

agonizând pe dinăuntru, cu unghii albe, curate, lucioase şi gene întoarse în jurul ochilor căprui; doar hainele erau o grămadă mizerabilă de accesorii nepotrivite, pătate, pe heruvimul neînduplecat.

Nu fusesem niciodată recunoscător pentru faţa mea prea tânără, pentru bărbia mea prea puţin păroasă şi mâinile prea fine şi delicate. Dar le-aş fi mulţumit zeilor pentru aripi.

Deasupra muzica se auzea în continuare, de un dramatism grandios şi pur, de un spirit puternic şi senzual. O iubeam atât de mult! Cine din lumea întreagă ar putea cânta vreodată sonata ca ea (fiecare frază la fel de nouă, precum cântecele păsărilor care nu cunosc decât acest motiv).

Am privit în jur. Era un loc plăcut, scump, cu lambriuri vechi, câteva scaune adânci şi cheile de la uşi aranjate în cutiuţe din lemn negru.

O vază mare de flori, semnul infailibil al hotelului din New York, trona în toată splendoarea ei pe masa rotundă, din marmură neagră. Am ocolit buchetul, am luat un crin mare, roz cu mijlocul roşu şi petalele încreţite, gălbui pe exterior şi am urcat în linişte scările ca să-mi găsesc copiii.

Ea nu s-a oprit din cântat când Benji m-a lăsat să intru.

— Arăţi chiar bine, îngerule, a spus el.

Ea a continuat să cânte, capul mişcându-i-se nepăsător într-o perfectă armonie cu ritmul sonatei.

Benji m-a condus printr-un şir de camere frumos decorate şi zugrăvite.

— A mea era prea somptuoasă, am şoptit, văzând tapiseria şi pernele frumoase, brodate cu fir de aur.

Aveam nevoie doar de un întuneric perfect.

— Dar asta este tot ce avem, a zis el, dând uşor din cap.

Se schimbase cu o robă albă, curată, brodată cu o frumoasă dungă albastră (un model pe care îl văzusem adesea în ţările arabe). Purta şosete albe şi sandale maro. Pufăia din mica lui ţigaretă turcească şi mă privea cu coada ochiului prin fum.

— Mi-ai adus înapoi ceasul, nu-i aşa!

Dădu din cap sarcastic şi amuzat.

— Nu, am spus şi am băgat mâna în buzunar. Dar pot să-ţi dau banii. Spune-mi, din moment ce eşti atât de deştept, te-a văzut cineva când îl aduceai aici pe ticălosul acela cu insignă şi armă?

— Îl văd tot timpul, a spus, dând plictisit din mâna lui mică. Am părăsit barul separat. Am împuşcat doi iepuri dintr-o lovitură. Sunt foarte deştept.

— Cum aşa? am întrebat.

Am pus crinul în mâna lui mică.

— Fratele lui Sybelle cumpăra de la el. Poliţistul ăla a fost singurul care l-a regretat vreodată.

A râs scurt şi şi-a pus crinul după urechea dreaptă, apoi l-a tras şi l-a răsucit între degete.

— Inteligent, nu? Acum nimeni nu întreabă unde e fratele ei.

— Da, într-adevăr, doi iepuri dintr-o lovitură, ai mare dreptate, am zis. Deşi sunt sigur că e mult mai mult de atât.

— Dar ne vei ajuta acum, nu-i aşa?

— O voi face. Sunt foarte bogat, ţi-am zis. Voi pune lucrurile la punct. Mă pricep să fac asta. Am avut un teatru într-un oraş îndepărtat, apoi o insulă cu magazine moderne şi alte lucruri de astea. Sunt un monstru cu multe valenţe, se pare. Niciodată nu va mai trebui să vă fie frică din nou.

— Eşti într-adevăr frumos, ştii, a spus ridicând o sprânceană şi apoi făcându-mi repede cu ochiul.

A mai tras din mica lui ţigaretă savuroasă şi apoi mi-a oferit-o. Ţinea crinul cu grijă în mâna stângă.

— Nu pot. Doar beau sânge, l-am refuzat. În principal, sunt un vampir obişnuit. Am nevoie de întuneric beznă în lumina zilei care se apropie. Nu trebuie să vă atingeţi de uşa asta.

— Ha! a râs cu o încântare drăcească. Asta i-am spus ei. Şi-a dat ochii peste cap şi s-a uitat spre camera de zi. I-am spus că trebuie să furăm un coşciug pentru tine imediat, dar ea a spus nu, tu vei lua hotărârea asta.

— Câtă dreptate avea. Camera e în regulă, dar îmi plac destul de mult şi coşciugele. Chiar îmi plac.

— Şi poţi să ne faci şi pe noi vampiri?

— Niciodată. Nicidecum. Aveţi o inimă pură, sunteţi prea vii şi nu am o astfel de putere. Nu se va întâmpla niciodată. Nu se poate.

A dat din umeri, din nou.

— Atunci pe tine cine te-a făcut? m-a întrebat el.

— M-am născut dintr-un ou negru, am spus. Noi toţi ne naştem aşa.

A râs batjocoritor.

— Păi ai văzut tot restul, am replicat. De ce să nu crezi partea cea mai bună?

Zâmbea, pufăia şi se uita la mine ştrengăreşte.

Pianul se auzea în continuare în cascade zdrobitoare, notele topindu-se la fel de repede cum se năşteau, precum ultimii fulgi de zăpadă care dispar înainte de a atinge pământul.

— Pot s-o sărut înainte de a merge la culcare? am întrebat.

A luat o poziţie solemnă şi a dat din cap.

— Dacă nu vrea, nu se va opri din cântat încât să spună asta.

M-am întors în salon. Cât de clar vedeam tot – somptuoasele peisaje franţuzeşti cu nori de aur şi cer de cobalt, vazele chinezeşti în suporturile lor, catifeaua bogată căzând în valuri de pe vergelele din bronz ale ferestrelor înguste, vechi.

Am văzut totul dintr-odată, inclusiv patul unde ucisesem, acum acoperit cu cuverturi curate şi cu perne cu broderii vechi.

Iar ea era un diamant printre toate aceste lucruri îmbrăcată: într-un pulover lung, alb, brodat la mâneci şi tiv cu dantelă irlandeză veche, cântându-şi partitura cu îndemânare, cu părul blond strălucitor care îi cădea pe umeri.

I-am sărutat buclele, gâtul delicat şi i-am surprins râsul de domnişoară şi privirea intensă în timp ce cânta, înclinându-şi capul ca să-mi mângâie haina cu părul.

Mi-am strecurat mâinile pe lângă gâtul ei. S-a sprijinit de mine cu corpul ei delicat. Am prins-o bine de talie. Am simţit cum umerii ei acceptau îmbrăţişarea mea puternică.

Am îndrăznit să fredonez în şoaptă cântecul şi ea a fredonat cu mine.

— *Appassionata,* i-am şoptit la ureche.

Plângeam. Nu am vrut s-o ating cu sângele lacrimilor mele. Era prea curată, prea frumoasă. Am întors capul.

A continuat să cânte. Mâinile ei se dezlănţuiau pe clapele pianului într-un final furtunos.

S-a făcut dintr-odată o linişte cristalină ca muzica de dinainte.

S-a întors şi şi-a aruncat braţele în jurul meu, m-a strâns tare şi a pronunţat cuvintele pe care nu le mai auzisem niciodată de la un muritor de-a lungul întregii mele vieţi de nemuritor:

— Armand, te iubesc!

E nevoie să spun că sunt camarazii perfecţi?

Nici unuia din ei nu i-a păsat de crime. Nu am putut înţelege deloc asta. Erau interesaţi de alte lucruri, de pacea mondială, de săracii fără acoperiş deasupra capului, care sufereau din cauza iernii reci din New York, erau interesaţi de preţul medicamentelor pentru bolnavi şi de cât de îngrozitor era faptul că Israelul şi Palestina se aflau veşnic în război. Nu le păsa deloc de ororile la care fuseseră martori. Nu le păsa că omoram pentru sânge în fiecare noapte, că trăiam din asta şi că natura fiinţei mele era destinată distrugerii oamenilor.

Nu le-a păsat nici un pic de fratele mort (apropo, numele lui era Fox, şi este mai bine ca numele de familie al frumosului meu copil să nu fie menţionat).

De fapt, dacă acest text va fi vreodată tipărit, Talbot, ai obligaţia să schimbi atât numele ei de familie, cât şi pe cel al lui Benjamin.

Oricum, nu asta mă preocupă acum. Nu pot să mă gândesc la destinul acestor pagini, decât că ele înseamnă foarte mult pentru ea, aşa cum v-am spus înainte, şi îmi permit să le numesc *Simfonie pentru Sybelle.*

Vă rog să nu înţelegeţi că ţin mai puţin la Benji. Doar că nu am acelaşi sentiment copleşitor de protecţie pentru el. Ştiu că Benji va avea o viaţă frumoasă şi plină de aventuri, indiferent de ce mi se va întâmpla mie sau lui Sybelle şi indiferent de vremuri. Stă în firea-i de beduin flexibil şi răbdător. El este copilul şatrei şi al nisipurilor mişcătoare, deşi, în cazul lui, casă i-a fost o coşmelie întunecată din zgură, aflată la periferia Ierusalimului, unde îi convingea pe turişti să se pozeze cu el şi cu o cămilă murdară pentru sume mari.

Fusese răpit de Fox şi înrobit, în termenii criminali ai unui contract de servitute pe termen lung, pentru care Fox plătise cinci mii de dolari tatălui lui Benji. Câştigul a fost că a intrat în posesia unui paşaport falsificat. Fără îndoială, el fusese geniul tribului, nu prea ştia ce e dorul de casă şi învăţase pe străzile din New York să fure, să fumeze şi să înjure, în această ordine. Deşi tot timpul se jura că nu ştie să citească, s-a dovedit că ştie şi, de îndată ce am început să îi aduc cărţi, a început să citească aproape cu obsesie.

De fapt, el ştia să citească în engleză, ebraică şi arabă de când se ştia, pe toate trei le învăţase citind ziarele de acasă.

îi plăcea să aibă grijă de Sybelle. Avea grijă ca ea să mănânce, să bea lapte, să se spele şi să se schimbe atunci când ea nu putea să se ocupe de aceste sarcini de rutină. Se mândrea că putea să-i dea tot ceea ce avea ea nevoie, indiferent de ce i se întâmpla.

El era mâna ei dreaptă la hotel: le dădea bacşiş cameristelor, făcea conversaţie (fabulând despre locurile prin care călătorise răposatul Fox, care în poveştile sale nesfârşite devenise un călător fantastic şi un fotograf amator) la recepţie; se ocupa de cel care acorda pianul, care era chemat o dată pe săptămână pentru că instrumentul era plasat lângă fereastră, expus oscilaţiilor de temperatură, dar şi pentru că Sybelle îi lovea clapele cu o pasiune care l-ar fi impresionat, într-adevăr, pe marele Beethoven. Vorbea la telefon cu banca, al cărei personal îl considera fratele lui mai mare, David (pronunţat Dahveed), şi se înfiinţa, în calitate de micul Benjamin, înaintea casierei de bancă pentru a ridica diverse sume de bani gheaţă.

După nopţi de discuţii cu el, eram convins că pot să îi ofer aceeaşi educaţie pe care o primisem eu de la Marius şi că el va putea, în final, să îşi aleagă universitatea, profesia sau orice altceva unde e nevoie de inteligenţă. Nu exageram. Dar înainte ca săptămâna să ia sfârşit visam la şcoli din care el putea să iasă un adevărat conchistador social de pe Coasta de Est a Americii, îmbrăcat într-un costum albastru cu nasturi de aur.

Îl iubeam suficient ca să rup mâinile oricui l-ar fi atins cu un deget.

Dar între mine şi Sybelle exista o legătură care, uneori, era mai puternică decât orice şi oricine. O cunosc pe Sybelle. O cunosc! Am cunoscut-o de când am auzit-o prima oară cântând şi o cunosc acum, şi nu aş fi aici cu voi dacă ea nu ar fi protejata lui Marius. Nu mă voi despărţi niciodată de ea şi nimic din ce îmi va cere vreodată nu îi vor refuza.

Voi suferi enorm când, în mod inevitabil, va muri. Dar va trebui să suport. Acum nu am altă cale. Nu mai sunt fiinţa care eram când am văzut Năframa Sfintei Veronica, când m-am aruncat în arşiţa soarelui.

Sunt altcineva, iar acest altcineva este îndrăgostit nebuneşte şi iremediabil de Sybelle şi de Benjamin, şi nu pot să dau înapoi.

Sigur că sunt foarte conştient că această dragoste îmi face bine; sunt mai fericit decât oricând, sunt mult mai puternic cu cei doi camarazi alături. Situaţia este perfectă ca să nu fie ceva cu totul întâmplătoare.

Sybelle nu este nebună. Nici nu poate fi vorba de asta şi cred că o înţeleg perfect. Sybelle este obsedată de un singur lucru: cântatul la pian. Din momentul în care a pus mâna pe clape, nu a mai vrut nimic altceva. Şi „cariera" ei, atât de generos planificată de către mândrii ei părinţi şi de către ambiţiosul Fox, nu a însemnat niciodată mare lucru pentru ea.

Dacă ar fi fost săracă şi s-ar fi zbătut, poate că recunoaşterea ar fi fost indispensabilă în legătura ei cu pianul, pentru că i-ar fi dat posibilitatea să scape de capcanele unei vieţi monotone. Dar nu a fost niciodată săracă. Şi, în adâncul sufletului ei, îi este chiar indiferent dacă oamenii ascultă muzica ei sau nu.

Are nevoie să se audă cântând şi să ştie că nu-i deranjează pe alţii.

În hotelul vechi, cu camere închiriate în general cu ziua, cu doar câţiva chiriaşi suficient de bogaţi să fie cazaţi cu anii acolo (aşa cum era familia lui Sybelle), putea să cânte oricând fără să deranjeze pe nimeni.

Şi, după moartea tragică a părinţilor săi, după ce pierduse două persoane dragi care fuseseră martori apropiaţi ai evoluţiei ei, pur şi simplu, nu mai putea fi de acord cu planurile lui Fox legate de cariera ei.

Am înţeles asta aproape de la început. Am înţeles-o din modul în care repeta neîncetat Sonata 23 şi cred că, dacă aţi fi fost acolo, aţi fi înţeles-o şi voi. Aş vrea s-o puteţi auzi.

Trebuie să înţelegeţi că nu o deranjează dacă oamenii se adună s-o asculte. Nu o deranjează să fie înregistrată. Dacă altora le place cum cântă şi îi spun asta, e încântată. Cu ea e simplu.

, Ah, şi ţie îţi place! se gândeşte ea. Nu-i aşa că-i minunată?"

Asta mi-au spus privirea şi zâmbetele ei, când m-am apropiat de ea prima dată.

Şi presupun că, înainte de a continua – şi am multe de spus despre copiii mei – ar trebui să pun această întrebare: cum m-am apropiat de ea? Cum s-a întâmplat să fiu în apartamentul ei în acea dimineaţă decisivă, când Dora stătea în catedrală

vorbind mulţimii despre miraculoasa Năframă, iar eu, cu sângele fierbându-mi în vine, zburam către cer?

Nu ştiu. Am nişte explicaţii supranaturale obositoare de genul celor din volumele scrise de membrii Societăţii de Cercetare a Fenomenelor Psihice sau asemenea scenariilor construite pentru Mulder şi Scully din serialul de televiziune *Dosarele X.* Sau ca un dosar secret al unui caz din arhivele detectivilor de natură transcendentală, numite Talamasca.

Fără menajamente, aşa văd eu lucrurile. Posed talente extraordinare ca să fac farmece, să ies din propriul trup, să-mi trimit imaginea la distanţă şi să influenţez materia, atât cea aflată în apropiere, cât şi pe cea din afara câmpului meu vizual. În această călătorie matinală către cer, trebuia să-mi fi folosit această putere într-un fel. Ea trebuie să fi fost extrasă din interiorul meu într-un moment de durere chinuitoare, când eram complet tulburat şi inconştient de ce mi se întâmpla. Poate că a fost un ultim refuz disperat de a accepta posibilitatea morţii sau a încurcăturii oribile, atât de apropiată de moarte, în care m-am trezit.

După ce am căzut pe acoperiş, ars şi în chinuri de nedescris, probabil că am căutat o evadare mentală disperată, proiectându-mi imaginea spaţială şi puterea în apartamentul lui Sybelle, suficient de mult încât să-i omoare fratele. Este posibil ca spiritele să exercite o presiune atât de mare asupra materiei, încât să o transforme. Aşa că poate exact asta am şi făcut – m-am proiectat în formă spirituală şi am pus mâinile pe substanţa numită Fox şi l-am omorât.

Dar nu cred totuşi în asta. Îţi voi spune de ce.

Mai întâi, deşi Sybelle şi Benjamin nu sunt experţi, cu toată detaşarea lor privind subiectul morţii şi analiza juridică ulterioară a acesteia, amândoi au insistat că trupul lui Fox era lipsit de sânge când au scăpat de el. Erau nişte înţepături vizibile pe gâtul lui. Pe scurt, de aceea ei cred că eu am fost acolo în formă palpabilă şi că am băut sângele lui Fox.

O imagine proiectată nu poate face asta sau, cel puţin, nu din câte ştiu eu. Nu, nu poate sorbi sângele unui întreg sistem circulator pentru ca apoi să se dizolve, întorcându-se de unde a venit. Nu, nu e posibil.

Desigur, Sybelle şi Benjamin s-ar putea înşela. Ce ştiu ei despre sânge şi corpuri? Dar adevărul e că l-au lăsat pe Fox să

zacă acolo mort două zile, aşa mi-au spus, timp în care au aşteptat să se întoarcă Dybbuk sau îngerul, de care erau siguri că îi va ajuta. În acel timp, sângele din corp se adună în partea cea mai de jos a cadavrului, şi ei ar fi trebuit să vadă o asemenea schimbare. Însă nu au observat asta.

Ah, toate astea îmi dau dureri de cap! De fapt, nu ştiu cum am ajuns în apartamentul lor sau de ce. Nu ştiu cum s-a întâmplat. Dar ceea ce ştiu, într-adevăr, aşa cum deja am spus, este că întreaga experienţă – tot ce am văzut şi am simţit în marea catedrală restaurată din Kiev, un loc de neatins – a fost la fel de reală ca tot ce am văzut în apartamentul lui Sybelle.

Mai există o mică problemă şi, deşi e mică, e vitală. După ce l-am omorât pe Fox, Benji mi-a văzut trupul ars căzând din cer. Chiar m-a văzut, aşa cum l-am văzut şi eu de la fereastră.

Există o singură posibilitate îngrozitoare. Aceasta este: urma să mor în acea dimineaţă. Urma să se întâmple. Urcuşul meu a fost condus de o voinţă imensă şi de o mare dragoste pentru Dumnezeu de care nu mă îndoiesc acum, când dictez aceste cuvinte.

Dar, poate că, în momentul crucial, curajul m-a părăsit. Corpul m-a trădat. Şi, căutând un refugiu din calea soarelui, un mod de a pune capăt calvarului, pătruns de situaţia dificilă a celor doi şi simţind că Sybelle are mare nevoie de mine, m-am aruncat asupra acoperişului unde gheaţa şi zăpada m-au acoperit imediat. Conform acestei interpretări, vizita mea la Sybelle ar fi putut fi doar o proiecţie trecătoare, o puternică proiecţie a eului, precum am spus, îndeplinirea dorinţei acestei fete vulnerabile, care era pe punctul de a fi bătută de fratele ei.

Cât despre Fox, l-am omorât, fără îndoială. Dar a murit de teamă, inima i-a cedat, poate din cauza tensiunii provocate de mâinile mele iluzorii, încleştate pe gâtul lui fragil, ori din cauza puterii telekineziei sau a sugestiei.

Dar, aşa cum am spus înainte, nu cred asta.

Mă aflam acolo, în Catedrala din Kiev. Am spart oul cu degetele mari. Am văzut pasărea zburând.

Ştiu că mama era lângă mine şi că tata a ciocnit cupa. Ştiu pentru că nu există nici o părticică din mine care să-şi fi putut imagina aşa ceva. Şi mai ştiu, deoarece culorile pe care le-am văzut atunci şi muzica pe care am auzit-o nu erau realizate din ceva ce eu să mai fi întâlnit vreodată.

Nu pot să zic aşa ceva despre nici un alt vis dintre cele pe care le-am avut. Când am vorbit mulţimii din Oraşul lui Vladimir, eram pe un tărâm creat din elemente pe care imaginaţia mea pur şi simplu nu le are la dispoziţie.

Nu mai vreau să vorbesc despre asta. Este prea dureros şi îngrozitor să încerc să-mi amintesc. Nu a fost o creaţie a voinţei mele, şi nici nu am avut o putere conştientă asupra acestui lucru. Pur şi simplu s-a întâmplat.

Aş uita totul, dacă aş putea. Sunt atât de fericit cu Sybelle şi cu Benji, încât în mod sigur vreau să uit totul cât trăiesc ei. Vreau doar să fiu cu ei, aşa cum am fost din noaptea pe care v-am descris-o.

După cum vă daţi seama, nu m-am grăbit să vin aici. După ce m-am întors pe tărâmul periculos al celor ce nu mor, mi-a fost foarte uşor să înţeleg din minţile celorlalţi vampiri, că Lestat era în siguranţă, în închisoarea de aici, şi că îşi dicta întreaga poveste despre ce i se întâmplase cu Dumnezeu cel cu chip de om şi cu diavolul Memnoch.

A fost foarte uşor pentru mine să desluşesc, fără să-mi dezvălui prezenţa, că o întreagă lume de vampiri plângea după mine cu lacrimi şi durere mai mari decât mi-aş fi imaginat vreodată.

Aşa că, fiind sigur că Lestat este în siguranţă, uluit, dar şi uşurat de faptul misterios că ochiul său furat îi fusese returnat, aveam timp să stau cu Sybelle şi cu Benji şi aşa am făcut.

Cu Benji şi cu Sybelle m-am alăturat, din nou, lumii într-un mod pe care nu-l mai simţisem de când ucenicul meu, Daniel Molloy, mă părăsise. Dragostea mea pentru Daniel nu fusese niciodată pe deplin onestă, ci vicios de posesivă şi îmbinată cu ura faţă de întreaga lume şi cu confuzia provocată de timpurile moderne, care se deschiseseră în faţa mea când am ieşit, la sfârşitul secolului al optsprezecelea, din catacombele Parisului.

Nici Daniel nu avea un scop în lume şi venise la mine înfometat de Sângele nostru Negru şi cu capul plin de poveşti macabre, groteşti, pe care Louis de Pointe du Lac i le spusese. Arătându-i toate splendorile, nu am reuşit decât să-l îngreţoşez cu trufandale ale morţii, în aşa fel încât a întors spatele bogăţiilor pe care i le-am oferit, transformându-se într-un vagabond. Nebun, rătăcind pe străzi îmbrăcat în zdrenţe, a rupt legătura cu lumea până aproape de momentul morţii, iar eu

(slab, ameţit, chinuit de frumuseţea lui şi poftind la tânărul viu, iar nu la vampirul care ar putea deveni) l-am adus de partea noastră cu ajutorul Darului întunecat doar pentru că altfel ar fi murit.

După aceea, nu am mai fost un Marius pentru el. Era exact aşa cum am presupus: mă ura pentru că îl iniţiasem în tainele Morţii Vii, pentru că l-am făcut, într-o singură noapte, atât nemuritor, cât şi asasin.

Ca muritor, nu avea idee de preţul pe care noi îl plătim pentru ceea ce suntem şi nu a vrut să ştie adevărul; a fugit de el în vise nechibzuite şi rătăcind plin de ranchiună.

Şi s-a întâmplat lucrul de care m-am temut. Făcându-l tovarăşul meu, am obţinut o creatură care m-a considerat drept monstru.

Inocenţa nu a existat niciodată pentru noi, nu am avut niciodată parte de un început. Nu am avut niciodată parte de o şansă, indiferent cât de frumos era asfinţitul în grădinile prin care umblam. Sufletele noastre erau în armonie, dorinţele, contrare, iar resentimentele, mult prea comune ca să li se dea glas.

Acum este altfel.

Două luni am rămas cu Sybelle şi cu Benji în New York, trăind cum n-o făcusem niciodată înainte, după nopţile lungi petrecute cu Marius la Veneţia.

Sybelle este bogată, cred că v-am spus, însă existenţa nu-i era lipsită de dificultăţi, căci venitul acoperea cheltuielile pentru apartamentul exorbitant şi mesele zilnice, servite în cameră şi rămânându-i şi o parte destinată hainelor de calitate, biletelor la filarmonică şi petrecerilor ocazionale.

Eu sunt fabulos de bogat. Aşa că primul lucru pe care l-am făcut a fost să le împart cu dărnicie lui Sybelle şi lui Benjamin toate bogăţiile pe care le-am revărsat cândva şi asupra lui Daniel Molloy cu un efect mult mai mare.

Le-a plăcut la nebunie.

Când Sybelle nu cânta la pian, nu o deranja să umble cu mine şi cu Benji prin expoziţiile de pictură sau la Filarmonică şi la Operă. Îi plăcea baletul şi să-l ducă pe Benjamin la cele mai bune restaurante, unde, cu vocea lui repezită şi modul cântat de a pronunţa felurile de mâncare în franceză sau în italiană, devenise o minune obişnuită pentru chelnerii pe care îi făcea să

îi toarne băuturi, în ciuda legilor care interzic servirea de băuturi alcoolice copiilor.

Şi mie îmi plăcea şi am fost încântat să descopăr că Sybelle avea, uneori, o plăcere neastâmpărată să mă îmbrace, să-mi aleagă jachete, cămăşi (doar arătând cu degetul rapid către rafturi) sau, de pe tăvile de catifea, tot felul de bijuterii: inele, butoniere, lănţişoare şi mici crucifixe din rubine şi din aur, agrafe solide din aur pentru bani şi tot felul de astfel de lucruri.

Eu jucasem acest joc autoritar cu Daniel Malloy. Sybelle îl joacă cu mine în felul ei visător, pentru că am grijă de detaliile obositoare legate de registrul de cheltuieli.

Eu, în schimb, am plăcerea supremă de a-l trata pe Benji ca pe o păpuşă şi de a-l pune să poarte, măcar din când în când, o oră sau două, toate hainele occidentale elegante pe care le achiziţionez.

Făceam un trio surprinzător, toţi trei luând cina la Lutece sau la Sparks (sigur că eu nu cinez) – Benji în mica lui robă imaculată sau îmbrăcat într-un costum (cu revere înguste, cămaşă cu nasturi albi şi o cravată lucioasă) care îi vine perfect; eu, în costum de catifea cu gulere din dantelă veche; Sybelle, în rochii minunate pe care le tot scotea din dulap, articole pe care mama şi Fox le cumpăraseră cândva pentru ea, cu decolteu adânc deasupra sânilor ei mari şi mulate pe talia subţire, plutind ca o vrajă în jurul picioarelor lungi, destul de scurte ca să-i scoată în evidenţă curba splendidă a pulpei încordate când îşi vâra picioarele în dres negru şi în pantofii cu toc cui. Benji are un păr creţ, tăiat scurt, care pare un nimb bizantin deasupra feţei sale enigmatice şi întunecate. Pletele lui Sybelle cad în valuri, despletite pe umeri, iar părul meu este un ghemotoc de bucle dezordonate care au fost, cândva, mândria mea secretă.

Educaţia este cea care mă leagă cel mai mult de Benji. Am început să purtăm conversaţii serioase despre istorie şi lume şi ne-am trezit întinşi pe covor, explorând hărţile în timp ce discutam despre progresul înregistrat de Est şi Vest şi despre influenţele pe care climatul, cultura şi geografia le au asupra istoriei omenirii. Băiatul flecăreşte în timpul ştirilor de la televizor, numind reporterii după numele mic, pălmuindu-se din cauza furiei provocate de acţiunile liderilor mondiali şi bocind după fiecare mare prinţesă sau filantrop mort. Benji poate să

urmărească ştirile, să mănânce floricele, să fumeze şi să cânte, cu pauze, după acordurile lui Sybelle – toate mai mult sau mai puţin în acelaşi timp.

Dacă mi se întâmplă să rămân cu ochii în zare când plouă, Benji este cel care mă bate pe umăr şi strigă:

— Ce să facem, Armand? Avem de văzut trei filme în seara asta. Sunt necăjit, îţi spun, necăjit, pentru că, dacă mergem să vedem unul dintre ele, îl vom rata pe Pavaroti la Metropolitan şi voi fi negru de supărare.

De multe ori amândoi o îmbrăcăm pe Sybelle, care se uită la noi de parcă n-ar şti ce facem. Întotdeauna stăm de vorbă cu ea când face baie, pentru că, altfel, este în stare să adoarmă în cadă sau, pur şi simplu, să stea acolo cu orele, frecându-şi sânii frumoşii cu buretele.

Uneori, singurele lucruri pe care le spune toată noaptea sunt:

— Benji, leagă-ţi şireturile la pantofi! Sau:

— Armand, a furat argintăria. Fă-l să o pună la loc. Sau, uimită:

— E cald, nu-i aşa?

Nu am spus nimănui povestea vieţii mele aşa cum v-o spun vouă acum, aici, dar, discutând cu Benji, m-am surprins povestindu-i lucruri asemenea celor pe care Marius mi le spusese mie – despre firea umană, despre istoria Dreptului, despre pictură şi chiar despre muzică.

Din aceste conversaţii, mai mult decât din orice altceva, mi-am dat seama că mă schimbasem în ultimele două luni.

Angoasa dispăruse. Nu mai privesc istoria ca pe o panoramă de dezastre, aşa cum cred că am făcut cândva; şi, deseori, mă trezesc amintindu-mi de previziunile optimiste şi generoase ale lui Marius – că lumea evoluează permanent; că, în ciuda tuturor conflictelor pe care le vedem în jurul nostru, războiul nu mai este o forţă şi că în curând va dispărea din peisajul Lumii a Treia, aşa cum a dispărut din cel occidental; şi că îi vom hrăni pe înfometaţi, îi vom adăposti pe cei fără acoperiş şi le vom dărui dragoste celor care au nevoie.

în ceea ce o priveşte pe Sybelle, discuţiile şi educaţia nu reprezintă punctul nostru de legătură. La ea intervine intimitatea. Nu-mi pasă dacă nu zice niciodată nimic. Nu pătrund în mintea ei. Ea nu vrea ca vreodată cineva să facă aşa ceva.

Atâta timp cât mă acceptă pe mine şi firea mea, o accept şi eu pe ea şi obsesia ei pentru *Appassionata.* Ore întregi, nopţi întregi o ascult cântând şi de fiecare dată percep schimbările de intensitate şi de expresie care se revarsă din interpretarea ei. Treptat, am ajuns singurul ascultător de care a fost vreodată conştientă.

Treptat, am devenit parte din muzica ei. Sunt acolo cu ea, cu cuvintele şi cu acordurile din *Appassionata.* Sunt acolo şi sunt singurul care nu i-a cerut niciodată să facă altceva decât ceea ce vrea să facă şi face atât de bine.

Asta este tot ce trebuie să facă vreodată pentru mine – exact ceea ce-şi doreşte.

Când vrea să-i impresioneze pe bărbaţi, îi las drum liber. Când şi dacă vrea să fie singură, nu mă aude şi nu mă vede. Când şi dacă vrea ceva, îi fac rost.

Când şi dacă ea va iubi un muritor sau o muritoare, voi face ce va dori ea să fac. Pot să trăiesc în umbră. Îndrăgostit nebuneşte de ea, pot să trăiesc pentru totdeauna în întuneric pentru că, atunci când sunt lângă ea, nu există întuneric.

Adesea, Sybelle merge cu mine când vânez. Îi place să mă vadă când mă hrănesc şi când ucid. Nu cred că am permis vreodată unui muritor să facă asta. Mă ajută să scap de cadavru sau să şterg dovada cauzei morţii, dar eu sunt foarte puternic, rapid şi mă pricep la asta, aşa că, de cele mai multe ori, ea este doar un martor.

încerc să evit să-l iau pe Benji în aceste escapade, pentru că el devine extrem de agitat, într-un mod sălbatic şi copilăresc ce nu îi face deloc bine.

Mai sunt şi alte lucruri despre care aş putea să-ţi povestesc – cum ne-am ocupat de detaliile dispariţiei fratelui ei, cum am transferat sume imense de bani pe numele ei, cum am înfiinţat fonduri de tutelă care nu puteau fi atacate, destinate lui Benji, cum am cumpărat pentru ea o parte substanţială din acţiunile hotelului în care trăieşte şi am pus în apartamentul ei, care este uriaş, mai multe piane frumoase care îi plac – şi cum mi-am aranjat, la o distanţă sigură de locuinţa lor, un culcuş cu un coşciug care este de nedetectat, de nedeschis şi indestructibil, unde mă duc uneori, deşi sunt mai obişnuit să dorm în cămăruţa pe care mi-au dat-o ei prima oară, unde draperiile din

catifea acoperă foarte bine fereastra împotriva pătrunderii aerului şi a luminii.

Dar la naiba cu toate astea!

Ştiţi ce vreau eu să aflaţi.

Nu ne rămâne decât să ne amintim acest moment, din ziua în care, după asfinţitul soarelui, am venit aici, intrând chiar în bârlogul vampirilor cu fratele şi cu sora mea de-o parte şi de alta, ca să-l văd pe Lestat în cele din urmă.

Toată treaba asta e un pic prea simplă, nu-i aşa? Mă refer la transformarea mea din copilul evlavios, care stătea la intrarea în catedrală, într-un monstru fericit, care s-a hotărât într-o noapte de primăvară la New York. că este momentul să călătorească spre sud şi să-l caute pe vechiul său prieten.

Ştiţi de ce am venit aici.

Lăsaţi-mă să încep cu seara asta. Când am ajuns, eraţi acolo, în capelă.

M-aţi întâmpinat cu o bunăvoinţă reală, atât de mulţumiţi să constataţi că sunt viu şi nevătămat Louis aproape că a plâns.

Ceilalţi, acei tineri gălăgioşi care erau adunaţi acolo, doi băieţi, cred, şi o fată, nu ştiu cine erau şi încă n-am aflat decât că mai târziu s-au abătut de la Căile întunericului.

M-am îngrozit să-l văd fără apărare, întins pe podea, iar mama lui, Gabrielle, într-un colţ, se holba pur şi simplu la el, rece, aşa cum se holbează la tot şi la toţi, de parcă nu a fost niciodată capabilă de vreun sentiment.

Mă speria faptul că tinerii vagabonzi erau prin preajmă şi, pe loc, am simţit nevoia să-i protejez pe Sybelle şi pe Benji. Nu mă temeam că ei îi văd pe vampirii „clasici”, pe cei legendari, pe luptători printre noi – pe tine, iubite Louis, chiar şi pe Gabrielle, şi în mod sigur, nu pe Pandora sau pe Marius, care erau acolo.

Dar nu am vrut ca odraslele mele să se uite la acele fiinţe nevrednice înnobilate cu sângele vostru şi m-am întrebat arogant şi poate vanitos, aşa cum fac mereu în astfel de momente: cum au ajuns să existe aceşti vampiri neisprăviţi? Cine i-a făcut, de ce şi când?

În astfel de momente, fiorosul Copil al întunericului se trezeşte în mine, Stăpânul Clanului de sub Cimitirul din Paris, care porunceşte când şi cum ar trebui să fie dat Sângele Negru şi, mai presus de toate, cui. Dar acest vechi obicei de impunere

a autorităţii e o înşelătorie sau doar o bătaie de cap, în cel mai bun caz.

îi uram pe nepoftiţii ăia pentru că îl priveau pe Lestat de parcă era o curiozitate de carnaval, şi nu suportam asta. Am simţit brusc nevoia să-i distrug.

Dar acum nu există printre noi reguli care să permită acţiuni atât de nesăbuite. Şi cum era să provoc eu o răzmeriţă aici, sub acoperişul tău? Atunci nu ştiam cine locuieşte aici, nu, nu ştiam, dar în mod sigur, tu erai cel care îndeplinea oficiile de Stăpân al Locului şi tu ai permis asta. Am observat că nici unul dintre ei nu s-a apropiat prea mult (bandiţii şi cei trei sau patru care sosiseră la scurt timp după aceea şi au îndrăznit să-l înconjoare).

Desigur, toată lumea era foarte curioasă în ceea ce-i priveşte pe Sybelle şi pe Benji. Le-am spus liniştit să se aşeze exact în spatele meu şi să nu se mişte. Sybelle nu putea să-şi scoată din minte faptul că pianul se afla atât de aproape de mâna ei şi ar fi obţinut un nou ritm pentru Sonata ei. Cât despre Benji, el era curajos ca un mic samurai, cercetându-i cu ochii cât cepele pe toţi monştrii din jur, deşi faţa îi era mândră şi serioasă.

Capela m-a uimit prin frumuseţea ei. Cum ar fi putut să n-o facă? Pereţii tencuiţi erau albi şi puri, tavanul era uşor concav, ca în bisericile vechi, şi acolo unde fusese cândva altarul se afla o carapace bine scobită care răsuna, aşa că, zgomotul de paşi se putea auzi răsunând în toată capela.

Văzusem ferestrele cu vitralii strălucind din stradă. Deşi nu înfăţişau siluete umane, erau minunate, cu nuanţe vii de albastru, roşu şi galben şi cu desene simple. Mi-au plăcut inscripţiile vechi ale celor trecuţi de mult în nefiinţă, în memoria cărora fusese ridicată câte o fereastră. Mi-au plăcut statuile vechi, răspândite în jur, de care te ajutasem să le iei din apartamentul din New York şi să le trimiţi în sud.

Nu mă uitasem la ele prea mult; mă ferisem de ochii lor de sticlă de parcă ar fi fost nişte biserici. Dar mă uitam la ele acum.

Se afla acolo dulcea suferindă, Sfânta Rita, în portul ei negru şi cu gluga albă de călugăriţă, cu îngrozitoarea rană de pe frunte, ca un al treilea ochi. Era minunată zâmbitoarea Therese de Lisieux, Mica Floare a lui Isus, purtând crucifixul Lui şi buchetul de trandafiri roz în braţe.

Era Sfânta Teresa de Avila, sculptată în lemn şi frumos pictată, cu privirea îndreptată în sus, ţinând în mână mistica pană de gâscă, care o vădea a fi Doctor al Bisericii.

Era apoi Sfântul Ludovic al Franţei, cu coroana lui regală; Sfântul Francis îmbrăcat, desigur, în haine umile de călugăr, cu adunătura lui de animale îmblânzite, şi alţii ale căror nume mi-e ruşine să spun că nu le ştiu.

Ceea ce m-a uimit mai mult decât aceste statui, care stăteau precum străjerii unei istorii sacre, au fost tablourile care reprezentau drumul lui Isus către Golgota: Opririle Crucii. Cineva le pusese în ordinea potrivită, poate chiar înainte de sosirea noastră pe aceste tărâmuri.

Am ghicit că erau pictate în ulei pe aramă şi că imitau stilul renascentist, pe care îl consider acceptabil şi pe care îl iubesc.

Imediat, am fost cuprins de teama care nu-mi dăduse pace în timpul săptămânilor frumoase petrecute la New York. Era mai mult groază decât teamă.

„Dumnezeule!” am şoptit. M-am întors şi m-am uitat la faţa lui Isus de pe crucifixul înalt de deasupra capului lui Lestat.

A fost un moment cumplit. Cred că imaginea Năframei Sfintei Veronica se suprapunea pe ceea ce văzusem acolo în lemnul sculptat. Ştiu că aşa a fost. Eram din nou în New York şi Dora ridica pânza ca să ne-o arate.

Am văzut ochii Lui întunecaţi, perfect fixaţi pe pânză, de parcă ar fi fost o parte din ea, dar nicidecum nu erau absorbiţi de ea, şi sprâncenele Lui negre, iar deasupra privirii Lui directe, categorice, picături de sânge din spinii de deasupra capului. Am văzut buzele uşor întredeschise, ca şi cum ar fi vrut să vorbească.

Şocat, mi-am dat seama că, dincolo de altar, Gabrielle îşi fixase privirea glacială asupra mea şi mi-am zăvorât mintea înghiţind cheia. N-am lăsat-o să-mi atingă gândurile sau pe mine. Am simţit o ostilitate cumplită faţă de toţi cei adunaţi în cameră.

Atunci a venit Louis. Era atât de fericit că nu pierisem! Louis avea ceva de spus. Ştia că sunt îngrijorat şi era neliniştit de prezenţa celorlalţi. Arăta ca de obicei, în felul lui ascetic, îmbrăcat în haine frumos croite, dar pline de praf, şi cu o cămaşă atât de subţire şi de uzată, încât arăta mai degrabă a plasă fermecată ţesută de elfi decât a pânză adevărată.

— Îi lăsăm să intre pentru că altfel ne înconjoară precum şacalii şi lupii şi nu mai pleacă. Ca de obicei, ei vin aici, se uită şi pleacă. Ştii ce vor.

Am dat din cap. N-am avut curajul să-i spun că şi eu voiam acelaşi lucru. Nu încetasem niciodată să mă gândesc la asta, în toată agitaţia în care fusesem, de când vorbisem cu el în ultima noapte din vechea mea viaţă.

îi voiam sângele. Voiam să-l beau. I-am spus calm asta.

— Te va distruge, a şoptit Louis.

S-a făcut dintr-odată roşu de groază. Se uita întrebător la drăguţa şi tăcuta Sybelle, care mă ţinea strâns de mână, şi la Benjamin, care îl studia cu ochi entuziaşti.

— Armand, nu poţi să rişti! Unul dintre ei s-a apropiat prea mult. Lestat a făcut praf creatura. Mişcarea a fost rapidă, automată. Are un braţ tare ca piatra şi a făcut-o bucăţi pe podea. Nu te apropia de el, nici nu încerca măcar!

— Şi vârstnicii, cei puternici nu au încercat niciodată?

Atunci a vorbit Pandora. Se uitase la noi tot timpul, învăluită în umbre. Uitasem cât de frumoasă era în felul ei simplu.

Părul ei castaniu, bogat era pieptănat pe spate, ca o umbră îmbrăcând gâtul subţire, şi părea strălucitoare şi drăguţă, pentru că îşi întinsese pe faţă un ulei de culoare închisă ca să arate cât mai omeneşte posibil. Ochii îi erau îndrăzneţi şi aprinşi. A pus mâna pe mine cu o autoritate feminină. Şi ea era fericită să mă vadă viu.

— Tu ştii cum este Lestat, a spus rugător. Armand, el este un vulcan de putere şi nimeni nu ştie ce ar putea face.

— Dar nu te-ai gândit niciodată la asta, Pandora? Niciodată nu ţi-a trecut prin minte să-i bei sângele şi, în timp ce bei, să cauţi imaginea lui Isus? Dacă în el se află dovada infailibilă că a băut sângele lui Dumnezeu?

— Dar Armand, a protestat ea, Isus nu a fost niciodată Dumnezeul meu!

Era atât de simplu, atât de şocant, atât de hotărâtor! A oftat, însă doar din grijă faţă de mine. A zâmbit.

— Nici nu l-aş recunoaşte pe Isus al tău, dacă El ar fi în Lestat, a zis cu delicateţe.

— Nu înţelegi, am replicat. Ceva s-a întâmplat, ceva i s-a întâmplat când noi am plecat cu acest spirit numit Memnoch şi

el s-a întors cu Năframa aceea. Am văzut asta. Am văzut... puterea din el.

— Ai văzut iluzia, a spus Loiiis, blând.

— Nu, am văzut puterea, am răspuns.

Apoi, într-o secundă m-am îndoit de mine complet. Coridoarele lungi ale istoriei s-au dat înapoi şi m-am trezit aruncat în întuneric, ţinând o lumânare şi căutând icoanele pe care le pictasem. Şi patetismul, banalitatea şi lipsa totală de speranţă a acestui fapt mi-au sfâşiat sufletul.

Mi-am dat seama că îi înspăimântasem pe Sybelle şi pe Benji. Aveau ochii aţintiţi asupra mea. Nu mă văzuseră niciodată aşa cum eram acum.

I-am cuprins în braţe pe amândoi şi i-am tras către mine. Vânasem înainte să vin la ei în seara asta, ca să fiu în cea mai bună formă şi ştiam că pielea îmi era caldă. Am sărutat-o pe Sybelle pe buzele-i roz-pal şi apoi l-am sărutat pe creştet pe Benji.

— Armand, mă necăjeşti, chiar mă necăjeşti, a spus Benji. Nu mi-ai spus niciodată că tu crezi în această Năframă.

— Dar tu, băiete, am rostit încet, nedorind să ne dăm în spectacol în faţa celorlalţi, ai intrat vreodată în catedrală şi te-ai uitat la ea când era expusă acolo?

— Da, şi îţi dau acelaşi răspuns ca al acestei mari doamne. A dat din umeri, desigur. Nu a fost niciodată Dumnezeul meu.

— Uită-te la ei cum stau la pândă, a intervenit Louis cu blândeţe. Era slăbit şi tremura – îşi neglijase foamea ca să fie aici de pază. Ar trebui să-i dau afară, Pandora, a spus pe un ton care n-ar fi înfricoşat nici cel mai timid suflet.

— Lasă-i să vadă pentru ce au venit, a replicat ea calmă. S-ar putea să nu savureze momentul prea mult timp. Ei ne îngreunează viaţa, ne fac de râs şi nu fac nimic pentru nimeni, viu sau mort.

Am considerat-o o ameninţare încântătoare. Am sperat că ea îi va îndepărta pe toţi, dar ştiam că mulţi Copii ai Mileniilor gândeau acelaşi lucru despre cei ca mine. Şi ce fiinţă impertinentă am fost, să-mi aduc, fără permisiunea nimănui, copiii să-mi vadă prietenul întins pe podea!

— Cei doi sunt în siguranţă cu noi, a zis Pandora, în mod evident citindu-mi gândurile agitate. Îţi dai seama că sunt bucuroşi să te vadă, tineri şi bătrâni, a continuat ea făcând un

mic gest către toată camera. Sunt unii care nu vor să iasă din umbră, dar ei ştiu de tine. Nu au vrut să mori.

— Nu, nimeni nu a vrut, a spus emoţionat Louis. Şi te-ai întors ca un vis. Cu toţii am avut o bănuială în legătură cu asta, ni s-a şoptit că ai fost văzut în New York, la fel de frumos şi de viguros ca întotdeauna. Dar a trebuit să te văd ca să cred.

Am dat din cap, mulţumindu-i pentru aceste cuvinte frumoase. Dar mă gândeam la Năframă. M-am uitat din nou în sus, la crucea din lemn şi apoi în jos, la figura adormită a lui Lestat.

Atunci a apărut Marius. Tremura.

— Întreg şi nears, a şoptit el. Fiul meu!

Purta mantia aceea zdrenţuită, gri pe umeri, dar n-am observat atunci. M-a îmbrăţişat imediat, ceea ce i-a făcut pe copiii mei să se dea înapoi. Oricum, nu s-au dus departe. Cred că s-au liniştit când m-au văzut că-l iau în braţe şi că îl sărut de mai multe ori pe faţă şi pe gură, aşa cum făcusem întotdeauna cu atât de mulţi ani în urmă. El era atât de minunat, atât de plin de iubire!

— Îi voi păstra în siguranţă pe aceşti muritori, dacă eşti hotărât să încerci, a spus.

îmi citise gândurile. Ştia că eram obligat să o fac.

— Ce să spun ca să te împiedic? a întrebat.

Am clătinat doar din cap. Greaţa şi nerăbdarea nu mi-au permis să fac altceva. I-am lăsat pe cei doi în grija lui.

M-am îndreptat spre Lestat, m-am apropiat de el, în stânga lui, în timp ce el se afla în dreapta mea. Am îngenuncheat repede, surprins de cât de rece era marmura, uitând, presupun, de umezeala din New Orleans şi de răcoarea tainică.

Am îngenuncheat cu mâinile în faţă şi l-am privit. Era liniştit, nemişcat, cu ochii albaştri la fel de limpezi de parcă niciodată nu-i fusese smuls unul. Se uita prin mine, cum spunem noi, cu mintea care părea la fel de goală ca o crisalidă moartă.

Părul îi era răvăşit şi plin de praf. M-am gândit că nici măcar mama lui, rece, nesuferită, nu-l pieptănase, şi asta m-a înfuriat. Dar, într-o izbucnire glacială de emoţie, ea a zis şuierând:

— Nu va lăsa pe nimeni să-l atingă, Armand! Vocea ei distantă a avut un ecou pipfund în catedrala goală. Dacă vei încerca, vei afla singur în curând ce înseamnă asta.

Am ridicat ochii spre ea. Îşi ţinea genunchii strânşi cu braţele şi spatele rezemat de perete. Purta pantalonii ei groşi şi

decoloraţi, şi haina englezească de safari (pentru care era mai mult sau mai puţin faimoasă) pătată de ieşirile în sălbăticie; părul ei blond, la fel de galben şi de strălucitor ca al lui, era împletit la spate.

S-a ridicat dintr-odată, furioasă, şi a venit spre mine, cizmele ei simple din piele răsunând strident şi ireverenţios pe podea.

— Ce te face să crezi că spiritele pe care le-a văzut sunt zei? a întrebat. Ce te face să crezi că poznele oricăreia dintre fiinţele acelea trufaşe care se joacă cu noi sunt altceva decât nişte giumbuşlucuri, iar noi, altceva decât nişte animale (de la cel mai mic până la cel mai mare) care umblă pe pământ? Stătea la câţiva metri distanţă de el; şi-a încrucişat mâinile. El a amăgit ceva sau pe cineva. Acea fusţă nu i-a putut rezista. Şi la ce s-a ajuns? Spune-mi! Ar trebui să ştii.

— Nu ştiu, am zis pe un ton blând. Aş vrea să mă laşi în pace.

— O, vrei, atunci, lasă-mă pe mine să-ţi spun la ce s-a ajuns. O tânără femeie, pe nume Dora (un conducător al sufletelor, cum spun ei) care propovăduia binele pentru cei slabi, a fost abătută de la misiunea ei. Asta s-a petrecut – propovăduirile ei, pornite dintr-o dorinţă de a face bine şi cântate pe un ton nou, ca oamenii să le audă, au fost distruse de faţa sângeroasă a unui dumnezeu însângerat.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Nu mi-a plăcut că a văzut atât de clar, dar nu i-am putut răspunde şi n-am putut să o fac să tacă. M-am ridicat în picioare.

— Înapoi la catedralele în care se adunau, a spus ea dispreţuitor, şi înapoi la o teologie arhaică, absurdă şi complet inutilă, pe care se pare că tu ai uitat-o complet.

— Ştiu asta foarte bine, am spus blând. Mă faci să mă simt mizerabil. Ce rău îţi fac eu? îngenunchez în faţa lui, atâta tot.

— O, dar vrei să faci mai mult şi lacrimile tale mă jignesc, a spus ea.

Am auzit pe cineva în spatele meu, adresându-i-se răspicat. Am crezut că era Pandora, dar nu eram sigur. Într-o clipă mi-am dat seama că toţi se distrau pe seama nefericirii mele, dar nu mi-a mai păsat după aceea.

— La ce te aştepţi, Armand? m-a întrebat, vicleană şi nemiloasă.

Faţa ei ovală semăna cu a lui şi totuşi nu atât de mult. El nu fusese niciodată atât de lipsit de emoţie, atât de rece în furia lui, aşa cum era ea acum.

— Crezi că vei vedea ce a văzut el sau că sângele lui Isus va fi încă acolo ca să-l savurezi tu? Să-ţi citesc din catehism?

— Nu e nevoie, Gabrielle, am spus din nou cu o voce supusă.

Lacrimile mă orbeau.

— Pâinea şi vinul sunt Trupul şi Sângele atâta timp cât ele fac parte din acea formă, Armand; dar când nu mai este pâine şi vin, atunci nu mai este Trup şi Suflet. Aşadar, ce crezi despre

Sângele lui Isus din el: că şi-a păstrat într-un fel puterea lui magică, în ciuda motorului din inima lui care devorează sângele muritorilor de parcă ar fi aerul pe care îl respiră?

N-am răspuns. M-am gândit liniştit. „Nu era pâinea şi vinul; era sângele Lui, Sângele Lui Sfânt pe care El l-a dat pe Drumul Golgotei până şi pentru această fiinţă care zace acolo!”

Mi-am înghiţit cu greu durerea şi furia că ea mă determinase să mă port în asemenea hal. Voiam să mă uit în spate, după copiii mei, Sybelle şi Benji, pentru că ştiam după miros că erau încă în cameră. De ce nu i-a dus Marius de aici! Oh, dar era destul de clar. Marius voia să vadă ce am de gând să fac.

— Nu-mi spune, a mormăit Gabrielle, că este o chestiune de credinţă. A rânjit şi a dat din cap. Tu vii precum Toma Necredinciosul să-ţi înfigi colţii sângeroşi chiar în rană.

— O, opreşte-te, te rog, te implor! am şoptit. Mi-am ridicat mâinile în sus. Lasă-mă să încerc, lasă-l să mă rănească, apoi, bucură-te şi fă cale întoarsă.

Am vrut doar să sune aşa cum am spus-o şi nu simţeam nici o putere, doar umilinţă şi o tristeţe de nedescris în cuvinte.

Dar asta a lovit-o din plin şi, pentru prima oară, s-a întristat foarte tare. Avea ochii umezi şi înroşiţi, şi buzele strânse când mă privea.

— Biet copil pierdut, Armand! îmi pare rău pentru tine. Eram atât de fericită că ai supravieţuit soarelui!

— Atunci, asta înseamnă că te pot ierta, Gabrielle, pentru toate lucrurile crude pe care mi le-ai spus.

Şi-a ridicat sprâncenele, meditativ, şi a dat încet din cap, consimţind în tăcere. Apoi, ridicându-şi mâinile, s-a dat înapoi fără un sunet şi şi-a reluat vechea poziţie – stătea pe treapta

altarului, sprijinită cu capul de bara din faţa lui. Şi-a strâns genunchii cum făcuse înainte şi de-abia mă privea din umbră.

Am aşteptat. Stătea nemişcată şi tăcută şi nici un sunet nu venea dinspre cei răspândiţi prin capelă. Auzeam bătaia constantă a inimii lui Sybelle şi respiraţia neliniştită a lui Benji, dar ei erau departe.

M-am uitat la Lestat care era neschimbat, părul îi cădea, ca înainte, un pic peste ochiul stâng. Braţul lui drept era în afară, cu degetele răsucite în sus şi nu făcea nici cea mai imperceptibilă mişcare; nici urmă de respiraţie, nici umbră de oftat.

Am îngenuncheat din nou lângă el. M-am întins şi, fără să tresar sau să ezit, i-am dat la o parte părul de pe faţă.

Am simţit şocul celor din cameră. Am auzit cum ceilalţi oftau, cum bolboroseau. Dar Lestat nu s-a clintit.

Încet, l-am mângâiat blând pe păr şi, spre surprinderea mea mută, am văzut cum mi-au căzut lacrimi direct pe faţa lui.

Erau de un roşu apos, transparente şi dispăreau în timp ce coborau pe obrazul lui, mai jos de pomeţi.

M-am strecurat şi mai aproape, cu faţa spre el, având mâna încă în părul lui. Mi-am întins picioarele şi m-am aşezat acolo, cu faţa pe braţul lui întins.

Am auzit din nou suspine şi bolboroseli şocate şi am încercat să nu simt mândrie sau orice altceva, ci doar dragoste absolută.

Nu era o dragoste diferenţiată sau definită, ci doar dragoste, dragostea pe care am simţit-o, poate, faţă de unul pe care l-am omorât sau faţă de unul pe care l-am ajutat, sau faţă de unul pe lângă care am trecut pe stradă, sau faţă de un vampir pe care îl cunoşteam şi îl preţuiam la fel de mult ca pe el.

Toată povara durerilor lui mi se părea inimaginabilă şi, în mintea mea, această noţiune s-a extins până la tragedia noastră, a celor care omoară ca să trăiască şi care prosperă pe seama morţii aşa cum Pământul o hotărăşte, şi sunt blestemaţi să aibă conştiinţa acestui fapt şi să ştie cât ne vor chinui lucrurile care ne hrănesc şi când vor înceta să mai existe. Tristeţe! Tristeţe mai mare decât vina şi mai pregătită să dea socoteală, prea mare până şi pentru întreaga lume.

M-am ridicat. M-am sprijinit în cot şi mi-am strecurat degetele mâinii drepte în jurul gâtului său. Mi-am lipit încet buzele de pielea lui albă, mătăsoasă şi am respirat parfumul său inconfundabil, ceva dulce, nedefinit şi foarte personal, ceva

realizat din toate darurile lui naturale, precum şi din cele dobândite, şi mi-am înfipt dinţii ascuţiţi în pielea lui ca să-i gust sângele.

În momentul acela nu mai exista pentru mine capelă, nici suspine şocate, nici ţipete reverenţioase. Nu auzeam nimic şi totuşi ştiam ce se petrece în jur. Ştiam asta ca şi cum locul nu era decât o fantasmă şi doar sângele lui era real.

Era gros ca mierea, avea un gust înţepător, un sirop pentru îngeri.

Am gemut tare în timp ce îl beam, simţindu-i căldura mistuitoare, atât de diferit de sângele uman. Cu fiecare bătaie înceată a inimii lui mai venea un val de sânge, până ce mi-am umplut gura şi gâtul înghiţea fără să-i mai cer eu şi îi auzeam inima bătând din ce în ce mai tare; mi-a apărut o licărire roşie şi am văzut prin ea un vârtej de praf.

O zarvă jalnică s-a auzit din neant, combinată cu nisipul tăios care mi-a înţepat ochii. Era un loc părăsit, vechi, plin de lucruri murdare şi banale, de transpiraţie, îmbâcseală şi moarte. Zarva era provocată de voci care plângeau şi care răsunau prin pereţii soioşi. Voci peste voci, batjocoriri şi strigăte de groază şi cleveteli indiferente şi mârşave. S-au auzit cele mai ascuţite şi mai teribile ţipete de moarte şi panică.

Eram înghesuit în mijlocul trupurilor transpirate, luptând în soarele pieziş care îmi ardea braţul întins. Înţelegeam bolboroseala din jurul meu, vechea limbă îmi urla în urechi în timp ce mă luptam să ajung cât mai aproape de sursa de umezeală şi de agitaţie ameninţătoare care mă afunda şi încerca să mă reţină.

Părea că aceşti bărbaţi zdrenţăroşi, cu pielea aspră, şi femeile acoperite cu văluri mă vor lăsa fără viaţă, fiindcă mă împingeau cu coatele şi mă călcau în picioare. Nu vedeam ce era înaintea mea. Mi-am întins mâinile, să mă apăr de ţipetele şi de râsul lor răutăcios, când, deodată, ca la poruncă, mulţimea s-a tras la o parte şi am dat cu ochii de minunea însăşi.

El stătea în roba Lui ruptă şi plină de sânge, chiar Omul a cărui faţă o văzusem imprimată în fibrele Năframei. Cu braţele legate cu lanţuri grele din fier de crucea grea şi monstruoasă, era îndoit sub ea, cu părul căzându-i pe obrajii zgâriaţi şi

sfâşiaţi. Sângele provocat de spini îi curgea în ochii deschişi şi neclintiţi.

S-a uitat la mine, destul de surprins, chiar uşor uimit. Se uita cu o privire cuprinzătoare, de parcă mulţimea nu-L înconjura şi biciul nu-L plesnea pe spate. Apoi şi-a plecat capul. Se uita prin părul său vâlvoi, de sub pielea jupuită a pleoapelor sângerânde.

— Doamne! am strigat.

Poate că m-am întins să-L ating, pentru că acelea erau mâinile mele, vedeam mâinile mele mititele şi albe! Le-am văzut luptându-se să ajungă la Faţa Lui.

— Doamne! am strigat din nou.

Şi s-a uitat la mine din nou, nemişcat, ochii Lui întâlnindu-i pe ai mei; mâinile îi erau prinse în lanţurile din fier şi din gură îi picura sânge.

Dintr-odată, o revelaţie îngrozitoare, teribilă m-a străfulgerat. M-am înclinat în faţă. Chipul Lui a acoperit tot ce vedeam. Înaintea ochilor mei era însăşi măsura a tot ceea ce puteam să văd – pielea Lui murdară şi rănită, genele Lui umede şi întunecate, ochii Lui cu pupilele întunecate.

Pe măsură ce se apropia, sângele îi curgea din sprâncenele groase şi din obrajii supţi. Gura îi era deschisă. Un sunet a venit dinspre El. La început a fost doar un suspin, pentru ca mai apoi să devină o respiraţie, crescând în timp ce faţa i s-a mărit, pierzându-şi toate trăsăturile, şi a devenit suma tuturor culorilor sale. Sunetul era acum un urlet adevărat şi asurzitor.

înspăimântat, am ţipat. Am fost împins înapoi. Deşi i-am văzut Trupul cunoscut şi Chipul cu Coroana de Spini, Chipul lui devenea din ce în ce mai mare şi neclar şi părea să mă doboare din nou şi, dintr-odată, mi-a sufocat faţa cu greutatea lui imensă.

Am urlat. Nu puteam face nimic, nu aveam putere, nu puteam să respir.

Am urlat cum n-am făcut-o niciodată în viaţa mea, un urlet atât de puternic, că a înlăturat zgomotul din urechi, dar imaginea apăsa în continuare, o masă uriaşă, de neînlăturat – Chipul Lui.

— Oh, Doamne! am ţipat din toată puterea plămânilor mei arzând.

Vântul mi-a pătruns în urechi.

M-a lovit ceva în ceafă atât de tare că mi-a fisurat ţeasta. Am auzit pocnitura. Am simţit sângele umed picurând.

Am deschis ochii. Priveam înainte. Eram departe de capelă, lângă peretele tencuit, cu picioarele în faţă, cu braţele desfăcute. Capul îmi ardea de durerea provocată de şocul lovirii peretelui.

Lestat nu se mişcase deloc. Ştiam că nu el o făcuse.

Nu trebuia să-mi spună nimeni. N-a fost el cel care a lovit.

Am căzut în faţă, protejându-mi capul cu braţul. Ştiam că erau picioare în jurul meu, că Louis era lângă mine, că până şi Gabrielle venise, şi mai ştiam şi că Marius îi ducea pe cei doi copii departe.

în liniştea răsunătoare, auzeam doar vocea ascuţită a lui Benjamin:

— Dar ce i s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat? Blondul nu l-a lovit. Am văzut. Nu s-a întâmplat. El nu…

Cu faţa ascunsă, plină de lacrimi, mi-am acoperit capul cu mâinile tremurând, cu zâmbetul meu amar nevăzut, lăsând să mi se audă suspinele.

Am plâns mult timp şi, treptat, pielea capului a început să se vindece aşa cum prevăzusem. Sângele drăcesc a urcat la nivelul pielii şi, palpitând, şi-a făcut treaba, cosând rana ca o mică rază de laser trimisă din iad.

Cineva mi-a dat un şervet. Avea parfumul vag al lui Louis, dar nu puteam fi sigur. A durat mult, mult timp, poate chiar o oră înainte ca eu să-l despăturesc şi să-mi şterg tot sângele de pe faţă.

A trecut o altă oră, o oră de linişte, în care toţi au dispărut respectuoşi, înainte ca eu să mă întorc, să mă ridic şi să mă sprijin de perete. Nu mă mai durea capul, rana dispăruse, sângele care se uscase acolo se va curăţa curând.

L-am privit multă vreme, în linişte.

Eram rece, singur şi rănit. Nici un murmur nu mai pătrundea până la mine. Nu am'observat gesturi şi mişcări în jurul meu.

în sanctuarul minţii mele am derulat, foarte încet, exact ce văzusem, ce auzisem – tot ce v-am spus aici.

în cele din urmă, m-am ridicat. M-am întors spre el şi l-am privit pătrunzător.

Gabrielle mi-a zis ceva. Ceva crud şi josnic. N-am auzit, de fapt, decât cadenţa vorbelor ei, de parcă franceza ei veche, atât de familiară mie, era o limbă pe care nu o cunoşteam.

Am îngenuncheat şi i-am sărutat părul.

Nu s-a mişcat. Nu s-a schimbat. Nici nu mi-a fost teamă şi nici nu am sperat că o va face. L-am mai sărutat o dată pe faţă şi apoi m-am ridicat, m-am şters pe şervetul pe care încă îl aveam şi am ieşit.

Cred că am rămas într-o stare de somnolenţă mult timp, când mi-am adus aminte de ceva, ceva ce Dora îmi spusese cu mult timp în urmă, despre un copil care murise în mansardă, despre o mică stafie şi despre nişte haine vechi.

Cu ideea asta bine întipărită în minte, am reuşit să urc scările.

Acolo te-am întâlnit la scurt timp după aceea. Acum, ştii, cu bune şi cu rele, ce am văzut şi ce nu.

Şi astfel, simfonia mea a luat sfârşit. Lăsaţi-mă să mă semnez pe ea. Când veţi fi terminat cu copiatul, îi voi da transcrierea lui Sybelle. Şi lui Benji, poate. Şi cu restul puteţi să faceţi ce doriţi.

Acesta nu este un epilog. Este ultimul capitol al unei poveşti care am crezut că s-a terminat. Îl scriu cu mâna mea. Voi fi scurt, pentru că nu mai am nici o întâmplare de povestit şi trebuie să asamblez cu cea mai mare grijă scheletul povestirii.

Poate mai târziu voi găsi cuvintele potrivite să ofer detalii despre ce s-a petrecut, dar, pentru moment, nu pot decât să consemnez.

Nu am părăsit mănăstirea, după ce mi-am scris numele pe copia pe care David o transcrisese atât de fidel. Era prea târziu.

Noaptea se sfârşise şi a trebuit să mă retrag în una dintre camerele secrete din cărămidă pe care David mi-a arătat-o, unde Lestat fusese cândva închis. M-am întins pe podea într-un întuneric perfect şi, foarte entuziast de ceea ce îi povestisem lui David şi mai epuizat ca niciodată, am adormit odată cu răsăritul soarelui.

M-am trezit la asfinţit, mi-am aranjat hainele şi m-am întors în capelă. Am îngenuncheat şi l-am sărutat pe Lestat fără nici o rezervă, aşa cum făcusem cu o noapte înainte. N-am dat atenţie nimănui şi nici nu ştiam cine se afla acolo.

Am ieşit din mănăstire în lumina violetă a serii, privind încrezător florile şi am ascultat acordurile sonatei lui Sybelle, ca să mă conducă spre casa potrivită.

În câteva secunde am auzit muzica, acordurile îndepărtate, dar repezi din *Allegro assai* sau prima parte a cântecului familiar al lui Sybelle.

Era, într-adevăr, cântat cu o precizie neobişnuită, o nouă cadenţă languroasă care îi conferea o tărie de rubin pe care am îndrăgit-o imediat.

Aşadar, nu o speriasem pe micuţa mea foarte mult. Era bine, înflorea şi poate se îndrăgostea de drăgălăşenia vlăguită, jilavă din New Orleans, aşa cum au făcut mulţi.

Imediat m-am îndreptat în fugă către acel loc şi m-am trezit, doar un pic ciufulit de vânt, în faţa unei case imense din cărămidă roşie cu trei etaje din Metairie, o suburbie rurală din New Orleans, care e, de fapt, foarte aproape de oraş.

Stejarii uriaşi pe care mi i-a descris Marius se aflau de jur împrejurul acestei vile americane şi, aşa cum îmi spusese el, toate geamurile strălucitor de curate ale uşilor franţuzeşti erau deschise ca să primească briza matinală.

Sub pantofi, simţeam iarba înaltă şi catifelată şi o lumină splendidă, atât de dragă lui Marius, se revărsa pe fiecare fereastră la fel ca muzica din *Appassionata,* care se îndrepta cu o graţie excepţională spre partea a doua, *Andante con moto,* care promite să fie o bucată mai blândă a lucrării, dar care se pierde rapid în aceeaşi nebunie ca restul.

M-am oprit din drum ca să o ascult. Nu auzisem niciodată notele atât de clar şi de transparent, atât de surprinzător şi de distinct. Din pură plăcere, am încercat să fac diferenţa între această interpretare şi multe altele pe care le auzisem în trecut. Toate erau diferite, magice şi extrem de tulburătoare, dar aceasta era spectaculoasă, ajutată numai într-o mică măsură de ceea ce ştiam că este un pian de concert impresionant.

Pentru un moment, mi-a venit în minte imaginea teribilă, acaparatoare din noaptea precedentă, când băusem sângele lui Lestat. Mi-am permis să trăiesc din nou, aşa cum ne exprimăm noi atât de inocent, şi am înţeles că nu trebuie să spun nimănui despre asta, că i-am dictat totul lui David şi că, după ce el mi-a

dat copiile, le puteam încredinţa oricui voiam, oricui va dori vreodată să ştie ce am văzut.

Cât despre mine, n-am încercat să înţeleg. N-am putut. Sentimentul era prea puternic. Cel pe care îl văzusem pe drumul Golgotei (indiferent dacă El a fost real sau doar o plăsmuire a minţii mele vinovate) nu voise să-L văd şi mă întorsese, monstruos, din drum. Într-adevăr, sentimentul respingerii era atât de complet, că nu-mi venea să cred că reuşisem să i-l descriu lui David.

Trebuia să-mi eliberez mintea de gânduri. Să îndepărtez toate reminiscenţele acestei experienţe şi să mă las, din nou, cuprins de muzica lui Sybelle, abia reuşind să mă ţin pe picioare sub stejari, în permanenta briză a râului, care se poate simţi peste tot în locul acesta, răcorindu-mă şi mângâindu-mă, făcându-mă să simt că Pământul însuşi e plin de frumuseţe fără limite, chiar şi pentru cineva ca mine.

Muzica din cea de-a treia parte se îndrepta spre intensitatea maximă şi m-am gândit că îmi va frânge inima.

Doar când ultimele acorduri au fost interpretate, am înţeles ceva ce ar fi trebuit să-mi fie clar de la început.

Nu Sybelle cânta. Nu avea cum; Cunoşteam fiecare nuanţă a interpretărilor ei. Cunoşteam modalităţile ei de exprimare; cunoşteam variaţiile de ton pe care atingerea ei le producea invariabil. Deşi interpretările ei erau spontane, îi recunoşteam muzica, aşa cum cineva recunoaşte stilul literar al cuiva sau stilul unui pictor. Aceasta nu era Sybelle.

Şi atunci am avut revelaţia. Era Sybelle, dar Sybelle nu mai era Sybelle a mea cea de ieri!

Pentru o secundă n-am crezut. Mi s-a oprit inima în piept.

Am intrat în casă, cu un mers furios din care nu m-aş fi oprit decât să văd dacă am avut dreptate.

Într-o secundă am văzut cu ochii mei. Erau adunaţi toţi într-o cameră frumoasă – Pandora, într-o rochie lungă de mătase cafenie, prinsă cu o centură în vechiul stil grecesc; Marius purta o jachetă din catifea subţire peste pantalonii din mătase şi copii mei, frumoşii mei copii: luminosul Benji cu cămaşa lui albă, dansând nebuneşte în picioarele goale prin cameră, cu degetele răsfirate, ca şi cum ar fi vrut să apuce aerul cu ele, iar Sybelle, minunata mea Sybelle, într-o rochie de mătase roz, fără

mâneci, era la pian, cu părul pieptănat pe spate, gata să interpreteze din nou prima parte.

Toţi vampiri, fiecare în parte.

Am strâns tare din dinţi, mi-am acoperit gura ca să nu trezesc lumea. Am urlat în pumnii strânşi, iar şi iar.

Nu strigam decât sfidătorul: „Nu! Nu! Nu! Nu!” din nou şi din nou. Nu puteam spune altceva, striga altceva, face altceva.

Am tot ţipat.

Am strâns atât de tare din dinţi, că mă dureau fălcile, mâinile îmi tremurau ca aripile unei păsări care nu mă lăsa să închid gura suficient de strâns, şi m-a podidit plânsul, din nou, ca atunci când l-am sărutat pe Lestat.

„Nu! Nu! Nu! Nu!”

Deodată mi-am desfăcut mâinile, am strâns pumnii şi urletul ar fi ieşit din mine, ar fi răbufnit ca un torent mânios, dar Marius m-a prins cu forţă, m-a strâns la piept şi mi-a îngropat faţa în pieptul lui.

M-am luptat să mă eliberez. Am dat cu picioarele în el cu toată puterea şi l-am bătut cu pumnii.

— Cum ai putut să faci asta! am urlat.

Mi-a prins capul în mâini într-o strânsoare fără scăpare şi buzele lui continuau să-mi dea sărutări pe care le uram, le detestam şi cărora m-am împotrivit cu o îndârjire disperată.

— Cum ai putut? Cum îndrăzneşti? Cum ai putut?

într-un final, căpătasem suficient spaţiu ca să-i zdrobesc faţa cu lovituri una după alta.

Dar la ce mi-a folosit? Cât de slabi şi fără noimă erau pumnii mei în comparaţie cu puterea lui! Cât de neputincioase, prosteşti şi mici erau gesturile mele, în timp ce el stătea acolo, suportând totul, cu faţa cuprinsă de o tristeţe fără seamăn şi cu ochi uscaţi încă plini de grijă.

— Cum ai putut să faci asta, cum ai putut! am tot repetat.

Sybelle s-a ridicat de la pian şi a alergat cu braţele deschise spre mine. Şi Benji, care urmărise scena tot timpul, a dat şi el fuga spre mine şi m-au prins cu tandreţe în braţele lor firave.

— O, Armand, nu fi furios, nu, nu fi trist, mi-a spus Sybelle uşor la ureche. Oh, grozavul meu Armand, nu fi trist, nu fi necăjit. Vom fi cu tine pentru totdeauna.

— Armand, suntem cu tine. El a făcut magia, a strigat Benji.

— Nu a trebuit să ne naştem din ouă negre, şmecherule Dybbuk, ce poveste ne-ai vândut! Armand, nu vom mai muri, nu vom mai fi niciodată bolnavi, răniţi sau speriaţi.

Ţopăia încolo şi încoace, fericit, într-un cerc voios, uimit şi râzând de noua lui vigoare care îi permitea să sară atât de sus şi cu atâta graţie.

— Armand, suntem atât de fericiţi!

— O, da, te rog, a strigat Sybelle cu o voce mai blândă, mai profundă. Te iubesc atât de mult, Armand, te iubesc atât de mult. A trebuit să o facem. A trebuit. A trebuit să o facem, vom fi cu tine întotdeauna şi pentru totdeauna.

Mâinile mele voiau s-o atingă, s-o mângâie şi, în timp ce îşi băga disperată fruntea în gâtul meu, strângându-mă puternic la piept, n-am putut s-o ating, s-o îmbrăţişez, s-o alin.

— Armand, te iubesc, te ador, Armand, trăiesc doar pentru tine şi acum voi fi cu tine pentru totdeauna, a repetat ea.

Am dat din cap, am încercat să vorbesc. Mi-a sărutat lacrimile. A început să le sărute rapid şi disperat.

— Opreşte-te, opreşte-te din plâns, nu plânge, a continuat să şoptească insistent. Armand, noi te iubim.

— Armand, suntem atât de fericiţi! a strigat Benji. Priveşte, Armand, priveşte! Acum putem dansa amândoi pe muzica ei. Putem face totul împreună. Armand, deja am vânat.

S-a repezit spre mine, şi-a îndoit genunchii, s-a balansat să-şi ia avânt, dorind să-şi arate entuziasmul. Apoi a oftat şi şi-a deschis din nou braţele către mine.

— Ah, bietule Armand, noi toţi greşim, toţi avem vise nepotrivite. Armand, nu înţelegi?

— Te iubesc, am şoptit în urechea lui Sybelle.

Am şoptit asta din nou şi n-am mai putut opune rezistenţă; ea s-a aruncat asupra mea şi i-am simţit pielea albă, mătăsoasă, foşnetul fin al părului ei strălucitor.

Ţinând-o încă lângă mine, am şoptit:

— Nu tremura, te iubesc, te iubesc.

L-am apucat pe Benji cu mâna stângă.

— Tu, ticălosule, îmi povesteşti totul mai târziu. Acum lasă-mă să te ţin în braţe.

Tremuram. Eu eram cel care tremura. M-au cuprins din nou în braţe cu delicateţea lor, căutând să-mi ţină de cald.

În cele din urmă, bătându-i uşor pe umăr, despărţindu-mă de ei cu sărutări, m-am dat înapoi şi am căzut epuizat într-un fotoliu mare din catifea.

Inima îmi palpita şi simţeam că îmi vine să plâng din nou, dar mi-am înghiţit lacrimile aproape cu violenţă. Nu aveam de ales.

Sybelle se reîntorsese la pian şi, lovind clapele, a început să cânte sonata din nou. De data asta cânta cu o voce frumoasă de soprană, iar Benji dansa, se învârtea, ţopăia în picioarele goale, ţinând ritmul cu Sybelle.

M-am întins cu capul în mâini. Voiam ca părul să mă ascundă de toate privirile, dar, în ciuda desimii lui, era doar păr.

Am simţit o mână pe umăr şi am înţepenit, dar nu am putut spune nimic, ca să nu încep să plâng şi să blestem cu toată puterea. Tăceam.

— Nu mă aştept să înţelegi, a zis el încet.

M-am ridicat. Era lângă mine, aşezat pe un braţ al fotoliului.

Mi-am luat o înfăţişare plăcută, numai zâmbet şi un ton atât de catifelat şi de liniştit, că nimeni nu s-ar fi gândit că nu îi vorbeam despre dragoste.

— Cum ai putut să faci asta? De ce ai făcut-o? Mă urăşti atât de mult? Nu mă minţi! Nu-mi spune prostii pe care ştii că nu le voi crede niciodată, niciodată. Nu mă minţi de dragul Pandorei sau de dragul lor. Voi avea grijă de ei şi îi voi iubi întotdeauna. Dar nu mă minţi! Ai făcut-o din răzbunare, nu-i aşa, Stăpâne, ai făcut-o din ură?

— Cum aş putea? a întrebat pe acelaşi ton, expresie a dragostei pure şi, după expresia feţei lui sincere şi rugătoare, părea că e chiar dragoste. Dacă am făcut vreodată ceva din dragoste, atunci asta a fost. Am făcut-o şi din dragoste pentru tine. Am făcut-o pentru toate relele cauzate ţie, pentru singurătatea pe care ai îndurat-o şi pentru ororile pe care ţi le-a provocat lumea şi pentru că eşti prea nepregătit să lupţi cu ei şi prea vulnerabil să porţi o bătălie din toată inima. Am făcut-o pentru tine.

— O, minţi, minţi cu inima, am spus, dacă nu cu limba Ai făcut-o din dispreţ şi tocmai ai scos totul la iveală. Ai făcut-o din dispreţ pentru că n-am fost ucenicul care ai vrut să devin. Nu am devenit rebelul inteligent care să-l înfrunte pe Santino şi banda lui de monştri, ci am fost cel care, după toţi aceşti ani, te-am dezamăgit încă o dată şi într-un mod urât, pentru că m-

am aruncat în soare după ce am văzut Năframa. De asta ai făcut-o. Ai făcut-o din răzbunare, ai făcut-o din amărăciune şi ai făcut-o din dezamăgire şi partea cea mai rea este că nici nu ştii asta. Nu ai putut suporta că inima îmi era gata să se spargă când am văzut Chipul Lui pe Năframa Sfintei Veronica. N-ai putut suporta că acel copil pe care l-ai scos dintr-un bordel veneţian şi pe care l-ai îngrijit cu propriul sânge, copilul acesta pe care l-ai educat după cărţile tale şi cu mâinile tale a urlat când a văzut Chipul Lui pe Năframă!

— Nu, explicaţia asta este atât de lipsită de adevăr, încât îmi frânge inima.

A clătinat din cap. Chiar şi aşa neînlăcrimat şi alb cum era, faţa-i era o imagine perfectă a tristeţii, ca şi cum ar fi fost o pictură pe care o făcuse cu mâna lui.

— Am făcut-o pentru că ei te iubesc cum nimeni nu te-a iubit vreodată şi pentru că sunt liberi şi au în inimile lor generoase o viclenie ascuţită care nu se teme de tine şi de tot ceea ce eşti tu. Am făcut-o pentru că ei au fost făcuţi din acelaşi aluat ca mine, amândoi dornici să judece şi puternici să îndure.

Am făcut-o pentru că nebunia nu o înfrânsese pe ea, iar sărăcia şi ignoranţa nu-l învinseseră pe el. Am făcut-o pentru că ei erau cei destinaţi ţie, perfecţi, şi ştiam că tu n-o vei face şi că ei vor ajunge să te urască pentru asta, să te urască, da, aşa cum tu m-ai urât cândva pe mine pentru că am tăinuit asta şi i-ai fi lăsat să moară şi să înnebunească decât să cedezi. Sunt ai tăi, acum. Nimic nu vă mai separă. Şi sângele meu vechi şi puternic este cel care le musteşte în vine ca să-ţi poată fi camarazi vrednici, iar nu umbra palidă a sufletului tău aşa cum a fost întotdeauna Louis. Între voi nu există bariera dintre stăpân şi ucenic şi poţi să afli secretele lor, aşa cum ei le află pe ale tale.

Voiam să cred asta.

Atât de mult voiam să cred, încât m-am ridicat şi am plecat şi, oferindu-i cel mai frumos zâmbet lui Benjamin al meu şi sărutând-o pe ea în trecere, m-am retras în grădină şi am stat singur sub doi stejari imenşi.

Rădăcinile lor puternice ieşiseră din pământ, formând nişte movile de lemn negru, strălucitor. Mi-am odihnit picioarele în locul acesta pietros, cu capul sprijinit de unul din cei doi copaci.

Ramurile veneau în jos şi mă acopereau ca un văl, aşa cum voisem să o facă părul meu. M-am simţit protejat şi în siguranţă sub umbra lor. Inima îmi era liniştită, dar distrusă, mintea îmi era zdruncinată şi trebuia doar să privesc prin uşa deschisă în strălucirea luminii la cei doi îngeri-vampiri ai mei, ca să mă apuce plânsul din nou.

Marius a rămas mult timp în cadrul uşii. Nu s-a uitat la mine. Când am privit-o pe Pandora, am văzut-o cum s-a răsucit, parcă se apăra de o durere teribilă – poate doar din cauza certei noastre – într-un scaun mare şi vechi din catifea.

În cele din urmă, Marius s-a îndreptat către mine şi cred că a fost un act de mare voinţă pentru el să facă asta. Dintr-odată părea puţin supărat şi chiar mândru.

Nu mi-a păsat.

Stătea în faţa mea fără să spună nimic şi părea că se află acolo ca să înfrunte orice mai aveam de spus.

— De ce nu i-ai lăsat să-şi vadă de viaţa lor? am spus. Tu, dintre toţi, indiferent de sentimentele pentru mine şi de nesăbuinţele mele, de ce nu i-ai lăsat cu ce le-a dat natura? De ce ai intervenit?

Nu mi-a răspuns, dar nici nu l-am lăsat să o facă. Mi-am înmuiat glasul ca să nu îi sperii şi am continuat:

— În vremurile mele cele mai tulburi, cuvintele tale m-au încurajat întotdeauna. Oh, nu mă refer la acele secole când eram sclavul unei credinţe pervertite şi al unui miraj morbid.

Mă refer la perioada de după ce am ieşit din pivniţă, la provocarea lui Lestat, şi am citit ce a scris Lestat despre tine şi, apoi, te-am ascultat cu propriile urechi. Tu, Stăpâne, mi-ai arătat cât de puţin pot face din lumea extraordinară care mi se deschide, în moduri pe care nu mi le-aş fi putut imagina în timpul sau în spaţiul în care m-am născut.

Nu m-am putut stăpâni. M-am oprit să-mi trag sufletul şi să ascult muzica lui Sybelle şi, realizând cât de frumoasă era, cât de tânguitoare, expresivă şi misterioasă, aproape că îmi venea să plâng din nou. Dar nu puteam lăsa să se întâmple asta. Mai aveam multe de spus sau aşa credeam.

— Stăpâne, tu ai spus că ne îndreptăm spre lume în care vechiul cult al superstiţiei şi al viqlenţei se stinge. Tu ai spus că trăim într-o perioadă în care diavolul nu mai aspiră la un loc important. Aminteşte-ţi, Stăpâne, că tu i-ai spus lui

Lestat că nu există nici un crez sau cod care ar putea justifica existenţa noastră, pentru că, acum, oamenii ştiu ce înseamnă adevăratul diavol: foame, sărăcie, ignoranţă, război şi frig. Tu ai spus lucrurile acestea, Stăpâne, mult mai elegant şi mai complet decât aş putea-o face eu vreodată. Pe această bază raţională te-ai certat tu cu cei mai răi dintre noi, pentru gloria sfântă şi preţioasă a acestei lumi naturale şi umane. Tu ai apărat sufletul uman, spunând că el a căpătat mai multă profunzime, că bărbaţii nu mai trăiesc pentru fascinaţia războiului pentru că au cunoscut lucruri mai frumoase, care, cândva, au fost doar la îndemâna celor bogaţi şi la care au acum acces. Tu ai spus că noul val de iluminare, una raţională, etică şi cu adevărat milostivă a ieşit din întuneric după secole de religie sângeroasă, nu doar ca să ne deschidă orizonturile, ci şi ca să ne încălzească.

— Opreşte-te, Armand, nu mai spune nimic! Era calm, dar sever. Îmi amintesc aceste cuvinte. Îmi amintesc tot. Dar nu mai cred aşa ceva.

Eram uimit. Eram uimit de această tăgăduire copleşitoare. Era prea mult pentru mine şi totuşi îl cunoşteam prea bine ca să ştiu că vorbea serios. Se uita la mine fără să ezite.

— Am crezut asta cândva, da. Dar vezi, nu era o credinţă bazată pe raţiune şi pe observarea omenirii aşa cum ţi-am spus că este. N-a fost niciodată astfel şi, când am ajuns să-mi dau seama, când am văzut-o aşa cum este – o prejudecată disperată, oarbă – m-am prăbuşit rapid. Armand, am spus toate astea pentru că trebuia să le ţin sub control. Erau crezul nostru, crezul raţionalului, crezul ateului, crezul logicianului, crezul senatorului roman sofisticat care trebuie să închidă ochii în faţa realităţilor dezgustătoare ale lumii înconjurătoare, pentru că, dacă ar recunoaşte ticăloşia fraţilor şi surorilor lui, ar înnebuni.

Şi-a tras sufletul şi a continuat, întorcându-se cu spatele spre camera luminoasă, parcă pentru a-i proteja pe cei tineri de cuvintele lui arzătoare, aşa cum am şi vrut să procedeze.

— Ştiu istorie, am citit-o, aşa cum alţii îşi citesc Biblia şi nu mă voi linişti până ce nu voi dezgropa toate poveştile scrise şi cunoscute şi până ce nu voi desluşi toate codurile tuturor culturilor care mi-au lăsat vreo dovadă ademenitoare pe care aş putea să o extrag din pământ, din papirus sau din noroi. Dar

greşeam în optimismul meu, eram neştiutor, la fel ca toţi cei pe care îi acuzam de ignoranţă, şi refuzam să văd ororile care mă înconjurau, tot răul acestui secol, acest secol al raţiunii, mai rău decât oricând în istorie. Priveşte în urmă, copile, dacă îţi pasă, dacă îţi susţii punctul de vedere. Priveşte înapoi la Kievul cel de aur, pe care l-ai cunoscut doar din cântece, după ce sălbaticii mongoli i-au ars catedralele şi i-au măcelărit populaţia ca pe vite, aşa cum făceau prin Rusia kieveană de două sute de ani. Priveşte înapoi la cronicile Europei şi uită-te la războaiele de peste tot: pe Pământul Sfânt, în pădurile Franţei sau ale Germaniei, de-a lungul pământului fertil al Angliei, da, binecuvântata Anglie, şi în fiecare colţ asiatic din lume. Of, de ce m-am minţit atâta timp? N-am văzut acele stepe ruseşti, acele oraşe arse. Ei bine, e ca şi cum toată Europa a căzut pradă lui Genghis-Han? Gândeşte-te la marile catedrale englezeşti dărâmate de regele Henric. Gândeşte-te la cărţile mayaşe aruncate în flăcări de preoţii spanioli. Incaşi, azteci, olmeci – populaţiile tuturor naţiunilor obligate să uite. Orori, orori după orori şi aşa a fost mereu şi nu mă mai pot preface. Când văd milioane de morţi gazaţi din cauza nebuniei unui austriac, când văd toate triburile africane masacrate, de sunt pline râurile cu trupurile lor umflate, când văd foamete în multe ţări într-o epocă a abundenţei hulpave, nu mai pot să cred toate banalităţile astea. Nu ştiu ce eveniment a distrus autoamăgirea mea. Nu ştiu ce oroare a tras masca ce acoperea minciunile mele. Să fi fost milioanele de oamenii care au flămânzit în Ucraina din cauza dictatorului lor sau miile de oamenii care au mai rămas după otrăvirea nucleară a cerului şi a pământului, protejaţi de aceleaşi puteri de guvernare care îi înfometaseră? Să fi fost mănăstirile din Nepal, citadelele meditaţiei şi graţiei care existaseră mii de ani, mai vechi decât mine şi toată filozofia mea, distruse de o armată de războinici hrăpăreţi care au luptat fără să-i cruţe pe călugării în robele lor de culoarea şofranului şi cărţile nepreţuite, arse de ei, şi clopotele străvechi pe care le-au topit? Şi asta, asta doar la nici două decenii de acest moment, în timp ce popoarele din Occident dansau în discoteci, îşi sorbeau lichiorurile, lamentându-se pe un ton obişnuit de soarta tristă a îndepărtatului Dalai Lama, dar schimbând totuşi canalul de televiziune. Nu ştiu ce a fost. Poate că au fost milioanele –

chinezi, japonezi, cambodgieni, evrei, ucrainieni, polonezi, ruşi, kurzi, oh, Doamne şi litania continuă la nesfârşit. Nu mai am credinţă, nici optimism, nu mă încred în tipurile de raţiune sau etică. Nu îţi reproşez că stai pe treptele catedralei cu braţele deschise către Dumnezeul tău perfect şi atoateştiutor. Nu ştiu nimic, pentru că ştiu prea mult şi nu înţeleg nici măcar pe departe şi n-o voi face vreodată. Dar tu m-ai învăţat, la fel ca toţi cei pe care i-am cunoscut vreodată, că dragostea aceasta este necesară, la fel de necesară ca ploaia pentru flori şi copaci, ca mâncarea pentru copilul flămând şi ca sângele pentru noi, vulturi hulpavi şi însetaţi ce suntem. De dragoste avem nevoie şi dragostea ne poate face să uităm şi să iertăm toată cruzimea, aşa cum probabil nimic altceva nu ne poate ajuta. Aşa că i-am scos din fabuloasa lor lume modernă şi promiţătoare cu masele ei bolnave şi disperate. I-am scos şi le-am dat singura putere pe care o am şi am făcut-o pentru tine. Le-am dat timp, timp să găsească un răspuns, pe care muritorii de azi s-ar putea să nu-l afle niciodată. Asta a fost tot. Şi ştiam că vei plânge, ştiam că vei suferi, dar ştiam că vor fi ai tăi şi că îi vei iubi când se va sfârşi totul şi am ştiut şi că vei avea o nevoie disperată de ei. Aşa că iată-te... alături de şarpe, de leu şi de lup şi superior celor mai răi dintre oameni, care s-au dovedit a fi monştri colosali în aceste vremuri, şi liber să te hrăneşti cu grijă dintr-o lume a diavolului care poate înghiţi fiecare uscătură după care tânjeşte.

S-a făcut linişte.

M-am gândit ceva vreme, mai bine decât să mă arunc într-un tumult de vorbe.

Sybelle nu mai cânta şi ştiam că e îngrijorată pentru mine şi că are nevoie de mine, o simţeam, simţeam împunsătura puternică a sufletului ei de vampir. Trebuia să merg la ea imediat.

Dar nu m-am grăbit, ca să mai spun câteva cuvinte:

— Ar fi trebuit să ai încredere în ei, Stăpâne, ar fi trebuit să-i laşi să-şi încerce norocul. Indiferent ce ai crezut despre lume, ar fi trebuit să le dai şansa să-şi trăiască viaţa în ea. Era lumea lor şi timpul lor.

A clătinat din cap ca şi cum era dezamăgit de mine şi un pic obosit, şi, pentru că hotărâse toate aceste chestiuni de mult, poate chiar înainte să fi apărut eu azi-noapte, părea dornic să uite de tot

— Armand, tu vei fi întotdeauna copilul meu, a spus cu demnitate. Tot ce este magic şi divin în mine este şi va fi mereu legat de omenesc.

— Ar fi trebuit să-i laşi să-şi trăiască timpul. Nici o dragoste faţă de mine n-ar fi trebuit să le scrie lor condamnarea la moarte sau intrarea în lumea noastră ciudată şi inexplicabilă. Poate că, după părerea ta, noi nu suntem mai răi decât oamenii, dar ai fi putut să-ţi păstrezi gândurile pentru tine. Ai fi putut să-i laşi în pace.

Era suficient.

în afară de asta, apăruse David. El avea deja o copie a manuscrisului la care noi lucraserăm, dar asta nu era treaba lui. S-a apropiat de noi încet, făcându-şi simţită prezenţa în mod evident pentru a ne da posibilitatea să tăcem, ceea ce am şi făcut.

M-am întors către el, incapabil să mă abţin:

— Ştiai că asta se va întâmpla? Ştiai când s-a întâmplat? – Nu, nu am ştiut, a răspuns solemn.

— Mulţumesc, am zis.

— Au nevoie de tine tinerii tăi, a spus David. Marius poate că este Creatorul, dar ei sunt numai ai tăi.

— Ştiu, am spus. Mă duc. Voi face ce trebuie să fac.

Marius şi-a întins mâna şi mi-a atins umărul. Dintr-odată, mi-am dat seama că era pe punctul de a-şi pierde controlul.

Când vorbi, vocea îi tremura de emoţie. Ura furtuna dinăuntrul său şi era copleşit de tristeţea mea. Ştiam asta foarte bine. Nu îmi dădea însă nici o satisfacţie.

— Mă dispreţuieşti acum şi poate ai dreptate. Ştiam că vei plânge, dar te-am judecat foarte greşit Nu mi-am dat seama de ceva în ceea ce te priveşte. Poate niciodată n-am făcut-o.

— Ce anume, Stăpâne? am întrebat pe un ton caustic.

— Îi iubeşti într-un mod altruist, a şoptit el. În ciuda greşelilor lor ciudate, ei nu sunt compromişi pentru tine. Îi iubeşti poate mai mult decât... te-am iubit eu vreodată.

Părea atât de năucit!

N-am putut decât să dau din cap. Nu eram sigur că are dreptate. Nevoia mea de ei nu fusese niciodată testată, dar nu am vrut să-i spun asta.

— Armand, a rostit el. Ştii că poţi să stai aici cât doreşti.

— Bun, pentru că s-ar putea să stau, am zis. Lor le place, iar eu sunt obosit. Aşa că îţi mulţumesc foarte mult.

— Dar încă ceva, a continuat, şi îţi spun asta din toată inima.

— Ce este, Stăpâne? am întrebat.

David nu va mişcat din loc şi m-am bucurat pentru că mă împiedica să plâng.

— Sincer, nu cunosc răspunsul la asta şi te întreb umil, a spus Marius. Când ai văzut Năframa, ce ai văzut de fapt? Oh, nu mă refer dacă a fost Isus sau Dumnezeu, sau un miracol. Ceea ce vreau să spun este: era faţa unei fiinţe, îmbibată în sânge, care a dat naştere unei religii vinovate de mai multe războaie şi mai multă cruzime decât orice alt crez pe care l-a cunoscut vreodată omenirea? Nu fi furios pe mine, te rog, doar explică-mi. Ce ai văzut? Era doar un memento extraordinar al icoanelor pe care le-ai pictat cândva? Ori era, într-adevăr, ceva îmbibat în dragoste, şi nu în sânge? Spune-mi! Vreau cu adevărat să ştiu dacă a fost dragoste, şi nu sânge.

— Tu pui o întrebare simplă şi veche, am spus, şi din punctul meu de vedere, tu chiar nu ştii nimic. Te întrebi cum ar fi putut El să fie Dumnezeul meu, având în vedere lumea pe care o descrii şi ştiind ceea ce ştii despre evangheliile şi testamentele tipărite în numele Lui. Te întrebi cum aş fi putut să cred tot pentru că tu nu crezi, nu-i aşa?

A dat afirmativ din cap.

— Da, chiar mă întreb. Pentru că te cunosc. Şi ştiu că în credinţa asta este ceva ce tu pur şi simplu nu ai.

Eram uimit. Dar imediat am ştiut că are dreptate.

Am zâmbit. Am avut un sentiment tragic de bucurie tulburătoare.

— Înţeleg ce vrei să spui, am zis. Şi îţi voi răspunde. L-am văzut pe Isus. Un fel de lumină sângeroasă. O personalitate, o fiinţă, o prezenţă pe care am simţit că o cunosc. Şi El nu era Domnul Dumnezeu, Tatăl Atotputernic şi nu era făcătorul universului şi al întregii lumii. Şi El nu era Salvatorul sau Mântuitorul păcatelor înscrise în sufletul meu înainte de a mă naşte. Nu era a Doua Persoană din Sfânta Treime şi nu era învăţatul apărut de pe Muntele Sfânt. El nu a însemnat toate lucrurile astea pentru mine. Poate pentru alţii, dar nu pentru mine.

— Dar atunci cine era, Armand? a întrebat David. „Am aflat povestea ta, plină de minuni şi suferinţă, şi totuşi nu ştiu. Care a fost conceptul de Dumnezeu când ai pronunţat cuvântul?

— *Dumnezeu,* am repetat. Nu înseamnă ceea ce crezi tu. Se pronunţă cu prea multă intimitate şi căldură. E ca un nume secret şi sfânt. Dumnezeu! Am făcut o pauză şi apoi am continuat: El este Dumnezeu, da, dar doar pentru că El este simbolul a ceva infinitat mai accesibil, ceva infinitat mai plin de înţeles decât poate fi un conducător, un rege sau un domn.

Din nou, am ezitat, vrând să găsesc cuvintele potrivite din moment ce erau atât de sincere.

— El era... *fratele meu,* am spus. Da. Asta era, fratele meu şi simbolul tuturor fraţilor şi, de aceea, El era Domnul şi, de aceea, esenţa Lui este, pur şi simplu, dragoste. Tu o dispreţuieşti. Te uiţi pieziş la ce spun. Dar nu prinzi complexitatea a ceea ce este El. Este uşor să simţi, poate, dar nu este atât de uşor să vezi cu adevărat. Era un alt om, ca şi mine. Şi poate pentru mulţi dintre noi, milioane şi milioane, asta este tot ce a fost El vreodată. Noi toţi suntem fiii şi fiicele cuiva. Era o fiinţă, indiferent dacă El era sau nu Dumnezeu, şi suferea şi făcea asta pentru lucruri pe care El le considera pure şi bune la nivel universal. Şi asta a însemnat că Sângele Lui ar fi putut să fie şi al meu. Chiar trebuia să fie. Şi poate că asta este chiar sursa măreţiei Lui pentru cei care gândesc ca mine. Ai spus că nu am credinţă. Nu am. Nu cred în titlurile, în legendele sau în ierarhiile făcute de alte fiinţe ca noi. El nu a făcut o ierarhie, nu chiar. El era *adevărul.* Din motive simple, am văzut în El măreţie. El era carne şi sânge. Şi ar fi putut fi pâine şi vin pentru a hrăni tot Pământul. Tu nu înţelegi! Nu poţi! În mintea ta sunt prea multe minciuni legate de El. L-am văzut când am privit icoanele din casă şi când L-am pictat, chiar înainte de a-i cunoaşte toate numele. Nu pot să mi-l scot din cap. Nu am făcut-o niciodată. N-o voi face niciodată.

Nu mai aveam nimic de spus.

Erau foarte uimiţi, dar poate că ei cântăreau cuvintele în toate sensurile negative, nu ştiam exact. Oricum, nu conta ce simt ei. Nu era chiar atât de bine că ei mă întrebaseră sau că eu încercasem atât de mult să le spun adevărul. Am văzut, cu ochii minţii, vechea icoană, cea pe care mama mi-a dat-o în zăpadă. Î*ntruparea.* Imposibil de explicat în filozofia lor. M-am întrebat. Poate că asta era oroarea vieţii mele: indiferent ce am făcut sau unde am mers, întotdeauna am înţeles. Î*ntruparea.* Un fel de lumină sângeroasă.

Voiam să mă lase în pace acum.

Sybelle aştepta, ceea ce era mai important, şi m-am dus s-o iau în braţe.

Timp de mai multe ore ne-am plimbat împreună, Sybelle, Benji şi cu mine. Într-un final, Pandora, care era foarte abătută, dar n-a spus nimic despre asta, a venit să vorbească firesc şi vesel cu noi. Ni s-au alăturat şi Marius, şi David.

Eram adunaţi în cerc sub cerul înstelat. De dragul celor tineri, am luat cea mai curajoasă atitudine şi am vorbit despre lucruri frumoase şi despre locuri prin care am umblat şi despre minuni pe care Marius şi Pandora le văzuseră şi, ocazional, am adus în discuţie şi întâmplări mai obişnuite.

Ne-am despărţit cu două ore înainte de ivirea zorilor. Sybelle era cufundată în gânduri privind florile una după alta, cu mare atenţie. Benji descoperise că poate citi cu o viteză nefirească şi umbla prin biblioteca aceea, care era într-adevăr impresionantă.

David, aşezat la biroul lui Marius, îşi corecta greşelile de ortografie şi abrevierile din manuscris, finisând migălos copia pe care o făcuse în grabă pentru mine.

Eu şi Marius stăteam foarte aproape unul de altul, lângă acelaşi stejar, umăr lângă umăr. Nu vorbeam. Ne uitam în jur şi ascultam, poate, aceleaşi cântece din noapte.

Voiam ca Sybelle să cânte din nou. Niciodată nu stătuse atât de mult timp fără să cânte şi îmi doream foarte mult să o aud interpretând din nou sonata.

Marius a fost primul care a auzit un sunet neobişnuit şi s-a încordat, dar apoi şi-a revenit şi a continuat să stea lângă mine.

— Ce a fost asta? am întrebat.

— Doar un zgomot. N-am putut... n-am putut să-mi dau seama, a spus el.

îşi aşezase din nou umărul lângă mine, ca înainte.

Aproape în acelaşi timp l-am văzut pe David ridicându-şi ochii de pe manuscris. Apoi a apărut Pandora, îndreptându-se încet, cu precauţie către una din uşile luminate.

Acum am auzit sunetul. L-a auzit şi Sybelle, pentru că s-a uitat în direcţia porţii grădinii. Chiar şi Benji a catadicsit, în cele din urmă, să-l observe, şi-a abandonat cartea în mijlocul propoziţiei şi a venit, privind serios spre uşă, ca să fie martor la noua situaţie şi să o ţină sub control.

Iniţial, am crezut că mă înşală privirea, dar foarte rapid am realizat identitatea figurii care a apărut în cadrul porţii, care s-a închis uşor în urma braţului rigid şi stângaci.

Şchiopăta când s-a apropiat, părând, mai degrabă, victima oboselii şi a lipsei de mişcare, atunci când intră în conul de lumină care cădea pe iarba de sub picioarele noastre.

Eram surprins. Nu-i cunoştea nimeni intenţiile. Nimeni nu se mişca.

Era Lestat, în zdrenţe şi prăfuit, aşa cum fusese pe podeaua capelei. Din câte îmi dădeam seama, nu avea nimic în minte şi ochii păreau confuzi şi plini de o uimire epuizată. Stătea în faţa noastră, holbându-se şi, când m-am ridicat să-l îmbrăţişez, s-a apropiat de mine şi mi-a şoptit la ureche.

Vocea îi tremura şi îi era slăbită, pentru că nu şi-o mai folosise, şi vorbea foarte încet, abia dacă îi simţeam respiraţia:

— Sybelle, a spus el.

— Da, Lestat, ce este, ce ai cu ea, spune-mi mie, am zis. Îi ţineam mâinile cu toată puterea şi dragostea mea.

— Sybelle, a rostit din nou. Crezi că ar cânta sonata pentru mine, dacă i-aş cere? *Appassionata?*

M-am dat înapoi şi l-am privit în ochii lui albaştri nemişcaţi.

— Oh, da, am spus, aproape fără răsuflare, din cauza emoţiei copleşitoare. Lestat, sunt sigur că va accepta. Sybelle!

Ea se întorsese deja. Îl privea uimită, în timp ce el mergea încet pe gazon către casă. Pandora s-a dat la o parte şi noi toţi l-am privit într-o linişte respectuoasă, în vreme ce s-a aşezat lângă pian, cu spatele spre piciorul drept din faţă al pianului, cu genunchii strânşi şi cu capul odihnindu-se obosit pe braţele apropiate. Şi-a închis ochii.

— Sybelle, am întrebat, ai cânta pentru el? *Appassionata,* din nou, dacă vrei.

Şi, desigur, ea a cântat.